NICOLE JORDAN

Milenec

Nicole Jordan

2005

Copyright © 1997 by Anne Bushyhead
Translation © 2005 by Alena Horváthová
Cover design © 2005 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LOVER,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 1997,
přeložila Alena Horváthová
Odpovědná redaktorka: Jana Šafaříková
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v roce 2005

ISBN 80-7303-231-7

Milování je rozkoš, která nás činí šťastnými.

vévoda Francois Rochefoucauld

PROLOG

EDINBURGH, SKOTSKO
ZÁŘÍ 1739

Rozhodně nechtěla poslouchat. Nikdy neměla v úmyslu jakkoliv se zaplést do milostného dostaveníčka jednoho z největších zpustlíků a sukničkářů všech dob. Nicméně jeho tichý podmanivý hlas, který se k ní linul noční tmou, ji doslova ohromil.

Zcela proti pravidlům slušného chování stála Sabrina Duncanová za zelenou hradbou precizně zastřižených tisů a naslouchala svůdným slovům Nialla McLarena. Nepozorovaně unikla ze zásnubního plesu své sestřenice, aby se vzápětí nato v potemnělé zahradě střetla s horalem a jeho nynější milenkou, ženou urozeného anglického šlechtice.

Skrytá před pohledy tajných milenců se Sabrina neodvažovala ani dýchat. Samozřejmě jim měla dát vědět, že nejsou sami, ale poněvadž to neudělala hned, teď už to nešlo. A navíc ten svůdný hlas, který pronikal všemi jejími smysly… Nechtěla, aby přestal.

„Pojďte ke mně, má sladká Belle.“

Dobrotivé nebe, jak se může do obyčejného šepotu vtěsnat tolik vášně? Sabrina měla dojem, že ji svým hlasem hladí po celém těle. Žádná žena z masa a kostí by takovému podmanivému tónu nemohla odolat. Odrážela se v něm skotská mlha a voňavý vřes. Jistě právě svému hlasu tento muž vděčí za své legendární úspěchy u něžnějšího pohlaví.

„Říká se o něm, že dokáže ženě vysát duši z těla,“ tvrdila její sestřenice Frances a na tváři měla záhadný úsměv. „A že žádná počestná dívka před ním není v bezpečí.“

A Sabrina o jejích slovech ani na chvíli nezapochybovala. Rozhodně ne teď, když se s ním setkala. Všimla si ho okamžitě, jakmile vešel do přeplněného tanečního sálu. Neobvykle krásného muže doprovázel vzrušený ženský šepot a toužebné pohledy plné

dívčích snů. Stál tam vysoký, štíhlý, svalnatý, krásný jako hřích, oděný ve skotském kroji a sebevědomě se rozhlížel kolem sebe.

Přes jedno rameno černého saténového kabátce měl zlatou broží sepnutý pléd rodu McLarenů a nařasený kilt dával vyniknout silným lýtkům zahaleným v bílých kamaších. Zdálo se, že ostrá dýka připnutá k boku k muži jaksi patří. S tmavými vlasy a dobronzova opálenou pokožkou mezi bledými aristokraty vynikal jako nejvyšší hora Skotska mezi mírnými pahorky nížiny.

Sabrina do té doby znala jen jeho nechvalnou pověst. Nejmladší syn divokého skotského náčelníka z Vysočiny, Niall McLaren, známý jako dobyvatel dívčích srdcí. Ačkoliv mu dámy říkávaly „Drahoušek Edinburghu“, před jeho ničivým kouzlem neunikly ani ženy Anglie či Francie.

Ještě se ani nestačil vzpamatovat z jistě náročné a vyčerpávající cesty za hranice Anglie a už se po jeho boku objevila další žena, což však nikoho příliš neudivovalo.

„Všichni sázejí na výsledek jeho snažení, ale už je téměř jisté, že lady Chivingtonová co nevidět podlehne,“ tvrdila Sabrinina sestřenice.

A vlastně se tomu ani nedivila. Teď, když slyšela jeho svůdný hlas, chápala snivé pohledy a tiché vzdechy dam, které se ocitly v jeho blízkosti. Jaké to asi je, získat zájem tohoto nevšedního muže? Upoutat jeho pozornost a cítit na sobě žhavý pohled jeho modrých očí?

Sabrina pevně sevřela svůj vějíř a v duchu se peskovala. Co se s ní jenom děje? Ještě nikdy se jí nezmocnila taková melancholie jako právě dnešní noci. Vždyť i hořkost, která ji zaplnila, když se její vlastní snoubenec zamiloval do její sestřenice, se po chvíli rozplynula a nezůstala po ní ani památka. Přece je se svým životem spokojená. Má všechno, co potřebuje – uplatnění, lásku své rodiny. Nejraději ze všeho trávila dlouhé večery ve společnosti svého nevlastního otce a účetních záznamů jeho společnosti.

A když někdy přece jen pocítila smutek či pocit osamění, jako například dnes, když ji popadly romantické představy a pochybnosti, zda jí život jaksi neuniká, Sabrina byla natolik rozumná a praktická, aby se těchto úvah co nejrychleji zbavila.

Ale této noci se jí to příliš nedařilo. Její pragmatismus nedovedl potlačit pocit prázdnoty, který ji doslova pohlcoval, ani nemohl zahnat tužby, jež přicházely z hlouby dívčího srdce. Sabrina tam jen mlčky stála a v tichém úžasu naslouchala slovům největšího sukničkáře všech dob, který ji k sobě přitahoval přímo magickou silou.

„Pojďte sem a posaďte se,“ vyzýval šeptem svou milou a Sabrina měla dojem, jako by právě pohladil její bolavé srdce. Tolik si přála, aby tato slova patřila jí.

Živě si dovedla představit scénu, která se odehrávala na druhé straně živého plotu. Krásný horal uvelebený na kamenné lavičce, zatímco lady Chivingtonová zůstává v bezpečné vzdálenosti, ale to jen proto, aby ho škádlila a prohlubovala jeho žádostivost.

Zavřela oči a viděla před sebou ženinu klasickou eleganci, její smyslnou postavu zahalenou v nákladných šatech z modrého saténu a vysoký napudrovaný účes zdobený perlami a blankytnými stuhami. Nicméně její hlas, ve kterém se odrážela jízlivost, se k této nevšední kráse jaksi nehodil.

„Nejsem si jistá, jestli se vedle vás vůbec *chci* posadit, sire,“ namítla lady Chivingtonová s ohrnutým nosíkem. „Myslím si totiž, že si zasluhujete potrestat. Proč jste dnes odpoledne nepřišel, jak jsem vás žádala?“

Jsem si jistý, že mi odpustíte, má sladká. Jak jsem se už zmínil, měl jsem jednu nevyhnutelnou schůzku.“

Ze sladkých rtů krásné lady uniklo pohrdavé odfrknutí. „Zajisté s nějakou holkou z hospody. Nebo s nějakou jinou dámou.“

„Nikdy, *ma cherie,*“ odvětil stále stejně svůdným tónem, kterým se snažil obměkčit svou společnici. „Copak bych se mohl věnovat jiné dívce, když mám oči jen pro vás?“

„Dokonce jste ani neodpověděl na mé pozvání.“

„Nicméně teď jsem tady, ne snad? A poněvadž jsme si velice podobní, Belle, vím, že tento odklad jen zvýší očekávanou rozkoš.“

V následném tichu si Sabrina dovedla představit, jak se lady ovívá svým vějířem a předstírá pohoršení.

„Je to snad váš zvyk, sire, ignorovat pozvání dámy?“

„Jen když ona dáma má žárlivého manžela… A ještě navíc anglického plukovníka. Mám rád svou kůži.“

„Pff! Pochybuji, že byste se mého manžela bál. A kromě toho, Richard se o mé přátele nezajímá.“

„V tom případě je blázen, zanedbávat tak krásnou ženu.“

Zdálo se, že kompliment ji příliš neuchlácholil. „Možná byste si raději chtěl najít jinou dámu, která bude tančit, jak vy pískáte.“

„Chcete mě snad opustit, Arabello?“ zeptal se pobaveně.

„To snad ani ne,“ odpověděla pohotově. „Večery bez vás shledávám poněkud nudné.“

„Mohl bych vás trochu pobavit, pochopitelně když mi to dovolíte.“

„Jestli se vám to podaří, snad bych vám mohla i odpustit.“

„Jsem vám nesmírně vděčný,“ ujišťoval ji se smíchem. „Najít totiž další objekt zbožňování by si vyžadovalo nesmírnou námahu.“

„Vy mě zbožňujete, sire?“ zeptala se se špatně hranou upejpavostí.

„Pochopitelně, Belle. Copak to nevidíte?“

„Ha! Jste špatný lhář, sire. Všichni dobře víme, že nejste nic jiného než skotský sukničkář, který loví nevinné dívky.“

„Jistě je *nelovím.*“

„My Angličané považujeme Skoty za barbary,“ podotkla lady Chivingtonová.

„A možná právě proto mám u vás takový úspěch,“ odvětil nevzrušeně. Jen přiznejte, že vás nudí všichni ti uhlazení gentlemani v saténu a krajkách se svými napudrovanými parukami a hebkýma rukama.“

Hlasitě se rozesmála. „*Občas.* Ale vy, sire, se chováte jako hulvát. Kdybyste se v Anglii na plese ukázal s odhalenýma nohama, považovali by vás za polonahého.“

Jenže já jsem si svůj kilt dnes večer vzal z dobrého důvodu.“

„Z jakého?“

„Abych vás lépe potěšil, má drahá.“

„Vy jeden nemravo,“ zašeptala ochraptělým hlasem. „Je pravda, že Skotové pod svými kilty nenosí nic než jen svou kůži?“

„Proč to nezjistíte sama?“

„Jste zvrhlý až do morku kostí,“ vydechla. „Dokonce i vaše myšlenky jsou skandální.“

„Opravdu, Belle? Chcete mi snad tvrdit, že vás podobné věci nenapadají?“ zeptal se zastřeným hlasem. „Třeba když si představíte, jak máte hluboko uvnitř svého něžného těla kousek divokého pohana, nebije vaše srdce prudčeji a netočí se vám hlava?“

Sabrina za keřem jen zalapala po dechu a do tváří se jí nahrnula nachová barva. Začátek odpovědi lady Chivingtonové jí unikl.

„…tvrdí, že jste nejlepší milovník v Evropě. Já sama znám nejednu baronku v Paříži či v Benátkách, která po vás toužebně vzdychá.“

Nenuceně se rozesmál. „Vrozená skromnost mi brání, abych se k takovému tvrzení vyjadřoval.“

„Nezapřete však, že básníci na vaše schopnosti svůdce skládají balady.“

„Ujišťuji vás, že přehánějí.“

„Je snad přehánění, že jste obdařen jako hřebec?“

„Proč už nepřijdete blíž a nepřesvědčíte se sama?“

Lady Chivingtonová zaváhala. „Tady? V zahradě?“

„Neznám lepší způsob, jak si oživit nudný ples, vy snad ano?“

„Co když nás někdo uvidí?“

Já osobně považuji nebezpečí za nejlepší afrodiziakum. Tak už pojďte ke mně, drahá,“ mumlal hlubokým hrdelním tónem. „Pokusím se vám neponičit účes. Vy se jen snažte příliš hlasitě nevzdychat.“

Sabrina uslyšela šustot látky široké sukně a náhle propadla panice. Jako by nestačilo tajně naslouchat rozhovoru dvou milenců. Zatajila dech a opatrně začala couvat.

„Takhle je to lepší,“ šeptal spokojeně. „Teď mi dovolte, abych vás potěšil, má drahá.“

A následovala odmlka, ve které se ozýval jen tichý šustot hedvábí.

„Vaše bradavky jsou tak krásné… Horké, tvrdé, dychtící po mých polibcích.“

Sabrina cítila, jak jí ztuhly vlastní bradavky. Polilo ji nečekané horko a stud.

„Ach…“ vydechla lady. „Nialle…“

„Trpělivost, sladká…“

Sabrina udělala další krok. Už to déle nevydrží. Musí utéct. Ale jak? Nemůže vejít zpátky do domu, aniž by si jí všimli. Možná by mohla zajít hlouběji do zahrady a pak se vrátit jiným směrem.

Náhle se ozvala hlasitá rána. Sabrina stoupla na malou větvičku, jejíž praskot v tiché zahradě zněl jako střelba z pistole. A vzápětí nato před sebou uviděla mohutnou postavu horala, který na ni mířil ostrou dýkou.

Nenapudrované havraní vlasy sčesané do týla měl stáhnuté tenkou stužkou, čímž ještě zdůraznil vystouplé lícní kosti a čtverhrannou bradu. Zpod černého obočí se na ni výhružně mračily dvě modré oči.

Sabrina se hrůzou nemohla ani pohnout, ale i kdyby se pokusila uniknout, Niall McLaren by jí to stejně nedovolil. Jeho silné prsty se sevřely kolem jejího zápěstí a uvěznily ji do sametových pout.

„Co tady děláte?“ zeptal se ostře.

Ačkoliv Sabrina nepatřila k malým dívkám, horal ji svou postavou značně převyšoval. Měsíční svit zdůrazňoval tvrdé rysy jeho krásné tváře a Sabrina nedokázala vnímat nic jiného než jeho hněvivý pohled.

„Kdo je to?“ ptala se lady Chivingtonová a snažila se prodrat hustým porostem. Když uviděla Sabrinu, prudce se zastavila. „Vy! Jak si dovolujete takto nás vyrušovat?“

„Kdo je ta dívka?“

Aristokratický nos vznešené lady se nepatrně ohrnul. Je to dědička Cameronova bohatství. Copak necítíte zápach obchodu, který se z ní line?“

Sabrina ztuhla. Nestalo se poprvé, že ji uráželi kvůli obchodní společnosti jejího nevlastního otce, nicméně ze rtů nabubřelé šlechtičny to bolelo více než obvykle. V čem jsem horší než tato anglická lady? pomyslela si Sabrina vzdorovitě. Skotská šlechta neviděla ve vydělávání peněz nic opovrženíhodného.

„Nemyslím si, že bych vás nějak vyrušovala, paní,“ odvětila Sabrina chladně. „Koneckonců tento dům patří mé tetě. A vy jste dnes večer přišla na zásnubní ples mé sestřenice.“

„Zapíráte snad, že jste mě špehovala?“

„Samozřejmě že jsem nic takového nedělala!“

„Arabello,“ napomínal ji Niall McLaren, „snad jsme celou tuto situaci špatně pochopili.“

„Doufám, že ano, jinak jsem zničená! Její teta je největší drbna ve městě! Jestli tahle dívka nebude mlčet, ten skandál nepřežiji.“

„Lady Chivingtonová, nemám v úmyslu někomu cokoliv vykládat, to vás ujišťuji.“

„Ha! Pochybuji, že někdo z příbuzných té strašné ženské ví, jak držet jazyk za zuby. Dokonce bych se ani nedivila, kdyby vás za mnou poslala schválně s úmyslem znemožnit mě.“

„Arabello,“ řekl Niall tiše, „přeháníte.“

Hněvivě se na něho podívala. „Takže vy k nim také patříte, sire? Chcete mě zesměšnit?“

Ostré horalovy rysy ztuhly. „Lady Chivingtonová, navrhoval bych vám, abyste se před návratem do tanečního sálu poněkud uklidnila.“

Její divoký pohled se náhle rozplynul. „Nialle, já… Nechtěla jsem vás obvinit z něčeho tak podlého. Mluvila ze mě zlost.“

„Já vím, drahá. Což je jen další důvod, abych raději odešel.“

„Přijdete zítra?“

Niall zaváhal. „Možná bude moudřejší, když se nějakou dobu neuvidíme.“

Lady Chivingtonová po něm šlehla zlostným pohledem, prudce se obrátila na podpatku a s divoce rozkymácenou sukní se rychle vzdalovala. Vtom si Sabrina s tlukoucím srdcem uvědomila, že se ocitla v potemnělé zahradě s okouzlujícím Niallem McLarenem sama.

Když si dovolila k němu zvednout zrak, málem před jeho chladným pohledem ucukla.

„Prosím, pusťte mě, sire,“ řekla rozechvělým hlasem.

K její velké úlevě udělal přesně to, oč ho žádala. „S radostí," řekl znechuceně.

„Nemusíte se bát," začala nervózně a otírala si pohmožděné zápěstí. „Nikomu o tom nic neřeknu. Pro mě je toto náhodné setkání stejně nepříjemné jako pro vás."

„Často špehujete hosty své tety?"

Sabrina cítila, jak rudne. Obvinil ji ze špehování, ačkoliv se jednalo o pouhou náhodu. Bojovně vystrčila bradu. „Je mi líto, že jsem přerušila vaše milostné dostaveníčko."

„Mně také," odvětil Niall bez sebemenší známky studu. „Opravdu jste si to nemohla načasovat lépe."

„Snad. Ale já jsem tady byla první."

„Mohla jste nám dát o sobě vědět."

„A vy jste si ke svému svádění mohl najít vhodnější místo!"

„Podle mých zkušeností je měsícem zalitá zahrada obecně považována za místo vhodné právě ke svádění." Třebaže z jeho kamenného výrazu nemohla nic vyčíst, v hlase slyšela výsměch a pobavení.

„Dobře tedy…" Vystrčila opět prudce bradu. Jestli si přejete, pošlu za vámi jinou lady, která ochotně zaujme místo lady Chivingtonové. Jsem si jistá, že jich v sále najdu dobrý tucet."

Posměšně zvedl koutky úst. Jen tucet? Nebuďte bláhová, je jich mnohem víc. Jenže žádná z nich není tak vášnivá jako právě lady Chivingtonová."

Sabrina ztuhla. „Doufám, že přijmete mou omluvu, sire," zamumlala. „A teď, jestli mě omluvíte…"

Snažila se kolem něho projít, ale Niall McLaren ji chytil za ruku. „Ještě moment, slečno… Cameronová, že ano?"

Na chvíli zaváhala. „Duncanová. Sabrina Duncanová. Cameron je jméno mého nevlastního otce."

„Tak tedy slečno Duncanová," řekl, když schovával svůj rapír, „myslím, že nejdříve dovolíme lady Chivingtonové, aby se mohla vrátit do tanečního sálu. Pomůžeme tak ochránit její dobrou pověst."

„Udivuje mě, že se zajímáte o něčí dobrou pověst," podotkla Sabrina kousavě.

Ostře se na ni podíval. V měsíčním světle jeho modré oči získaly barvu půlnoční oblohy.

Sabrina zjistila, že téměř nemůže popadnout dech. Připadal jí krásný jako ďábel, svůdný jako hřích, nicméně jeho neobyčejně mužný zjev nepředstavoval hlavní důvod divokého bušení srdce každé

lady, v jejíž blízkosti se třeba jen náhodně nachomýtl. Vyzařovalo z něho zvláštní kouzlo. Něco lákavě svůdného, nebezpečného.

„Copak vy mě znáte?“

„Vás ne, jen vaši pověst. Kdo by neslyšel o nechvalně známém Niallu McLarenovi?“

Jeden koutek jeho smyslných rtů se nepatrně nadzvedl. „Dělám to jen proto, abych se svými činy zapsal do dějin, slečno Duncanová.“

„Není na mně, abych vás soudila.“

„Ale asi mé chování neschvalujete.“

Sabrina si dobře uvědomovala, že mu je k smíchu, přesto nemínila couvnout. „V mnoha kruzích se svádění vdaných žen považuje za skandální.“

„Pravděpodobně se pohybujeme každý v jiné společnosti,“ odvětil suše. „A co kdybych vám řekl, že ve skutečnosti ona sváděla *mě*?“

Sabrina se něčemu takovému vůbec nedivila. Smyslný horal z Vysočiny mohl být zbožňován už jen kvůli svému půvabnému vzezření, ale jako by to nestačilo, život ho obdařil nevšedním kouzlem, kterým dokázal poplést hlavu snad každé ženě. A Sabrina si s hrůzou uvědomila, že dokonce i tu její.

„Nevšimla jsem si, že byste se jakkoliv bránil,“ řekla, přičemž se snažila napodobit jeho suchý tón.

„Copak gentleman může odmítnout dámu? Zachoval bych se jako naprostý hulvát.“

Zase se jí vysmívá. Dokonce i v noční tmě viděla v jeho očích pobavené jiskřičky smíchu.

„Ujišťuji vás, slečno, že to není poprvé, kdy mě dáma vlákala na odlehlé místo potemnělé zahrady.“

Sabrina si představila, jak se tento neohrožený muž schovává před hordou roztoužených žen, a měla co dělat, aby nevyprskla smíchy. „Vlastně jste chudák. Musí to být trápení neustále unikat ženám, které chtějí být sváděny.“

Neochotně se ušklíbl. „Divila byste se, jak je leckdy obtížné udržet si pověst svůdce.“

Sabrina potřásla hlavou. Vlastně se skvěle bavila. Už dlouho se nesetkala s mužem, který by s ní dokázal udržet krok ve verbálním souboji. Nicméně bude muset odejít. Kdyby ji někdo uviděl, jak se v zahradě vybavuje právě s tímto mužem, mohlo by to zničit její dobrou pověst.

Náhle ji však horal překvapil další nečekanou otázkou. „A když jste neslídila, co jste tady vlastně dělala?“

Sabrina sklonila hlavu a pohled upřela na špičky svých bot. Rozhodně neměla v úmyslu svěřovat se naprostému cizinci. Nikdo přece nemusí vědět, že z plesu utekla jen proto, že neunesla bolestný pohled na svého bývalého snoubence a jeho nevěstu – její vlastní sestřenici. „Je to snad zločin, chtít se nadýchat trochu čerstvého vzduchu, sire?“

„Pokud vím, tak ne. Ale nevzpomínám si, že bych vás předtím viděl, slečno.“

Tomu se Sabrina nedivila. Niall McLaren si jí prostě nevšiml. V místnosti plné krásných slečen mohla jen stěží upoutat pozornost tak žádaného muže. Jelikož ještě stále držela smutek za svou matku, ke značné nelibosti tety si oblékla neforemné černé šaty, které na ní visely jako pytel. Teď si přála, aby se oblékla do krajek a hedvábí, čímž by snad alespoň částečně vynahradila nedostatek krásy.

„Jistě se tak stalo jen proto,“ podařilo se Sabrině konečně promluvit, „že jsem seděla mezi starými pannami a gardedámami, zatímco vy jste se pohyboval v soukromém harému obdivovatelek.“

„Takže jste svobodná?“

Sabrina vzdorovitě zvedla bradu. Ve svých jednadvaceti už měla dávno za sebou věk na vdávání a vlastně víceméně počítala s tím, že zůstane na ocet. „Ano, sire.“

„Udivuje mě, že dědička takového majetku může být bez nápadníků.“

Sabrina měla dojem, že jeho zkoumavý pohled už déle nesnese. Samozřejmě nemohl tušit, jak hluboce ji jeho poznámka zasáhla. Ona měla nápadníka. S Oliverem se seznámila těsně poté, co maminka onemocněla, a když zemřela, jejich vztah se ještě prohloubil. Měli v plánu se vzít. Čekali jen na konec Sabrinina smutku. Pak však Oliver zahlédl její sestřenici Frances a všechny Sabrininy sny se rozplynuly. Když ji žádal, aby ho zbavila jeho závazku, souhlasila. Co také mohla dělat? Koneckonců nejvíce utrpěla jen její pýcha.

„Než maminka zemřela, prodělala dlouhou nemoc,“ odpověděla Sabrina. „Takže jsem na nápadníky neměla příliš času. Ještě stále držím smutek.“

K její velké nelibosti cítila, jak ji bez skrupulí podrobuje důkladné kontrole. Sabrina ztuhla. Vysoká a kostnatá pozbývala něžnou krásu, která se pro ženy jejího rodu stala zcela charakteristickou. Její matka patřila k největším kráskám celé země, a stejně tak její teta i sestřenice Frances.

A navíc si uvědomila, že dneska opravdu nevypadá nejlépe. Ve tváři měla vepsanou bolest, která jí z pokožky smyla jakoukoliv barvu

a činila její rysy fádní a nezajímavé. A její bohaté vlasy, které byly její jedinou ozdobou, tetina kadeřnice stáhla do přísného uzlu a skryla pod napudrovanou paruku.

„Duncan…," mumlal zamyšleně. „Znám mnoho Duncanů a všechno to jsou mí dobří přátelé. Je snad možné, že znám vaše příbuzné?"

Jsem si jistá, že mého dědečka určitě znáte. Je totiž zemanem klanu Duncanů. Pokud vím, pocházíte ze stejného kraje na Vysočině."

„Váš dědeček je Angus Duncan?" Jedno černé obočí se povytáhlo. „Samozřejmě že ho znám. A velmi dobře. Vlastně jsme sousedé. Angus jednou zachránil život mému otci a já mu za to zůstanu do smrti vděčný. Ale nevzpomínám si, že by se někdy zmiňoval, že má vnučku."

„Dědeček Duncan by totiž mou existenci nejraději popřel. Jestli jste si totiž nevšiml, nejsem správného rodu. Jelikož nemohu nést jméno našeho klanu, jsem pro dědečka zcela bezcenná. A navíc se příliš nesnesl s mou matkou."

„Aha, ano… Vzpomínám si, že se váš otec oženil navzdory Angusovu přání."

„Což mu starý pán nikdy neodpustil. Měl se totiž oženit s dívkou z Vysočiny, která by byla hodna našeho rodového jména. Skotka z nížiny pro našeho dědečka nebyla dost dobrá."

„Ranald zemřel velice mlád, nemám snad pravdu?"

„Ano. Jednalo se o nešťastnou náhodu s tragickými následky. Spadl z koně."

Niall se ušklíbl. „Nemyslím si, že by to byla nešťastná náhoda. Pokud si vzpomínám, odehrálo se to při výpravě na ty zatracené Buchanany."

„Ano, máte pravdu. Ale víc o tom nevím. Nevzpomínám si na otce ani na Vysočinu. Byla jsem ještě příliš malá. Když otec zemřel, maminka se vrátila zpátky ke své rodině tady v Edinburghu. A za několik let se znovu provdala. Můj nevlastní otec vede úspěšnou obchodní firmu. Zabývá se převážně vlnou a jemnými tkaninami."

Jednou se snad na Vysočinu vrátíte, slečno Duncanová," řekl poněkud znuděně.

„Tak o tom pochybuji," odvětila ostře, pobouřená jeho očividným nezájmem. „Nevlastní otec mě totiž potřebuje. Má špatný zrak a nemůže to dělat sám, a tak mu každý večer kontroluji všechny účty."

„Žena s mozkem. Jak fascinující."

V jeho líném tónu se odrážel výsměch.

„Rovněž i mě udiví, když v některé mužské hlavě objevím něco, co se alespoň vzdáleně podobá mozku,“ pronesla kousavě.

Shovívavě se usmál. „Musíte uznat, že kontrola účtů je pro dívku poněkud neobvyklá zábava.“

„Snad,“ řekla ostřeji, než původně zamýšlela. „Ale mám na čísla hlavu – a nemíním se za to omlouvat.“

„A zřejmě máte i velice vznětlivou povahu,“ konstatoval Niall.

Sabrinu vždy považovali za trpělivou a tichou dívku. Sama nechápala, co se to s ní děje. Zdálo se, že přítomnost tohoto muže v ní probouzí její horší já.

„Má povaha je obvykle chápána jako velice mírná.“

„To mě tedy udivuje. Řekl bych, že k tichošlápkovi vám chybí pokora.“

„Na požitkáře jste až neuvěřitelně upřímný. Očekávala bych více rafinovanosti.“

Jeho líný úsměv jí připadal okouzlující. „Tak takhle mě vidíte? Jako požitkáře?“

„Požitkář, svůdce, volnomyšlenkář… A slyšela jsem vás nazývat ještě mnoha dalšími, méně uctivými výrazy.“

Hlasitě se rozesmál. „Rovněž se o mně říká, že se vyžívám ve zvrhlých orgiích a tíhnu k perverznostem. Jenže nesmíte věřit všemu, co slyšíte, slečno Duncanová.“

„Tak o tom jsem nic neslyšela. Vím jen, že svedete každou ženu, která se vám připlete do cesty.“

„To je holý nesmysl. Ujišťuji vás, že svádím jen ty, které mě zajímají.“ Na chvíli se odmlčel a zkoumavě se na ni zahleděl. „Vsadím se, že vás bych svedl celkem snadno, malá myško.“

Sabrina zalapala po dechu. Věděla, že muže jako Niall McLaren nemůže ničím upoutat. Prostě se jen bavil na její účet. „Tak o tom pochybuji. Já si totiž své slušnosti velice cením.“

„Jak nudné.“

Chtěla se začít smát, ale nakonec se ovládla.

Nenuceně si upravil nařasenou krajku své manžety. „Vlastně máte pravdu. Navzdory mé pověsti mě prudérní panny příliš nelákají.“

Kupodivu Sabrina pocítila lítost. „Takže vám musím být vděčná. Díky vašemu nezájmu jsem v bezpečí.“

„Copak jsem řekl v bezpečí?“

Udělal krok dopředu. „Vám snad není líto promarnit tak krásný večer?“ Tón jeho hlasu zněl nenuceně, přesto Sabrina zostražitěla. „Vsadil bych se, že by se vám má pozornost zalíbila, slečno,“ řekl tichým hlasem a na tváři se mu objevil ďábelský úsměv.

Sabrina si náhle připadala jako bezbranné jehně a vyděšeně couvla. Stál před ní muž mnohem vyšší než ona, s širokými rameny, na kterých se jasně rýsovaly mohutné svaly, z něhož sálala živočišná síla a nezkrotná energie. Musela uznat, že v tom, co dělal, byl zatraceně dobrý. Uvědomoval si, jaký má na ženy vliv, a ve skutečnosti si s nimi jen pohrával. Hrál si i s *ní.* Sabrina odhodlaně zvedla hlavu a vzpurně se mu podívala do očí. „Ujišťuji vás, že na mě vaše kouzlo neplatí."

„Skutečně?"

Jak je možné, že v jeho hlase slyší tolik sexuálního napětí? Pouhá slova a on je dokáže vyslovit s neobvyklou něžností. A ty oči. V jeho pohledu se odráželo něco vřelého, vzrušujícího. Nebezpečného.

Sabrina si dobře uvědomovala, že zůstat s tímto mužem o samotě je jako hazardovat se svým vlastním životem. Nedostávalo se jí zkušeností potřebných k výměně slov s tímto známým svůdcem. Milostné dostaveníčko s lady Chivingtonovou, které ona tak hloupě přerušila, se zcela zjevně dalo přiřadit k souboji mezi dvěma rovnocennými protihráči, čehož ona zcela zjevně nebyla schopná.

Zřejmě musela přijít o rozum. Nebo ji očaroval zářící měsíc.

„Měla bych…," vykoktala, stěží popadajíc dech.

„Ne…, zůstaňte." Zvedl ruku a konečky prstů ji lehce pohladil po tváři.

„To… není moudré," zamumlala, otřesená nečekaným účinkem.

„Copak vy vždy děláte jen to, co je moudré?"

„Ano… Vždy…"

„Snad se mě nebojíte."

Sabrina se kousla do vrchního rtu. Samozřejmě se ho bála. Bála se pokušení, které pro ni představoval. Tón jeho hlasu se náhle změnil. Místo cynického výsměchu v něm slyšela vzrušení a něhu. Nemohla se ubránit slastným pocitům, které v ní tento hlas rozněcoval.

Vyděšeně a zároveň okouzleně pozorovala, jak se jeho dlouhé řasy sklopily a ještě zdůraznily již tak smyslný pohled modrých očí. „Vyburcovat vaši vášeň by nebyl žádný problém, sladká myško."

Sabrina cítila, jak se chvěje. Stál dostatečně blízko, aby mohla vnímat jeho fluidum, jeho nevtíravou mužnou vůni. Náhle si připadala křehká a bezbranná. Jeho zájem ji dokázal proměnit v žádoucí ženu.

Posunul se ještě blíže a tichým hlasem, naplněným sladkým příslibem, řekl: „Chtěla byste, abych vás hladil, má drahá? Chcete cítit žár, který na vaší kůži způsobí mé doteky?"

Její rty se otevřely v tichém protestu, ale neuniklo z nich ani slovo. Nemohla mluvit, když se její život ocitl v sázce. Dokonce se

nemohla ani pohnout. Jen mlčky stála a vnímala hebkost jeho dlaní, které jí obkroužily tvář.

Sabrina zavřela oči a snažila se obrnit proti hypnotickému vlivu, který na ni měl. Bříšky palce ji pomalu hladil po lícních kostech, po hebkých tvářích, po pootevřených rtech.

„Podívejte se na mě."

Poslušně otevřela oči, aby se střetla s jeho vášnivým pohledem.

Zmocnil se jí bláznivý nápad, že ji snad chce políbit. Sklonil hlavu a jeho krásné rty se pomalu přibližovaly k jejím. Se zvláštní směsicí touhy a vzrušení napjatě očekávala, co se stane.

Vtom na svých rtech ucítila jeho dech a tělem se jí rozlily horké vlny vzrušení a rozkoše.

A když se jeho rty lehce přimkly k jejím, pocítila něco tak neskutečně krásného, něco tak primitivního, smyslného a přitom tak čistého jako nikdy předtím. Náhle se jí podlomila kolena a Sabrina nevnímala nic než jen okolní tmu a rozkoš, která jí pulzovala v žilách.

Sestřenice měla pravdu, pomyslela si Sabrina jako ve snách. Niall McLaren opravdu dokáže ze ženy vysát její duši.

Když zvedl hlavu, pocítila nečekané zklamání. Zvedla chvějící se ruku a prsty si přiložila na rty.

Zmatek se jí zřejmě musel odrážet i v očích, neboť Niall se pobaveně usmál. „Copak vás ještě nikdy nikdo nepolíbil, sladká myško?"

Takhle ne, chtělo se jí vykřiknout.

Znovu sklonil hlavu a svůdným hlasem zašeptal: „Mám vám ukázat, o co jste přišla?"

Rozum ji nabádal, aby ho zastavila, ve skutečnosti však nechtěla, aby někdy přestal. Přála si vědět, jaké je cítit vášeň, stát se objektem touhy tohoto věhlasně známého svůdce.

Její mlčení zcela správně, pochopil jako pozvání. Jeho rty se něžně dotkly jejích a pak, když v tichém souhlasu přivřela oči, jí jazykem pootevřel rty a prudce vnikl dovnitř.

Sabrině se zatočila hlava. Pomalé pohyby jeho drsně hebkého jazyka byly hladké, vlhké, opojnější než cokoliv, co kdy poznala, a probouzely v ní divokou vášeň a touhu.

Bezmocně ho objala kolem krku. Musela se ho pevně chytit, aby neupadla. Končetiny měla těžké a horké a celé tělo se změnilo v beztvarou hmotu z vosku. Jen stěží si uvědomovala, že McLarenovy hbité a zkušené prsty ji teď hladí po ramenou, že se posunují stále níže až k jejímu pasu a že ji stále více a více tiskne na své pevné tělo.

Sabrininy touhou zduřelé bradavky se teď bolestně otíraly o jeho hruď a mezi nohama pocítila zvláštní napětí.

A když na břiše ucítila tvrdý důkaz jeho touhy, ze rtů jí unikl tichý sten. Teď už nemohla bojovat se sladkým pokušením, které z něho vyzařovalo. Nemohla a ani nechtěla…

Znovu ji začal hladit, tentokrát však na dlouhé šíji, v blízkosti citlivých ušních lalůčků… Vtom jeho ruka vklouzla do nevelkého výstřihu a konečky prstů přejely přes zduřelou bradavku. Sabrinu náhle jako by lapil divoký proud rozvášněné řeky.

Vyděšená z neovladatelné touhy, kterou v ní vzbuzoval, tiše vykřikla a prudce se mu vymanila z objetí.

Ztěžka lapala po dechu a pozorovala ho vyděšeným pohledem.

Horal si ji chvíli mlčky prohlížel a pak triumfálně pronesl: „Myslím, že můžu s jistotou říct, že se vám to líbilo, myško.“

Sabrina cítila, jak se jí do tváří žene nachová barva. Měl pravdu. Nechtěla, aby jeho objetí někdy přestalo. Na kratičký moment jí daroval vzácný pocit důležitosti, křehkosti a ženskosti. Nicméně jeho výsměch působil jako chladná sprcha. Nesmyslně se jí zmocnila lítost, ačkoliv mohla být ráda, že to skončilo dřív, než došli příliš daleko.

Teď už chápala, kde se v něm brala ta naléhavost, když ji líbal. Chtěl jí dokázat, že má nad ní moc stejně jako nad stovkami ostatních žen.

Zhluboka se nadechla a přinutila se k nenucenému úsměvu. „Asi bych vám měla poděkovat za vaši instruktáž, sire. Koneckonců nestává se každý den, aby se jeden mohl pochlubit upoutáním zájmu tak proslulého sukničkáře. Ale abych řekla pravdu,“ – odhodlaně zvedla bradu – „vaše polibky mi připadají poněkud fádní a bez fantazie.“

Na krásné tváři se objevil zamračený výraz. Dříve však, než mohl Niall odpovědět, uslyšeli něčí kroky.

Sabrina ztuhla. Co jestli ji tady někdo objeví?

„Nialle?“ ozval se mužský hlas. „Nialle, jsi tam, chlapče?“

„Johne!“ odpověděl horal.

Mužské kroky se vydaly přímo jejich směrem.

Niall McLaren vyšel ze stínu živého plotu a Sabrina ho následovala. Z neznámých příčin ji náhle zamrazilo.

„Co tě sem přivádí, Johne? Stalo se snad něco?“

„Přišel jsem pro tebe, chlapče. Musíš se hned vrátit domů. Obávám se… Nesu ti zlé noviny. Tvůj otec.“

Obrovský hromotluk se zastavil přímo před Niallem. Sabrina si všimla, že má na sobě kilt barvy McLarenů a že se do měsícem zalité

zahrady absolutně nehodí. Jeho hrubé vzezření navíc umocňovala válečná výzbroj muže, který táhl do boje.

„Zemane, tvého otce napadli ze zálohy," zavrčel John a v jeho drsném hlase se odrážely potlačované emoce. Je to práce těch zatracených Buchananů. Hugh nemusí dožít rána. Chce tě vidět, hochu. Teď jsi jeho poslední syn."

„Poslední?" Slova zněla jako tiché zaskřípění zlomené větve.

„Ano. Jamie je mrtvý."

„Dobrotivý bože, Jamie ne…" McLaren se zachvěl, rukama si vjel do vlasů a Sabrina koutkem oka zahlédla jeho výraz. V pohledu se mu odráželo ohromení a prudká bolest.

Instinktivně k němu natáhla ruku, aby mu poskytla útěchu. Dlouhé prsty se reflexivně sevřely kolem ženského zápěstí s takovou silou, že stačilo málo a rozdrtil by je, nicméně více než jeho stisk ji bolelo jeho zoufalství. Vzpomněla si, že by měl být nejmladší ze tří bratrů. Teď však zůstal poslední.

Sabrina cítila, jak se jí do očí derou slzy. Ani ne před rokem ztratila svou matku, ale během dlouhé nemoci měla čas, aby se na bolestnou ztrátu připravila. Dovedla si představit, jaké to musí být, ztratit najednou otce i bratra. Chtěla Nialla obejmout, přitisknout se na jeho hruď a utěšit ho. Chtěla ukonejšit muže, kterého před malou chvílí ještě ani neznala. Mlhavě si však uvědomovala, že se na terase začal tvořit zvědavý hlouček hostů.

John jim však nevěnoval pozornost. Zdálo se, že si nevšiml ani jí.

„Budeš teď naším novým zemanem, Nialle," řekl podsaditý horal smutně. „Musíš se vrátit domů."

„Ano…, domů…, hned…"

„Budete potřebovat koně, sire," přerušila ho Sabrina. „Mám vám ukázat zadní vchod do stájí, abyste se vyhnul těm zvědavcům?"

Niall zamrkal, jako by se probral z nějakého snu, a překvapeně se na ni podíval. „Ano…, do stájí…"

„U tety vás pochopitelně omluvím," mumlala něžným tónem, ve kterém se odrážela hluboká účast.

Vzala ho za ruku, aby ho zavedla hlouběji do zahrady, avšak zjevně podcenila jeho houževnatost. S pevně zatnutými zuby ji od sebe odstrčil a tyčil se teď nad ní v celé své impozantní výšce.

Dlouhé prsty, které ji ještě před chvílí něžně hladily, se sevřely kolem rapíru, zatímco krásná tvář ztvrdla chladnou zlobou. Po smyslném milenci, který v ní způsobil takový zmatek, se náhle slehla zem.

Jednalo se o naprostého cizince. Nebezpečný muž činu. Syn divokého náčelníka, jemuž v žilách koluje krev válečníků z Vysočiny.

Sabrina se bezděčně zachvěla. Niall McLaren její pomoc nepotřebuje. Místo toho si uvědomila, že jeho nepřátele vlastně lituje.

„Omluvte mě, slečno," ozval se jeho hrubý hlas. „Mám určité povinnosti, které si bezodkladně vyžadují mou přítomnost."

1

SKOTSKÁ VYSOČINA
DUBEN 1740

V zrušením zatnul zuby. Vzdychající žena teď obemkla nohy kolem jeho boků a vyšla mu v ústrety, aby vnikl hlouběji do jejího smyslného, svíjejícího se těla. Její nahé bradavky se žádostivě tiskly k jeho dlaním a vděčně přijímaly rozkoš, kterou jí způsoboval svým laskáním.

Dokonce ani nestačili dojít do ložnice v prvním patře. Eva na tom netrvala. Místo toho se jí zmocnil hned v přijímacím pokoji, aniž by se zdržoval svlékáním kožených kalhot či hedvábných šatů. Oblý zadeček přitiskl na hrací stůl a ztopořený úd vsunul hluboko do její hebkosti. Vůbec ho nepřekvapilo, že ji našel vlhkou a připravenou.

Eva měla žár v krvi. Smyslným hlasem žadonila o ukojení, které jí mohl poskytnout jen on. Niall se nacházel v tak divné náladě, že malé rozptýlení nadšeně uvítal. Do jejího elegantního domu si to namířil přímo po rozmluvě s Angusem Duncanem. Teď netoužil po ničem jiném než se ztratit v temném objetí vášně.

Což se mu díky jejich primitivnímu, živelnému spojení momentálně dařilo. Niall, v jehož žilách proudila horká krev, Evu překryl svým tělem a prudkým pohybem svých boků ji zcela naplnil. Svými rty drtil její, a když prsty sevřel ztuhlé bradavky jejích plných ňader, vášnivým polibkem umlčel hlasitý sten, který se jí dral z hrdla.

Eva se znovu otřásla a hladově se k němu přitiskla. Niall počkal, až kolem svého touhou tepajícího mužství ucítil první stahy, a teprve potom si dovolil rovněž se uvolnit. Naposledy do ní zasunul svůj dlouhý úd, když vtom se jeho mocné tělo otřáslo křečovitou vlnou extáze.

Ačkoliv už bylo po všem, Eva se ho stále držela usazená na jeho pomalu ustupující erekci a ztěžka lapala po dechu.

„Vítej zpátky, můj hřebečku,“ vydechla konečně a v tiché místnosti rezonoval její hrdelní hlas. „Málem jsem zapomněla, jaký jsi skvělý milenec.“

Možná proto, pomyslel si Niall neradostně, že se jen zřídka miloval s takovou prudkostí. Teď však vytříbené manýry a něžná laskání odsunul stranou a žena, která si ho stále ještě tiskla mezi své nohy, se jeho divokým způsobem zdála dokonce potěšená.

Plamen svíce na vyřezávaném mahagonovém příborníku se třepotal a jeho světlo na Evině krásné tváři vytvářelo zvláštní stíny. S ospalým úsměvem ho upřeně pozorovala.

Niall tlumeně zaklel. Sice se mu podařilo ukojit jak svou vlastní vášeň, tak i její, nicméně špatná nálada se mu nezlepšila.

Co nevidět se musí oženit. A navíc se ženou, kterou si on sám nevybral.

Něžně se uvolnil ze sevření Eviných stehen, překryl ji hedvábnou sukní a sám si zapnul rozparek u kalhot. Pak došel k mahagonovému příborníku, kde si nalil plnou sklenici sladové whisky.

Eva ho sledovala zkoumavým pohledem. Zavrtěním hlavy odmítla tichou nabídku alkoholu, lehla si na záda na leštěnou desku hracího stolu, ruce nechala líně položené podél těla a hlasitě si povzdychla.

„Zajímalo by mě, čemu vděčím za tvou návštěvu, můj pane? Přísahám, že takhle pomilovaná jsem nebyla od… od tvé poslední návštěvy. Což jsou už celé dlouhé měsíce, Nialle. Vlastně jsem tě od té doby, co ses stal zemanem, skoro ani neviděla.“

„Povinnosti klanu mi zabírají více času, než jsem čekal,“ vysvětloval Niall.

„Scházel jsi mi.“

„Ty mi také, zlato,“ zamumlal s myšlenkami bůhvíkde.

„Nialle, nechceš mi říct, co tě trápí?“

„Jak můžeš vědět, že mě něco trápí?“

Shovívavě se usmála. „Prozradily tě tmavé kruhy pod očima. A ještě nikdy jsem tě neviděla tak nesoustředěného. Ale když se mi svěříš, snad ti pomůžu.“

„Pochybuji, že bys mohla.“ Ústa se mu zkroutila do cynického úšklebku. „Zítra si jedu pro nevěstu.“

„*Nevěstu?*“ vydechla Eva ohromeně. „Ty se budeš *ženit?*“

„Ujišťuji tě, že to není z mé hlavy.“

„Pak tedy z čí…?“

„Angus Duncan trvá na tom, abych se oženil s jeho vnučkou. Splatím mu tak svůj dluh.“

„Jaký dluh si ke splacení vyžaduje tak vysokou cenu?“

„Angus mému otci zachránil život.“

„Aha.“ Eva se na chvíli odmlčela, pak se posadila na stole a lítostivě řekla: „V tom případě nemáš na vybranou. Já jsem jen myslela… Doufala jsem…, že my…“

Niall dobře věděl, v co doufala. Jako bohatá vdova a jedna z jeho nejbližších sousedů by pro zemana klanu představovala vhodnou manželku. Jenže její prvořadý zájem zosobňovaly nové šaty a elegantní kočáry. Vždyť netrvalo dlouho a Eva utratila téměř celé bohatství zesnulého manžela. Niall věděl, že Eva by nebyla vhodnou ženou.

Ovšem ani slečna Sabrina Duncanová.

Niall znovu zaklel. Angus ho dnes odpoledne zastihl nepřipraveného a vlastně ho svým požadavkem zahnal do kouta.

„Proč s tím přišel právě teď?“ zeptala se Eva. „Angus snad umírá?“

„Přesně. Bojí se, že po jeho smrti klan Duncanů zůstane bez náčelníka a ocitne se tak na pospas jeho rivalům, především Buchananům. Angus chce silného zemana, u kterého by měl jistotu, že se po jeho smrti dokáže postarat o klan. Proto si vybral mě.“

Niall si dlouze přihnul. Potřeboval něčím zapudit Angusův slabý hlas, který ho tak naléhavě žádal.

Válečníkem ses narodil a jako válečník jsi byl i vychován, chlapče. Potřebuji silného muže, který po mé smrti zaujme místo náčelníka klanu. Duncanovi tě budou ochotně následovat do každé bitvy, tím jsem si jistý. A co se týče ostatního, vždyť ti je, chlapče, osmadvacet. Nejvyšší čas, aby ses usadil a založil rodinu. Určitě zjistíš, že manželství není tak nudné, jak se obáváš.

Niall se ušklíbl. Proti sňatku samotnému nic nenamítal. Stal se z něho náčelník mocného rodu a jako takový bude potřebovat dědice, který jednou zaujme jeho místo. Jenže si chtěl nevěstu vybrat sám.

Nikdy nečekal, že se z něho stane náčelník. Vlastně by obětoval svůj vlastní život, jen aby navrátil ten otcův a bratrův. Jamie by si na jeho místě poradil jistě mnohem lépe. K roli vůdce byl přímo stvořený. Jamie uspěl v každé bitvě a byl dostatečně silný, aby plodil zdravé syny, pokračovatele jejich rodové linie. Nebo Thomas. Prostřední syn McLarena zemřel před dvěma lety na rozbouřeném moři.

Niall přijal otěže náčelnictví se značným zdráháním a s krajním rozhodnutím stát se lepším člověkem, který by si tento titul po právu zasloužil. Uplynulo sedm měsíců a jemu se v rychlém nájezdu na Buchanany podařilo prokázat schopnosti vůdce. Dva viníky poslal do

samotných pekel a ostatní nechal vyhostit ze země. Tak alespoň částečně pomstil smrt svých drahých.

Boje se nikdy nebál. Krvavé spory, které se přenášely z generace na generaci, patřily na Vysočině k dennímu pořádku. A jeho k boji cvičili už od kolébky. A co se týkalo břemene vůdcovství, k tomuto poslání v sobě našel zvláštní vlohy. Popravdě řečeno ho práce pro klan uspokojovala a přinášela mu radost.

A právě teď ho Duncan přitlačil ke zdi. Dobrotivý bože, vzít si jeho vnučku!

Nicméně splatit Angusi Duncanovi dluh za záchranu života otce bylo otázkou cti.

„Kdo je ta šťastná, jestli se smím zeptat?“

V hlavě ucítil bušení kovářova kladiva. „Sabrina Duncanová. Jednou zdědí nemalé jmění svého nevlastního otce, prosperujícího kupce.“

„To je podstatná výhoda.“

Niall nemohl nesouhlasit. S chudou půdou k hospodaření se rodiny na Vysočině měly co ohánět, aby uživily všechna hladová ústa. Většinu svého času vlastně trávil dohlížením, aby všichni členové jeho klanu měli střechu nad hlavou a alespoň něco málo na talíři. Takže bohatá nevěsta, kterou si přivede, bude jistě srdečně vítaná. Problém představovala jen nevěsta sama.

Niall tupě zíral na dno prázdné sklenice. Dobře si pamatoval na setkání se slečnou Duncanovou, kdy mu na jednom plese zhatila slibně se vyvíjející milostné dostaveníčko. Nehezká, kostnatá, s ostrým jazykem. Absolutně nevýrazná postava dívky, na kterou by se za normálních okolností podruhé určitě nepodíval. Snad kromě inteligentního výrazu v očích na ní nenašel nic zajímavého.

Zatraceně, poslední, co chtěl mít v posteli, byla prudérní panna. Slečna Duncanová mu připadala příliš upjatá, pořádná a čestná. A otravná.

Vždy dával přednost vášnivým ženám, obdařeným smyslnou krásou a plnými tvary. Líbily se mu ženy jako Eva Grahamová. Krásné, přitažlivé, které dokázaly ukojit jeho sexuální žádostivost.

Popravdě řečeno, jeho požadavky ohledně nevěsty nebyly nikterak náročné. Snad by i oželel ženskou krásu a přitažlivost. A dokonce i vášeň. Pro bezpečí a prospěch svého klanu by udělal cokoliv. Jelikož se stal náčelníkem, potřeboval nevěstu, která by byla hodna jména McLarenů a jež by mu dala zdravé a silné syny. Takovou, která by dobro klanu stavěla nad své vlastní zájmy.

Přesně takovou ženu našel otec v jeho matce. Judith McLarenová se ve všem vyrovnala svému manželovi a svým synům. Nedovedl si představit zakřiknutou Sabrinu Duncanovou, jak nastoupí na její místo. Slečna Duncanová neví nic o životě na Vysočině ani o potřebách jeho klanu.

Dokonce si ji nedovedl představit ani jako svou milenku. Vždyť se k sobě vůbec nehodí. Je sice pravda, že ve vášnivém polibku, který ochotně opětovala, po naivní panenské nevinnosti nenašel ani stopy.

Vlastě ji políbil, protože… Proč? Snad kvůli výzvě. Ze všeho nejvíce ho rozčiloval její nezájem. Zdálo se, že je vůči jeho kouzlu zcela imunní. Její očividná plachost v něm probudila primitivní mužský pud pronásledovat prchající kořist.

S největší pravděpodobností neměl v úmyslu zajít příliš daleko. Stejně by v něm nedokázala vzbudit ani špetku sexuálního zájmu.

Než to však mohl zjistit, obdržel strašnou zprávu o smrti svého otce a bratra. Při vzpomínce na ten večer ho ještě stále bolelo srdce. A možná právě proto nemůže na slečnu Duncanovou myslet jinak než v souvislosti s bolestí a smutkem.

„Nu, co se dá dělat?“ přerušila Eva jeho neradostné myšlenky. „Vstoupit do dohodnutého sňatku je sice neštěstí, ale rozhodně ne katastrofa. Nechtěná manželka nemůže čekat, že jí zůstaneš věrný. Takže se můžeš dál oddávat svým dřívějším radovánkám. Co říkáš?“

Vlastně proč ne? pomyslel si Niall. Splní svou povinnost. Pro dobro svého klanu si vezme chladnou pannu, ale toť vše. Rozhodně nemá v úmyslu vzdát se svého navyklého způsobu života jen proto, aby uspokojil prudérní city své nevěsty. Jestliže slečna Duncanová nebude s tímto vývojem situace spokojená, pak si klidně může najít jiného manžela.

Když Niall neodpovídal, Eva vstala ze stolu, kolébavým krokem přešla místnost a zastavila se těsně před ním. „V mé posteli budeš stále vítán, můj pane,“ vydechla koketně a pomalu si začala rozepínat knoflíčky živůtku, čímž Niallově žádoucímu pohledu odhalila plné obliny svých ňader. „Zůstaneš na noc, Nialle?“

Jeho ústa se zkroutila do hořkého úsměvu. „Pochybuji, že dnes budu dobrým společníkem.“

„V tom případě bych se mohla pokusit trochu ti zlepšit náladu.“ A po těch slovech začala rozepínat mosaznou přezku Niallových kožených kalhot. Pak jednou rukou vklouzla dovnitř, aby nahmatala horký úd. „Když mi zemřel manžel, poskytl jsi mi štědrou útěchu. Bude to jen spravedlivé, když teď já zase pomohu tobě.“

Chvíli ji jen mlčky pozoroval a zvažoval, zdali je schopný vášně, kterou Eva očekává. Z nepochopitelných příčin ho jeho neukojitelný sexuální hlad náhle opustil.

„Prosím… Nialle… Chci tě.“ Eva se dotkla pulzujícího mužství a v očích se jí zračila vášeň a divoká touha.

Niall si v duchu povzdychl, prázdnou sklenici odložil na stůl a odevzdaně se podíval na roztouženou ženu. „A já chci zase tebe, zlato,“ zamumlal, ačkoliv se jednalo o lež.

Navyklými pohyby vzal překypující ňadra do dlaní a donutil se k úsměvu. A když uchopil jednu zduřelou bradavku mezi zuby a něžně skousl, Eva hlasitě zasténala a prsty pevně sevřela jeho tuhnoucí erekci.

Niallovo tělo automaticky reagovalo, nicméně jeho mysl zůstala kdesi daleko. Své milence sice poskytoval rozkoš, avšak v mysli se stále zaobíral vlastním dilematem.

Dal své slovo, a tudíž mu nezbývá nic jiného než s Angusovým návrhem souhlasit.

Jenže slečna Duncanová časem zjistí, že ani nesmírné bohatství jejího nevlastního otce jí nemůže koupit věrnost milujícího manžela. Kvůli ní se svého potěšení rozhodně nevzdá.

Nebude trvat dlouho a pochopí, že být manželkou Nialla McLarena není žádná slast.

„Do hostince to není daleko, Sabrino,“ tvrdil Geordie Duncan. „Tam si můžeš odpočinout a dát si něco k snědku.“

Sabrina se na statného horala vděčně usmála. Jelikož nebyla zvyklá na dlouhou jízdu na koňském hřbetě, sedmihodinová túra a mrazivý vítr pro ni znamenal těžkou zkoušku. A to sotva dorazili k hranicím Vysočiny. K sídlu Duncanů, kde na smrtelné posteli ležel její dědeček, to mají ještě nejméně dvě hodiny.

Se dvěma muži, které jí dědeček poslal jako doprovod, pomalu postupovala mizernou cestou, jež vedla přes nížinu z Edinburghu na sever. Když se však po strastiplném putování vynořili z borovicového lesa, Sabrina prudce zatáhla za otěže a v němém úžasu zůstala stát.

Úchvatné panorama Vysočiny jí vzalo dech. Když s matkou opouštěla rodný kraj, ještě neměla ani čtyři roky a na drsnou krásu Vysočiny dočista zapomněla. Kam jen oko dohlédlo, klikatila se horská údolí zdobená divokými vřesovišti a klidnými jezery, na jejichž vodách se líně převalovala hustá mlha, a tomu všemu dominovaly skalnaté rozervané vrcholy, které měnily barvu podle ročního období. Právě nyní se na zelených svazích táhly pásy žlutých

krokusů, které v pozdním létě vystřídá něžně fialový vřes a na podzim červenohnědé suché kapradí.

„To je nádhera," vydechla uctivě.

„Ano," souhlasil Geordie. Je to krásná země, to je jasné."

Sabrina zakroutila hlavou. Nemohla pochopit, proč její matka opustila takovou nádheru. Nicméně něžná krása Grace Murrayové se do drsného světa necivilizované Vysočiny jaksi nehodila. Za celou tu dobu, co bydlela na panství Duncanů, si připadala stísněně a opuštěně. A Angus Duncan jí to rozhodně neulehčoval. Když se po smrti svého manžela Grace rozhodla i s dcerou opustit Vysočinu a vrátit se do Edinburghu, nikdo jí to nerozmlouval.

Sabrina svého dědečka nijak nemilovala. Vždyť ho vlastně ani neznala. Jenže na druhou stranu k němu necítila žádnou zášť. S pragmatickým pohledem na svět dobře chápala jeho hořkost nad tím, když jediný syn zplodil dceru. Na Vysočině vládnou jen ti nejmocnější a bez synů, kteří by hrdě nesli rodové jméno, Duncanové jednou provždy vymřou.

Přebrodili dravou řeku a Sabrina musela zavolat na svého psa, aby ho odradila od lovení pstruhů. Mohutný mastiff, kterému říkala Rab, téměř dosahoval výšky horského poníka a několikrát ho převyšoval v apetitu.

Zdálo se, že Rab, na rozdíl od ní, si cestu opravdu užívá. Na snídani si ulovil divokého králíka, ale od štvaní tučného dobytka a chundelatých ovcí, které se pásly všude okolo, ho kategoricky odradila.

Takovou svobodu pohybu Rab ještě nikdy předtím nezažil. Drsná krajina se zdála na míle daleko od úzkých uliček a stísněných dvorků Edinburghu, kde cihlové domy stály tak blízko vedle sebe, že halily výhled na oblohu. Zde, na úpatí Vysočiny, stály roztroušené nabílené domky s doškovými střechami, kolem kterých se táhla nevelká políčka pokrytá rašelinou a kamením.

„Tamhle je vesnice Callanderů," ukázal Liam k několika otřepaným domkům.

Dva Duncanovi muži, které jí dědeček poslal jako doprovod, byli její vzdálení bratranci. Liam, tmavý a tichý, o sobě prohlásil, že se dobře znal s jejím otcem. V Geordiem, rudovlasém a upovídaném, který byl přibližně jejího věku, Sabrina objevila studnici informací historie klanu. Oba muži se k ní chovali s úctou a vážností, neboť byla jediným potomek Anguse Duncana. Jediná dcera jeho jediného syna.

Od časného rána, kdy opustili Edinburgh, ji Geordie bavil veselými historkami a zasypával ji živými příběhy loupeživých

nájezdů a krvavých bitev, kdy meče mužů zbarvila rudá krev a pomsta znamenala více než denní chleba.

„Nikdo nemá lepší paměť než horal, ani smysl pro loajalitu," chvástal se Geordie ani ne před hodinou.

Podle Sabrinina doprovodu krvavé šarvátky přetrvávaly až dodnes. Angus Duncan patřil k hrdým skotským náčelníkům, ale ne dost silným, aby se ubránil Buchananům, kteří byli už celé generace jejich úhlavními nepřáteli. A právě tahle zatracená situace nedávala Angusovi spát, slyšela Sabrina už poněkolikáté.

Poněvadž se s dědečkem nestýkali, překvapilo ji, že si na ni na smrtelné posteli vůbec vzpomněl. Jednou, před několika lety, jí poslal dopis, aby přijela na návštěvu, jenže ona v té době nemohla opustit svou nemocnou matku. A dalšího pozvání se už nedočkala. Jejich poslední korespondence se týkala kondolence k úmrtí její matky.

Na Anguse Duncana si pamatovala jako na drsnou bouřlivou postavu, která neustále křičela. Přesto, když se dozvěděla o jeho těžké nemoci, pocítila smutek. Neměla ani tušení, co po ní může chtít. Jistě se jedná o přání starého muže naposledy uvidět svou jedinou blízkou příbuznou.

Vlastně se na výlet do svého rodného kraje těšila, ačkoliv to znamenalo opustit nevlastního otce a nechat ho, aby si sám poradil s domácností i s vedením účtů. Nečekaná návštěva jí nabídla příležitost zbavit se zarputilého nápadníka, který se však více než o ni zajímal o její věno. A kdyby k sobě měla být naprosto upřímná, rovněž uvítala únik od svého bývalého snoubence, který představoval trvalou připomínku její ztráty. Sestřenice Frances jen zářila a všem dávala najevo, jak je s Oliverem šťastná. Kdykoliv je Sabrina potkala, nemohla se ubránit hořké pachuti závisti, která ji doslova zaplavila.

Ale to všechno už má za sebou, přísahala si Sabrina a její duše se lehce vznášela nad vrcholky rozeklaných hor. Byla zpátky a k rodné zemi svého otce cítila nevysvětlitelnou přitažlivost. Vysočina ji přímo očarovala. Zosobňovala příslib vzrušení, dobrodružství a romance, což zcela odporovalo její upjaté povaze. Náhle pochopila, že v jejích žilách koluje nespoutaná krev horalů.

Hostinec, ve kterém se zastavili, měl střechu pokrytou došky a okna ze svislých příčlí. Jelikož ji bolely všechny svaly, Sabrina vděčně vklouzla do Liamových natažených paží, který jí pomohl sesednout z koně.

„Řekl bych, že je tady McLaren," podotkl Geordie a hlavou kývl ke skupince koní uvázaných v rohu nádvoří.

Sabrina pochopila, že mluví o Niallu McLarenovi, hraběti ze Strathearnu, náčelníkovi svého lidu, a srdce jí začalo zběsile bít jako o závod. K vlastní nelibosti zjistila, že na něho od jejich setkání v měsícem zalité zahradě myslí až příliš často. Navzdory odporu k němu samému i k jeho drzé nadutosti navštěvoval její sny mnohem intimněji, než by se zdálo vhodné. Jakmile souhlasila s dědečkovou nabídkou navštívit Vysočinu, nemohla se zbavit myšlenky, zda se s krásným horalem náhodou nesetká. A teď se zdálo, že ho uvidí dokonce dříve než dědečka.

Zhluboka se nadýchla, zavolala na Raba a následovala Liama do hostince. Geordie zatím dohlédl na koně.

Nialla si všimla okamžitě, jakmile vešla do dveří. Uprostřed zakouřené místnosti sedělo okolo dubového stolu půltuctu mužů, hlasitě na sebe pokřikovali a upíjeli z napěněných korbelů s pivem. Srdce jí skočilo až do krku a Sabrině chvíli trvalo, než se mohla znovu pohnout. Naštěstí si Niall jejího příchodu ani nevšiml.

„Něco tady zakousneme," prohlásil Liam.

Když se posadila na lavici u dlouhého stolu, ukázala na podlahu vedle sebe. „Rabe, lehni."

Obrovský pes sebou poslušně plácl na zem, tlamu si opřel o mohutné packy a velkýma očima zbožně hleděl na svou paní.

Liam zašel do kuchyně, aby jim objednal něco k snědku, zatímco Sabrina se marně snažila odtrhnout zrak od Niallovy mužné postavy. Ačkoliv k ní seděl z profilu, stále ji udivoval svou neobvyklou krásou, díky níž se rozbušilo srdce každé ženy a muži zezelenali závistí.

Na Nialla McLarena se vskutku nedalo jen tak lehce zapomenout.

Sabrina si snad posté vzpomněla na jejich setkání v tetině zahradě a do tváří se jí nahrnula nachová barva. Dnes měl na sobě mnohem neformálnější šaty. Široká ramena halila režná košile šafránové barvy s dlouhými rukávy, kterou si kolem krku stáhl úzkou tkaničkou. Svalnatá stehna vtěsnal do hustě tkaných kalhot, na nichž rozpoznávala rodové barvy McLarenů, a na nohy si natáhl vysoké holínky.

K pasu si připnul dlouhý meč a na jedno rameno si přehodil McLarenův pléd se zelenými příčnými pruhy, s blankytně modrými čtverci a tenkými proužky rudé a žluté barvy. Nenapudrované černé vlasy se třpytily modrým kovovým nádechem, a když otočil hlavu jejím směrem…

Sabrina si náhle zděšeně uvědomila, že hledí přímo do jeho neuvěřitelně modrých očí.

Zdálo se, že ho její přítomnost vůbec nepřekvapuje. Nebo možná si na ni nevzpomíná. Tentokrát neměla napomádované vlasy ani napudrovanou paruku jako na zásnubním plese sestřenice. A líbat se s neznámými ženami v potemnělých zahradách je pro něho zřejmě tak běžnou záležitostí, že už si na ně na všechny ani nevzpomíná.

Z neznámých příčin Sabrina pocítila zklamání. To ona na jeho nestydatou aroganci, kterou vdechl do její nudné existence život a vzrušení, nikdy nezapomene. Ani na svalnaté tělo, které přitisknuté k jejímu v ní probudilo pocity, jež až do té doby nepoznala, ani na chuť jeho smyslných rtů…

Sabrina se donutila uvolnit zatajený dech a v duchu se okřikla. Vždyť není žádná křehotinka, která se nechá vyvést z míry krásnou tvářičkou a mužnou postavou. Přece na něho nebude civět jako nějaká naivní husička. McLaren si ji prohlížel zpoza přivřených černých řas a výraz jeho tváře jí připadal téměř posměšný. S hrůzou si uvědomila, že ten podivný třpyt v jeho safírových očích nemůže znamenat nic jiného než nenávist. Nenávist, které ona nezavdala žádnou příčinu.

Vtom však do místnosti vešla kyprá hostinská a se zářivým úsměvem začala McLarenovým mužům dolévat čerstvé pivo.

„Coro, děvče, chyběla jsi mi," zvolal jeden z horalů. „Také jsem ti scházel?"

„Tak o tom si můžeš nechat jen zdát," odvětila hostinská se smíchem. A když ji plácl po sukni, obrátila se a vší silou ho pěstí udeřila do mohutného ramene. Potom všem mužům dolila korbele a nakonec džbán položila doprostřed stolu. Než však odešla, na chvíli se zastavila u Nialla McLarena.

„To není spravedlivé, Coro," stěžoval si jeden z mužů. „Všechny své půvaby si schováváš jen pro zemana."

„To je pravda," přidal se další. „Vůbec nechápu, proč se za ním pořád otáčíš?"

Cora se koketně zhoupla v bocích.

„No za takovýma, jako seš ty, se tedy rozhodně otáčet nebudu, nevychovanče."

Hostincem se nesl hlasitý smích. Sabrina se vděčně usmála na hostinského, který jí přinesl objednané jídlo.

Snažila se nevnímat veselí u vedlejšího stolu a raději se věnovala husté ovesné polévce a černému chlebu, ovšem přítomnost Nialla McLarena jen tak vymazat nedokázala.

Mezi ostatními zcela jasně rozlišovala jeho podmanivý hlas, kterým hovořil k vnadné dívce. Jeho přízvuk se zdál mnohem silnější,

než si Sabrina pamatovala, ale měl na ni zcela stejný efekt. Místní nářečí proudilo všemi jejími smysly jako připomínka jejich setkání.

Zneklidnilo ji, že na ni má jeho hlas tak silný vliv, ale ještě více ji znepokojoval jeho intimní přístup k vesnické dívce.

Cora se na něho koketně usmívala a otevřeně mu dávala najevo svůj zájem. Zdálo se, že ho vybízí, aby ji následoval do její světničky v podkroví.

Niall nejdříve vypadal, že jejím svodům odolá, ale když se plnými ňadry otřela o jeho rameno, souhlasil. Nenuceně popadl Coru kolem pasu a přitáhl si ji na klín, kde ji za hlasitého povzbuzování ostatních mužů políbil přímo na rty.

Sabrina cítila, jak jí v žilách tuhne krev.

Poté se Niall líně usmál, postavil dívku zpátky na zem a řekl: „Teď si běž po svém, zlato. Uvidíme se později.“

Cora na chvíli zůstala stát vedle Nialla a hltala ho toužebným pohledem, ve kterém Sabrina rozpoznala vášeň a chtíč.

Netušila, proč ji ten pohled tolik zneklidnil. Přece o Niallově pověsti svůdce dobře věděla. Patřil k největším proutníkům všech dob a žádná žena před ním nezůstala v bezpečí. Nemůže se divit, že neodmítne to, co je mu tak ochotně nabízeno.

Náhle se jeho pohled znovu stočil jejím směrem. Skoro se zdálo, jako by se chtěl přesvědčit, zda na ni jeho laškování mělo nějaký vliv.

K Sabrinině hrůze Niall vstal a nenuceně se blížil jejím směrem. Vyděšeně zírala na jeho dlouhé svalnaté nohy, které se pomalu přibližovaly, a cítila, jak jí v hrudi začalo divoce bít srdce. Niall budil dojem lehké elegance a nezkrotné síly.

Sabrina s povděkem konstatovala, že se Rab zvedl ze země a postavil se jí po boku.

Niall však obrovskému mastiffovi nevěnoval žádnou pozornost. Zastavil se těsně před ní a s rukou volně položenou na jílci svého meče jí smekl hlubokou poklonu. „Vítejte na Vysočině, slečno Duncanová,“ pronesl lehkým skotským přízvukem, který ji z nepochopitelných důvodu rozčiloval.

Proti své vůli Sabrina zvedla pohled a střetla se s nekonečnými hlubinami jeho modrých očí. Ztěžka polkla a řekla: „Udivuje mě, že si na mě ještě vzpomínáte, můj pane.“

„Váš dědeček se mi zmínil, že dnes očekává váš příjezd. A také znám vaše muže.“ Hlavou kývl k Liamovi a s pozdviženým obočím se zeptal: „Copak ona o tom neví?“

Starší horal zakroutil hlavou. „Angus to s ní chtěl probrat sám.“

„Co bych měla vědět?“ zeptala se Sabrina zvědavě.

Niall na ni znovu upřel pronikavý pohled. „Váš dědeček vám to jistě co nevidět sdělí sám.“

Zamračeně ho pozorovala. „Viděl jste mého dědečka? Jak je na tom? Je velmi nemocný?“

„Obávám se, že ano. Požádal mě, abych vám poskytl doprovod.“

„Ach…“ Myšlenka na dvouhodinovou cestu ve společnosti tohoto muže ji jaksi vyváděla z míry. „Ale to nemusíte. Liam a Geordie mi docela stačí.“

„Vysočina v sobě skrývá nejedno nebezpečí, slečno.“

Jeho hlas jí připadal tvrdý a nesmlouvavý. Sabrina na něho chvíli mlčky hleděla, neboť nevěděla, jak má reagovat. Nakonec tiše pronesla: „Jen doufám, že se potkáváme za šťastnějších okolností než minule.“

Viděla, jak se výzva v jeho očích náhle rozplynula a nahradil ji smutek. Sabrina nabyla podezření, že právě toto je pravá tvář Nialla McLarena. Zřejmě je mnohem citlivější, než na sobě dává znát. Spatřila hluboký smutek, který ho zasáhl, když se dozvěděl o smrti svých nejbližších, a věděla, že mu na jeho rodině opravdu záleží.

„Předpokládám, že vy ji rozhodně budete považovat za šťastnější,“ odpověděl s hořkou ironií. Rozhlédl se po hostinci. „Copak jste si s sebou nevzala žádnou společnici?“

„Nechtěla jsem nikoho obtěžovat. Ženy z naší domácnosti nejsou na dlouhé cestování zvyklé.“

„Přesto byste měla mít ženskou společnost.“

„Nejsem tak úplně sama. Kromě mých bratranců mám ještě Raba. Rabe,“ řekla klidně, „hlídej.“

Psisko se naježilo a pro výstrahu na muže vycenilo obrovské zuby. Když McLaren natáhl ruku a strčil ji zvířeti k čenichu, aby ji očichal, pes zakňučel, nejistě se podíval na svou paní a pak začal olizovat zemanovy prsty.

Sabrina se zamračila. Zdálo se, že její psí strážce nedokáže vystrašit ani divokého králíka.

Nialla musely napadnout stejné myšlenky, neboť koutky jeho smyslných úst se zvedly v pobaveném úsměvu.

„Obvykle na cizince takhle přátelsky nereaguje,“ řekla Sabrina na jeho obranu.

„Tomu rád věřím.“

Poté si Niall jednu nohu položil na lavičku, na které seděla, a Sabrina ztuhla. Naklonil se k ní a špičkami prstů se lehce dotkl pramínků vlasů, které jí splývaly po tváři.

„Vždy mě zajímalo, jaká je jejich skutečná barva.“

Jeho intimní gesto ji zcela odzbrojilo. Cítila, jak se jí v hrudi zastavilo srdce. Jestli ji chtěl zastrašit, pak se mu to podařilo. Sálala z něho taková energie, až se Sabrině zatočila hlava. Na malou chvíli všechno okolo zmizelo. Zůstala jen ona a on. Jediní dva lidé na celé zemi.

„Neměla byste si vlasy schovávat pod paruku, slečno. Bez ní vypadáte mnohem lépe.“

Sabrina pocítila hluboký vděk, že se dnes ráno rozhodla nenáviděnou paruku nechat doma.

Čím déle ji však Niall podroboval zkoumavému pohledu, tím si připadala ošklivější a nanicovatější. Pak se však Sabrina vzchopila. Přece se před tímhle zvrhlíkem nerozpustí na rosol. V žilách jí koluje krev skotských předků. A ačkoliv většinu svého života žila jinde, je vnučkou skotského náčelníka z Vysočiny.

S chladnou sebedůvěrou rozhodně zvedla bradu. „Až se příště budu připravovat na ples, vezmu vaši radu v úvahu, pane.“

„A také byste si měla rozpustit ten přísný uzel,“ zamumlal Niall. „K dívce vašemu věku se vůbec nehodí.“

„Copak jste expert na účesy?“

„Spíše bych řekl, že jsem znalec.“ Nenuceně se ušklíbl. „Dávám přednost dívčím vlasům volně rozpuštěným, rozestřeným na mém polštáři.“

Sabrina cítila, jak rudne. Jeho poznámka se jí zdála více než nevhodná. „Snad byste se měl vrátit ke své společnosti, pane,“ řekla kousavě. Jistě jim už scházíte.“

McLarenovy modré oči se v předstíraném zklamání nepatrně rozšířily. Jestli jsem tomu dobře rozuměl, právě jste mě odmítla. Jak ponižující.“

Sabrina jeho suché konstatování prostě ignorovala a podívala se na Liama. „Neměli bychom pokračovat v cestě?“

„Proč ne? Jestli sis už odpočinula?“

„Takže jste si jistá,“ zeptal se Niall, „že náš doprovod nepotřebujete?“

„Jsem vám nesmírně vděčná, ale ne,“ ujišťovala ho Sabrina. „Nemohla bych vás přece odvádět od vaší zábavy.“ Významně se podívala k vedlejšímu stolu, kde seděla Cora, a pokračovala: „Zdáte se mi příliš zaměstnán sváděním místních děvčat.“

V jeho očích se zračila výzva. „Jste zklamána, slečno?“

„Jak se rozhodnete trávit svůj volný čas, to není má starost.“

„V tom s vámi souhlasím. Chtěl bych, abyste si dobře uvědomila, kým ve skutečnosti jsem.“

„Tak o to se nemusíte bát. Vaše pověst je mi dobře známa.“

„Přesně tak. Jsem zvrhlík největšího kalibru. Budu rád, když na to nezapomenete.“

„Nedáváte mi šanci, abych zapomněla. Obě naše setkání jsou více než výmluvná.“

Když se jeho rty pokroutily do pobaveného úšklebku, Sabrina si pomyslela, zda vůbec tuší, jak je jeho úsměv zničující. Ale samozřejmě že ano. Zdálo se, že čte každou myšlenku, která se jí mihne hlavou.

Přesto jí připadalo nemožné nenávidět ho. Jeho mysl se zdála neobyčejně bystrá a jeho drzá sebedůvěra ji přímo okouzlovala – třebaže ji často vyvedl z míry, jako například teď, když se sklonil, vzal ji za ruku a políbil na špičky prstů.

„Pak tedy mohu odejít.“

Zoufale se snažila vytrhnout ruku z jeho něžného zajetí, ale Niall jí to nedovolil. A když se rty dotkl jejích prstů, v duchu ho proklela. Nepřipadalo jí spravedlivé, že ji pouhý jeho dotek připraví o dech a způsobí, že se jí srdce rozbuší jako o závod. Napadlo ji, že tento nebezpečný svůdce by měl zůstat někde pod zámkem, kde by nemohl svádět bezbranné ženy.

Zdálo se, že si je svého vlivu na její osobu dobře vědom, neboť když rty přitiskl na citlivou pokožku jejího zápěstí, zahlédla v jeho očích pobavený výraz.

Letmý dotek v ní vznítil nečekanou touhu a Sabrina se znovu ocitla na měsícem zalité zahradě, kde nadšeně opětovala jeho vřelé polibky.

Téměř jako v mlze zaslechla jeho hluboký, sametový hlas. „Jak si přejete, slečno. Ale pro jistotu budeme těsně za vámi,“ dodal k Liamově velké úlevě. „Nikdo nemůže říct, že McLaren neplní svou povinnost.“

Když konečně uvolnil stisk svých prstů, Sabrina pocítila neskonalou úlevu. Pak však jeho výraz náhle ztvrdl.

„Na Vysočině je nebezpečno,“ prohlásil. „Raději byste se měla vrátit domů do Edinburghu, kam patříte.“

Sabrina ho zpražila přísným pohledem. V jeho výrazu znovu spatřila tichou hrozbu.

„Jistě se ještě potkáme,“ řekl pevným tónem, který Sabrinu ujistil, že z toho nemá žádnou radost.

2

„*Svatba*?“ vydechla Sabrina a ztěžka zalapala po dechu. „Ty chceš, abych si vzala McLarena?“

Vyděšeně zírala na svého dědečka, který se unaveně opíral o polštář.

„Ano, děvče,“ zachrčel starý horal. „Pro klan Duncanů jsi poslední naděje. Jedině spojení s McLarenem nám zajistí bezpečnou budoucnost.“

Ještě stále v šoku zakroutila hlavou. Tak proto ji dědeček tak rychle zavolal. Sotva se objevila u jeho postele, Angus na ni stroze vychrlil svůj návrh.

„Umírám na slabé srdce, děvče, a než odejdu, musím dát všechno do pořádku. Zůstala jsi mi už jen ty.“

Divoký skotský náčelník, na kterého si pamatovala z dětství, nevypadal tak nemocně, jak se obávala. Starcovy tváře měly zdravou barvu, a ačkoli ztěžka lapal po dechu, jeho tělesná schránka se nezdála tak křehká, jak by se u umírajícího dalo předpokládat.

„Já… tomu nerozumím,“ řekla nakonec.

„Čemu zatraceně nerozumíš? Tvá rodina tě potřebuje, Sabrino.“

„Jenže Niall McLaren… Ten s tím jistě nebude souhlasit.“

„Proč by s tím neměl souhlasit? Samozřejmě že si tě vezme.“

Zmateně si ruce přitlačila ke spánkům. „Ale proč? Proč si mě chce vzít?“

„Jsi přece má dědička. Copak to nestačí?“

Samozřejmě, pomyslela si Sabrina hořce. Jak jinak? Vždyť kromě jejího věna na ní nic přitažlivého není.

Jenže to nevysvětluje, proč si Niall McLaren mezi stovkami bohatých šlechtičen vybral právě *ji*. Se svým titulem, okouzlujícím zjevem a legendární zkušeností svůdce může získat kteroukoliv nevěstu, jakou si jen zamane. A dnes odpoledne se nezdálo, že by měl z jejich setkání bůhvíjakou radost…

Náhle Sabrinu zalilo horko a tváře jí zrudly zahanbením. Když spolu před několika hodinami hovořili, McLaren už o plánu jejího

dědečka *musel* vědět. Proč jinak by si ji tak důkladně prohlížel? A proč by ji odrazoval od pobytu na Vysočině?

Protože o jejich manželství nestojí.

„Jistě existuje nějaká jiná žena, se kterou by se chtěl oženit," protestovala Sabrina.

„Žádná, která by se k němu hodila tak skvěle jako ty. Nejen že máme společné hranice, ale i nepřítele. A jeho muži jsou skvělí bojovníci."

Sabrina se rozhlédla po potemnělé ložnici osvětlené jen chabým plamínkem svíce. Z dětství si na Angusův středověký domov téměř nepamatovala. Na první pohled však bylo zřejmé, že tady vládne mužská ruka. Na zdech viselo více zbraní než tapiserií a kromě masivní postele a obrovského krbu v místnosti neviděla žádný další nábytek. Celý dům jí připadal chladný a neútulný, avšak z nevysvětlitelných příčin fascinující. Vždyť se více než sto let jednalo o rodinné sídlo Duncanů.

„Přesto," zamumlala, „se mi to nezdá jako dostatečný důvod, aby McLaren s něčím takovým souhlasil."

„Vždyť ti říkám, děvče, že jo. Samozřejmě se nejedná o žádnou romantickou záležitost. Spojením našich dvou rodů vznikne silný a mocný klan."

Ačkoliv Sabrina věděla, že Niall McLaren z jejich sňatku není nadšený, politické spojení mezi dvěma klany bývalo běžnou záležitostí.

„Copak nevidíš, jaké by to mělo výhody?" řekl Angus prosebným hlasem. „Až tady jednou nebudu, ten zatracený Buchanan srovná naši vesnici se zemí. Potřebujeme silného vůdce, který by mu v tom zabránil."

Sabrina neochotně přikývla. Moc dobře chápala, co po ní starý muž požaduje. Chtěl, aby klanu Duncanů přivedla silného zemana, který by je dokázal ochránit před nepřáteli.

Ale proč právě McLaren? Samotná myšlenka na jejich sňatek jí naháněla hrůzu. Ničema a sukničkář, který jí dokáže hravě zlomit srdce.

Ne, pomyslela si rozhodně. Na něco takového nikdy nepřistoupí. Popravdě řečeno, od jejich prvního setkání se nemají příliš v oblibě.

„Není tady snad někdo jiný, kdo by připadal v úvahu jako můj manžel?" zeptala se nešťastně.

„Další by mohl být Liam. Je to dobrý chlap, ale ne tak jako McLaren. Liam by si sám neporadil."

„Ale… jistě tady musí být někdo jiný, kdo by…"

„Ne, nikdo tady není. Copak si myslíš, kdybych měl jinou možnost, že bych chtěl, aby ses obětovala? Vždyť jsi má jediná vnučka.“

„Ale, dědečku…“

Vtom se Angusova postava začala otřásat mohutným záchvatem kašle.

Sabrina vyděšeně přiskočila blíže a natáhla ruku, aby dědovi pomohla.

Netrpělivě ji odstrčil stranou a lehl si zpátky na navrstvené polštáře. „Je něco, co bych pro tebe mohla udělat, dědečku?“

„Ano… Vezmi si McLarena.“

Ze Sabrinina výrazu musel vyčíst její nesouhlas, neboť se sípavě nadechl a unaveně pokračoval: „Niall McLaren je schopný vůdce a skvělý válečník. Přesně jako jeho otec. Je dost silný, aby udržel oba naše klany pohromadě a vedl je proti tomu zatracenému Buchananovi. Ví, jak bojovat. A má dobrý důvod, aby Buchanany nenáviděl. Jeho blízcí zemřeli právě jejich rukou. Stejně jako tvůj otec.“

Sabrina pozorovala svého dědečka a dobře chápala jeho nenávist ke klanu Buchananů. Vždyť Angus je vinil za smrt svého jediného syna. Sabrinin otec při pronásledování Buchananů, kteří kradli jejich dobytek, spadl z koně a smrtelně se zranil. A od té doby je Angus považoval za své největší nepřátele.

Popravdě řečeno, nenávist mezi oběma rody přetrvávala již celá staletí.

Na Vysočině neexistovalo jiné právo než to, které pocházelo z krutého středověku. Zemani vládli mužům svého klanu, kteří je z vlastní vůle následovali. Horalé hledali u svého náčelníka ochranu a často i jídlo – vždy však uznávali jen toho, kdo si jejich důvěru zasloužil a koho respektovali, což býval muž. Otěže náčelnictví se předávaly z otce na syna či snad bratra, a na ženy se jaksi zapomnělo.

Sabrina věděla, že až Angus odejde z tohoto světa, stane se ona po právu hlavou klanu, ale proti Buchananům je vést nemůže. Na podobné výpravy nemá dostatek dovedností ani zkušeností.

A nebezpečí nehrozilo jen od jejich nepřátel. Pokud si Angus nevybere silného nástupce, jeho smrt může způsobit konflikt uvnitř samotného klanu, kdy muži začnou mezi sebou bojovat ve snaze získat post náčelníka.

Sabrina zdrceně pokývala hlavou. Samotné spojení s klanem McLarenů nemohlo mezi znepřátelenými stranami přinést mír, nicméně když si vezme jejich náčelníka, přinejmenším tak ochrání svůj lid od zbytečného krveprolití.

Nešťastně si promnula tepající spánky. „Měla jsem se narodit jako muž," zašeptala.

„Ano, také si myslím. Kdyby tvůj otec nezemřel tak mlád, jistě by měl ještě spoustu synů. Jenže už se stalo a zůstala jsi jen ty, Sabrino." Angus podrobně zkoumal její tvář. „A já vím, že uděláš, co je nutné."

Sabrina cítila, jak se jí dojetím stáhlo hrdlo. Dědovy donucovací metody jí připadaly nefér. Copak se sluší, aby proti ní zneužíval památky jejího otce? Neměl právo chtít po ní, aby se obětovala. Celou tu dobu se od ní držel dál, přesto teď očekával, že se stane zachráncem klanu Duncanů.

Měla by odmítnout. Je dostatečně bohatá, aby se stala nezávislou a zvolila si svou vlastní budoucnost. Její nevlastní otec je jediný člověk, kterému na ní záleží.

Ať už Angusovo chování bylo férové či ne, závisel na ní. Připadal jí tak bezbranný, zahnaný do kouta, neschopný vyřešit své dilema.

„Copak to je taková oběť, co po tobě žádám?" zeptal se, jako by jí dokázal číst myšlenky. „Vždyť nakonec na tom získáš i ty, ne snad?"

„Opravdu?"

„Ano. Ty patříš na Vysočinu, děvče. Přesně tak, jak jsem to řekl tvé matce, než tě odvedla. A stejně jsem to řekl i tobě."

Sabrina na chvíli zavřela oči. Náhle si vzpomněla na dědečkův dopis, který dorazil v době, kdy její matka onemocněla. Zapřísahal ji, aby se vrátila domů. Sabrina si až teď uvědomila, jakou udělala chybu, že ho neposlechla. Dokud nespatřila rozeklanou majestátnost svého rodného kraje, jen stěží si uvědomovala, že sem skutečně patří. Jejími žilami proudila krev hrdých předků a ona neměla úniku.

Ale vzít si McLarena? To nikdy!

„Jistě je někde v sousedství jiný klan, se kterým bychom se mohli spojit. Jiný zeman, který by ke sňatku se mnou neměl takovou averzi."

„Ne," odpověděl Angus stroze. „Dva dny jízdy tady v okolí nikdo není. Nikdo, kdo potřebuje nevěstu. Nikdo, komu bych důvěřoval natolik, abych mu svěřil svůj klan. A nikdo, kdo má s Duncany tak dobré vztahy."

Probodával ji zkoumavým pohledem. „Snad se nebojíš, Sabrino, že ne? Vždyť jsi odvážné děvče. Už jako malá ses mě nebála."

Ne, dědečka se opravdu nikdy nebála. Vzpomínala si, že často křičel a pouštěl kolem sebe hrůzu, ale ona věděla, že by jí nikdy neublížil. Vlastně v tomto vrásčitém horalovi vždy cítila spřízněnou duši. Jenže její nechuť ke sňatku s McLarenem neměla s odvahou nic společného.

„Copak nechceš rodinu, děvče?“ pokračoval Angus. „Každá žena potřebuje manžela…, děti.“

Chtěla děti. Chtěla manžela…, milující svazek, jaký znala od svých rodičů. Trvalou věrnost, kterou rozdělí jen smrt.

Ovšem o takovém vztahu si žádné iluze nedělala. Věděla, že nepatří k ženám, které by mohl někdo milovat. V posledních měsících měla několik nápadníků, byla však natolik rozumná, aby pochopila, že obdivují jen její majetek. Jako dědička se stala cílem lovců věn. Oliver takový nebyl – jenže se zamiloval do její sestřenice.

„A ten chlapec nevypadá až tak špatně,“ uklidňoval ji dědeček.

Sabrině se chtělo smát. Niall McLaren byl obdařen fyzickou krásou, která každého přímo uhranula. Bezvýhradně mužský, nebezpečně smyslný – a pro ni zcela nedostupný.

Dobře si uvědomovala své přednosti. Šlechtický původ a vzdělání ji činilo vhodnou kandidátkou na manželku zemana. Nicméně její osobní přednosti byly spíše skromné. Jistě k nim patřila praktičnost, zodpovědnost, duchapřítomnost… Jenže Niall McLaren hledal něco jiného. On sám jí říkal myško.

Sabrina nakrčila nos. Vždy věděla, že gentlemani dávají přednost krásným ženám s plnými tvary, kterých se jí nedostává. Oliver byl toho jen důkazem. Dlouhé hnědé vlasy – a snad i oči – představovaly její jedinou ozdobu.

A Niall McLaren si mezi kráskami mohl vybírat. A také tak i činil. Vedle těch žen, které znal, si připadala nezajímavá a fádní.

„Existuje snad nějaký jiný muž, kterého by sis chtěla vzít?“ zeptal se dědeček.

„Ne…“ Její výběr manželů se zdál poněkud omezený. „Žádný jiný neexistuje.“

„Sláva, pak v tom nevidím žádný problém. Jaká je tedy tvá odpověď, děvče?“

Její odpověď?

Sabrina zakroutila hlavou. Nemůže Angusovi jen tak odpovědět. Náročná cesta ji příliš vyčerpala, než aby mohla jasně přemýšlet.

„Dědečku… Musím si to nejdříve nechat projít hlavou. Nemůžeš očekávat, že ti hned odpovím. Potřebuji čas.“

„Jak myslíš, děvče. Máš ho mít. Jen bych rád znal odpověď do konce týdne. Než se Buchananové dozvědí o mé nemoci a zaútočí na nás. Teď, děvče…, musím odpočívat. Mohla bys mě nechat o samotě?“

„Ano…, samozřejmě, dědečku,“ řekla Sabrina zdvořile.

„Až uvidíš Liama, pošli ho za mnou…“

Angus se zabořil do měkkých polštářů a unaveně zavřel oči. Sabrina si s lítostí uvědomila, že ho jejich rozhovor příliš vyčerpal.

Tiše vyšla z ložnice a málem zakopla o Raba, který na ni čekal přede dveřmi. Bezmyšlenkovitě zvíře podrbala za ušima a pomalu se vydala ze schodů do obrovské haly.

Manželka.

Naskytla se jí příležitost stát se manželkou Nialla McLarena.

Sabrina cítila, jak se jí zrychlil tep. Jaké to asi musí být, sdílet jeho dům i postel? Vychovávat jeho děti? Každou noc cítit jeho doteky, jeho vášeň…

Ne, je hloupé povzbuzovat v sobě takové představy. Vždyť ho dokonce ani nemá *ráda.* Přesto nemůže popírat, že ji až příliš často navštěvuje v jejích snech. Z Nialla McLarena vyzařovalo něco fascinujícího.

Jednalo se o muže krásného a nebezpečného jako sama Vysočina. Neohrožený smyslný milenec, jehož jméno ženy šeptají jako tajnou modlitbu.

A ať už se jí to líbí či ne, musí přiznat, že ji jeho polibky té noci v zahradě změnily. Takovým zvláštním nevysvětlitelným způsobem. Vzbudily v ní divokou vášeň. Probudily nejtajnější pocity, které ukrývala v hloubce své nevinné duše.

Až do té noci se zdála se svým životem spokojená. Praktická paní domácnosti svého nevlastního otce, která se starala o jeho záležitosti a kontrolovala jeho účty. Na neprovdanou ženu si užívala neobvyklou volnost.

Časem usoudila, že ke štěstí nic jiného nepotřebuje. Občas ji sice přepadly romantické představy, jenže ty se naučila rychle sprovodit ze světa. A když ji její snoubenec zradil, ať už cítila sebevětší bolest, dokázala ji umně skrýt. Byla příliš pragmatická, než aby se upnula na ztracená přání a roztříštěné sny.

A to všechno až do doby, než poznala Nialla McLarena.

Sabrina prudce zatřásla hlavou. Jestli na jejich večerní setkání vzpomíná s něčím jiným než s nechutí, pak je sama úplný blázen. Jeho polibek pro něho neznamenal nic jiného než pomstu a důkaz jeho neodolatelnosti.

A přesto… Od té noci už nedokázala brát svůj život takový, jak k ní přicházel, jako náhodný divák stojící na druhé straně chodníku. *Nechtěla* zůstat na ocet a smířit se s nudnými večery strávenými nad účetní knihou svého nevlastního otce.

Proto se nenarodila.

Celý svůj život působila jako klidná a zodpovědná dívka, ale v posledních měsících přicházely chvíle, kdy v sobě cítila nenaplněnou touhu a připadala si jako sopka před výbuchem. Toužebně si přála žít, zakusit dobrodružství, ochutnat vášeň. Chtěla naplnit svůj život. Dosáhnout své vlastní role, ovlivnit svůj osud. Chtěla změnit svět.

A právě teď se jí naskytla příležitost. Její klan ji *potřebuje*. Musí si vybrat.

Je ochotná položit závazek a povinnost nade vše ostatní? Snese manželství z rozumu s největším zpustlíkem všech dob, aby ochránila svůj klan před nájezdy Buchananů? V žilách jí koluje divoká krev horalů. Ke svému rodu cítí pevné pouto. A rovněž je pravda, že klanu Duncanů hrozí velké nebezpečí…

Právě se ocitla na prvním odpočívadle, když z haly uslyšela podivný ruch. Sabrina shlédla dolů, aby se střetla s mořem tváří, které ji upřeně pozorovaly. V davu rozpoznala Liama a Geordieho, ale ostatní neznala. Zřejmě se jedná o muže klanu Duncanů, kteří se shromáždili v hale, aby s ní promluvili.

Zdálo se, že jako mluvčího vybrali Liama, neboť vyšel z řady a čekal, až sestoupí z posledního schodu.

„Paní, můžeme s tebou mluvit?“

„Proč ne?“ odpověděla zdvořile.

„Chtěli jsme, abys věděla, že… jestli si vezmeš McLarena, budeme ho následovat. Všichni muži do jednoho. Máš naše slovo.“

Sabrina si uvědomila, že se jedná o veřejnou přísahu. Liam tímto abdikoval ze své pozice Angusova následovníka a přijal McLarena jako vůdce. Dobro klanu položil nad své vlastní zájmy.

Copak se může ona zachovat jinak?

Sabrina se rozhlédla kolem sebe. Vážné tváře příbuzných jí rvaly srdce. Nemůže se k těmto lidem obrátit zády, ačkoliv to znamená obětovat své vlastní štěstí. Potřebují ji.

Silou vůle se donutila k chabému úsměvu. „Slibuji, že to důkladně zvážím.“

Jenže nebylo co zvážit. Jestli teď odjede domů, nikdy se už mezi tyto hrdé lidi nebude moci vrátit. Sabrina si náhle uvědomila, že o jejím osudu bylo rozhodnuto dříve, než vkročila na Vysočinu.

Věděla, že musí s návrhem svého dědečka souhlasit. Vždyť se jedná o jediný způsob, jak ochránit svůj lid.

I když na ni čeká manželství bez lásky, nezbývá než s ním souhlasit.

3

Sabrina prožila neklidnou noc plnou divokých snů o nebezpečném McLarenovi. Jitro ji zastihlo neodpočinutou, kterak se trápí otázkou, zda vyplnit dědečkovo přání.

Jejich manželství jistě nebude patřit k ideálním. K těm, která jsou založená na vzájemné lásce a důvěře. Bezpochyby ji Niall nesnáší právě jako ona jeho.

Jejich vzájemná nevraživost jistě není předzvěstí šťastného a spokojeného života. Ale je skutečně štěstí tak důležité? ptala se Sabrina sama sebe. Jistě na tom nebude hůře než většina žen. Jestliže nemůže mít lásku, jistě najde uspokojení v naplnění svých povinností, v práci pro svůj lid. Bude se jednat o manželství z rozumu, nic víc.

Beztoho u jejích dveří nestojí dlouhý zástup nápadníků, kteří toužebně škemrají o její ruku. A třebaže s Niallem McLarenem nezačali právě nejlépe, snad z jejich svazku vzejde něco dobrého.

A když Sabrina vstala, aby se oblékla, konečně dosáhla rozhodnutí. Splní poslední přání svého dědečka a provdá se za McLarena, aby ochránila svůj klan.

Dědečka o svém rozhodnutí informovala hned po snídani, aby neměla čas si to ještě rozmyslet. Dědeček doslova pookřál a ze svého smrtelného lůžka nařídil Liamovi, aby otevřel sud jeho nejlepší sladové whisky. Do jeho ložnice se vtěsnalo více než tucet mužů a nadšeně následovalo svého náčelníka, který třesoucí se rukou pozvedl sklenici a děkoval své vnučce za záchranu klanu Duncanů.

Pak, aby rozptýlil veškeré pochybnosti, které by snad Sabrina ještě mohla mít, poslal McLarenovi zprávu s datem jejich svatby, která se měla konat přesně za týden. Rovněž rozeslal pozvání všem sousedním klanům.

Sabrina s povděkem zaznamenala, že dědečkovo zdraví dosáhlo náhlého zlepšení, přesto se jí rychlost, jakou věci nabíraly obrátek, jaksi nezdála.

Trvalo jí další dva dny, než našla dostatek odvahy, aby poslala svému nastávajícímu zprávu, že by se s ním ráda setkala a probrala

jisté podrobnosti týkající se jejich sňatku. K její velké nelibosti však na své pozvání dostala jen strohou odpověď, že teď bohužel nemá čas.

Jeho neochota spolupráce ji více než pobouřila. Ráda by s ním hovořila alespoň chvíli soukromě. Vždyť se jedná o muže, s kterým bude co nevidět sdílet stůl i lože a bude vychovávat jeho děti.

„Zcela jistě je zaměstnán záležitostmi klanu," řekl Angus na jeho obranu.

Nebo svými obvyklými zálety, pomyslela si Sabrina.

Nebe se zatáhlo a na obloze visely černé mraky, ze kterých neustále lily husté proudy studeného deště. Prudce se ochladilo a v celém domě panovala pochmurná nálada. Naneštěstí špatné počasí poskytlo Sabrině příliš mnoho volného času, aby své rozhodnutí znovu zvážila a začala ho litovat. Dědeček její zamlklost přisuzoval předsvatební nervozitě, a když se rozhodla, že se za svým nastávajícím vydá osobně, nesouhlasně kroutil hlavou.

„Tak si s sebou vezmi aspoň Geordieho, děvče," nařídil. „Pro ženu to není příliš bezpečné, jen tak se potulovat krajinou. Všude číhají ti zatracení Buchanановé."

A tak s ozbrojeným Geordiem a s Rabem pobíhajícím kolem jejího koně se Sabrina vydala na cestu k panství McLarenů, hrad Creagturic.

Když projížděla mezi rozeklanými vrcholky okolních kopců, znovu se jí vrátila dobrá nálada. Déšť jako zázrakem ustal, těžké mlhy, jež se líně převalovaly na úpatí kopců, se rozplynuly a zůstalo jen blankytně modré nebe a smaragdová majestátnost hor.

Sabrině se nad tou krásou až tajil dech. Ať už ohledně sňatku s McLarenem měla jakékoliv pochybnosti, byla neskonale ráda, že se vrátila ke svým kořenům. Vysočina jí prosakovala až do samotné duše, vábila ji svým kouzlem a přitahovala romantickým tajemnem.

A když Sabrina zatáhla za otěže a zastavila koně, aby se pokochala pohledem na impozantní kamenný hrad, který se co nevidět stane jejím domovem, srdce se jí tetelilo radostí a vzrušením.

Posazené proti pásu rozeklaných hor, obklopené zalesněným údolím olší a bříz se odvěké sídlo McLarenů zrcadlilo v průzračných hlubinách horského jezera. Navzdory kráse se jednalo o hrůzu nahánějící tvrz, panství klanu válečníků.

„Creagturic založil Malcolm Neohrožený, Niallův prapraprapradědeček," prohlásil Geordie. „Hrad byl dvakrát v obležení, ale nikdy ho nedobyli."

Projeli přes kamenný most a vjeli na obrovské nádvoří obehnané vysokou zdí, které se pyšnilo nesčetným počtem dřevěných přístavků,

včetně stájí a kováren. Sabrina seskočila z koně, otěže přivázala ke kruhu a Rabovi nařídila, aby hlídal. S Geordiem v patách se pak vydala k obrovským dubovým vratům.

Jakmile vešli dovnitř, Sabrina si s povděkem uvědomila, že interiér hradu je udržován citlivou civilizovanou rukou. Kamenná podlaha vstupní haly zářila čistotou, na zdech kromě zbraní visely i barevné tapiserie a masivní dubový nábytek voněl včelím voskem.

Postarší hospodyně Sabrinu podrobovala zkoumavému pohledu. „Je mi ctí, že vás u nás mohu přivítat, slečno Duncanová," prohlásila paní Patersonová. „Obávám se však, že zeman právě není doma."

„Nevíte, kdy se vrátí? Už několik dní se s ním snažím promluvit."

„Přes noc nebyl doma, ale říkal, že ráno se vrátí."

Sabrina pevně sevřela rty, neboť si dobře dovedla představit, co asi zemana celou noc zaměstnávalo. „Možná bychom tady na něho mohli počkat?"

„Ale ano, samozřejmě. Pojďte, prosím, za mnou."

Sabrina s Geordiem následovali hospodyni do prvního patra, kde je uvedla do útulného a vkusně zařízeného pokoje. Zdi pokrývaly ručně malované damaškové tapety a proti masivnímu krbu stálo překrásné piano vykládané růžovým dřevem.

„Ten nástroj patřil paní McLarenové," řekla hospodyně, když viděla Sabrinin tázavý pohled. „Svatá žena."

„Myslíte tím matku nynějšího zemana?"

„Ano, přesně tak. Opustila nás asi před třemi lety. Pro všechny to byla krutá rána. Jestli mě teď omluvíte, přinesu vám něco k snědku."

„Děkuji vám, ale to není nutné."

„Jenže zemanovi to může ještě chvilku trvat."

„Jsem připravená čekat třeba celý den," řekla Sabrina napůl výhružně. Jakmile hospodyně odešla, posadila se do brokátového křesílka, zatímco Geordie bezcílně přecházel po místnosti. Zdálo se, že než mezi nákladným nábytkem by se lépe cítil pod širým nebem. Sabrině chvíli trvalo, než ho přesvědčila, aby jí řekl, co ví o rodině McLarenů. Chtěla být na Nialla připravená, a proto musela vědět všechno, co se ho jakkoliv týkalo.

Uběhla téměř hodina, když na nádvoří konečně uslyšeli dusot koňských kopyt. Geordie se zastavil, aby vyhlédl z okna.

„To je McLaren a John."

„John?" zeptala se Sabrina a vstala, aby rovněž vykoukla ven.

„Niallův bratranec… A velký přítel jeho otce."

Sabrina pod sebou uviděla dva muže na koních. Jeden z nich byl Niall, druhý statný horal, se kterým se před několika měsíci setkala v tetině zahradě v Edinburghu. Oba muži mířili přímo do stájí.

Náhle uviděla Raba, jak opustil své určené místo a s kroutící oháňkou nadšeně běžel uvítat nově příchozí.

Rabovo radostné štěkání a vyskakování ji poněkud znechutilo. Vždyť McLaren pro něho byl ještě před několika málo dny naprostý cizinec.

A ke zlepšení nálady jí nepřispěl ani fakt, že Niall ztuhl a podíval se nahoru k oknu, kde stála. Zcela očividně poznal jejího psa a z její návštěvy neměl příliš velkou radost.

Se strnulým výrazem cosi řekl svému společníkovi, který se rovněž podíval jejich směrem.

Sabrina mimovolně couvla. „Geordie," řekla ostře, „až McLaren přijde nahoru, budeš tak laskav a necháš nás o samotě? Musím mu říct něco, co bude lépe, když uslyší v soukromí."

* * *

Jak úžasné," zamručel Niall jízlivě. „Má snoubenka mě přijela navštívit. Rázný konec překrásného rána."

„Budeš potřebovat pomoct dostat se na zem, chlapče?" zeptal se John.

Niall zakroutil hlavou a sám seskočil z koně. Vtom jím však projela prudká bolest. Zeman se zkroutil na jednu stranu a podrbal psa mezi ušima. „Dohlédnu na koně, Johne. Budu ti vděčný, když zatím zajdeš za slečnou Duncanovou a zeptáš se jí, proč přijela."

„Určitě tě bude chtít vidět."

„Asi ano, jenže já nejsem ve stavu, kdybych si mohl hrát na vášnivého nápadníka."

V důsledku nedávných dešťů se protrhla hráz blízké přehrady a voda s sebou strhla několik chatrčí a zaplavila nově zasetá pole. Niall celou noc pomáhal zabránit katastrofě a s několika dalšími muži se snažil udržet vodu pod kontrolou. Když však podpíral hráz, jedna kláda vyklouzla z řetězu a vrazila mu přímo do boku.

Rána sice nebyla smrtelná, ale značné hluboká a bolestivá, aby mu způsobila nejednu komplikaci. A právě teď, když je promoklý až na kost a nejraději ze všeho by se viděl v posteli, se má tváří v tvář setkat se svou nechtěnou snoubenkou.

„Budu ti vděčný, když to s ní vyřídíš a pošleš ji zase domů."

John se už déle nedohadoval. „Udělám, co bude v mých silách, chlapče. Pošlu za tebou Jean. Ta rána potřebuje ošetřit.“

Jean, pokojská v zemanových službách, občas vypomáhala místní porodní bábě a věděla si rady s každou ranou.

„Dobře. A najdi mi nějaké suché šaty. Já na Jean raději počkám tady,“ řekl Niall a hlavou kývl k nevelkému domku.

Poté předal koně do péče podkoního a vešel do přilehlé budovy, která kdysi sloužila jako kasárna a teď se v ní skladovaly byliny a rozličná koření. Z trámů visely kytice suchého býlí, zatímco na policích podél zdí stály kamenné nádoby s mastmi a lektvary.

Kromě plédu měl celé šaty naskrz promočené. Niall cítil, jak mu chladem začínají tuhnout údy.

Opatrně si sundal vlhkou košili i vodou prosáklé boty a celý se zahalil jen do svého plédu. Pak se posadil na postel a únavou se mu začaly zavírat oči.

Ačkoliv se smířil s faktem, že si Sabrinu Duncanovou přece jen bude muset vzít, teď pociťoval neskonalou úlevu, že před ní alespoň na pár dní unikl.

„Vy jste ta dívka z Edinburghu,“ prohlásil John, když je Geordie představil.

„Ano,“ odpověděla Sabrina klidně. Jeho pátravý pohled ji nikterak neznepokojoval, neboť věděla, že si ji tak důkladně prohlíží jen proto, že se zanedlouho stane paní klanu McLarenů. Je jen přirozené, že ho nevěsta jeho pána zajímá a že se snaží vytvořit si svůj vlastní úsudek.

Statný horal s hustými loknami tmavých vlasů, jako většina příslušníků jeho klanu včetně zemana, ji značně převyšoval a mohl být jednou tak těžší než ona. A ačkoliv Sabrinu jeho svalnatá postava hromotluka a temný výraz poněkud děsil, dávala si dobrý pozor, aby to na sobě nedala znát. Jestliže si jednou chce získat jeho respekt, nesmí se před ním rozklepat jako rosol.

Rozhodně zvedla bradu a neohroženě opětovala jeho zkoumavý pohled. „No, co říkáte, pane? Je se mnou všechno v pořádku?“

Jeho upjatý výraz se rozplynul a k její velké úlevě se John pokřiveně usmál. „Ano, řekl bych, že ano. Jste podobná Angusovi. A zřejmě máte i jeho povahu, v což doufám.“

„Děkuji,“ řekla Sabrina, neboť jeho odpověď považovala za velký kompliment. „Ráda bych mluvila s McLarenem, jestli je to možné.“

John se ošil a raději se podíval jinam. „Obávám se, že zeman je poněkud indisponován.“

„Indisponován? Ale vždyť jsem ho před chvílí viděla…“

Sabrina se podívala z okna a zahlédla mladou dívku v bílé zástěře, která vešla do stejné budovy, v níž chvíli předtím zmizel Niall.

Sabrina zatnula pěsti a musela počítat do desíti, aby se alespoň částečně uklidnila. Taková drzost! Nejen že odmítá její pozvání, nejen že ji tady nechá čekat, ale ještě se se svými služkami miliskuje přímo před jejíma očima.

„Omlouvám se, Johne McLarene," řekla kousavě. „Zdá se, že jsem si k návštěvě vybrala nevhodnou dobu. Až uvidíte svého pána, řekněte mu, že bych s ním ráda probrala některé důležité podrobnosti ohledně našeho sňatku."

Sabrina musila vynaložit veškeré úsilí, aby klidným krokem vyšla ze dveří a důstojně sestoupala po širokém schodišti.

Jakmile se ocitla na nádvoří, Sabrina požádala Geordieho, aby na ni počkal, a rozhodně se vydala k domku, kde zmizel Niall i mladá služka.

Potichu otevřela dveře a vešla dovnitř. Vůbec ji neudivilo, že slyšela veselý ženský smích, který se mísil s podmanivým mužským barytonem, přesto, když se po dvou krocích ocitla v nevelké místnosti, zůstala stát jako opařená. Niall McLaren, zcela bez šatů, se líně rozvaloval na posteli, zatímco dívka seděla po jeho boku. Ačkoliv ta na sobě šaty měla, s rukou položenou na mužnou hruď se důvěrně opírala o svého pána.

Niall pohlédl vzhůru, a když spatřil nečekaného hosta, ve tváři se mu objevil tvrdý výraz.

„Odpusťte mi," koktala Sabrina. „Nevěděla jsem, že… Já bych nikdy…"

Otráveně si povzdychl. „Když už jste nás vyrušila, můžete tady klidně zůstat," řekl a služebnou poplácal po oblých bocích. „To zatím stačí, Jean," zamumlal chraplavým hlasem. „Dokončíme to až později."

S pohledem upřeným na Sabrinu mladá dívka vstala a uklonila se. „Jak si přejete, pane."

„A abych nezapomněl, Jean, přines pro slečnu Duncanovou nějaké občerstvení."

Příliš zahanbená, než aby mohla vůbec promluvit, Sabrina ustoupila stranou a nechala dívku vyjít ven.

Panebože, jak je možné, že je tak okouzlující? pomyslela si Sabrina, když se její zrak přizpůsobil tlumenému světlu. Rozcuchané vlasy se mu leskly jako černé hedvábí a zdůrazňovaly šíři jeho svalnatých ramen. Bronzovou hruď pokrývaly jemné chloupky, které

v tenkém proužku pokračovaly dolů, přes ploché břicho až… Sabrina ztěžka polkla.

S úlevou si uvědomila, že není zcela nahý. Kolem útlých boků si ovázal pléd, který však končil těsně nad koleny a odhaloval svalnatá lýtka hustě pokrytá černým porostem. Vyzařovala z něj mužná síla a živočišná energie.

„Copak vám ještě nikdo nikdy neřekl, že není slušné na někoho zírat s otevřenou pusou, slečno?“

Sabrina cítila, jak rudne, a zmateně odvrátila zrak. Blízkost nahého Nialla McLarena se ukázala značně vzrušující, což on si jistě dobře uvědomoval. Proč jinak by mu v očích tančily pobavené jiskřičky smíchu?

„Čím vám mohu posloužit, slečno?“ zeptal se pobaveně.

„Přišla jsem… oplatit vám návštěvu,“ odpověděla klidným tónem, kterým se snažila skrýt svůj vnitřní neklid.

„Aha.“

„Copak jste nedostal můj vzkaz, že bych s vámi potřebovala mluvit?“

„Omlouvám se, ale poslední dobou jsem poněkud zaneprázdněn.“

„Aha,“ opakovala Sabrina, přičemž se významně podívala na jeho nahou hruď.

Niall pokrčil rameny a nenuceně se zahalil do plédu, aby tak skryl tržnou ránu v boku. „Máte příšernou schopnost objevit se právě v okamžiku, kdy je to nejméně vhodné, slečno.“

Vzdorovitě se mu zadívala do očí. „Neměla jsem v úmyslu nikterak vás vyrušovat, pane. Jen jsem doufala, že mi věnujete pět minut svého vzácného času.“

„Pět minut bych snad obětovat mohl,“ podotkl Niall a významně pohnul boky. Jsem vám zcela k službám, slečno. Máte mou plnou pozornost.“

Ach, jak je nestoudný, pomyslela si Sabrina rozhořčeně. Ten mizera se jí vysmívá. Viděla mu to na očích.

Vypadal však ještě svůdněji, než si ho pamatovala. Stačil pouhý pohled na jeho krásnou tvář a srdce jí bušilo jako o závod. Měla sto chutí se na místě obrátit a utéct. Slíbila si však, že tuto situaci zvládne s chladnou hlavou. Už se déle nemínila trápit pochybnostmi, které ji poslední tři dny provázely. Jednou provždy si to mezi sebou musejí vyjasnit. „Snad by vám nevadilo, kdybyste se trochu přioblékl?“

„Proč? Vás snad pohled na nahého muže pohoršuje?“

Sabrina otevřela ústa, aby odpověděla, pak je však zase naprázdno zavřela. Slova, co ji přišla na mysl, se pro dámu rozhodně nehodila.

„Nebo jste prostě příliš bázlivá?“ pokračoval ten mizera.

„Já *nejsem* bázlivá…“

„Tak proč potom zůstáváte ve dveřích?“

Sabrině se do tváří nahrnula nachová barva. Upjatě udělala několik drobných krůčků směrem do místnosti, ale dávala si bedlivý pozor, aby dveře raději zůstaly otevřené.

Když se však Niall pohnul a ruce si nenuceně založil za hlavu, čímž vydal na odiv nádheru svých pevných svalů, Sabrina doslova zkoprněla.

Lehce se ušklíbl, zjevně pobavený jejím očividným zděšením. „Vítejte v mém doupěti hříchu, slečno Duncanová.“

Tu jeho nadutost přímo nesnášela. „Rozhodně se mi toto téma nezdá vhodným námětem k žertování, pane!“

„Což mi dáváte jasně najevo.“

„Vzhledem k vaší neblaze známé pověsti předpokládám, že pro vás je zcela běžné uvítat dámy řádně neoblečený.“

„Ach… Takže jste přišla, abyste znovu útočila na můj charakter.“

„V kruzích, ve kterých jsem vyrůstala, je zneužívání služebných považováno za známku nedostatku charakteru.“

Niall melodramaticky potřásl hlavou. „Proč jen mě stále osočujete z tak nečestného jednání? Copak bych někdy mohl zneužít něžné pohlaví ke zvrhlému ukájení svých vlastních primitivních potřeb?“

„Možná proto, že při každém našem setkání jsem vás zastihla při svádění nebohých žen.“

„Dovolte, abych vás opravil, drahá slečno. Ty nebohé ženy, o kterých se zmiňujete, se mým zájmem zdály *více* než potěšené.“

„Pochybuji, že v opačném případě byste se zachoval jinak,“ podotkla Sabrina kousavě.

„A já zase pochybuji, že by k opačnému případu mohlo dojít,“ řekl s provokativním úsměvem.

„Jste tak arogantní!“

„Raději bych řekl okouzlující a šarmantní.“

Sabrina zavřela oči a v duchu počítala do desíti. Jednalo se snad o ten nejnadutější prototyp mužské ješitnosti, s jakým se kdy setkala. Jak ráda by mu srazila hřebínek. „Lámat ženská srdce mi připadá podlé a nečestné!“

„Ale, děvče, nikdy jsem nic takového neudělal. Alespoň ne úmyslně.“

„Úmyslně možná ne. Když si uvědomím, kým vlastně jste, asi si prostě nemůžete pomoct.“

„A kým jsem?“

„Sukničkářem. P…“

„Požitkářem,“ doplnil nevzrušeně. „Ale ano, moc dobře si na váš názor na mou osobu pamatuji.“

„Popíráte snad?“

Vztyčil hlavu a zaujatě si Sabrinu prohlížel. „Vlastně ani ne. Má nechvalně známá reputace je oprávněná. Jsem muž s neovladatelným chtíčem.“

Poslední, co v tuto chvíli potřebovala slyšet, bylo to, že je sexuálně promiskuitní. Jistě se miloval s více ženami, než ona vůbec *zná*. Divila by se, kdyby někdy spal sám. „Tato vaše vlastnost je evidentní!“ vyhrkla a pohledem pohrdavě přejela po jeho téměř nahé postavě. „Většina slušné společnosti by váš nedostačující úbor v pravé poledne považovala za skandální.“

Niallovo pobavení náhle vybledlo a na tváři se mu usadil chladný výraz. „Tak zaprvé, není pravé poledne, ale asi tak deset hodin. Zadruhé, tady jsem pánem já, takže jistě pochopíte, že mohu chodit, jak uznám za vhodné. A zatřetí, slečno Duncanová…“ Upřeně se jí zadíval do očí. „Co vám dává právo kritizovat mě?“

Sabrina sebou trhla. „To jsem rozhodně neměla v plánu. Koneckonců, jestli chcete zabíjet čas naháněním sukní, je to vaše věc. Ale neměl byste zapomínat, že existují ještě i jiné věci.“

„Ale? A jaké? Modlení?“

„Například povinnost a čest. Rodina.“

V modrých očích se zračila výzva. „Pro svou rodinu jsem se obětoval až příliš. Převzal jsem otěže náčelnictví, ačkoliv jsem s něčím takovým nikdy nepočítal. „A,“ dodal Niall ledovým hlasem, „nakonec jsem souhlasil i s tím, že přijmu vaši nabídku k sňatku.“

Sabrina tázavě pozvedla obočí. „*Mou* nabídku?“

„Proto jste mě přece dnes ráno vyhledala, ne snad?“

Nevěřícně otevřela ústa. „Ujišťuji vás, že myšlenka na tuhle svatbu není z mé hlavy!“

„Ani z mé.“ Niall ji obdařil chladným úsměvem. „Pak se jedná o přání vašeho dědečka.“

„Ale já…“ Nechápavě se zamračila. „Angus tvrdil, že všechno je už dojednáno. Prý jste souhlasil.“

„Souhlasil jsem s tím, že Angus potřebuje spojení se silným klanem, to je celé.“

Sabrina sklopila zrak a se srdcem svírajícím se bolestí tupě zírala do podlahy. Niall McLaren si ji nechce vzít. Ale to přece mohla vědět.

„Nemám v úmyslu někoho nutit, aby se se mnou oženil,“ odpověděla škrobeně. „A už vůbec ne *vás*. Se sňatkem jsem souhlasila

jen proto, abych zachránila svůj klan. Z nějakého nepochopitelného důvodu můj dědeček věří, že vy jste naše jediná záchrana.“

„Vím, čemu Angus věří. Ale dovolíte mi, abych hovořil otevřeně?“

„Jen si poslužte,“ souhlasila kousavě.

„Udělala byste mnohem lépe, kdybyste si našla nějakého jiného manžela.“

Sabrina k němu krátce vzhlédla. „A to jako proč?“

„Protože my dva se k sobě absolutně nehodíme.“

Tak s *tímhle* souhlasila z hlouby svého srdce.

Když nic nenamítala, Niallův tón poněkud zněžněl. „Ujišťuji vás, slečno Duncanová, že by se vám manželství se sukničkářem nelíbilo. Bude ze mě otřesný manžel. Příliš miluji krásné lady a nedokážu se jich vzdát a usadit se jen s jednou. Žádné ženě nebudu nikdy věrný.“

Ne, pomyslela si Sabrina věcně. Nikdy nečekala, že by jí mohl být věrný. Niall McLaren byl muž plný bezbřehé vášně. Věděla, že ji nemiluje. Ale vždyť ona o jeho lásku ani nežádala. Chtěla po něm jen, aby ochránil její klan.

„Něčeho takového se nemusíte obávat. Nikdy jsem neměla v úmyslu ochudit vás o vaše největší potěšení. Náš svazek bude sňatkem z rozumu, nic víc. Ačkoliv…“ Zhluboka se nadechla.

„Já… Ráda bych jednou měla děti. A myslela jsem, že i vy. Muž na vaší pozici potřebuje následovníka.“

Trvalo dlouho, než Niall odpověděl. „Tento požadavek bych vám splnit mohl.“

„O tom nepochybuji,“ prohodila ironicky. „Dovedu si představit, že Skotsko i Francie jsou doslova posety vašimi potomky.“

„Pak máte příliš bujnou představivost. Pokud vím, mám jen dvě děti. A o obě je dobře postaráno.“

„V tom případě v našem svazku nevidím žádný problém. Vy snad ano?“

„Asi dobře nechápete, kde jste se vlastně ocitla. My horalé jsme tvrdí lidé a život na Vysočině není žádné peříčko, zvláště pak v zimě. Varuji vás, po mém boku nemůžete očekávat žádný luxus.“

Sabrina ztuhla. Co tím vlastně chce říct? Že prahne po jeho majetku? „Nic takového od vás nečekám, pane. Pochopitelně že bych mohla zůstat v Edinburghu, jenže snadný život mě neláká. Myslela jsem, že mé věno by vám mohlo vynahradit veškeré nesnáze, které vám vzniknou. Ačkoliv“ – obrátila se k východu – „jestliže odmítáte, pak nemáme o čem déle diskutovat.“

„Copak jsem řekl, že odmítám?“ Svaly v Niallově čelisti zaškubaly. Jako čestný muž nemůže jen tak zrušit zasnoubení. A už vůbec nemůže porušit slovo, které dal starému Angusovi. Ale na druhé straně, kdyby si ho slečna Duncanová nechtěla vzít…, nic by proti tomu nenamítal.

Ruce si překřížil na nahých prsou. „Jsem připravený spolupracovat. Možná se vám podaří mě přesvědčit.“

„Přesvědčit? Co… Co tím chcete říct?“

„Že bych uvítal, kdybyste se mi dvořila.“

„Vy chcete, abych se *já* dvořila *vám*?“ Jeho drzost neznala mezí! Jestli očekáváte, že s vámi budu hloupě flirtovat a dělat vám šaška,“ vyštěkla, „pak jste se musel zbláznit.“

„Jak myslíte, myško. To vy jste ta, která potřebuje manžela.“

Jeho slova prudce otřásla Sabrininou pýchou. „Já žádného manžela nepotřebuji! Můj klan potřebuje zemana. V tom je podstatný rozdíl. Ujišťuji vás, že já po sňatku s vámi netoužím o nic více než vy.“

„Pak zrušte zasnoubení.“

„Zrušit zasnoubení?“ Zamračeně na něho pohlédla a po nekonečně dlouhé době zakroutila hlavou. „Nemůžu. Zradila bych tak svůj klan i dědečka. Muži našeho rodu přísahali, že vás budou následovat, a já je nemohu zklamat. Ačkoliv si život s vámi neumím představit, jsem připravená se obětovat.“

Viděla, jak Niall ztuhl. Pak se však usmál – pomalu, zlověstně, rozhodně ne mile. Jak jsem řekl, jsem ochoten akceptovat vaše dvoření. Ale musím vás upozornit, že jen tak lehce nepodlehnu.“

Sabrina si uvědomila, že si z ní utahuje.

„Mám tomu snad rozumět tak,“ vyslovovala Sabrina velice pomalu a zřetelně a hlas se jí chvěl zlobou, „že se mám před vámi snažit ukázat v co nejlepším světle jako jalovice na dobytčím trhu? Že se mám zúčastnit konkurzu na místo vaší nevěsty?“

„Musíte pochopit, že na budoucí ženu a paní svého klanu mám jisté požadavky.“

A ona jim neodpovídá, pomyslela si Sabrina. Nedělala si o sobě žádné iluze. Zcela jistě nemohla přitahovat muže, kterého celá Evropa znala jako věhlasného svůdníka. Představoval ozdobu každého plesu a chloubu každé ženské postele.

„Jistě nesplňuji vaše nároky ohledně bezchybného zjevu.“

Niall pokrčil svými širokými rameny. „Bezchybný zjev není to nejdůležitější.“

Zamyšleně se na něho podívala. Muž s tak úchvatnou postavou a dokonalou tváří jistě netouží po nevýrazné šedé myšce. „Tak co je podle vás nejdůležitější?“

Pomalu po ní klouzal pohledem svých nekonečně modrých očí, od špičky bot až k ňadrům skrytým pod látkou cestovního pláště. „Například jestli se k sobě hodíme. Ale jak to mám zjistit, když mi k tomu nedáte příležitost?“

„Co tím chcete říct?“

„Ohledně tělesných potřeb muže jste zcela nezkušená. Ještě jste nikdy s žádným neležela.“

Jeho neomalená slova jí do tváří vehnala nachovou barvu. „Jak… si můžete být tak jistý?“

„Copak nejste panna?“

Sabrina cítila, jak doslova hoří studem. „A-ano.“

„Poznal bych to i bez vašeho přiznání. Vždyť nevinnost z vás přímo vyzařuje. Cítil jsem ji z chuti vašeho polibku. Z náhlého šoku, když jsem se letmo dotkl vašich ňader. Ze zrychleného tepu. Z rudé barvy vašich tváří… Vedle zkušeného muže, jako jsem já, jste ještě dítě.“

„Zastávala jsem názor, že gentlemani dávají přednost nevinným nevěstám.“

„Většina ano, snad. Ale já toužím po vášnivé ženě, které v žilách pulzuje divoký oheň a která po mně bude vždy toužit. Řekněte mi, sladká myško, když si vzpomenete na mou postel, zrychlí se vám pulz? Když si představíte samu sebe nahou v mém náručí, cítíte, jak vlhnete touhou?“

Sabrina pevně sevřela rty a snažila se vymyslet vhodnou odpověď, jenže Niallova slova ji vzrušila mnohem více, než si byla ochotna přiznat.

„Je mi líto, že musím otřást vaší neochvějnou jistotou o své dokonalosti, pane, ale já rozhodně nemarním čas hloupými představami o vás, a už vůbec ne o vaší posteli,“ lhala. „Jestli si myslíte, že po vás toužím, pak jste na omylu.“

„A právě o tom jsem mluvil, myško. Dokonce pochybuji, že jste schopna jakéhokoliv vzrušení. Jestli mám s někým žít, rád bych věděl, do čeho jdu. Rozhodně netoužím trávit zbytek života vedle nudného kusu ledu. Chci ženu plnou vášně…“

Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře a do místnosti vstoupila Jean. V rukou držela tác s vínem a několika chlebovými sušenkami.

Niall se na dívku usmál tak mile a vstřícně, až Sabrina ucítila, jak jí srdce sevřela ledová ruka. „Díky ti, děvče. Polož to tam na stůl. Slečna Duncanová tvým pohoštěním jistě nepohrdne.“

Jean se letmo podívala na Sabrinu a tác položila na nevelký stůl poblíž krbu. Pak se uklonila a odešla.

„Nevypijeme si společně sklenici vína, myško?“ zeptal se Niall, jakmile za sebou služebná zavřela dveře.

Sabrina se zhluboka nadechla ve snaze zklidnit třes svých rukou. „Zajisté. Snad to alespoň trochu pomůže zmírnit vaši chlípnost.“

Zatímco Sabrina nalévala víno do dvou cínových pohárů, Niall pozorně studoval její výraz a snažil se z něj vyčíst, zda ji jeho kousavá slova zasáhla, či nikoliv. S jistotou věděl, že ji znervóznil. V očích zahlédl stopy bolesti, malý náznak zranitelnosti. Přesto se však dokázala ovládnout a znovu po něm šlehla svým ostrým jazykem.

Dotklo se ho, že o něm má tak nízké mínění. Když ho našla, jak mu Jean ošetřuje ránu, hned si o něm myslela jen to nejhorší. Slečna Duncanová ho považuje za zhýralce a sukničkáře, avšak navzdory své pověsti žádnou služebnou nikdy nesvedl a nemínil s tím ani začínat.

Ačkoliv jeho minulostí pohrdá, nedokáže ji přesvědčit, že život po jeho boku pro ni bude hotové utrpení. A že ona pro něho nebude vhodnou ženou. Upjatá panna se rozhodně nehodí k muži jeho vitální vášně. Stačí jedno objetí a ona před ním jistě uteče.

Na Niallových rtech se objevil tvrdý úsměv. Možná by jí mohl názorně předvést, za jakého barbara se to vlastně chce provdat.

„Mohla byste mi podat to víno, slečno?“ zeptal se Niall něžným hlasem a tvářil se jako kocour odpočívající na saténové podložce.

Sabrina k němu vrhla nedůvěřivý pohled. McLarenův pléd jen stěží mohl skrýt jeho očividnou mužnost. Za žádných okolností se k němu nehodlala přiblížit.

„Pak tedy budu muset přijít za vámi,“ řekl, když Sabrina váhala.

S vrozenou grácií položil své dlouhé svalnaté nohy na zem. Když si Sabrina uvědomila, co chce udělat, prudce se jí rozbušilo srdce.

S upřeným pohledem na její tvář Niall pomalu vstal. A právě tehdy z něho látka tartanu sklouzlá a na malou chvíli odhalila jeho neskutečně dlouhé mužství. Niall zachytil pléd, nenucené si ho omotal kolem boků a jeden konec si přehodil přes rameno.

Sabrina s vytřeštěným pohledem pozorovala, jak se k ní líně přibližuje. Zdálo se, že mu jeho nahota ještě přidává na již tak dost značné sebedůvěře, zatímco Sabrinu vyvádí z rovnováhy. Pohyboval se s elegantní lehkostí a jeho svalnatá postava připomínala pohanského boha.

Tváří v tvář tak mužné kráse Sabrina náhle zjistila, že se nemůže ani hnout. Náhle se jí zdál mnohem větší a svalnatější. Celé její tělo se chvělo a bolestně si uvědomovalo jeho blízkost.

Niall došel až těsně k mladé ženě, z chvějících se prstů jí vzal cínový pohár a s úsměvem ho pozvedl. „Směl bych pronést přípitek, slečno? Na naši zkoušku.“

„Z-zkoušku?“

„V milování.“

„Ale já se s vámi ne-nechci milovat.“

„Ach, ale budete muset, sladká. Jak už jsem řekl, mám velice chlípnou povahu. A dříve, než budu souhlasit se sňatkem, se musím přesvědčit, zda se k sobě hodíme.“

Sabrina se zatajeným dechem pozorovala Nialla, který si dlouze přihnul z poháru. Z Nialla sálala tak živoucí energie, až Sabrina nabyla dojmu, že jí prosakuje do hlubin samotné duše. Každičký nerv jejího těla křičel touhou.

„Vy… mě hodláte znásilnit?“ zeptala se téměř šeptem.

„Ještě nikdy jsem žádnou ženu neznásilnil,“ odpověděl něžně. „Později si to vždy rozmyslela.“

Ne, pomyslela si Sabrina omráčeně, proč by ženu znásilňoval? Nikdy to neměl zapotřebí, když mu každá hned lehá k nohám.

„Ale v tomhle případě“ – jeho hlas klesl ještě o oktávu níže – „možná udělám výjimku. Chci se jen přesvědčit, zda se k sobě hodíme, myško.“

„Já… Já nemám v úmyslu obětovat svou nevinnost jen proto, abyste vy ukojil svou zvědavost.“

„Existují způsoby, jak si ověřit vaši smyslnost, aniž bych přitom porušil vaši poctivost.“

K čertu s jeho okouzlujícím hlasem, pomyslela si zlostně. Vzbuzuje v ní pocity, jaké až do té doby neznala, jako by ji koupal v horké lázni smyslnosti.

Když Niall vzal její pohár s vínem a položil ho na stůl, zůstala stát jako zkamenělá. „Dříve, než uskutečníme jakoukoliv dohodu, musíme si ověřit, zda se k sobě budeme hodit po fyzické stránce. Potřebuji jistotu, že se nezhrozíte jen při pouhé myšlence na své manželské povinnosti.“

Pootevřela rty, ale nevydala ani hlásku.

„Nebojíte se mě, že ne, sladká?“

Bát se ho? Jak by se mohla bát svůdníka obdařeného kouzlem a šarmem, před kterým není v bezpečí žádná žena? Sabrina ztěžka polkla. Ačkoliv ji jeho mužnost a smyslnost dováděla přímo k

šílenství, pevně se rozhodla nedat na sobě nic znát. „Nebojím se, pane.“

Neohroženě pozvedla bradu a podívala se mu přímo do očí. To se Niallovi líbilo.

Vzduch kolem nich jiskřil výzvou a v místnosti se rozhostilo napjaté ticho.

Niall ji vzal za ruku. „Myslím, že bychom vám mohli sundat plášť, slečno.“

Zmateně couvla. „Ne.“

„Jen odvahu,“ zašeptal Niall. „Stěží se vám podaří mě přesvědčit, když utečete hned při prvním pokusu.“

Sabrina si Nialla dlouze prohlížela. Věděla, že se ji úmyslně snaží vystrašit. Že chce, aby od něho utekla. Jenže to by utekla i od svého lidu.

Sesbírala poslední zbytky své odvahy a řekla: „Dobře tedy… Co mám udělat?“

„Snad byste mohla začít tím, že mě políbíte.“

„Vy chcete, abych *já* políbila *vás?*“

„Pro začátek.“

S úsměvem sledoval její váhání. „Jestli vás děsí jen polibek, myško, jak potom po svatbě snesete mou plnou pozornost?“

Jeho uvědomění si nadvlády v ní vyvolávalo hněv. Sabrina zoufale toužila dát mu lekci a ukázat, že není zbabělec, za jakého ji považuje. Vždyť ve skutečnosti se nemá čeho bát, říkala si v duchu. Rab čeká jen na její povel. A Geordie by jí jistě přišel na pomoc.

S očima upřenýma na krásnou tvář budoucího manžela váhavě udělala krok dopředu. Málem už zapomněla, jak je vysoký. Nejraději by ho objala kolem krku a přitáhla si ho k sobě.

„Ještě blíže.“

Neochotně poslechla a zůstala stát jen pár centimetrů od jeho svalnatého těla. Vnímala, jak ji jeho žár obklopuje. Cítila jeho mužnou vůni, která v ní probouzela ty nejdivočejší představy. Stál tam nahý a Sabrina cítila téměř neovladatelnou touhu natáhnout ruku a dotknout se jeho bronzové pokožky.

„Teď si olízni rty, maličká.“

Chtěla odmítnout, nicméně jeho pohled ji zbavil vlastní vůle. Jeho modré oči jí připadaly tak hluboké, že by se v nich mohla utopit, a to, co v nich viděla, ji děsilo i vzrušovalo zároveň.

Poslušně si špičkou jazyka navlhčila rty. „Tak…?“

Líně ji pozoroval přes závoj ebenově černých řas. „Přesně tak. A teď… mě obejmi.“

„Já… Já nevím jak.“

„Ukážu ti to.“

Jeho prsty se obkroužily kolem Sabrininých zápěstí, přitáhl si ji k sobě a ruce jí položil na svou nahou hruď. Sabrina si náhle připadala tak ženský křehká, tak bezmocná…

„Copak to neumíš lépe?“ popíchl ji. „Použij svou představivost, maličká. „Obejmi mě kolem krku.“

Popuzená strohou kritikou si dodala nové odvahy. Bojovně vystrčila bradu a objala Nialla kolem nahých ramen. Tohle bylo poslední místo, kde si přála být, přitisknutá na jeho nahou svalnatou postavu, nicméně připadalo jí to tak… správné. Cítila, jak se v ní začíná probouzet bezhlavá touha, pomalu a zákeřně.

„Tohle je lepší.“ Sabrina měla dojem, jako by ji svým něžným hlasem přímo hladil. „Řekni mi, co cítíš?“

Jak by mu jen mohla prozradit, jaký má na ni vliv? Copak by se mu mohla svěřit, že jí bradavky ztuhly touhou? Že uvnitř svého ženství cítí příjemné chvění? Že jí srdce bije jako o závod? Sabrina si náhle s hrůzou uvědomila, že stačí málo a přestane se ovládat. Touha v ní rostla přímo zběsilou rychlostí a ona se tiskla na jeho svalnatou postavu, jako by ho chtěla do sebe vstřebat.

„Necítím vůbec nic,“ lhala.

Niall se vědoucně usmál, špičkou prstu se dotkl Sabrinina spodního rtu a s modrýma očima upřenýma do těch jejích po něm něžně přejel. „Tak proč se potom chvěješ?“

Jeho prst se pomalu přesunoval dolů, a než mohla Sabrina protestovat, hbitě rozepnul sponu pláště a s tichým zašustěním ho nechal spadnout na zem. Pak postupoval níže, silným palcem ji něžně hladil po dlouhé šíji, až Sabrina nemohla myslet na nic jiného, než jaké to je, cítit na svém nahém těle to jeho.

„Proč se ti zadrhává dech, když tě hladím, maličká?“

Aniž by čekal na odpověď, pomalu sklonil hlavu. Svými ústy překryl její, horkým dechem hřál její pootevřené rty.

Sabrinu náhle zachvátil prudký příval vášnivých citů. Enormní síla mužného těla ji zcela zaplavila a zbavila ji posledního kousku rozumu. Niall představoval ztělesnění touhy a sexu.

Přes látku šatů cítila, jak se jeho svalnatá stehna tisknou proti jejím. Jako ve snu vnímala jeho ztopořené mužství, které ji překvapovalo svou velikostí a živoucí energií. Sabrině se zatočila hlava a krev v žilách začala bušit jako o závod.

Sabrina omámeně zavřela oči a z hrdla jí unikl tichý sten plný zoufalství a touhy.

Niall si uvědomil, co se děje, a na chvíli se zarazil. Byl mistrem v rozněcování ženské vášně a bezpečně poznal, že tohle děvče je vzrušené. Věděl, že ji může svést a přivést ji až tam, odkud není návratu. Že ji může donutit, aby žebrala o jeho polibky a doteky, aby se vzpínala proti jeho pevnému údu, aby vzdychala touhou a chvěla se rozkoší a následným slastným uvolněním. Jenže on přece nechtěl vzbudit ani její touhu, ani tu svou. Jeho polibky ji měly zastrašit a přimět ji k útěku.

Marně se snažil ignorovat pulzující mužství. Bezúspěšně se snažil popírat hlad, který ho ovládl. Téměř zlostně sklonil hlavu a zmocnil se jejích úst s mnohem větší silou, než bylo zapotřebí. Hladově k ní přitiskl své rty a jazykem prudce vnikl dovnitř.

Věděl, že když Sabrina zvedla ruce, objala ho kolem krku a prsty propletla s prameny jeho vlasů, jednalo se jen o instinkt, a proto nechápal, proč jeho tělo tak spontánně reaguje. Chutnala jako sladký jarní vánek a jeho smysly se začaly chvět touhou, zatímco chtíč, který mu divoce proudil v žilách, se sebejistě usadil ve ztopořeném mužství. Poznal nespoutanou vášeň a věděl, že tatáž pulzuje i v Sabrině.

Její vstřícná odezva ho překvapila. Polibky mu vracela s takovou vášní a nevinnou odevzdaností, které by se u ní nenadál.

Prudká touha jím projela jako ostrý nůž. Chtěl vniknout do jejího těla, rozevřít její hebkost a naplnit ji svým mužstvím.

Niall v duchu zaklel a prudce se odtrhl od jejích úst. Zanechal je vlhké a žádoucí.

Sabrina zcela ohromená silou jeho smyslnosti zalapala po dechu a zmateně otevřela oči. Ňadra měla těžká a z nepochopitelných důvodů se chvěla touhou po jeho dotecích, zatímco mezi stehny cítila podivnou vlhkost.

Nečekala, že by v ní mohl vznítit tak divoký hlad. A podle strnulého výrazu Niallovy tváře pochopila, že ani on se svou reakcí není spokojený. Jednou rukou Sabrinu objímal kolem ramen a tiskl ji na své svalnaté tělo.

Sabrina sebou trhla, neboť si uvědomila, že to, co cítí i přes látku svých šatů a jeho plédu, je ztopořené mužství.

Když Niall uviděl její reakci, znovu si vzpomněl na svůj původní záměr. Se zlověstným úsměvem ji přitiskl zpátky a pomalu, velice pomalu pohyboval boky, dokud se celé její tělo neprobudilo k životu.

Poté ji Niall vzal za ruku, přitiskl si ji dlaní na nahou hruď a úmyslně ji posunoval dolů, až k záhybům svého plédu. Sabrina cítila, jak se jí zastavil dech.

„Dotkni se mě,“ přikázal ochraptělým hlasem a bez rozpaků si položil její dlaň na svůj pevný úd.

„A co *teď*! Ještě stále se mě nebojíš?“ zašeptal. „Copak tě neděsí představa, že bys mě měla cítit hluboko uvnitř svého těla?“

Strohá otázka ji prudce vrátila zpátky na zem. On se ji celou tu dobu snažil jen vystrašit.

Sabrina rozhodně zakroutila hlavou. K čertu s tímhle darebákem a s jeho složitými sexuálními hrami! A k čertu s ní, že mu dovolila, aby s ní manévroval jako s maňáskem. Není lepší než všechny ty vzdychající hloupé holky, které před ním omdlévají touhou.

Dobře, ale příště si dá pozor.

„Nepřišla jsem za vámi, pane,“ zašeptala, když se jí konečně podařilo osvobodit ruku z jeho sevření, „abyste mi dal lekci z mužské anatomie.“

Zatímco Niall na ni nechápavě zíral, Sabrina se natáhla pro svůj pohár s vínem. Jednou rukou v pase uchopila jeho pléd, kousek ho odtáhla a celý obsah poháru vlila přímo na Niallovo nahé mužství.

Niall by se něčeho tak podlého nenadál. Vyděšeně vykřikl a prudce odskočil stranou. Ze rtů se mu linula sprška nevybíravých nadávek. „Zatraceně! K čertu s tebou!“

Nicméně Sabrinin čin měl přesně ten efekt, jaký očekávala. Konečně se zbavila jeho hraného zájmu.

Niall tam stál jako zkoprnělý a ze zlostného výrazu jeho tváře a pevně stisknutých pěstí poznala, že se opravdu zlobí.

Nejistě se rozhlédla kolem sebe a raději kousek couvla. „Snad to pomohlo zchladit vaši vášeň, pane,“ řekla jízlivým hlasem. „Nemyslete si, že se vás teď leknu. Uznejte sám, že má odpověď na váš polibek byla odpovídající. A co se týká našeho sňatku, asi se budete muset rozhodnout bez mé pomoci. A teď si myslím, že je načase, abych odešla.“

Po těch slovech položila pohár na stůl, elegantním gestem si vykasala sukně a s hrdě zvednutou hlavou jako samotná královna opustila místnost.

Nebýt bolesti, kterou způsobilo prudké ochlazení jeho touhy a tržná rána mezi žebry, asi by se začal smát. Musel uznat, že slečna Duncanová první kolo jednoznačně vyhrála.

Pobaveně potřásl hlavou a sledoval, jak zbytky vína stékají po jeho nahých nohou a vsakují do podlahy.

Vždyť ji chtěl jen políbit, nic víc. Pokusil se ji od sebe odehnat ukázkou své vášně, nicméně nějak se to nepodařilo. Vůbec se nezdála vystrašená. Místo toho se jí podařilo otestovat jeho vlastní

sebeovládání. Ještě stále v žilách cítil její nezkrotný oheň. Dokonce i teď v něm obraz jejích hnědých očí potemnělých vášní vzbuzoval touhu a bolestnou potřebu ukojení.

Niall znovu zaklel, odvázal pléd a začal si otírat vínem potřísněné údy, ovšem když si vzpomněl na její neohroženou odpověď, rty se mu zkroutily do nechtěného úsměvu.

Měl co dělat s inteligentní ženou, které rozhodně nechyběla odvaha. Sabrina Duncanová by se jistě při prvním příznaku nepřízně nerozplakala. Při každém jejich setkání jeho výpady odrážela chladným důvtipem a ostrým jazykem. Podle svých vlastních zkušeností věděl, že takových žen není mnoho.

Inteligenci u dívek vždy dokázal náležitě ocenit. A jestli si slečna Duncanová myslí, že není krásná, pak se velice podceňuje. Je pravda, že její půvab není patrný hned na první pohled, ale Niall dobře znal křehkou hebkost její pokožky. Bylo v ní něco tajemného, něco uklidňujícího a vzrušujícího zároveň. A své povahové kvality nemohla skrýt ani do mdlých záhybů jednotvárných šatů. Stejně jako oblé křivky, které odhalil pod jejím živůtkem a které ho lákaly k důkladnějšímu probádání.

Jednalo se o čerstvou květinku, jež ho svou nevinností lákala více, než by si kdy pomyslel. Za závojem šedé myšky začal objevovat jiskřičky vášně a touhy po životě.

A možná že se ve své nechuti ke sňatku z donucení v názoru na její osobu mýlil. Niall si vzpomněl na odhodlaně zvednutou bradu a uvědomil si, že tato mladá žena má ducha, kterého musí obdivovat. Na malou chvíli se myška proměnila v tygřici a Niallovi se tato přeměna neuvěřitelně líbila. A ty jiskřičky, které jí sršely z očí, když se zlobila… Někteří muži by to považovali za neodolatelné. Stejně jako on. Probudila v něm něco, co by raději nechal dřímat.

Pro muže s otupělým apetitem Sabrina Duncanová znamenala svěží vítr – dívku, která dokázala čelit jeho šarmu. Poslední dobou ho ochotné dámy začaly překvapivě unavovat. Krásné ženy pro něho vždy znamenaly výzvu, nicméně kouzlo jejich postav, tak jako oblé tvary Evy Grahamové, pro něho začaly ztrácet svou přitažlivost. Již delší dobu ho jeho krátkodobé známosti neuspokojovaly. S ústy přitisknutými na sladkých rtech, kdy drmolil lživá slůvka lásky, sice na malou chvíli dokázal najít uvolnění, ale kdesi v hloubi duše věděl, že chce víc. Všechny ženy, které pod ním kdy vzdychaly rozkoší, pomalu začaly splývat v jednu.

Kromě Sabriny Duncanové.

Přesto… Z toho rozhodně nevyplývá, že by se s ní chtěl oženit. Dal by cokoli za to, aby našel nějaký jiný způsob, jak ochránit jejich klan a uspokojit Angusovu potřebu po následníkovi. Jenže po dnešní návštěvě se zdálo zhola nemožné, že by slečna Duncanová jejich zasnoubení dobrovolně zrušila.

Náhle v boku ucítil prudkou bolest. Niall přešel přes místnost a vyhlédl z okna na nádvoří, kde stála. Její velký pes kolem ní nadšeně poskakoval, zatímco Geordie jí pomáhal nasednout na koně.

Ano, tentokrát vyhrála, hloubal Niall. Ale jednalo se jen o první útok. Jestli si ji má vzít, pak bude podle jeho. Přece se nenechá ovládat svou vlastní ženou.

Kupodivu spolu svedli bitvu, ve které Niall nacházel uspokojení. Už se nemohl dočkat, až přijde odveta.

Niallovy rty se zkřivily do chladného úsměvu. „Však ještě uvidíme, kdo vyhraje další tah, krásná čarodějko.“

4

Sabrina se vrátila ze své katastrofální návštěvy u McLarena vyčerpaná a rozzlobená. Přesto, když večer zašla za svým dědečkem, nemohla mu nic vyčítat. Copak se na něho mohla zlobit, že se snažil spojit jejich dva klany, aby ochránil svůj lid?

Niall McLaren ji přímo neodmítl, avšak z vyhlídky na jejich sňatek se nezdál zrovna nadšený. Nebo spíše ze své nevěsty. Sabrina nepochybovala, že jeho požadavky nemůže nikdy splnit. Samozřejmě že se k sobě nehodí. On byl mistrem vášně, zatímco ona naprostou novickou.

Sabrina si vzpomněla na výraz jeho tváře, když ho polila vínem, a trhla sebou. Jen tak lehce jí neodpustí. A zcela jistě to nebyl právě nejvhodnější způsob, jak ho zaujmout.

Jednala však zcela instinktivně, poháněná jeho nesnesitelnou sebejistotou a svým vlastním pocitem bezmocnosti. Nicméně jeho arogantní předpoklad, že mu v mdlobách padne k nohám, se bohužel zakládal na pravdě. Veškerá její obrana se zhroutila ve chvíli, kdy se jeho rty dotkly jejích.

A to ji zlobilo ze všeho nejvíce. Vždycky si o sobě myslela, že má v sobě dost síly, aby mu dokázala čelit, jenže se hluboce mýlila. Jeho neohroženost, smyslnost, jeho vzrušující vitalita… Tomu prostě žena s jejími chabými zkušenostmi nemohla odolat.

A jako by neměla dost potíží, Sabrina od svého nevlastního otce obdržela dlouhý dopis, ve kterém se dožadoval vysvětlení jejího tak náhlého rozhodnutí. Poslíček mu právě doručil pozvání na svatbu a otce zajímalo, zda s tím mužem bude šťastná. Její spokojený život ho zajímal daleko více než osud celého klanu.

Popravdě řečeno, Sabrina sama nevěděla, zda nedělá chybu. Neustále se zmítala mezi poraněnou pýchou a touhou zachránit svůj klan a již delší dobu zvažovala, zda se nemá vzchopit a pokusit se dědečkovu přání vzepřít.

Nemyslela si, že by Niall představoval horšího manžela než ostatní její nápadníci, ale ti si ji alespoň *chtěli* vzít. Když pro nic

jiného, tak pro její věno. A jako McLarenova nevěsta se bude muset smířit s nedůstojným postavením ženy, jejíž manžel spí se všemi služkami v jejich domácnosti.

K velké nelibosti se jí v noci o něm znovu zdálo. Cítila jeho vášnivé polibky, sladkou chuť jeho horkých rtů. Vnímala jeho smyslné doteky, které v ní probouzely bezbřehou vášeň a touhu. Právě když se smířila se skutečností, že ho delší dobu neuvidí, hned druhého dne odpoledne ji nemile překvapil svou návštěvou.

Když se vrátila z každodenní vyjížďky, chlapec z konírny ji okamžitě informoval, že přijel zeman McLaren a že se po ní shání. Sabrina tedy jen pokrčila rameny a vydala se za ním do stodoly, kam prý před malou chvílí vešel.

Jakmile s Rabem vstoupila do nízké budovy, pes sklopil uši a začal potichu vrčet. Sabrina se kolem sebe rozhlédla a v jednom rohu zaslechla podivný zvuk, který upoutal Rabovu pozornost.

Na první pohled se stodola zdála prázdná, ale když Sabrina vešla hlouběji do chladného přítmí, zřetelně uslyšela ženský smích doprovázený mužským hlasem. Jakmile rozpoznala, o čí hlas se jedná, zůstala stát na místě.

Na konci úzké uličky spatřila na kupce sena pohodlně uvelebeného Nialla McLarena a po jeho boku vnadnou rusovlasou ženu.

V Sabrině by se v tu chvíli krve nedořezal. Takže už potřetí se setkává se svým snoubencem a zase je s ním žena. Tentokrát se jedná o služku jejího dědečka.

„Opravdu, věř mi, scházela jsi mi," ujišťoval ji Niall vážným hlasem.

Žena se znovu zasmála. „Ale jděte, copak si myslíte, že jsem hloupá? Nevšiml jste si mě už více než rok."

„A přesto jsem na tebe nezapomněl, Betsy, lásko."

Rozverně ho uhodila do ramene. Jen kdybyste nelhal. Ale já tady s vámi ztrácím čas a práce stojí. Už budu muset jít."

Ruce si přiložil k hrudi a se zoufalým pohledem pokračoval: „Jak mě můžeš jen tak opustit? Copak nemáš srdce? Nezasloužím si snad trochu té něhy?"

„Snad si nemyslíte, že jste jediná ryba v síti, drahý pane? Zanedlouho se budu vdávat."

Jeho něžný hlas hladil jako samet. „A myslíš, že by Doughall něco namítal, kdybych chtěl políbit jeho nevěstu?"

„Ten určitě… Ale já ne."

Niall odhodil stonek slámy, který žvýkal, a naklonil se k dívce. Jednou rukou ji objal kolem ramen a druhou upravil rudý pramen, který jí spadl do tváře.

„Máš tak krásné oči," zašeptal a sklonil se, aby ji políbil.

Sabrině se sevřelo srdce. Právě chtěla nepozorovaně odejít, když Rab, který chtěl na sebe upoutat pozornost, hlasitě zaštěkal.

Niall prudce zvedl hlavu a podíval se přímo Sabrininým směrem.

Sabrina viděla, jak mu v čelisti zaškubaly svaly, a začala mimovolně couvat. Nemělo by ji překvapovat, že ho našla, jak líbá svou další milenku. Od začátku přece věděla, že se jedná o nenapravitelného sukničkáře. Přesto se z nepochopitelných důvodů cítila zrazená. Copak se nedokáže ani na chvíli ovládat a musí ji podvádět přímo před nosem v domě jejího dědečka?

Sabrina se doslova chvěla zlostí, přesto se jí nakonec podařilo ovládnout se a její hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Vyrozuměla jsem, že se mnou chcete hovořit, pane."

Betsy vyskočila na nohy a s očima upřenýma na Sabrinu se měla k odchodu.

„Počkám na vás venku, pane," dodala Sabrina kousavě. „Až to tady dokončíte, pak si snad uděláte chvíli čas i na mě."

Nato se otočila a se škrobeně vztyčenou hlavou vyšla ven. Prošla dlážděným nádvořím a zastavila se až u tří štíhlých jeřábů.

Téměř si ani nevšimla, že Rab jde těsně za ní. Nevnímala ho dokonce ani tehdy, když jí studený čumák vsunul do dlaně, kde hledal útěchu. Mlčky zírala na zelenou krajinu, která se před ní rozprostírala, a zrak měla rozostřený matnou oponou slz.

Niallovy pletky ji tentokrát zasáhly více, než by si kdy myslela. Nečekala, že na hrudi ucítí takovou tíhu, která jí málem zabránila dýchat. Jestli Sabrina nechce přijít o rozum, neměla by se zbytečně trápit milostnými aférkami svého budoucího manžela. Vždyť už jednou poznala, jak chutná odmítnutí. A ačkoliv se jednalo o muže, který si ji získal svou něžností a dobrosrdečností, přesto jeho zradu přežila. Když se jedná o ženy, Niall McLaren neví, co je čest. A ona ho navíc přece nemiluje.

Sabrina pevně zatnula pěsti a v duchu si přísahala, že nebude plakat. Nesmí myslet na vášnivý výraz, který viděla na McLarenově tváři, když chtěl políbit tu hloupou holku. A tak si zakázala trpět pro muže, který pro ni nic neznamená.

Než Niall vyšel ze stodoly a přidal se k ní, uběhlo několik dlouhých minut, takže Sabrina za tu dobu naštěstí stačila vychladnout.

Opovržlivě po něm šlehla znechuceným pohledem. Vlasy si ledabyle stáhl na zátylku a ani se příliš nenamáhal očistit si šaty od sena.

Jejich pohledy se tvrdě střetly a okolní vzduch se chvěl napětím. Nikdy se nedozví, přísahala si v duchu, kolik sil ji stojí předstírat, že jí na jeho aférkách nezáleží.

„Je mi líto, že jste se stala svědkem toho nedopatření," řekl Niall mírně.

Sabrina plně vnímala své rozdrásané emoce, avšak i přes značné potíže se jí na tváři podařilo vykouzlit chabý úsměv. „Prosím, nesnažte se ze mě dělat blázna tvrzením, že vám snad záleží na mých citech. Vždyť vám je líto jen toho, že jsem vás vyrušila."

Niall se zamračil. Ať už to vypadalo jakkoliv, rozhodně ho v ničem takovém, na co ona myslí, nevyrušila. Jednalo se o nevinné objetí a o přátelský polibek, nic víc.

Betsy zná snad už odjakživa. Před pěti lety ovdověla a tehdy, když Niallovi ještě málem teklo mléko po bradě, ho k jeho velké radosti začala učit o tělesné vášni a o tom, jak potěšit ženu. Teď si bude brát vzdáleného bratrance, dobrého chlapa, který jí usnadní těžké živobytí na Vysočině. Niall bude na Betsy vždy vzpomínat s určitou něhou. Vyhledal ji však jen proto, aby si ukrátil dlouhou chvíli čekáním na Sabrinu Duncanovou.

Ale rozhodně se jí neníní omlouvat.

Výsměšně pozvedl obočí. „Copak, myško? Znovu se schováváte za falešnou morálku?"

„Morálka s tím nemá co dělat."

Niall se na ni zkoumavě podíval. „Pak mi tedy vysvětlete, proč ten nával hněvu? Pokud si dobře vzpomínám, tvrdila jste, že se bude jednat jen o manželství z rozumu. Že nebudete vyžadovat mou věrnost. Tak takhle vy si představujete toleranci, slečno? Jestli mi paměť slouží, varoval jsem vás, že nebudu dobrý manžel. A ještě ani nejsme formálně zasnoubení."

Sabrina se kousla do vrchního rtu, neboť věděla, že nemá ani to nejmenší právo na cokoliv si stěžovat. Niall k ní byl od prvopočátku naprosto upřímný. Otevřeně se přiznal, že nemá v úmyslu vzdát se svých radostí mimo manželskou postel. V tuto chvíli však necítila žádnou pokoru.

„Vlastně máte pravdu. Nicméně proti vašim milostným aktivitám nic nenamítám. Vadí mi vaše chování. Ve stodole… V domě mého dědečka, to už je příliš. Jste odporný!"

Niall na ni upřel chlácholivý pohled. Její pohrdání ho dokonce uklidňovalo. Před ublíženým pohledem, který u ní zahlédl ve stodole, když je našla s Betsy, dával přednost jejímu prudkému hněvu.

Z nepochopitelných důvodů ji chtěl ukonejšit, a tak nasadil smířlivý tón. „S tou dívkou jsem se setkal jen náhodou, slečno Duncanová. Vlastně jsem přišel, abychom dokončili náš včerejší rozhovor ohledně podrobností našeho sňatku. Nevyhledal jsem Betsy, abych vás snad pokořil…“

„Ušetřete mě svého vysvětlení. Koneckonců to není má věc.“ Sabrina se zhluboka nadechla. Už toho všeho měla dost. Nehodlala dále hrát jeho hru. Věděla, že Niall McLaren nedokáže být věrný, ale ona neměla v úmyslu po zbytek života trpět jeho nevhodným chováním. Jestliže tolik toužil po zproštění svého slibu, měl ho mít.

„Dlouho jsem o našem manželství přemýšlela,“ řekla hloubavě, „a musím vám dát zapravdu.“

„Což znamená?“

„Když jste říkal, že se k sobě nehodíme, měl jste naprostou pravdu.“

Niall pozvedl jedno obočí a čekal.

„Vaše úmysly jsou zcela zřejmé. Nechcete si mě vzít.“ Hrdě vystrčila bradu. „Dobrá tedy, můžete klidně spát, pane. Už se nemusíte bát, že vás poženu k oltáři. Žádná svatba nebude.“

„Ne?“ Vypadal poněkud skepticky. Ještě včera jste se zrušením zásnub nesouhlasila.“

„Včera jsem nevěděla, co vlastně chci. Ale dnes už mám ve věci zcela jasno.“ Výsměšně se usmála. „Netvařte se tak nešťastně, pane. Okolo je nespočet žen, které oplývají kvalitami, jež já nemám. A dobrý tucet, které se ochotně stanou vaší chotí…, jež jsou okouzlené vaším šarmem, důvtipem, vaší legendární schopností svůdce… Jenže tyto vlastnosti pro mě nic neznamenají.“

Niall se zamyšleně zamračil. „Jste si jistá, slečno, že z vás nemluví žárlivost?“

Žárlivost! Sabrina překvapeně zamrkala. „Jednou provždy bych vás chtěla ubezpečit, že k vám nic necítím! Mým jediným zájmem je dobro mého klanu.“

Niall pozoroval, jak jí hněvem zrudly tváře, a nevěděl, zda ho mají trápit výčitky svědomí, či zda ji má obdivovat. Nechtěl ji popichovat, nicméně rozzlobená Sabrina Duncanová mu připadala prostě okouzlující.

Královsky zvedla hlavu. „Jsem si jistá, že jste skvělým zemanem, ale já nemíním být tak hloupá, abych se provdala za…“ Sabrina si

uvědomila, že mluví tak vysokým hlasem, až skoro piští, a včas se zarazila. „Nejste tím typem manžela, kterého hledám. Napadlo mě, zda nebude výhodnější, když se pokusím usmířit s Buchananem. Tím by se vyřešily veškeré potíže."

Niallova obočí se stáhla dohromady. „To nemůžete myslet vážně. Buchanan je vraždící zrůda."

Sabrina se chladně usmála. „Možná máte pravdu. Ale ať se vydám jakoukoliv cestou, vás už to nemusí zajímat, pane."

„To se tedy mýlíte, slečno. Naše klany k sobě měly vždy velice blízko. A i když sporná otázka ohledně následnictví ještě není vyřešena, na budoucnosti klanu Duncanů mi opravdu záleží."

„Ach tak, následnictví…" Chtělo se jí křičet. Už je to zase tady. „Bože, proč jen nejsem muž," zamumlala Sabrina.

Niall si ji dlouhou chvíli prohlížel a v očích mu poskakovaly pobavené jiskřičky smíchu. „A co byste udělala, kdybyste byla muž, slečno?"

„Vyřešila bych tuto nepříjemnou záležitost bez vaší pomoci." Obrátila se k němu a podívala se mu přímo do očí. Jsem totiž jediná, která může zajistit bezpečí svého klanu. A ačkoliv si můj dědeček myslí, že jediný způsob je provdat se za vás, nemohu s ním souhlasit. Povedu klan sama."

„Povedete klan? Není to až příliš ambiciózní?"

„Ženy jsou stejně schopné jako muži," odpověděla upjatě.

„Některé ano, za jistých podmínek. Ale vy nemáte žádnou zkušenost. A Buchanan je mizerný neřád, který rozumí jen násilí."

Sabrina se kousla do jazyka, aby se ubránila ostrému odseknutí, neboť věděla, že teď z ní nemluví rozum, ale uražená pýcha. „Ať tak či onak, už to není vaše starost."

Niall zaváhal. „Rád bych vám pomohl s výběrem jiného vhodného manžela."

Jeho blahosklonnost Sabrinu naplňovala hořkostí. „Já si svého manžela najdu sama, děkuji," odsekla. „Tímto vás zbavuji jakýchkoliv závazků vůči mně či mému klanu. Rabe, k noze!"

Obrátila se na podpatku a chtěla se vrátit do domu, ale mastiff ji neposlechl. Podíval se na ni nechápavým pohledem a tiše zakňučel.

Sabrina se cítila zrazená nejen mužem, který odhodil její náklonnost, ale i svým vlastním psem, a tak jen zavolala přes rameno. „Dobře tedy, *oba* můžete jít k čertu!"

Niall zamračeně pozoroval její rozzuřený odchod a z neznámých důvodů pociťoval cosi jako lítost. Nenápadná myška se znovu proměnila v tygřici a v něm to probouzelo zcela protichůdné pocity.

Zdála se hrdá a tvrdohlavá jako pravá horalka. Nečekal, že k ní pocítí tak silnou náklonnost, ani to, že ho bude přitahovat.

A už vůbec nečekal, že tak snadno vyhraje. Dokázal Sabrinu přinutit, aby znovu zvážila jejich manželství, aniž by k tomu použil sebemenší nátlak. Pokořil ji natolik, že s ním už nechtěla mít nic společného.

Tak proč má potom pocit, jako by vyhrál bezcenné vítězství… A ztratil něco, co má skutečnou cenu?

Angus přijal novinu velice špatně. Toho večera, co ho Sabrina informovala o zrušení zásnub, letitý zeman dostal prudký záchvat a už to vypadalo, že nedožije rána.

Se smrtelným sípáním se dožadoval whisky, a když se mu konečně podařilo popadnout dech, vysypal ze sebe dlouhý seznam důvodů, proč Sabrina nemůže něco takového udělat. A koneckonců svatební oznámení už rozeslal a bylo příliš pozdě, aby je vzal zpět.

A co se týkalo milostných pletek Nialla McLarena, Angus je omlouval jako přemíru mužné síly a životní vitality.

„Ano, je to známý sukničkář, ale co naplat, děvče. Každý muž, než se usadí, potřebuje zasít svůj divoký oves."

„V tom případě McLaren musí očekávat štědrou úrodu," odvětila Sabrina s hořkostí, kterou již nemohla déle skrývat.

„Já s tím chlapcem promluvím…"

„Ne!" Příhoda z dnešního odpoledne se Sabrině zdála již tak dost ponižující. A kdyby se dědeček doprošoval, aby ji Niall vzal zpět, asi by tu hanbu nepřežila. „Nechce si mě vzít a já ti říkám, že už ani já jeho."

Sabrina si v duchu přísahala, že Angusovi nedovolí, aby ji znovu přemluvil změnit názor. Přesto, když ji starý muž žádal, aby si to ještě rozmyslela, zmocnily se jí značné pochyby. Nejednala snad až příliš impulzivně? Sama moc dobře věděla, že z ní mluvila zraněná pýcha. Před dobrem pro celý klan dala přednost svým vlastním pocitům. Tolik si chtěla dokázat, že je hodna svého rodového jména, až své lidi nakonec zklamala.

Když po nekonečně dlouhé chvíli Sabrina vyšla z dědečkovy ložnice, cítila se sklíčená a neměla daleko k slzám, přesto své rozhodnutí nezměnila. Musí najít nějaký jiný způsob, jak klan Duncanů ochránit. Sňatek s McLarenem prostě nepřipadá v úvahu.

Hněv a lítost ji neopustily ani při večeři, a tak se Sabrina rozhodla, že jednou provždy bude muset vyřešit své dilema. Po chutné polévce z libového skopového masa a zeleniny, kterou zajídali čerstvým

chlebem, Sabrina požádala svého bratrance, aby se chvíli zdržel a zodpověděl jí pár otázek.

„Geordie, co víš o Buchananovi?“

„Že je to krvavý nepřítel,“ odpověděl prostě.

„Ano…, ale proč?“

Mužovo čelo se zakabonilo. „Proč? Ten spor se táhne už spoustu let. Buchanan Duncanům ukradl nevěstu, která o něho nestála. Když se jí snažil zmocnit, probodla ho svou dýkou. Jenže ještě předtím, než vydechl naposled, ji ten mizera uškrtil vlastníma rukama. Od té doby jsou Buchananové a Duncanové nepřáteli.“

„Co mi můžeš říct o jejich nynějším zemanovi? Myslím, že se jmenuje Owen.“

„Jo, Owen. Tak se ten prevít jmenuje.“

„Pochopila jsem, že je vdovec.“

„Jo.“

„A jeho synové? Má čtyři, ne?“

„Ano, a kromě nejmladšího jsou všichni ženatí. Tomu poslednímu je asi pětadvacet.“ Geordie se na ni zamračeně podíval. „Proč? O čem přemýšlíš, paní?“

Sabrina jen nenuceně mávla rukou. Neodvážila se mu svěřit s nápadem, který se jí honil hlavou. „Chtěla jsem vědět, jak to všechno začalo. Snažil se někdy dědeček ten spor urovnat? Copak Buchanan nikdy neprojevil snahu o usmíření?“

Geordie se znovu zamračil. „Loni v létě… Tehdy to už vypadalo, že nastane příměří. Owen chtěl mír… Jenže to se stalo předtím, než ze zálohy přepadli a zbaběle zamordovali McLarena.“

„Niallova otce? A Owen Buchanan o tom věděl?“

„Na tom nezáleží. Provedl to jeho klan. Owen je zeman a jako takový je za činy svých mužů zodpovědný.“

Po tomto rozhovoru Sabrina měla o čem přemýšlet. Takže když ji Geordie vyzval, aby si s ním dala partičku šachů, předstírala únavu a odešla do své ložnice.

Pomalu se svlékala a připravovala se do postele, jenže myšlenky se jí stále vracely k osudu jejího klanu, k Niallu McLarenovi a k jejich krátkému, bezvýznamnému zasnoubení.

Jaký byla blázen! Na malou chvíli uvěřila, že by ji Niall McLaren mohl přijmout jako svou nevěstu. Že se jejich taktické spojení může změnit v něco trvalejšího, ve skutečné manželství. Ještě že stačila uniknout. *Nechce* ho jako manžela ani jako milence… Stejně jako on nechce ji. Nemínila žít v hanbě a bolesti, kterou by jí manželství s takovým mizerou jistě přineslo.

Vtom Sabrina v zrcadle zahlédla svůj obraz a prudce se zarazila. Svlékla si spodničky a punčochy a stála tam jen ve své spodní košili, ale dívku s planoucíma očima, kterou viděla, nemohla ani poznat. Každým coulem vypadala jako pravá horalka připravená do bitvy s kýmkoli, kdo by chtěl ohrozit její klan.

Váhavě si rozvázala tkaničky u výstřihu, bílé plátno nechala sklouznout na zem a prohlížela se kritickým pohledem. S uspokojením si musela přiznat, že po fyzické stránce není zrovna nezajímavá. Oblá ňadra měla vysoce zdvižená a růžové bradavky tvrdé a pevné. Štíhlý pas a mírně vyklenuté boky s temnými chloupky mezi dlouhými stehny…

Příliš vysoká. Příliš štíhlá. Její kouzlo se s bujnými křivkami milenek Nialla McLarena nedalo ani srovnat.

Sabrina se zamračila. Jak jen mohla být tak naivní a myslet si, že by si ji někdy vzal? Takový muž jako McLaren potřeboval po svém boku někoho okouzlujícího, svůdně dráždivého jako on sám. Nebo štědře obdařenou dívku, se kterou ho viděla dnes odpoledne…

Sabrina tiše zaklela a přes hlavu si rychle přetáhla noční košili. Může být ráda, že si toho neřáda nakonec nevzala. Netrvalo by dlouho a za tu jeho chlípnost by ho nenáviděla.

Náhle se otřásla chladem. Sfoukla svíčku, vklouzla pod teplou přikrývku a tvář zabořila do polštáře. Nicméně uniknout do sladkého snění se jí nepodařilo.

Čekal ji těžký úkol.

Rozhodně neměla v plánu svůj klan opustit. Při dnešní projížďce pocítila zděšení nad ubohými podmínkami, ve kterých mnozí příslušníci jejich rodu žili. Vdovy a sirotci, kteří ztratili své muže v krvavých bojích, strádali v rozedraných chatrčích, jejichž malými okýnky fučel ostrý vítr a děravými střechami se za deště lily proudy vody. Nemohla je nechat na pospas krvežíznivým Buchananům.

Niall měl pravdu, pomyslela si. Vést klan nebude lehké. Samozřejmě že se žena mohla stát náčelnicí, někdy. Jenže ona navíc neměla žádné zkušenosti. A kdyby se jí podařilo přemluvit muže svého klanu, aby ji následovali, trvalo by celé roky, než by získala dovednosti, které válečník potřebuje znát. A do té doby by je Buchanan úplně zničil.

Ani se nemůže nabídnout, že by se za jednoho z Buchananů provdala. Dědeček by to zcela jistě nepřežil. A asi by s tím nesouhlasil ani Niall, vzhledem k dobrým vztahům mezi jejich klany.

Ale možná by se s tím Buchananem měla alespoň sejít.

Sabrina se neklidně převracela na posteli a zírala do temných nebes nad hlavou.

Hned zítra ráno vyhledá Owena Buchanana, a jestli to bude jen trochu možné, pokusí se s ním domluvit.

Kdyby dokázala svému klanu zajistit bezpečí, pak by na toho arogantního mizeru, který ji tolik pokořil a způsobil jí nečekanou bolest, mohla klidně zapomenout.

5

Hned následujícího rána musela zdolat první překážku. Ačkoliv Geordiemu dopodrobna vysvětlila svůj záměr, statný horal ji jen zamračeně pozoroval a nesouhlasně kroutil hlavou. Rozhodně nevypadal, že by ji na nepřátelské území chtěl doprovodit.

„Copak jsi přišla o rozum, paní? Buchanan je krvežíznivý netvor!“

„Já vím. Ale nemusí to tak zůstat, co myslíš? Třeba se mi podaří ten spor jednou provždy ukončit. Ty sám jsi mi řekl, že loni v létě málem došlo k příměří, ale že po smrti McLarena se všechno zase pokazilo.“

„Jo, přesně tak,“ zamumlal horal. Jenže jestli tě tam dovedu, Angus bude chtít mou hlavu.“

„Pak se to tedy nesmí dozvědět.“

„Nikdy bych se slovu svého zemana nepostavil!“

„Geordie,“ řekla Sabrina trpělivě, „já se přece dědečka nebudu ptát, jestli mi to dovolí, protože vím, jak by mi odpověděl. Takže žádné jeho slovo, proti kterému by ses snad měl postavit, vůbec nepadne. Copak nechápeš, že to *musím* udělat?“

Geordiemu vzrušením zbrunátněly tváře, takže teď měly stejný odstín jako jeho vlasy. „Je to příliš nebezpečné.“

„Když mě doprovodíš, tak ne. Buchanan by přece ženě neublížil, ne snad? Prosím, Geordie,“ žadonila Sabrina, když viděla, že stále váhá. „Copak mi nepomůžeš?“ Nešťastně si povzdychla. „Dobře tedy, budu muset jit sama.“

Geordie ji zastavil. „Počkej. Vůbec se mi to nelíbí, ale než bys šla sama, to tě raději doprovodím.“

Sabrina chápala jeho neochotu, nicméně její klan se ocitl ve vážném nebezpečí a ona musela něco udělat. Nepřátelství mezi oběma klany se táhlo již celé generace a nikomu se nepodařilo nastolit mír. Jenže Sabrina nabyla podezření, že se o to dosud nikdo vážně nepokusil.

S Rabem a Geordiem, kteří jí dělali doprovod, se vydala na západ přes divokou zemi, která se pyšnila zelenými údolími, horskými

vrcholy a křišťálově čistými jezery. Slunce dnes zůstalo zachumlané kdesi mezi mraky a nevelkou skupinku cestovatelů obklopovala jen studená hustá mlha.

Geordie se opatrně rozhlížel kolem sebe a ruku nespustil z jílce svého meče. Na tváři měl tak napjatý výraz, že Sabrina uskakovala před každým stínem. Uklidňovala ji jen myšlenka na ostrou dýku, kterou si schovala do záhybů sukně.

Podle řečí by si Owena Buchanana mohla představovat jako obra lidožrouta, jenže Sabrina na pomluvy nikdy moc nedala. Vždy upřednostňovala svůj názor. Přesto se jí teď zmocnily pochyby, zda se skutečně nevystavuje příliš velikému nebezpečí.

Náhle se z hustého porostu ozval drsný hlas. „Stát!“

Sabrina se nemohla ani hnout a jen s hrůzou pozorovala skupinu ozbrojených horalů, kteří se vynořili z lesa a obklíčili je. Její dva ochránci však prokázali mnohem větší odvahu. Geordie jediným mocným pohybem vytáhl svůj dlouhý meč a se sveřepým výrazem se připravil k boji na život a na smrt, zatímco Rab se s naježenou srstí postavil po jeho boku a zuřivě štěkal.

„Přicházíme v míru!“ vykřikla Sabrina se srdcem až v hrdle.

Z davu vystoupil tmavý horal a zeptal se: „Říkáš v míru? A kdo vlastně jsi, děvče?“

„Jsem Sabrina Duncanová, vnučka Anguse, zemana klanu Duncanů.“

Zkoumavě si ji prohlížel. Jo, cosi takového jsem zaslechl. Prý jsi starému Angusovi přišla v posledních dnech poskytnout útěchu.“

Rovněž Sabrina statného muže se zájmem pozorovala. Mohl být přibližně stejného stáří jako její otec a podle Geordieho popisu se zcela jistě jednalo o samotného zemana „I já jsem o tobě hodně slyšela, pane. Jestli se nemýlím, tak mám tu čest hovořit s Owenem Buchananem.“

„Přesně tak.“

Přinutila se k úsměvu. „A to vždy vítáš své hosty výhrůžnou ukázkou síly?“

„Když se jedná o Duncany, tak jo.“

„O proslulé pohostinnosti horalů jsem slyšela víc než dost. Věřím však, že ty příběhy jsou poněkud přibarvené. Hloupým pomluvám já nikdy nepřikládám příliš velkou váhu.“ Sabrina se významně podívala na tasený meč, který držel v ruce. „Ujišťuji tě, pane,“ řekla klidným tónem, „že jestli odložíš svou zbraň, neublížím ti.“

Zemanovy oči se nejdříve rozšířily údivem, pak se však drsně zasmál a kývl na své muže, aby sklopili zbraně. S varovným

pohledem upřeným na Geordieho se Owen ze hřbetu svého koně galantně uklonil. „Omluv chování mých mužů, paní. Je to jen projev jejich oddanosti k mé osobě.“

„Věřím, že si ji plným právem zasloužíš. Slyšela jsem tucty příběhů o tvých hrdinských činech.“

Sabrina zaslechla, jak si Geordie zhnuseně odfrkl, ale zcela záměrně ho ignorovala. „Kdybychom spolu mohli mluvit o samotě, pane, měla bych pro tebe jistý návrh.“

Zeman si ji nedůvěřivě prohlížel, ale asi se mu zdála neškodná, neboť nakonec přikývl. Když Sabrina chtěla sesednout z koně, Owen ji předběhl a přiskočil jí na pomoc, z čehož usoudila, že má co dočinění s chápavým mužem.

„Můžeme se projít?“ zeptala se s vítězoslavným úsměvem. A když se vydala po úzké pěšině, Owen Buchanan neměl jinou možnost než jít za ní. Sabrina si s úlevou uvědomila, že Rab kráčí těsně po jejím boku.

„A teď bys mi snad mohla říct, co tě k nám přivádí,“ vyhrkl Owen, který zcela zjevně začal ztrácet trpělivost.

„Spojení našich dvou klanů,“ odpověděla Sabrina nevzrušeně.

„Ale vždyť ty jsi dívka. Proč se zajímáš o záležitosti klanu?“

„Protože jsem jediným potomkem Angusova jediného syna. Doufala jsem,“ – zhluboka se nadechla – „že snad existuje způsob, jak jednou provždy ukončit ten nesmyslný boj, který se vleče už celé generace.“

„Angus tě poslal, abys mi vyhrožovala?“

„Ne. Vlastně o tom všem vůbec neví.“

„Pochopil jsem, že se máš provdat za McLarena.“

„Pravda. Jenže jsem došla k poznání…“ Sabrina zaváhala a snažila se najít co nejvhodnější slova. „Niall McLaren podle mě nebude ideálním manželem.“

„Na tvůj vkus je příliš přelétavý, nemám pravdu?“ Owen se přidušeně zasmál.

„Tak nějak. Rozhodně nemíním sdílet postel s polovinou skotské populace. V každém případě jediný důvod našeho manželství představoval spojení proti Buchananům. Ale kdybych se ujistila, že pro náš lid nebudeš žádným nebezpečím… Kdybych tě mohla počítat za svého spojence… Pak bych McLarenovi mohla klidně dát sbohem.“

Owen se podrbal v rozcuchaných vousech. „Proč si myslíš, že bych mohl být tvým přítelem? S Duncany vedeme dlouhý a krvavý boj.“

„Protože by ti to přineslo značné výhody.“ Sabrina se odmlčela a podívala se zemanovi přímo do očí. „Asi jsi slyšel, že jsem dědičkou velkého bohatství. Za bezpečí svého klanu jsem ochotná zaplatit nemalou částku. Stačí mi jen tvé slovo.“

„Chceš si koupit mír?“

„Přesně tak. Pravidelně ti budu odvádět předem dohodnutou sumu.“ Jednalo se o běžný způsob, jak si slabší klany zajistili ochranu těch silnějších. Sabrina nahlédla do starých účetních knih mnoha klanů, kde takové odvody často nacházela.

„Hmmm. O jaké sumě tady mluvíme, paní?“

Zamračila se, jako by svou odpověď musela důkladně zvážit. Tento trik okoukala od svého nevlastního otce, který měl s obchodováním dlouholeté zkušenosti. Věděla, že musí začít s menší částkou, než nakonec bude ochotná zaplatit. „Myslela jsem, že padesát kusů dobytka čtvrtletně by mohlo představovat vhodnou kompenzaci.“

Když ji Owen prudce popadl za loket, Sabrina sebou škubla. A když svou tvář přiblížil těsně k její, na zátylku se jí hrůzou postavily všechny vlasy.

„Jestli jsi tak bohatá, jak tvrdíš, paní, tvůj klan za tebe jistě rád zaplatí. Řekl bych, že mi přineseš bohaté výkupné.“

Sabrina těžce polkla a mimovolně sáhla po dýce.

„Nebo se s tebou můžu oženit já sám,“ přemítal Owen zlověstně. „Nebo tě dát některému ze svých hochů.“ Cítila, jak jí v hrudi splašeně bije srdce.

„Kdybych se chtěla vdát,“ podařilo se jí procedit skrze zuby, „nabídla bych se ti sama. Jenže já dávám přednost svobodě.“

„Opravdu? A jak mi zabráníš, abych tě neuvěznil a nepožadoval za tebe tučné výkupné?“

„Samozřejmě že bys to mohl udělat…, kdybys chtěl vyhrotit již tak špatné vztahy mezi našimi klany. Jenže s mým uvězněním bys mohl mít menší potíže. Rozhodně bych s tebou nešla dobrovolně. A můj pes mě jen tak nedá.“

Podívala se dolů na Raba, který vycenil své dlouhé zuby a výhružně zavrčel. „Zakousne se ti do krku, pane, a ty budeš po smrti dříve, než se vůbec stačíš vzpamatovat.“

Zeman si psa měřil zkoumavým pohledem.

„Nebo by ses možná chtěl lépe seznámit s dýkou, kterou ti právě tlačím do žeber,“ nabízela Sabrina sladkým tónem a špičku čepele lehce vysunula dopředu. „I když bych ti zcela jistě neuštědřila smrtelnou ránu, nevím, jak bys svým mužům vysvětloval, že tě zranila pouhá dívka. Takového válečníka.“

Owen Buchanan si ji pozorně prohlížel a Sabrina viděla, jak mu v žilách na spáncích tepe krev.

Pak se náhle hlasitě rozesmál.

„Angus na tebe může být hrdý, děvče," řekl Owen a poplácal ji po zádech, jako by jednal s mužem.

Rab si však přátelské gesto vyložil po svém a na zemana odhodlaně zaútočil. Sabrina měla co dělat, aby mohutné psisko zastavila. Vší silou ho strhla zpátky na zem, poplácala ho po hlavě a chlácholivými slovy se ho snažila uklidnit.

Owen se stále pochechtával. „Teď už vidím, že jsi skutečně potomkem Anguse Duncana, o tom není pochyb. Schovej svou dýku, paní. Jestli máme být spojenci, musíme si na to připít. Sice obdivuji tvou odvahu, ale přesto tě musím varovat. Nejsem žádný hlupák. Mě si jen tak snadno nekoupíš. Čtvrtletně sto kusů dobytka. A ani o chlup méně."

Sabrina si oddychla. Za bezpečí svého klanu by ochotně zaplatila i dvakrát tak velkou sumu.

Jsi chytrý obchodník, pane," odpověděla pokorně.

* * *

„*Cože* jsi udělala?" vykřikl její dědeček, když se mu odpoledne svěřila se svým obchodem.

„Uzavřela jsem dohodu s Owenem Buchananem," opakovala Sabrina nevznášeným hlasem.

„K čertu s tebou! Jen přes mou mrtvolu!" Angus prudce odhodil přikrývku a hrabal se ven z lůžka. Noční košile se mu však zamotala kolem stále ještě svalnatých nohou a zabránila mu v jakémkoliv pohybu.

„Dědečku, musíš ležet!"

„Neříkej mi, co mám dělat, děvče! Zničila jsi všechny moje plány."

„Ale to jsem opravdu nechtěla. Jen jsem se snažila najít jiný způsob, jak nás všechny ochránit. A myslím, že se mi to podařilo…"

„Ha! To těžko! Jsi ženská a nic o tom nevíš!"

Sabriny se sice jeho osočení dotklo, ale na uraženou pýchu teď neměla čas. Angus celý zbrunátněl a ona se o něho skutečně začala bát. Rychle zavolala na dědečkova sluhu a vší silou starce popadla za ramena a zatlačila ho zpátky na polštář.

„Musela jsem to udělat, dědečku, copak to nevidíš? Poněvadž jsem zrušila zásnuby s Niallem McLarenem, cítila jsem se za osud

našeho klanu zodpovědná. Chtěla jsem ti dokázat, že se o všechno můžu postarat i sama.“

„To se ti tedy povedlo! Zbavit se celého stáda! To přece není žádné řešení!“

„Proč ne?“ řekla a na tváři se jí usadil rozzlobený výraz. „Mě jsi obětoval bez jediného zaváhání. Znamená to snad, že dobytka si ceníš více než štěstí své vnučky?“

Angus hlasitě zaklel. „Copak to je nějaká oběť? Měla sis vzít McLarena. Nic jiného jsem po tobě nechtěl.“

„Nemusíš se bát, že by tě má dohoda s Owenem ožebračila. Jsem připravená každou penci zaplatit ze svého věna.“ Když Angus neodpovídal, pokračovala: „Myslela jsem si, žes chtěl ten krvavý spor mezi našimi klany jednou provždy vyřešit.“

Zdálo se, že Angus konečně začal chladnout. „Jenže toho já se nedočkám, děvče. Tomu zatracenému Buchananovi nemůžeš nikdy věřit.“ Angus zavřel oči a odevzdaně se položil do polštářů.

„Dědečku, jsi v pořádku?“ zeptala se vyděšeně.

„Ne… Jsem nemocný muž a tys mi právě do srdce vrazila dýku. Je to smutný konec, vidět, jak tě zradí tvá vlastní krev.“

Sabrina se prudce kousla do rtu a se slzami v očích sklonila hlavu. Možná klanu přinesla naději na šťastnější budoucnost, ale dědeček jí nikdy neodpustí, že ho zradila.

„Teď odejdi, děvče,“ řekl Angus vyčerpaně. „Jdi pryč a nechej mě v klidu zemřít.“

Druhého rána se Sabrina bezmyšlenkovitě přehrabovala ve své ovesné kaši, když do místnosti náhle vtrhl Niall McLaren.

Jako obvykle měl na sobě rodový pléd a kilt, jenže u pasu se mu pohupoval masivní meč a na Niallově krásné tváři se usadil tak smutný výraz, jaký u něho ještě nikdy neviděla.

„Co je zatraceně pravdy na tom, že jsi s Buchananem uzavřela dohodu?“ zeptal se bez zbytečných ceremonií.

Sabrina prudce vstala, neboť tak si vedle vysokého horala připadala méně zranitelná. Tváří v tvář Niallu McLarenovi znovu ucítila bolest, která se jí zmocnila při jejich posledním setkání.

„Taky tě ráda vidím, pane,“ řekla ironicky.

„K čertu s tebou, odpověz! Co za lumpárnu jsi provedla?“

Sabrina si překvapeně uvědomila, že Niall používá stejný tón jako její dědeček. Samozřejmě že za záchranu svého klanu nečekala žádnou velkou chválu, ale neuvědomila si, že ji čeká tak rozhodné odsouzení.

„Nemyslím si, že pokus o uzavření míru mezi dvěma znepřátelenými klany se dá nazvat lumpárnou," odvětila stroze.

Viděla, jak mu v čelisti škubají svaly a kolik námahy musí vynaložit, aby se ovládl. „Uzavřela jsi smlouvu s ďáblem. Pleteš se do něčeho, čemu vůbec nerozumíš."

„Vím toho dost, abych se chopila příležitosti, když ji vidím přímo u nosu. Ještě nikomu se nepodařilo ten strašný spor ukončit. Udělala jsem jen to, že jsem Buchananovi nabídla oboustranně výhodný obchod."

„Vysočina není zvyklá na obchodní kličky tvého nevlastního otce. A jestli nejsi schopná si to uvědomit, asi by ses k němu měla co nejrychleji vrátit. Jestli si myslíš, že Buchanan dodrží své slovo, pak se zatraceně pleteš."

„Možná ano. Ale jestli si myslíš, že stáhnu ocas a uteču do Edinburghu, když mě můj klan potřebuje, pak se zase pleteš *ty*."

Niall se zhluboka nadechl. „Je naivní myslet si, že se ti podaří vymazat nenávist, která tady existuje už celá staletí."

„Jen se snažím pomoct," trvala Sabrina na svém.

Tvrdý výraz jeho tváře poněkud zněžněl. „Velkorysé, nesobecké gesto… Jenže špatné. Síla je jediné slovo, kterému Buchanan rozumí."

„Myslím, že se mýlíš. Owen Buchanan docela dobře rozumí i jiným slovům. Například, když jsem mu nabídla peníze, zdálo se, že mě pochopil."

„A vzápětí nato některému Duncanovi podřízne hrdlo."

Rab vstal z podlahy a pomalu došel k Niallovi. Chladný čumák mu vstrčil do dlaně a tiše zakňučel ve snaze upoutat mužovu pozornost.

Zrádce, pomyslela si Sabrina hořce, když horal mimovolně psa podrbal mezi ušima. „Jeho chování mě přivádí do rozpaků. Obvykle je ve výběru přátel mnohem vkusnější."

Niall se tvrdě usmál. „Nesnaž se změnit téma hovoru. Mluvili jsme o tvém hloupém nápadu."

Prudce zvedla bradu. Kalich trpělivosti právě přetekl. Už toho měla dost. „To *ty* hovoříš o mém *hloupém* nápadu. Já se ti snažím vysvětlit, proč jsem něco takového musela udělat. A musím tě vyvést z omylu. Mé hrdlo Buchanana vůbec nezajímalo. Spíše se zajímal o možnost oženit se se mnou."

Niall ztuhl. „Ten mizera je dost starý, aby ti mohl dělat otce."

„Jenže nějakou ženu potřebuje," odpověděla Sabrina s milým úsměvem. „Pokud jsem to dobře pochopila, ovdověl již před mnoha

lety. A také bys neměl zapomínat, že má ještě syna. Slíbila jsem, že tuto možnost zvážím.“

„Čerta starého zvážíš!“

„Proč ne? Copak *tobě* záleží na tom, koho si vezmu?“

Proč vlastně? ptal se Niall v duchu sám sebe. Vždyť on by si mohl oddychnout. Takhle by se Sabriny Duncanové jednou provždy zbavil. A možná právě proto.

„Dal jsi zcela jasně na srozuměnou, že ty o sňatek se mnou nestojíš,“ pokračovala Sabrina skrze zaťaté zuby. „Pak tedy nemáš žádné právo kritizovat můj výběr jiného manžela. Zvláště pak, když to bude pro dobro mého klanu.“

„Přece jsem ti řekl, že ti nápadníka vyberu sám.“

„Jenže to já *nechci*!“

„Ale ten řezník Buchanan nepřipadá v úvahu. To se raději provdej za Angličana.“

Jeho hrubý tón jí prozradil, že Angličany nenávidí stejně jako ostatní Skotové. Sabrina se napřímila a z očí jí sršely blesky. „Nedovolím ti, abys mi cokoliv nařizoval.“

„A já ti nedovolím, abys udělala takovou hloupou chybu.“

„Nemůžeš mě zastavit!“

Niall k ní přiskočil, popadl ji za rameno a přitáhl ji těsně k sobě. „Ale můžu, slečinko. A ujišťuji tě, že to udělám.“

Na takovou hrubost Sabrina nebyla zvyklá. S prudce bijícím srdcem poplašeně sledovala jeho rozzuřenou tvář, která se ocitla tak blízko, že na rtech cítila jeho dech. Náhle si vzpomněla, jak ji právě tyto rty líbaly, jak ji Niall objímal, a zrudla.

Jejich oči se střetly v dlouhém, smyslném pohledu, naplněném divokou vášní.

„Okamžitě mě pusť, pane,“ řekla otřásající se vztekem a něčím mnohem více znepokojujícím. Odmítla si přiznat, že by se mohlo jednat o touhu.

Niall sice povolil sevření, ale zcela ji nepustil. „Až s tebou budu hotový.“

„Od gentlemana, který je známý svou něžností, bych tak surové a primitivní jednání nikdy nečekala,“ podotkla upjatým hlasem.

Niall zaklel. Zdálo se, že on sám je svým chováním překvapený. Nepamatoval si, kdy naposledy ho nějaká dívka takto rozzuřila, či snad vzrušila. Jistě za to mohl ten její ostrý jazyk.

Vtom si uvědomil, že již nejsou v místnosti sami. Angus pomalu vešel otevřenými dveřmi a ztěžka se opíral o bukovou palici.

Sabrina od Nialla prudce odskočila a s tvářemi hořícími rozpaky pospíchala k dědečkovi. „Neměl jsi vstávat!“

Starý zeman jen mávl rukou a obrátil se na Nialla. „Rád tě vidím, chlapče. Nastaly určité komplikace a já nejsem ve stavu, abych je vyřešil.“

„Dostal jsem tvůj vzkaz, Angusi,“ řekl Niall. „Právě jsem chtěl zajít do tvé ložnice, když jsem náhodou natrefil na Sabrinu. Ty komplikace se snad týkají Buchanana?“

„Jo, přesně tak. Včera v noci Duncanům ukradli dvě stě kusů dobytka.“

„To není možné,“ vydechla Sabrina. „Měli jsme dohodu.“

„Proč by to nebylo možné?“ vyštěkl starý muž. „Ti zatracení Buchanani jsou zloději a nikdo jim nemůže věřit. U nich žádná dohoda neplatí.“

Sabrina nechápavě kroutila hlavou. Nechtělo se jí věřit, že Owen Buchanan by tak klidně porušil své čestné slovo. Přece musel vědět, že by tak přišel o svůj pravidelný čtvrtletní příjem. To by znamenalo… Že skutečně nic nepochopila. Že je jen hloupá ženská, která neví, kde je její místo. Copak si z ní Owen Buchanan skutečně jen vystřelil? Znamená pro něho válka s jejich klanem více než trvalý mír?

Prsty si třela bolavé spánky. „Možná… že jeho muži o naší dohodě ještě nevěděli.“

Angus se na ni zamračeně podíval zpod hustého obočí. Jenže v jejich čele jel právě Owen Buchanan.“

„Jak to víš?“

„Jak? Protože ho viděli!“

„Ale… *proč*?“ ptala se zmateně.

„To je přece úplně jasné. Poněvadž jsem upoutaný na lůžko, klan Duncanů se tak stal snadnou kořistí. Owen jen využil příležitost.“ Angus si ji měřil vyčítavým pohledem. „Jen se podívej, děvče, co jsi provedla. Kdybys souhlasila se sňatkem s McLarenem, něco takového by se nikdy nepřihodilo. A když jsi ho vyhledala, všechno jsi ještě zhoršila.“

„Ale proč? Nerozumím tomu.“

Místo Anguse jí odpověděl Niall. „Svým návrhem jsi prokázala slabost svého klanu.“

Možná mají pravdu, pomyslela si Sabrina hořce. Možná skutečně provedla hloupost. Možná se v Owenu Buchananovi mýlila. Ve snaze pomoct svému klanu jim přinesla jen neštěstí.

„Já… Je mi to líto, dědečku,“ řekla nešťastně, ačkoliv s ní lomcoval vztek. S Buchananem uzavřela dohodu a on ji zradil. Její nechuť ke zbytečnému krveprolití si vyložil jako slabost.

„To je v pořádku, děvče,“ odvětil Angus s nečekanou trpělivostí. „Nemohla jsi vědět, co je to za neřáda. Niall to teď všechno dá do pořádku. Nemám snad pravdu, chlapče?“

„Ano, postarám se o to,“ odpověděl zeman ponurým tónem.

Angus se chytil za srdce. „Asi mě to příliš vyčerpalo. Raději se vrátím do postele.“

Sabrina stále ještě otřesená katastrofálním vývojem situace k němu přistoupila. „Dovol mi, dědečku, abych tě doprovodila.“

„Ne, děvče. Už jsi mi pomohla víc než dost.“ Mávl rukou a pomalu se začal belhat z místnosti. Potrestaná Sabrina ho sledovala sklíčeným pohledem.

Poté se obrátila k Niallovi. Vyzařovalo z něho něco smrtelně nebezpečného. Už nepřipomínal smyslného svůdníka, který svým jediným pohledem okouzlil každou ženu. Už se nejednalo o rafinovaného milence, který žije jen pro rozkoš a tělesné potěšení.

Místo toho před ní stál válečník z Vysočiny. Nebezpečný, tvrdý, s jasným cílem. Nemilosrdný cizinec, který již v ústech cítil chuť krve.

„Co chceš dělat?“ zeptala se tiše.

Niall se na ni dlouze podíval. „Dám všechno do pořádku, jak jsem slíbil,“ řekl, když se obrátil k odchodu.

Sabrina ho následovala. „Co to znamená?“ vyptávala se cestou k hlavnímu vchodu.

„Vezmu si zpět ukradený dobytek.“

„Chtěla bych jet s tebou.“

Prudce se zastavil. „To nepřipadá v úvahu.“

„Ale jedná se přece o můj klan, ne o tvůj.“

Svaly v Niallově čelisti zaškubaly. Sklonil hlavu a podíval se na ni chladným pohledem. „Mýlíš se, děvče. Vedu svou bitvu. Řezník Buchanan dostane, co si po právu zaslouží.“

Jeho hrozivý tón ji vyděsil. „Chceš nám vrátit dobytek, nebo se pomstít?“

„Řekl bych, že obojí.“

Sabrina rozhodně zakroutila hlavou. Nechtěla mít na svých rukou krev. Již tak se cítila dost provinile.

Prosebně položila ruku na Niallův rukáv. „Prosím,“ žadonila. „Vezmi mě s sebou.“

„Slyšela jsi svého dědečka. Už jsi nadělala dost potíží.“

Sice se jí nelíbilo, že se k ní všichni chovají jako k nějakému zločinci, ale nakonec svou vinu provinile uznala. Nemínila se však smířit s tím, že bude sedět ve své ložnici a čekat, jak to všechno dopadne. Nejen že se chtěla podílet na znovunavrácení stáda, ale musela Niallovi zabránit v jeho krvavé pomstě. „To jsem opravdu nechtěla."

„O dobytku vůbec nic nevíš," řekl stručně.

„Máš pravdu. Ale mohl bys mě to naučit."

„To bych musel být padlý na hlavu. A to já nejsem."

„Ale já *chci pomoct."*

Niall se na ni podíval se zdráhavým obdivem. V jejím pohledu se zračila taková dychtivost, že pocítil nečekanou něžnost.

Jeho tvrdý výraz roztál a s úsměvem vzal ze Sabrininy tváře jeden hebký pramen vlasů a zasunul jí ho za ucho. „Je to příliš nebezpečné, děvče. Mohli by tě zranit. Dnes večer budu potřebovat mnohem zkušenější ruce."

6

Pod pláštíkem tmy Sabrina vedla svého koně těsně za statnou kobylkou Geordieho. Na pěšině se líně povalovala hustá mlha, přes kterou nebylo vidět ani na zem.

Až se Niall dozví, že jedná proti jeho výslovnému přání, asi se vzteky neudrží. Jenže ona nemohla jinak. Copak může sedět se založenýma rukama, zatímco on vede její klan do krvavé bitvy? Z toho napětí by se zbláznila. Zvláště pak, když se za to cítila zodpovědná. Zoufale chtěla všechno zase napravit.

Alespoň že dědeček ji nakonec pochopil. Přesvědčovala ho tak dlouho, až mu nezbývalo nic jiného než s ní souhlasit. Vlastně se ve skutečnosti jejím rozhodnutím zdál dokonce potěšený. Kradení dobytka patřilo k základům výchovy každého horala a navíc si Angus přál, aby Sabrina viděla, jak zoufale klan Duncanů potřebuje mladého a silného zemana, který by je vedl proti Buchananům.

Sabrina věděla, že Niall měl v mnohém pravdu. Její nezkušenost by s velkou pravděpodobností mohla přinést více nesnází než užitku. Jenže když bude stát jen vpovzdáli a všechno pozorovat, pak se přece nemůže nic stát.

Rozhovor u večeře se točil výhradně kolem nočního nájezdu. Geordie s Liamem a s několika dalšími muži z klanu Duncanů se měli o půlnoci setkat s McLarenem. K celé operaci měl stačit tucet mužů.

Sabrina se Geordieho vyptávala na jejich plán.

„Vydáme se k tomu zatracenému Buchananovi sami a dobytek mu vyfoukneme přímo pod nosem," vysvětloval bratranec.

Na první pohled bylo zřejmé, že se Geordie nemůže dočkat večera. Kradení dobytka již tak patřilo k nejoblíbenější skotské zábavě, ale patřičné vzrušení tomu navíc dodával fakt, že se jednalo o Buchanany.

Ačkoliv Owen Sabrinu zradil a udělal z ní naprostého hlupáka, nemohla k jeho klanu cítit takovou nenávist jako ostatní. Popravdě řečeno, se jí vývoj situace vůbec nelíbil. Pro většinu skotských klanů

se jejich rozmíšky staly zábavou, jenže ona se obávala, že spor s Buchanany neskončí, dokud Vysočinou nepotečou potoky krve.

A jak se za okny stmívalo, její podezření jen sílilo. Hned po večeři pospíchala do své ložnice, kde se oblékla jako muž, a pak sešla do stájí, aby čekala na Geordieho.

Teď s bušícím srdcem jela těsně vedle něho.

Noc s sebou přinesla nečekaný chlad. Tmou se valila oblaka neproniknutelné mlhy a noční oblohu osvětloval jen srpek mdlého měsíce. Sabrina se zachvěla a schoulila se do vypůjčeného plédu barvy Duncanů. Litovala, že nevzala Raba s sebou, ale z důvodu utajení musela zvíře nechat doma.

Jakmile před sebou zaslechli tichý mužský hlas, Geordie prudce zastavil.

„Zůstaň tady," zašeptal. „Ať tě Niall raději nevidí."

„Jasně."

Vyjel kupředu, zatímco Sabrina potichu sklouzla na zem. Našla si vhodné místo, odkud mohla všechno pozorovat a sama zůstat skrytá za hustým porostem.

Malá skupinka horalů byla až po zuby ozbrojená.

Kromě Duncanů poznala Johna McLarena a jeho bratrance Colma. A pochopitelně samotného Nialla. Když chabý měsíční paprsek na malou chvíli ozářil jeho krásnou tvář, Sabrina ucítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.

Z jejich tlumeného rozhovoru pochopila, že Colm se právě vrátil z průzkumu.

„Bude to docela snadné," tvrdil horal.

„Možná až příliš snadné," řekl Niall. Jsou podezřele klidní. Svůj dobytek by si měli lépe hlídat. Něco mi tady nehraje."

„Mohla by to být past," prohlásil Liam Duncan.

„To máš pravdu." Navzdory ponurému tónu se Niall usmíval tak, že v noční tmě probleskovaly jeho bílé zuby. „Ať už se jedná o past či ne, my těm zatraceným Buchananům ukážeme, že krást dobytek Duncanů se nevyplácí."

Sabrina se zachvěla. Uspokojivý tón jeho hlasu ji přesvědčil, že nad jeho láskou k ženám teď vyhrála láska k nebezpečí.

Horalé ještě chvíli diskutovali o útočném plánu a rozebírali strategii v případě, že by došlo k odhalení. Pak se obrátili ke svým koním. Sabrina počkala, dokud neprojeli kolem ní, nasedla na svou kobylku a v bezpečné vzdálenosti se vydala za nimi. V husté mlze musela veškerou pozornost věnovat zrádnému terénu. Křivolaká

pěšina se klikatila mezi hornatými kopci a tmavými lesy, ale Sabrina věděla, že vede k masivní tvrzi zemana Buchanana.

Asi po hodině jízdy uslyšela tichý skřípot ocele. To horalé tasili své meče. Sabrina zastavila koně a pozorovala tiché údolí, kde se spokojeně páslo obrovské stádo dobytka.

Muži pomalu sestupovali dolů, ale ona zůstala na místě, odkud mohla vše v klidu pozorovat. Když muži míjeli pastevcovu chatrč, na chvíli zatajila dech, ale po nebezpečí nikde ani stopa. Věděla, že v husté mlze by se dobře mohla skrýt i celá ozbrojená armáda, ale všude vládl naprostý klid a mír.

Netrvalo dlouho a z hlavního stáda se oddělilo asi dvě stě kusů dobytka a tiše poháněno několika muži se pomalu vydalo na sever. Sabrina z jejich dřívějšího rozhovoru vyrozuměla, že se domů nevrátí stejnou cestou, jakou přijeli. Niall chtěl muže poslat oklikou, zatímco by on a Liam Duncan počkali, aby zmátli případné pronásledovatele.

Když jí zmizeli s dohledu, Sabrina si oddychla. Všechno proběhlo přesně podle plánu.

Právě chtěla svého koně obrátit k návratu, když ze vzdálených domků uslyšela varovný křik. Vzápětí nato se v údolí rozsvítilo několik světel.

Sabrina se instinktivně stáhla do hustšího porostu. Právě včas, aby se skryla před temnou postavou, která s taseným mečem projela těsně kolem ní. Podle ostře řezaných rysů poznala, že se jednalo o Nialla. Právě zvažovala, zda konečně opustí svůj úkryt, když uslyšela děsivý zvuk koňských kopyt.

Ze změti lesa se vynořili tři muži. Jeden nesl pochodeň a všichni tři drželi nabité pistole.

„Nebyl to ten zatracený McLaren?“

„Jo, zabijeme ho!“

A bez dalšího otálení se vydali za svou kořistí.

Sabrina, zcela otřesená jejich slovy, zabořila paty do koňských slabin a přiměla kobylku k trysku. Navzdory nebezpečí nízkých větví a vyčnívajících kořenů pádila po křivolaké pěšině a zoufale se snažila dostihnout muže a jejich oběť.

Netrvalo dlouho a lesní stezka vyústila na širokou stráň. Sabrina ve světle pochodně zahlédla, jak jeden z mužů zamířil a vypálil. Zazněla ohlušující rána a Sabrina vykřikla. Další výstřel se už naštěstí neopakoval. Doufala, že s sebou nevzali dostatek kulek nebo prostě neměli čas, aby znovu nabili.

Ke svému velkému zděšení však uviděla, jak Niall zastavil koně a otočil se tváří ke svým nepřátelům.

Jeden z mužů divoce vykřikl a s taseným mečem se vrhnul na Nialla. O chvíli později Sabrina uslyšela rachot zbraní. Se srdcem až v krku zastavila koně a lapala po dechu.

Na následující chvíle bude vždy vzpomínat jako na nejhorší noční můru. Niall sice lehce odvrátil útok prvního muže, ale vzápětí nato na něho druhý Buchanan zaútočil s takovou vervou, že mu z ruky vyrazil meč.

Niall svižně seskočil z koně, z pochvy u pasu vytáhl dýku a nahrbený čekal na čelní útok. Místo toho se však k němu jeden z mužů přiblížil zezadu a s taseným mečem se napřáhl ke smrtícímu úderu.

Sabrina vystrašeně vykřikla, avšak Niall uskočil za široký kmen břízy, který nepřítelovu čepel bezpečně zastavil.

Muži se na sebe významně podívali, seskočili z koní a pomalu začali svou kořist obkličovat.

„Nialle…," vykřikla Sabrina zoufale, když viděla tak nevyrovnané šance.

Prudce zvedl hlavu a překvapeně se podíval jejím směrem. „Sabrino, běž pryč!"

Když se vyhnul tvrdé ráně jednoho z útočníků, z hrdla jí unikl tichý vzlyk.

„Panebože, uteč!"

Sabrina si ruce přitiskla k ústům, aby znovu nevykřikla a zbytečně neodváděla jeho pozornost, kterou teď rozhodně potřeboval.

Niall sice jejich útoky bezpečně odrážel, ale dokonce nováček jako Sabrina musel pochopit, že takové přesile dlouho nemůže odolávat. Musí něco udělat! Niall jistě nebude rád, že se do toho sama vměšuje, ale ona ho jen tak zemřít nenechá.

Zoufale se rozhlédla kolem sebe. V ruce držela meč, který dostala od Geordieho, jenže ten se jí zdál zcela neužitečný. Především proto, že v boji neměla žádné zkušenosti.

Znovu se podívala na Nialla, který hbitě uhýbal před ostrými čepelemi svých nepřátel a sám rozdával tvrdé rány. Právě uskočil před výpadem muže po své pravici, když na něho zaútočil muž z leva.

Sabrina sklouzla z koně a raději nemyslela na to, co dělá. Popadla jeden oblý kámen a prudce jim mrštila po Buchananovi. Ke svému velkému údivu se strefila přímo do rozcuchané hlavy. Hromotluk se nejdříve zapotácel a pak celou svou vahou dopadl na zem. Zůstal ležet na zádech s roztaženýma rukama a nepřítomným pohledem hleděl do nebe.

Jako jeden muž se zbývající Buchananové obrátili a rozzlobeně se podívali na Sabrinu. Když jeden z nich udělal několik kroků jejím

směrem, Niall hlasitě zaklel a prudkými výpady se snažil zaujmout jeho pozornost, což se mu lehce podařilo.

Sabrina přiskočila ke koni, odkud z pochvy vytáhla těžký meč. Když vyjížděla z dědečkova domu, rozhodně neměla v úmyslu ho použít. Teď však nemyslela na nic jiného, než jak pomoct Niallovi… Musí se dostat co nejblíže k Buchananům a zezadu udeřit muže, který se snaží McLarena zabít.

Meč zvedla nad hlavu, nicméně Buchanan musel vytušit její přítomnost, poněvadž se prudce otočil a jediným mávnutím své mohutné paže ji poslal k zemi.

Sabrina ucítila prudkou bolest a těsně předtím, než ji obklopila milosrdná tma, uslyšela pronikavý výkřik.

Návrat vědomí přicházel jen pozvolna a bolestně. Celá se chvěla. Smysly měla omámené pronikavou vůní rozdrceného kapradí a v uších jí zněl hrdelní hlas Nialla McLarena.

Hlasitě klel a Sabrina doufala, že jeho výlev hněvu je namířen proti Buchananům, a ne na ni. Ačkoliv by se tomu vůbec nedivila.

S nejasným pohledem se ve světle pochodně snažila zaostřit a alespoň trochu se vzpamatovat. Niall k ní poklekl a Sabrininy oči se naplnily temnou krásou jeho tváře.

„Nialle…," zašeptala, ale zdálo se, že ji nikdo neslyší. Příliš všechny zaměstnávalo odsuzování jejího hloupého činu.

„Odmítla mě poslechnout, ten malý blázínek. Když jsem ji viděl, jak se s mečem žene na toho krvežíznivého Buchanana, v hrudi se mi na chvíli zastavilo srdce."

„Přesně tak," souhlasil Liam Duncan vážným hlasem. „Vždyť ji mohli roztrhat na kusy."

„Ale musíte uznat, že je odvážná," slyšela Geordieho, který jí spěchal na pomoc. „Bez sebemenšího zaváhání se ti vrhla na pomoc. A to jste ji měli vidět včera, když jí Owen vyhrožoval, že ji vezme jako rukojmí."

„Owen jí vyhrožoval?" zeptal se Niall. „O tom se jaksi nezmínila."

„Asi nechtěla, abys to věděl. Je to hrdé děvče a nechce nám přidělávat starosti. Je Duncanová skrz naskrz."

„Kdo by si pomyslel, že dívka může mít tolik odvahy?" divil se John McLaren.

„No právě," mumlal Niall sám pro sebe.

Sabrina ztěžka polkla a znovu se snažila vyslovit jeho jméno. Asi ji konečně uslyšel, protože se k ní sklonil blíž.

„Můžeš mluvit, děvče?“ zeptal se tiše.

„Oni… tě nezabili…“

„Ne, nezabili mě. Ale jen díky tobě.“ Ve tváři měl podivně něžný výraz, díky němuž jí radostí poskočilo srdce. „Zahnali jsme je.“

S obtížemi zvedla hlavu a rozhlížela se po nepřátelích, ale po Buchananech nikde ani stopy. „Oni… utekli?“

„Ano, ale ne nezranění,“ odpověděl Niall. Jednoho z nich jsem dostal.“ Ve zlatém světle pochodně viděla jeho oči: zářivě modré, nespoutané, nádherné. „Naši muži zaslechli výstřel a přispěchali nám na pomoc. Když dojeli, Buchananové vzali nohy na ramena a zmizeli v lese.“

„Jo, přesně tak. Jsou to zbabělí kojoti,“ spílal Liam.

Sabrina zachytila pohled, který si muži mezi sebou vyměňovali. „Prosím,“ zamumlala, „už bylo dost krve.“

Niall se temně zasmál. „Zdaleka ne dost. Dnešní noci budou litovat, to ti slibuji.“

Chtěla upozornit, že Buchananové jen bránili své vlastnictví, ale vtom na jeho pravém spánku zahlédla krvavou skvrnu. „Ty jsi zraněný,“ řekla vystrašeně.

„Jen klid. To je jenom malé škrábnutí. Jak rád bych totéž chtěl říct o tobě, děvče. Kde to bolí?“

„Hlava… a rameno.“

Zkušenými pohyby se opatrně ujišťoval o rozsahu zranění. „Spadla jsi na hlavu a ta rána v paži dost krvácí. Potřebuje ošetřit.“ Vzal šátek, který měl uvázaný kolem krku, a začal jí ovazovat krvácející ránu.

„To bude v pořádku.“

„Ale i tak tě teď musíme vzít domů. Dříve než se Buchananové vrátí s posilami.“

Sabrina se zachvěla. Tolik si přála teď ležet ve své posteli. Na vlastní kůži si vyzkoušela realitu krvavých sporů a už se jich nikdy více nechtěla zúčastnit. Válečník z ní rozhodně nebude.

Niall viděl, jak se chvěje, a konečky prstů smetl drobné smítko, které jí uvízlo na tváři. Nedokázal vysvětlit, co k ní v tom okamžiku cítil. Chtěl ji popadnout za ramena a zatřást s ní za to, jak ho vystrašila, a zároveň ji chtěl obejmout a utěšovat, dokud by nezahnal strach, který jí viděl v očích.

Snad se jednalo jen o jeho přirozenou potřebu chránit ženu. Nebo cítil vděčnost. Vždyť Sabrina mu zcela jistě zachránila život. S hrůzou ji sledoval, jak se beze strachu vrhla na ozbrojeného muže, který byl dvakrát tak velký jako ona.

Jenže více než vděk cítil znepokojující tlukot vlastního srdce. Niall věděl, že se jedná o přirozenou reakci muže na ženu.

Nicméně teď na své primitivní impulsy neměl čas. Navzdory odvážné povaze Sabrina na nebezpečí není zvyklá a šok, který jistě utrpěla, by mohl ohrozit, její zdraví.

„Vezmu ji domů," řekl Liamovi a Geordiemu. „Dohlédnete na dobytek?"

„Ano, to bude nejlepší."

Niall vzal Sabrinu do náručí a vstal. Náhle však ztuhl. S tak prudkou reakcí svého těla nepočítal. Cítil, jak jeho mužství tuhne, a v duchu si spílal do bláznů. Nedokázal si vysvětlit, co se to s ním jenom děje.

Na druhé straně se není čemu divit. Srdce mu ještě stále bilo vzrušením z nedávného boje, a ačkoliv už byla bitva za ním, v žilách mu ještě stále pulzovala horká a vášnivá krev.

Nedostatek sebeovládání ho otrávil natolik, že když Sabrina namítla, že může jít sama, reagoval příkřeji, než by si přál.

„Buď zticha," nařídil jí Niall. „Vždyť se stěží udržíš na nohou. Alespoň jednou udělej, co ti říkám."

Sabrina se vnitřně proti jeho strohému jednání naježila, ale neměla dostatek sil, aby se s ním mohla dohadovat.

Niall ji zvedl v náručí tak lehce, jako by ani nic nevážila, posadil ji na svého koně a pak se svižně vyšvihl za ni. Zadeček měla usazený přesně mezi tvrdými svaly jeho stehen a díky jeho plédu, který kolem nich těsně omotal, sdílela i jeho teplo. „A teď bud zticha. Potřebuješ odpočívat." Sabrina zavřela oči. V Niallově náručí se cítila tak bezpečně a příjemně… Houpavé pohyby koně ji pomalu uspávaly…

Poslední, co si pamatovala, byly Niallovy ruce, které ji vzaly do náručí, když ji nesl přes potemnělé nádvoří.

Jakmile se ocitli uvnitř domu, Sabrina namáhavě zvedla hlavu a ještě z polospánku zašeptala: „Prosím, neprobuď dědečka. Je nemocný a jeho srdce by takové vzrušení nemuselo unést."

„Tiše, maličká. Staráš se o každého jen o sebe ne. Kde je tvá ložnice?"

Sabrina se náhle probrala a zmateně zalapala po dechu. „Co tím myslíš?"

„Chci tě odnést do postele." V záblesku měsíčního světla, které do místnosti dopadalo proskleným oknem, uviděla, jak se chabě usmál. „Nemusíš se bát, že bych se tě zmocnil. Zraněné dívky už dávno nezneužívám. Ta rána potřebuje ošetřit."

A po těch slovech začal lehce zdolávat široké schody.

„Ale to není zapotřebí," protestovala Sabrina. „Stačí, když zavoláš některou služebnou."

„Proč? Můžu to ošetřit i sám. Který pokoj?"

„Poslední napravo…, ale přece… není správné, abys chodil do mé ložnice. Bude z toho skandál."

„Tak o tom pochybuji. Zanedlouho budeš mou ženou a to je dostatečný důvod, abych směl navštěvovat tvou ložnici."

Sabrina se zamračila a zatřásla hlavou, aby se tak konečně probrala. Dokonce už i špatně slyší.

Věděla, že by se měla bránit a donutit Nialla, aby ji postavil na zem, jenže to vlastně vůbec nechtěla. Potřebovala Niallovy silné paže, teplo jeho kůže a pocit bezpečí, který ji v jeho náručí obklopoval. Zcela proti zdravému rozumu toužila po jeho dotecích i po rozkoši, jež jí způsoboval.

Věděla, že to je bláznovství. Toužit po něčem, co nikdy nemohla mít. Copak si snad myslela, že by ji tenhle muž dokázal někdy milovat?

V duchu se proklínala za svou slabost a s odevzdaným povzdychnutím zavřela oči.

Stalo se tak právě ve chvíli, kdy ucítila, jak ji Niall opatrně položil na lůžko. Pak Niall zapálil lampu a pokoj se zalil zlatavým světlem. Slyšela, jak muž tiše přechází po místnosti.

Náhle se prohnula matrace a Sabrina věděla, že se Niall posadil na postel. Když ji vzal za levou paži, škubla sebou, jenže více než bolestí uvědoměním si jeho těsné přítomnosti. Ten muž jí způsobuje jen samé trápení. Copak se jí při pouhém jeho doteku musí vždy sevřít srdce?

Cítila, jak jí opatrně prohmatává ruku, a pak se jí oči zalily slzami. Paží jí projela tak prudká bolest, až málem vykřikla.

„Je mi líto, že to musím udělat, maličká."

Ostrou dýkou odpáral rukáv košile a odhalil hlubokou ránu na levém předloktí. Ve světle lampy se rozedrané maso zlověstně šklebilo.

„Přiznávám se," řekl Niall, aby ji poněkud rozptýlil, „že nožem jsem ještě ženu nesvlékal."

Sabrina se donutila k chabému úsměvu. „Všechno musí být jednou poprvé. A já se raději nebudu dívat."

Úzkostí se mu sevřelo srdce. Věděl, že Sabrině způsobuje bolest, přesto však dál opatrně prohledával ránu, aby náhodou něco nezanedbal a později se ruka nezanítila. Čepel meče naštěstí sklouzla jen po vrchním svalu a neroztříštila kost. „Mohlo to být horší," řekl

kriticky a dýku vsunul zpátky do pochvy u pasu. „Ale musíme to důkladně vyčistit. Za chvíli jsem zpátky.“

Sabrina unaveně klesla mezi polštáře. Pobrala se až tehdy, když Niall znovu seděl vedle ní a v ruce držel sklenici brandy.

„Laudanum jsem bohužel nenašel. Tady, vypij to,“ řekl a sklenici jí přiložil ke rtům.

Přinutila se polknout hlt žhavé tekutiny. „Moje teta mě před gentlemany, kteří se snaží opít nic netušící dámy, vždy varovala.“

Obdařil ji pomalým, zářivým úsměvem. „Ty jsi *nejméně* nic netušící dáma, jakou znám, Sabrino Duncanová. A i kdybych se ti snažil navrhnout něco hanebného, nemám šanci, že bych kdy uspěl.“

Spíše existuje mizivá šance, že by jí kdy něco hanebného nabídl, pomyslela si Sabrina hořce.

Niall se odmlčel a překvapeně se zahleděl na její posmutnělou bledou tvář. Jak je jenom možné, že mu připadá tak přitažlivá? Touhu, kterou k ní pociťoval v lese po právě prožitém vzrušení z boje, si přece řádně vysvětlil. V krvi mu ještě stále pulzoval adrenalin, který na něho vždy působil jako mocné afrodiziakum. Ale proč teď? V klidném přítmí její ložnice, kde nehrozí žádné nebezpečí?

K čertu s jeho chtíčem! Začaly ho pronásledovat živé představy, jak s touto dívkou leží v posteli a miluje se s ní. Možná že ta myška je ve skutečnosti čarodějnice! Zmocňovala se ho neovladatelná touha znovu Sabrinu ochutnat. Chtěl si lehnout do její panenské postele, oba je svléknout a překrýt ji svým tělem. Chtěl jí pozvolna roztáhnout štíhlé nohy a opatrně vniknout do hebkého lůna, které ho přitahovalo svou čistotou.

Zatraceně, neměl by zapomínat, že je zraněná. A navíc kvůli tomu, že se ho snažila zachránit.

Pevné zatnul zuby a donutil se k mírnému úsměvu. „Tentokrát tvou nevinnost ještě ponechám netknutou,“ řekl s předstíranou lehkostí a šibalsky na ni mrkl jedním okem. „Musíme se totiž postarat o tu ránu.“

Opatrně kolem dlouhého šrámu očistil zaschlou krev a pak se na Sabrinu podíval lítostivým pohledem. „Obávám se, že teď to bude bolet, maličká, ale je to jediný způsob, jak zabránit pozdějšímu zanícení.“ A pak, bez dalšího váhání, vlil proud brandy přímo do rány.

Sabrina vykřikla a v šoku se napřímila. Kdyby ji Niall oběma rukama nedržel za ramena a netiskl mezi polštáře, asi by vypadla z postele.

„Teď už bude dobře.“ Pozoroval, jak statečně bojuje s bolestí, a něžně se k ní sklonil. „Je to za námi, děvče,“ šeptal jí přímo u čela.

Malou chvíli tak zůstal a zhluboka vdechoval svěží vůni, která se jí linula z vlasů.

Sabrina těžce oddychovala a se zavřenýma očima čekala, až prudká bolest pomine. „Lidé z mého klanu," řekla skrze zatnuté zuby, „mě možná nemají příliš v úctě, ale za to, žes mě zabil, ti určitě nepoděkují."

Nepatrně se odtáhl a usmál se na ni. „Opravdu?"

„Kdybych vydechla naposledy… Kdo by jim pak pomáhal?" řekla víceméně ironicky.

„Obléknu tě do dlouhého pláště a budu tě vydávat za živou. A pak se s tebou ožením."

Z hrdla jí unikl přidušený smích, který se však změnil v bolestné zanaříkání.

„Jen tiše, ty má malá tygřice. Teď si musíš šetřit síly."

„Žádná tygřice…," zamumlala bez dechu. „Myš… Tak jsi mi přece říkal."

„Mýlil jsem se. Tvá statečnost mi otevřela oči. Vždyť tu ránu jsi dostala místo mě."

„Moc jsem ti nepomohla."

„Já myslím, že ano," odvětil Niall vážným hlasem. Cítila, jak jí z čela něžně otírá kapičky potu. „Kdybys nezasáhla, pravděpodobně bych tady teď neseděl."

„To by udělal každý."

„Možná každý horal, ale dívka z Edinburghu… Přesně jak říkal Geordie, jsi odvážné děvče. Neexistuje nic, co by horalové oceňovali více než statečnost. Tvůj klan je na tebe hrdý."

Sabrina zatřásla hlavou. Samozřejmě chtěla, aby na ni její lid mohl být hrdý, jenže nebyla svatá. „Strašně jsem se bála."

Niall jí položil prst pod bradu. „Každý by se bál. Což mi připomíná… že spolu ještě máme nevyřízené účty." Jeho pronikavý pohled ji pálil až v duši. „Co jsi zatraceně dělala sama v noci v lese? Jak je možné, že ses vydala do takového nebezpečí?"

„Chtěla jsem se naučit, jak se krade dobytek," řekla Sabrina mírně. „A byl se mnou Geordie…"

„To jsem si mohl myslet. Utrhnu mu uši."

„On za nic nemůže. Dědeček mi to dovolil a… ani mě nenapadlo, že bych se mohla zaplést do boje."

Niall se zamračil. „Přece jsem ti jasně řekl, že máš zůstat doma."

„Ne, to jsi neudělal. Jen jsi mě odmítl vzít s sebou."

„A měl jsem k tomu dobrý důvod. Jak jsi sama viděla, kradení dobytka je nebezpečná záležitost. A jen tak mimochodem, nic jsme

nekradli. Jen jsme si brali zpět, co je naše. Ale to nic nemění na tom, že se jednalo o nebezpečnou záležitost.“

„Možná ano,“ – Sabrina bojovně vystrčila bradu – „ale já si nevzpomínám, že bych se tě ptala na tvůj názor.“

Niall tiše zaklel a varovně ji popadl za bradu.

„Myslím, že jsi říkal něco o tom, že zranění žen nikdy nezneužíváš,“ připomněla mu Sabrina spěšně.

Niall uvolnil sevření a raději se znovu věnoval ráně. „Zdá se, že krvácení ustalo. Teď nezbývá než dohlédnout na tvé pohodlí.“

Se zatnutými zuby pozorovala, jak jí ránu ovinuje čistým obvazem. Jeho dlouhé prsty se jí dotýkaly s takovou něžností, že na bolest málem zapomněla.

„A teď,“ řekl Niall, když obvaz opatrně zavázal, „tě musím převléknout, abys mohla spát. Kde máš noční košili?“

Sabrina zděšeně vydechla. „Noční… košili?“

„Předpokládám, že v nějaké spíš?“

„Ano…, ale rozhodně ti ji nemíním ukazovat.“

„Jistá dávka cudnosti je u dívky nezbytná, ale ne u manželky. Až se vezmeme, snad té toho zlozvyku zbavím.“

Sabrině se údivem rozšířily oči a zděšeně hleděla na Nialla. „Obávám se, že jsem špatně slyšela.“

Tázavě pozvedl obočí. „Nerozumíš snad něčemu?“

„Ty jsi řekl… Až se vezmeme.“

„Ano, přesně tak.“

„To nemůžeš myslet vážně.“

Jeho oči se podobaly dvěma safírům. „Bohužel tě musím zklamat, děvče. S něčím takovým já nežertuji. Považuj nás za snoubence.“

Zírala na něho, jako by přišel o rozum.

„Jsem rád, že projevuješ takové nadšení,“ řekl s trpkou ironií. A když stále neodpovídala, tmavé obočí se znovu povytáhlo. „Předpokládám, že nedostatek tvého mentálního postřehu můžeme přičítat ráně na hlavě.“

Sabrina se posadila a snažila se nevnímat prudkou bolest, která jí tepala v paži. „Všechny mé duševní schopnosti jsou v naprostém pořádku, pane. A to díky tobě!“

„Pak by ses mohla pokusit o nepatrný projev nadšení.“

„Proč bych si tě měla chtít vzít? Vždyť *ty* po tom netoužíš.“

Pokrčil širokými rameny. „Popravdě řečeno, mě ta představa děsí.“

„Tak proč o tom vůbec uvažuješ?“

„Projev šlechetnosti?“

„To není k smíchu!“

„Ne… Máš pravdu. Není.“ Vážně se na ni podíval. „Dobře tedy. Chci si tě vzít, protože to dlužím tvému dědečkovi. A také Owenu Buchananovi.“ Při zmínce o jeho úhlavním nepříteli se mu v očích na malou chvíli mihl temný stín. „Já své dluhy platím,“ dodal mírně. „Klan Duncanů mě potřebuje. Včerejší Buchananův zločin je toho jasným důkazem.“

Sabrina se zamračila, neboť věděla, že má pravdu. Až její dědeček zemře, klan se stane příliš zranitelným. Potřebují mladého a silného zemana. A když se jím stane Niall McLaren, Buchanan jim dá pokoj.

„Chápu,“ řekla Sabrina opatrně, „že cítíš k mému klanu určité závazky. Ale přece musí existovat nějaký jiný způsob než svatba.“

„Bohužel mě nic jiného nenapadá.“

Sabrina se dotkla bolavého čela a zoufale se snažila přemýšlet. Její myšlenky se však potulovaly někde v mlhách, jako by před chvílí vypila příliš mnoho alkoholu. „Možná bych mohla dědečkovo místo zaujmout já.“

„Řekl bych, že teď z tebe mluví brandy.“

„Mohl bys mě naučit všechno, co musím vědět,“ trvala Sabrina na svém.

Palcem jí přejel po lícní kosti. „Máš odvahu, tygřice, o tom nepochybuji. Ale chybí ti trénink. Trvalo by celé roky, než by se z tebe stal dobrý zeman. A do té doby by Buchananové vykradli klan Duncanů do poslední šupinky.“

„Ale… Já si tě nechci vzít. A jsem si jistá, že to nechceš ani ty.“

Niall na chvíli zaváhal. Kdyby pro Sabrinu našel vhodného manžela, který by vyhovoval požadavkům starého Anguse, snad by… Ale ne. Příliš dlouho se vyhýbal svým povinnostem.

A možná že sňatek se Sabrinou nebude zas až tak neúnosný. Vždyť v uplynulých několika dnech na ni značně změnil názor. Rozhodně se nejednalo o vyplašenou myšku, za jakou ji zprvu pokládal. Ani nepatřila k nezodpovědným slečinkám, které utečou před prvním problémem. Stále více nabýval dojmu, že by se mohla stát skvělou paní jeho klanu. Vždy si stála za svým slovem a svému lidu projevila až nevšední oddanost.

A o jejím slitování se přesvědčil už mnohem dříve. Nikdy nezapomene na tu strašnou noc, kdy se v zahradě její tety dozvěděl o smrti svého otce a bratra. Tehdy se ho snažila uklidnit a podat mu pomocnou ruku. Dokonce i navzdory bolesti a smutku cítil její útěchu, která mu z nepochopitelných příčin dodávala sílu…

Niall mimovolně pozvedl sklenici ke svým rtům a jedním douškem ji vyprázdnil. „Jak můžeš vědět, co chci? Prostě to tak bude a dost.“

Sabrina upjatě sevřela rty. „Nemysli si, že tohle je konec! Je to jen začátek. Já si tě prostě nevezmu.“

„Ano, vezmeš.“ Jeho hlas zněl až nepříjemně autoritativně.

Jejich oči se střetly a v místnosti se rozhostilo napjaté ticho.

Ačkoliv nerad, Niall musel mladou ženu v posteli obdivovat. S bojovně vystrčenou bradou a divokými blesky v tmavých očích vypadala jako anděl. Navzdory své mírnosti a pokoře Sabrina Duncanová měla duši vévodkyně… Pyšnou a odolnou.

„Vidím,“ poznamenal Niall suše, „že jsi zdědila Duncanovu tvrdohlavost. Svého dědečka v tomto ohledu opravdu nezapřeš.“

Sabrina pohodila hlavou. Její námitky neměly s tvrdohlavostí nic společného. Kdyby si ji Niall vzal z donucení, netrvalo by dlouho a začal by ji nenávidět. A to by nepřežila. „Pochybuji, že právě ty mě můžeš soudit.“

Upřel na ni zkoumavý pohled. „Ještě před několika dny ses do vdavek jen hrnula.“

„To *nikdy*. Jen jsem se rozhodla neprotivit se dědečkovu přání.“

„Ale jeho přání se přece nezměnilo. A Angus má v jedné věci pravdu. Potřebuješ manžela, který tě bude chránit před hloupostmi.“

„Hlouposti!“

Niall se ušklíbl. Samotného ho překvapovalo, že trávit s ní svůj čas mu činí neskonalé potěšení. Měl rád její bystrý rozum a jiskry vášně, které jí často sršely z očí, přímo obdivoval. Rozzuřená tygřice stála v ostrém kontrastu s ochotnými dámami, které znal a které ho už delší dobu nudily. Nejenže ho to s ní bavilo, ale především vzrušovalo. To *ona* ho vzrušovala. Dokázala v něm vyprovokovat nejprimitivnější pocity, kdy se jí chtěl zmocnit a podrobit si ji.

Sabrina si uvědomila, že se ji snaží provokovat, a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Ve světle událostí posledních dní jsem změnila názor. Rozhodla jsem se, že se nechci vdávat. Nikdy.“

„Nikdy? Copak by si některá dívka přála zůstat na ocet?“

„S osudem staré panny jsem už smířená.“

„Ale neměla bys být. Je to nestoudné plýtvání.“

„Daleko větší plýtvání by bylo vzít si tě. Budeš otřesný manžel.“

„Souhlasím. Proč si myslíš, že jsem se tak dlouho vyhýbal oltáři?“

„Možná jsi nenašel žádnou natolik hloupou ženu, aby si tě vzala.“

Překvapeně pozdvihl obočí. Jiskřičky, které mu tančily v očích, odrážely pobavený úsměv na jeho smyslných rtech. „Asi tě budu

muset poučit, maličká. Jsem totiž považován za nejžádanější partii v celé Anglii.“

„V tom případě tě mile ráda přenechám některé jiné.“

„Tvého dědečka by to zničilo.“

Sabrina zaváhala, neboť věděla, že říká pravdu.

Niall žalostně potřásl hlavou. „Vždyť život se mnou nemusí být tak obtížný. Snad se dokážeme dohodnout, abychom si navzájem nepřekáželi.“

„Jenže sňatek není jen dohoda.“

„Skutečně? Tak to si rád poslechnu.“

„Mluvím tady o vhodnosti páru. Měl jsi naprostou pravdu. My dva se k sobě vůbec nehodíme. Vždyť bez hádky spolu ani nedokážeme diskutovat. Celý život bychom spolu jen bojovali.“

„Ale já bojovné ženy zbožňuji.“

„Ty zbožňuješ *všechny* ženy,“ odvětila ironicky.

„Ano, v tom máš pravdu.“ Na tváři se mu rozhostil sebevědomý úsměv, který mu dodával neodolatelnosti. „Ženy jsou můj velký hřích, přiznávám.“

„Ale ve tvém případě se jedná hned o několik hříchů!“

„Ale přece mám i některé dobré vlastnosti, které však ty záměrně přehlížíš.“

Sabrina se nadechla a snažila se ozbrojit proti jeho okouzlujícímu šarmu, který z něho doslova sálal. Zlomil stovky ženských srdcí, ale to její nedostane. „Jenže nemohou vyvážit ty špatné. Už jsem ti řekla, že za chlípníka se nikdy neprovdám.“

Niall sklopil zrak a nenuceně si z rukávu smetl neexistující smítko. „Předpokládám, že od svého manžela budeš očekávat věrnost.“

„Jak nezvyklý požadavek,“ odsekla Sabrina jízlivě.

Upřel na ni vážný pohled svých modrých očí. „Už jsem ti říkal, děvče, že já na věrnost moc nevěřím. Mohu ti však slíbit, že se pokusím být diskrétní.“

Ruka jí prudce vystřelila k srdci, jako by tak mohla zmírnit bolest, kterou náhle pocítila. Nechtěla manžela, který jí nabízel jen diskrétnost.

„Vím, že nebudu ideálním manželem, ale zajistím bezpečí tobě i tvému klanu.“

Její klan. Vždyť všichni čekají, co udělá.

„Copak tohle považuješ za žádost o ruku?“ hlesla Sabrina nešťastně.

„Omlouvám se.“ Niall se před ní hluboce uklonil, a aniž by vstal z postele, prohlásil: „Sabrino Duncanová, považoval bych za nesmírnou čest, kdyby ses stala mou ženou.“

Ironie v jeho hlase se prostě nedala přehlédnout. Pochopitelně že by to za žádnou čest nepovažoval. Sabrina si znovu uvědomila, jak se Niall musí přemáhat, aby něco takového vůbec řekl.

„Děkuji ti, pane, za tvou milou nabídku,“ odpověděla zamyšleně, „ale musím odmítnout.“

„Ne nepovažuji za odpověď.“

„Nemůžeš mě donutit!“

Jeho úsměv ji zbavoval slov a zároveň v ní rozněcoval hněv. Choval se příliš odvážně, příliš sebevědomě. „Chceš snad na vlastní kůži pocítit mou schopnost přesvědčovat?“

Když neodpovídala, v Niallově krásných očích se kmitl záblesk poznání. „Jednání s tebou je více než obtížné, ty má malá tygřice. V budoucnosti, když tě budu chtít o něčem přesvědčit, tě prostě svedu.“

Sabrina cítila, jak v ní roste panika. „Ale já si tě nechci vzít!“

„Tohle téma jsme jednou provždy uzavřeli. A teď… se raději vraťme zpátky k noční košili. Potřebuješ pomoc při svlékání?“

„Ne! To *nikdy*. A už vůbec ne od takového zpustlíka.“

„Opatrně, maličká. Právě se nacházíš v nebezpečné situaci. Mohl bych tě totiž políbit.“

Srdce jí začalo bít jako na poplach. „To se neodvážíš.“

Výsměšně povytáhl obočí. „Máš zvláštní talent provokovat mě.“

S nenucenou rozhodností se sklonil a Sabrina na malou chvíli přestala dýchat. Chtěla couvnout, ale nebylo kam. Niall se nad ní nakláněl a se svými rty přitisknutými na její ji zatlačil hluboko do měkkých polštářů.

Jazykem nejdříve něžně olízl horní ret a pak vnikl dovnitř. Tvrdě a nekompromisně. Sabrině se prudce rozbušilo srdce. Cítila mužnou sílu jeho paží, vnímala opojnou chuť jeho smyslných rtů, vstřebávala energii, která z něho proudila jako životodárný proud…

Líbal ji dlouho a pomalu. Ochutnával ji, zkoumal, podroboval si ji… Úmyslně v ní probouzel touhu, sváděl ji tak, až dostala závrať. Pokožka ji pálila a všechny smysly křičely touhou a potřebou naplnění.

Omámeně zasténala. Náhle si hořce uvědomila, že jeho polibek neznamená nic jiného než slastné týrání.

Žár, který viděla v jeho očích, když se od ní odtáhl, mohl být snad výsměch, ale rozhodně ne touha. Představovala jen ženské tělo, které

on zneužíval k uspokojování svého chtíče, nic víc. Prostě používal svou legendární dovednost, aby ji přiměl ke sňatku.

Niall si odkašlal a ze všech sil se snažil nabýt ztracenou rovnováhu.

Omámeným zrakem pozoroval Sabrininu překrásnou tvář, která hořela hněvem a vášní. Ne, musí se ovládat. Vždyť je zraněná a poslední věc, o kterou by teď stála, je jeho přílišná pozornost. „Musíš odpočívat, maličká. Raději půjdu.“

„Konečně,“ vyhrkla až příliš zbrkle.

Vstal. „Možná bude lepší, když se uložíš sama. Zvládneš to? Příliš si teď nevěřím.“

„Já ti nevěřím *vůbec.* A má odpověď je *stále* ne!“

Niall se jen uklonil a obrátil se ke dveřím. „Uvidíme se později, tygřice.“ Pohled, který na ni vrhl přes rameno, překypoval sebedůvěrou a výsměchem. „Představa, jak tě krotím, je více než příjemná.“

7

Má vidiny. Musí to být jen sen, modlila se Sabrina v duchu, když se druhého dne ráno probudila. Niall McLaren zcela jistě nikdy nevešel do její ložnice a neoznámil jí, že jsou zasnoubení.

Ale ačkoliv ji hlava už tolik nebolela, obvázaná paže stále nepříjemně pálila a představovala jasný důkaz nočního dobrodružství. Takže žádný sen. Jenže teď vlastně nevěděla, jestli se nepomátla.

Služebná, která ji dnes ráno přišla probudit, překypovala dobrou náladou a rozjařeně jí přála mnoho štěstí. Zdálo se, že zatímco spala, Niall nelenil a informoval celý klan o jejich konečném a definitivním rozhodnutí uzavřít manželství. Svatba se bude konat přesně za tři dny, neboť pozvánky s termínem jsou již rozeslány a obřad nelze jen tak bez příčiny zase odvolat.

Nejhůře se však Sabrina cítila ve chvíli, kdy těžce nemocný dědeček vstal z postele, a to jen proto, aby jí vyjádřil svou neskonalou radost. Sabrina začala zcela vážně uvažovat, že uteče zpátky do Edinburghu a je tady nechá, ať si ke sňatku nutí někoho jiného.

V hloubi duše však věděla, že to nikdy neudělá. Nemohla opustit svůj klan a představa, že už by nikdy neviděla Nialla, se jí také nadvakrát nezamlouvala. Jen kdyby se nechoval tak arogantně.

A jako by toho dnešního dne neměla dost, k její velké nelibosti ji přišla navštívit dědečkova ovdovělá sousedka. Když dáma vplula do místnosti, Sabrina se nemohla ubránit prudkému bodnutí závisti. Paní Eva Grahamová měla svůdnou postavu a pár chladných, vypočítavých očí, které Sabrinu podrobily důkladné prohlídce.

Zdálo se, že černovlasá kráska je poněkud překvapená. Vzápětí nato se však vzpamatovala a na tváři se jí rozlil vlídný úsměv. Odmítla občerstvení a posadila se do křesla hned vedle své hostitelky.

„Je strašné, drahá, co jste musela vytrpět," řekla a soucitně pozorovala čerstvě ovázanou ránu.

„Je to jen škrábnutí," namítla Sabrina zdvořile.

„Ale i tak, nikdo nemluví o ničem jiném než o vaší odvaze."

„Vždyť jsem vlastně nic neudělala."

„Jste příliš skromná. Niall prohlásil, že kdybyste nezasáhla, pravděpodobně by teď nebyl mezi živými.“

Sabrinu bodlo u srdce. Vdova Grahamová vyslovovala Niallovo jméno tak důvěrně, že jistě museli být více než jen obyčejní přátelé.

„Jsem ráda, že vás konečně poznávám,“ řekla Eva vlídně. „Ani netušíte, jak se tady cítím opuštěná. Vždyť v širokém okolí není nikdo, s kým bych mohla sdílet tajemství. Musíte mi o sobě všechno vyprávět…“

A tak si povídaly. Eva Grahamová Sabrině kladla nespočet otázek o její rodině a o životě v Edinburghu, zatímco sama o sobě prozradila jen velice málo.

„Na Edinburgh mám opravdu krásné vzpomínky,“ vzdychla vdova. „Všechny ty bály a večírky… Můj drahý manžel mě často doprovázel. Tam jsem alespoň na chvíli mohla zapomenout na jednotvárnost Vysočiny. Tady není nic jiného než vesnické tancovačky a primitivní feudální zvyky. Pro nás pro všechny je přímo požehnáním, že jste přijela. Klan potřebuje civilizovaný vliv ženy. Jsem si jistá, že kdyby zemani měli moudré ženy, které by jim čas od času poradily, ani by mezi námi nebylo tolik krvavých sporů… Což mě vlastně přivádí k pravému cíli mé návštěvy.“

Eva na chvíli zaváhala, ale pak řekla: „Přišla jsem vám nabídnout pomocnou ruku při organizaci svatby, drahá. Se vší skromností jsem v pořádání oslav velice schopná.“

Sabrina se snažila najít vhodnou odpověď „Popravdě řečeno, otázka mého sňatku s McLarenem ještě není zcela vyřešená.“

„To nechápu. Vždyť Niall mě sám požádal, abych vám se vším pomohla.“

„Opravdu?“ zeptala se Sabrina kousavě. „Já totiž se žádnou svatbou nesouhlasím. Vlastně jsem i zrušila zasnoubení.“

Delikátní černé obočí se lehce pozvedlo. „Jistě žertuješ! Sabrino – smím ti tak říkat? Jak jsi ho jen mohla odmítnout?“

„Vím, že se to může zdát nepochopitelné, paní Grahamová…“

„Eva. Říkej mi Evo. A máš pravdu, je to poněkud nečekané.“ Eviny rty se zkroutily do pobaveného úsměvu. „Myslíš, že už ho někdy nějaká žena odmítla?“

Zcela nečekaně Sabrina ve vlídné vdově našla spřízněnou duši. „Řekla bych, že ne,“ přiznala upřímně a rovněž se usmála.

„Vždycky jsem si myslela, že na světě není žena, která by mu odolala. Niall McLaren vždy dokázal okouzlit každou sukni.“

„Kdybych měla být upřímná, kdyby se mě pokusil okouzlit, asi bych podlehla, jenže Niall mi hned od začátku dal jasně na

srozuměnou, že se mu nelíbím ani já, ani dědečkův plán. Smutná pravda je ta, že on po sňatku touží mnohem méně než já. A já rozhodně nechci manžela, který by si mě vzal jen z donucení.“

„Niall je sice nezodpovědný proutník, ale je tak okouzlující. A má opravdu *značné* zkušenosti.

Sabrina cítila, jak rudne. „Jenže mě zajímá spíše jeho povaha. Podle mého názoru zkušenosti v manželství nestojí na prvním místě.“

„No, jak myslíš… Jenže stejně bych řekla, že teď se z toho už nevyvlečeš. Oba klany očekávají spojení.“

„Já vím,“ řekla Sabrina zdrceně. „A já nemám právo bránit jim. Můj klan potřebuje zemana. Já jen… Přála bych si, aby to mohl být někdo jiný než Niall.“

„Takové pochybnosti jsou před svatbou zcela na místě, drahá. Ale já jsem přesvědčená, že stát se Niallovou manželkou nebude zas až tak strašné. Mít vedle sebe zkušeného milence není nikdy na závadu.“

Tak v tomhle ohledu Sabrina s Evou rozhodně nesouhlasila. Skvělý milenec si jistě bude v posteli přát vhodnou partnerku. A ne šedou myšku, která je ještě navíc panna.

„Nu,“ řekla vdova energicky, „jestli mám dneska ještě něco udělat, budu muset jít. A starostmi kolem svatby se vůbec nezabývej, drahá. O všechno se postarám.“

Eva vstala a začala si natahovat rukavice. Dříve však, než odešla, se ještě jednou podívala na Sabrinu a s účastí v hlase řekla: „Dám ti jednu dobrou radu, drahá. Nikdy Niallovi nedávej své srdce. Vrátil by ti ho potlučené a zlomené.“

Sabrina se přinutila k chabému úsměvu. Už jednou své srdce darovala. Rozhodně nemíní udělat stejnou chybu dvakrát. Zvláště pak ne s nechvalně známým sukničkářem, jako je Niall McLaren. Kdyby mu to dovolila, srdce by jí nakonec roztříštil na tisíce malých kousků. „Ujišťuji tě, že tvé varování nebudu brát na lehkou váhu.“

S pomocí vdovy Grahamové svatební přípravy nabraly nečekaného tempa a Sabrině nezbylo nic jiného než se do té vichřice, kterou spustily ženy klanu Duncanů, rovněž zapojit. Musely se připravit pokoje pro vzdálené hosty a nachystat jídlo a pití pro svatební oslavu.

Sabrininou jedinou útěchou se toho dne stal příjezd nevlastního otce. Sabrina seběhla ze schodů a pospíchala do haly, kde čekal na přijetí.

„Papá Charlesi!“ vykřikla a se směsicí smíchu a slzí mu vběhla do otevřeného náručí. Zoufale se tiskla k jeho štíhlému tělu a snažila se u něho najít bezpečí a útěchu.

Charles Cameron se zdál po dlouhé cestě unavený, přesto se zájmem pozoroval svou nevlastní dceru a s obavami v hlase řekl: „Snad to nejsou slzy, dítě?“

„Ne,“ lhala Sabrina a mrkáním se rychle snažila vlhkost z očí zapudit. „Jsem jen ráda, že tě zase vidím.“ Nikdy si nemyslela, jak moc jí bude scházet a jak bude toužit po jeho radě a útěše. „Nemusel jsi jezdit. Vždyť je to tak daleko.“

„Pcha! Má jediná dcera se bude vdávat a ty mi říkáš, že snad nejsem vítaný?“

Sabrina se usmála. „Samozřejmě že jsi. Ale co tvůj obchod? Jak si bez tebe poradí?“

„Mí úředníci jsou dostatečně schopní, aby to několik dní zvládli i sami.“

„Ale když jsi chtěl, abych kontrolovala účetní knihy, tvrdil jsi něco jiného.“

„Však také netvrdím, že by tě *nahradili*, děvče. Jejich chyby mě jistě budou stát celé jmění. Ale už dost o obchodu. Raději mi vyprávěj o sobě. Nejdříve jsem dostal Angusovo pozvání na svatbu a krátce nato mi přišel tvůj dopis, že je zasnoubení zrušeno. A nakonec jsem obdržel zprávu od zemana McLarena, že zásnuby platí a že svatba je za dva dny.“

„Ano, papá Charlesi. Obávám se, že jsem v tom všem udělala trochu zmatek. Ale už je všechno vyřízené.“

„Opravdu?“ zeptal se Charles a zkoumal ji upřeným pohledem.

Sabrina se podívala jinam. „Musíš být unavený. Pojď, ukážu ti tvůj pokoj, kde si můžeš udělat pohodlí.“

„Všechno má svůj čas. Teď bych rád věděl, proč se vlastně tak narychlo vdáváš? Opravdu si to přeješ?“

„Ano, opravdu. Myslím si, že to je to nejlepší, co můžu udělat. Svým manželstvím spojíme naše dva klany a Duncanovi tak získají mocného spojence.“

„Angus Duncan je jistě spokojený?“

„Ano. Vlastně s tím nápadem přišel on.“

„A co ty, Sabrino?“

„Já si nejsem až tak jistá.“

„Miluješ ho?“

„Ne,“ řekla až příliš rozhodně. „Jak bych mohla? Vždyť toho muže skoro neznám.“ A to, co o Niallu McLarenovi věděla, se jí příliš nezamlouvalo.

„Děvče, já tě dobře znám. Bez lásky nikdy nebudeš šťastná,“ varoval ji Charles.

Sabrina zakroutila hlavou. Kdysi možná měla hlavu plnou bláhových snů o tom, že někde najde pravou lásku, ale ty se už dávno rozplynuly. Jejich manželství bude sňatkem z rozumu a tam city nemají své místo.

„Mé štěstí teď není to nejdůležitější. V sázce jsou životy…, budoucnost celého klanu.“

Charles ji vzal za ruku. „Nu, však máš svou hlavu. Pochybuji, že bys udělala něco hloupého. Jestli to skutečně chceš, pak mi nezbývá nic jiného než tě podporovat. Něco jsem ti přinesl. Tvá matka si vždy přála, abys je měla na sobě.“

Otevřel kufr, který přinesl s sebou, a vytáhl z něho důkladné zabalené šaty. Opatrně je zbavil hebkého papíru a rozložil je na širokém stole.

Sabrině se z té krásy až tajil dech. Širokou sukni z modrého brokátu zdobila jemná stříbrná výšivka hojně prokládaná perlami, které jako kapičky rosy roubily také oválný výstřih a dlouhé rukávy.

„To jsou svatební šaty, ve kterých se tvá matka vdávala… Dvakrát.“ Charles se usmál. Jednou za tvého otce a jednou za mě.“

Sabrina si šaty přitiskla k hrudi a oči se jí zalily slzami. Na chvíli měla pocit, jako by maminka stála vedle ní a dodávala jí odvahy, které se jí jaksi nedostávalo.

„Děkuji ti, papá,“ zašeptala dojatým hlasem, hluboce vděčná za jeho duchapřítomnost.

Ráno Sabrinu přivítalo teplými slunečními paprsky. Rozeklané zelené pahorky, které viděla z okna své ložnice, rozkvetly záplavou lučních květů a vysoko na modré obloze prozpěvoval slavík. Přes veškerou krásu se však Sabrina nemohla zbavit stísněného pocitu, který se jí usadil hluboko v srdci.

Po lehkém jídle ji obklopil zástup služebných, mezi kterými nechyběla ani komorná vdovy Grahamové. Sabrina se nechala vykoupat, naparfémovat, dokonce i nalíčit, ale pomádu na vlasy kategoricky odmítla. Moc dobře si pamatovala, že Niall dával přednost přirozenému účesu, a tak temné kadeře nechala volně splývat po ramenou. Pak si oblékla nařasené spodničky a nakonec vklouzla do svatebních šatů, které se na zádech vázaly do šněrovačky.

Odraz v zrcadle se zdál docela vyhovující, avšak temné oči jí v bílém obličeji připadaly příliš velké.

„*Myš,*“ řekla Sabrina vyčítavě a s nechutí ohrnula nos. Tolik si přála, aby se Niallovi líbila.

Sabrině se bolestí sevřelo srdce. Moc dobře věděla, že něco takového je zhola nemožné.

Jakmile se oblékla, Angus vstal z postele a přinesl jí svatební dar. Stříbrnou skříňku, která skrývala šperky její babičky. Nejkrásnější však byl ohromný leštěný rubín, zasazený do křehkého lůžka z tepaného zlata. Angus trval na tom, aby si ho právě dnes vzala.

Jeho vrásčitá tvář doslova zářila štěstím. „Rozhodla ses moudře, děvče.“

Charles stál u dveří a čekal, až nadejde ten správný čas, aby Sabrinu odvedl k oltáři.

Když však řekl: „Pojď, musíme jít,“ Sabrině se hrůzou sevřelo hrdlo. Za malou chvíli bude Niallu McLarenovi přísahat poslušnost a věrnost, dokud je smrt nerozdělí.

„Děvče, jsi studená jako kus ledu,“ divil se Charles.

„To se dalo čekat,“ vysvětloval Angus. „Vždyť každá nevěsta je tak trochu nervózní.“

Tak trochu, pomyslela si Sabrina jízlivě. Na svých bedrech cítila tíhu celého klanu. Dělá opravdu správně, nebo uzavírá smlouvu s ďáblem?

Když zastavili před kostelem, Niall tam na ně už čekal. A když podal Sabrině ruku, aby jí pomohl sestoupit z kočáru, cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. Z nějakého nepochopitelného důvodu byla ráda, že ho zase vidí. A také si oddychla. Obávala se, že si to rozmyslí a na svatbě se ani neukáže.

Nicméně Niall se zdál zcela připravený. Kilt z tartanu a krátký kabát doplňovala vyšívaná vesta, bílá košile a krajková kravata. Pléd McLarenů si na rameni sepnul stříbrnou broží a černé vlasy si stáhl černou koženou stužkou.

Sabrina snad ještě nikdy neviděla takovou kombinaci vytříbené elegance a syrové mužnosti. Představoval nebezpečně krásného muže a vzbuzoval v ní všechny ženské pocity, jaké jen měla.

„Vypadáš skvěle, myško,“ zamumlal místo přivítání.

Sabrina se na něho zkoumavě podívala a snažila se uhodnout, zda si z ní nedělá legraci. Niall si však nasadil neproniknutelnou masku, ze které se nedalo nic vyčíst.

„Co dělá rameno?“

„Je v pořádku, děkuji.“

„Ještě to bolí?“

„Nestojí to za řeč.“ Když ucítila, jak jí Charles jemně sevřel loket, vzpamatovala se a rychle ho představila. „Zemane McLarene, tohle je můj nevlastní otec, Charles Cameron.“

Niall se zdvořile uklonil. „Už jsem měl to potěšení. Pan Cameron mě včera navštívil.“

Překvapeně se na staršího muže podívala. Nechápala, proč se po tak namáhavé cestě ještě drkotal za Niallem.

„Přišel,“ vysvětloval Niall s mírným úsměvem, „aby mi předal svatební dar… Francouzské brandy, lyonské hedvábí, bruselské krajky. A taky aby mi řekl, že jestli tě učiním nešťastnou, uškrtí mě holýma rukama.“

Sabrinu zaplavil hřejivý pocit. Ačkoliv představa, jak postarší obchodník z Edinburghu vyhrožuje válečníkovi z Vysočiny, jí připadla poněkud absurdní, přesto cítila neskonalý vděk, že se o ni nevlastní otec tolik bojí.

Když se otevřely široké dveře a ona vešla dovnitř, měla dojem, že se v kostele sešly všechny okolní klany. Nestávalo se každý den, aby si náčelník bral vnučku sousedního zemana. V davu však s povděkem rozeznávala i známé tváře: Geordie, Liam, krásná vdova Grahamová, Niallův bratranec Colm, statný John McLaren.

Celý obřad netrval déle než patnáct minut. McLaren jí daroval svatební prsten, jednoduchý zlatý kroužek, a presbyteriánský duchovní je před Bohem prohlásil mužem a ženou.

Pak se Niall sklonil, aby ji políbil.

Jednalo se jen o letmý dotek rtů, ale v Sabrině vzbudil paniku. Kostky jsou vrženy a už není návratu. Provdala se za největšího proutníka v Evropě a vůbec se na to necítila připravená. Vždyť stačil pouhý dotek manželových rtů a ona se chvěla jako osika.

Jakmile však vyšli z kostela, úzkost nahradil daleko mocnější pocit. Strach. Sabrina s hrůzou zírala na ozbrojenou skupinu horalů, která se blížila k širokému schodišti. V čele jel černovousý Owen Buchanan.

Niall ztuhl a ruku si položil na rukojeť svého meče. „Co tady děláš, Owene?“ zeptal se, když muži na koních zůstali stát.

„Myslel jsem, že jsem byl pozván na svatbu.“

Niallova tvář zbělela jako křída. „Jednalo se jen o zdvořilost, nic víc. A také aby sis uvědomil, že klan Duncanů už není snadnou kořistí pro řezníka jménem Buchanan.“

„Řezníka říkáš?“ Z jeho černých očí šlehaly blesky. „Dva z mých mužů leží těžce zranění a ty *mě* nazýváš řezníkem?“ Pak se Buchanan

zaklonil v sedle a upřeně se podíval na Sabrinu. „Ale patří mi to, protože jsem starý hlupák. Příště si to dobře rozmyslím, než uzavřu dohodu s ženskou a nechám svá stáda bez dozoru.“

Sabrina se na něho nechápavě podívala. Sice se ještě stále cítila podvedená, že ji Owen tak rychle zneužil a porušil dohodu, kterou spolu uzavřeli, nicméně jeho hněvu nerozuměla.

„Jak bezelstná tvář,“ vyštěkl Owen. „Teď mi jistě budeš tvrdit, děvče, žes o ničem nevěděla.“

Niall sevřel pěsti. „O věrohodnosti mé ženy nebude nikdo pochybovat. Ale jestli chceš, jsem ti k dispozici…“

„Ne!“ vykřikla Sabrina. „Copak všechno musíte řešit jen násilím? To by už stačilo. Dnešek bude dnem míru.“

Oba muži se měřili nenávistnými pohledy. Sabrina jen doufala, že se nezačnou bít na svaté půdě. Moc dobře věděla, že všichni přítomní by se do potyčky rádi přidali.

Pevně sevřela rty a doufala, že jejich svatba bude dostatečným důvodem, aby zabránila bitvě. „Lorde Buchanane, snad bychom mohli naši diskusi odložit na poněkud vhodnější dobu. Vy a váš klan jste samozřejmě vítáni. Potěší mě, když odložíte zbraně a doprovodíte nás k slavnostnímu stolu.“

Owen si ji změřil pohrdavým pohledem. „Se zloději nehoduji.“

Niall popadl jílec svého meče a udělal krok dopředu.

Owen si odfrkl, obrátil koně a pobídl ho do klusu. Ostatní muži se vydali za ním.

Sabrina si oddychla. Na věčnou památku dnešního dne rozhodně nepotřebovala krvavou potyčku před schody do kostela.

Navzdory slunečnému dni na tváři všech přítomných viděla zachmuřené výrazy. Niall se posadil se Sabrinou do kočáru, zatímco ostatní hosté je následovali na koních nebo pěšky.

Během krátké cesty její novomanžel neřekl ani slůvko, ale Sabrina si dobře uvědomovala vztek, který jím doslova lomcoval.

„Nechápu,“ řekla konečně, „proč mě Buchanan obviňuje z nedodržení daného slova. Zdál se opravdu rozzlobený.“

„Copak na tom záleží? Mezi našimi klany nikdy nezavládne mír.“

„Proč ne?“

„Protože ten krvežíznivý Buchanan povraždil mé příbuzné.“

Sabrina sebou trhla. Sice chápala, proč Niall cítil k Buchananovi takovou nenávist, zodpovídal za smrt jeho otce a bratra, ale jestli to dobře pochopila, tak Owen ten spor tehdy nevyprovokoval…

Nicméně dnešek nebyl vhodným dnem pro debatu na toto téma. Niall nedokázal zvážit všechny okolnosti a popravdě bolest v rameni a

pocuchané nervy z ní rovněž nečinily zrovna nezaujatého pozorovatele.

Pokračovali v jízdě. Niall se mlčky ponořil do své temné nálady a Sabrina zaujatě sledovala úchvatnou přírodní scenerii, kterou mohla vidět z okna.

Pronikavý zvuk dud slyšela dávno předtím, než vjeli na nádvoří hradu, ale když zastavili a ona vystoupila z kočáru, překvapil ji nadšený výskot. Všichni volali *její* jméno.

„Copak jsem ti to neříkal, myško?“ zamumlal Niall, když viděl její překvapený výraz. „Není nic, co horalé obdivují více než odvahu. Děláš čest jejich jménu.“

Angus nechal vyvalit sudy whisky, bečky piva a francouzského vína a zdálo se, že horalé jeho štědrou pohostinnost plně využívají.

K jejímu velkému překvapení, sotva jí Niall pomohl z kočáru, zvedl jejich sepjaté ruce a zvučným hlasem zvolal: „Představuji vám lady Sabrinu McLarenovou, hraběnku ze Strathearnu!“

Ozval se ohlušující výskot a všichni hosté se tlačili dopředu, aby jim popřáli mnoho štěstí.

Niall zůstal po jejím boku a s úsměvem přijímal gratulace svého klanu. Když mu někdo do ruky vtiskl stříbrný pohár s vínem, nejdříve ho galantně nabídl Sabrině. Budil dojem dokonalého manžela, který svou ženu hluboce miluje.

Ženy obou klanů se předháněly v servírování chutných pokrmů. Dřevěné stoly se prohýbaly pod mísami s pečenou zvěřinou, skopovou kýtou dušenou v jemně kořeněné omáčce, různě upravenými rybami, kachní paštikou, dušenou zeleninou, sladkou kaší s medem a sušeným ovocem, švestkovým pudinkem… Když však Niall Sabrině nabídl talíř, aby si nabrala, odmítla. Cítila se příliš rozrušená, než aby dokázala pozřít třeba jen jediné sousto.

Po chvíli se k nim přidal i Angus. Z jedné strany se opíral o dubovou holi a z druhé ho podpíral jeho sluha. Když si odkašlal a pozvedl číši, aby připil na zdraví své vnučky, všichni ho nadšeně následovali.

Sabrina cítila, jak se jí dojetím sevřelo hrdlo a v očích jí začaly pálit slzy.

„Raději se napij, děvče,“ pobízel ji Angus a do ruky jí vtiskl plný pohár. „To ti udělá dobře.“

Sabrina polkla hlt čisté sladové whisky a cítila, jak jí žhavá tekutina prochází hrdlem a pomalu se vlévá do žaludku. „Tak tohle mě spíše zabije,“ zalapala po dechu.

Dědeček na ni šibalsky mrkl, zatímco ostatní propukli v hurónský smích.

„Tak tohle ještě musíš dohnat, děvče," šklebil se Geordie. „Dobrá skotská whisky je pro horaly mateřským mlékem."

A následovaly další průpovídky, které jí poskytovaly dobrou radu nebo opěvovaly její hrdinský čin. Sabrina cítila, jak se červená, a s rozpaky se snažila bránit chvále, kterou si podle sebe nezasloužila.

Vtom se ozval zvuk píšťaly a až k nebesům se nesl nápěv staré skotské písně.

„Málem bych zapomněl," řekl Niall a vzal ji za ruku. „Tohle je sólo pro ženicha a pro nevěstu. Smím prosit, ženo?"

Sabrina položila chvějící se ruku do jeho dlaně a nechala se vést v rytmu menuetu. K jejímu velkému překvapení jí Niall věnoval naprostou pozornost a Sabrina měla na chvíli dojem, že je jediná žena na světě. Přestože věděla, že se z jeho strany jedná jen o hru, nechala se dál unášet sladkými sny a naivními představami. Alespoň dnes, ve svůj svatební den.

Z dychtivých pohledů žen vyčetla, že se stala objektem jejich žárlivosti. Ukořistila Nialla McLarena. Polovina přítomných dam by se za takovou možnost upsala i samotnému ďáblu.

Náhle hudba utichla a Sabrina se zklamaně vrátila zpátky na zem. Jak jinak. Vtom si všimla, že se k nim blíží Eva Grahamová.

Když viděla, jak se Niall před krásnou ženou hluboce uklonil, jako by jí srdce sevřela ledová ruka.

„Jako vždy vypadáš báječně, drahá."

Eva se hlasitě zasmála a její smích se podobal cinkotu křišťálových zvonků. „Rozhodně ne tak báječně jako tvá nevěsta."

„Jak myslíš," odpověděl Niall vyhýbavě.

Ačkoliv Sabrina neměla žádné hmatatelné důkazy, pochopila, že mezi jejím manželem a krásnou vdovou pulzuje zvláštní napětí. Zcela očividně ti dva byli více než jen přátelé.

„Domnívám se," řekla Eva nenuceně, „že teď není vhodná doba, abych se dožadovala tance."

„Asi ne," odpověděl Niall s pohledem upřeným na Sabrinu. „Stejně teď musím splnit svou společenskou povinnost a k tanci vyzvat vdovu Rossovou."

Sabrina si oddychla. Rozhodně by se jí nelíbilo, kdyby se její manžel dvořil své milence před očima všech svatebčanů.

„Proč raději nevyzveš Seumase McNaba?" navrhl Niall Evě. „Nedávno ovdověl a jistě ho tvá společnost mile potěší. Měla by ses chopit příležitosti a zajistit si tak bohatého manžela."

„Je to ubohý nevýrazný človíček," řekla Eva a znovu se zasmála. „Copak ty nevíš, že jako manželku hledá čistokrevnou klisnu?" Poté se obrátila k Sabrině. „Copak jsem ti to neříkala? Jako jeho žena budeš mít plné ruce práce. Ten chlap je lump, Sabrino. Nikdy mu nevěř."

Viděla, jak se Niallovy koutky úst jízlivě pozvedly. „Má nevěsta dobře ví, koho si bere."

Oběma dámám se uklonil a vydal se za vdovou Rossovou. Sabrina se s nuceným úsměvem obrátila k Evě. Nejraději by se její společnosti co nejrychleji zbavila, ale po jejím boku alespoň trochu utiší pomlouvačné jazyky.

Eva zřejmě zastávala stejný názor, neboť důvěrně propletla svou paži se Sabrininou.

„Myslela jsem to vážně," podotkla vdova milým tónem. „Nebude to snadné, uhlídat si takového sukničkáře."

Sabrina přikývla. Obávala se, že ji čeká život plný samoty a bolesti.

„Přesto musím přiznat," pokračovala Eva, „že ti závidím."

Po zbytek dne Sabrina svého manžela skoro ani neviděla. Poté, co k tanci vyzval bohatou vdovu Rossovou, svou společností obdařil nejméně tucet vdaných dam, které teď zářily štěstím a pýchou.

Sabrina však věděla, že mu to nemůže mít za zlé. Svádění pro Nialla McLarena bylo jeho druhou přirozeností.

Naštěstí měla pramálo času, aby se věnovala svému smutku. Nejdříve ji k tanci vyzval její nevlastní otec a poté snad všichni muži obou klanů. A když jí Geordie nabídl další sklenici whisky, vděčně ji přijala.

Právě odbilo poledne, když se vedle ní znovu objevil Niall. Sabrině se prudce rozbušilo srdce. Proč má v jeho blízkosti pokaždé tak zvláštní pocit, jako by právě začínala žít? Rozhodla se, že své zneklidňující myšlenky raději utopí v další sklenici whisky. Ačkoliv se jí trochu motala hlava, silný alkohol jí dodával odvahu, kterou ten den potřebovala.

Niall se na ni omluvně usmál a Sabrině se zatajil dech. „Odpusť mi, že jsem tě tak dlouho zanedbával, maličká, ale dříve to nešlo."

Sabrina se zhluboka nadechla. „Spíše bych se měla omluvit já, že ti kazím zábavu."

„Není to až taková zábava, jak si myslíš."

„Ach ano, málem bych zapomněla. Ty dáváš přednost poněkud aktivnějšímu sportu. Snad bych měla odejít, abys mohl pokračovat a nerušeně se věnovat svádění přítomných dam."

Niall se na ni podíval nechápavým pohledem, ale Sabrina jen vzpurně zvedla hlavu. „Není důvod, abys zůstával po mém boku, muži.“

„Jak se zdá, bude moudřejší, když zůstanu s tebou.“

„Ale samozřejmě,“ odvětila s hořkou jízlivostí. „Zajisté nechceš, aby se tito dobří lidé dozvěděli o našem směšném vztahu. Nebo snad že sis mě vzal z donucení.“

„Už jsem ti jednou řekl, myško – s naším manželstvím jsem se smířil.“

Sabrina cítila, jak jí lomcuje vztek. Takže on se *smířil*. Jenže smíření není to správné, co by její manžel měl cítit.

Než však mohla cokoliv odpovědět, Niall jí položil prsty pod bradu a zkoumavě se na Sabrinu podíval. „Myslím, žes vypila trochu více whisky. Netočí se ti hlava?“

„Má hlava je v naprostém pořádku, děkuji,“ ujistila ho Sabrina, ale nemohla se ubránit pohybu své ruky, která prudce vystřelila ke spánku. Jen mě trochu trápí oči. Všechno je najednou tak nějak rozmazané.“

Niall se usmál. Je zřejmé, že jeho žena až do dnešního dne neměla s alkoholem žádné zkušenosti.

„Ale nemusíš se bát. Já jsem také smířená. Od našeho sňatku celkem nic neočekávám. Jedná se jen o manželství z rozumu. V žádném případě od tebe nečekám, že mi budeš věnovat přílišnou pozornost.“

Niall nechápavě zvedl černé obočí. „Tak se mi zdá, že se mě chceš co nejrychleji zbavit.“

„Jen dodržuji podmínky naší smlouvy. Dal jsi mi jasně na srozuměnou, že svobodu si vzít nedáš. Chci,“ – zhluboka se nadechla – „abys věděl, že jsi naprosto volný. Můžeš si svou chlípnost ukájet, kde je ti libo. Nemám proti tomu žádné námitky.“

Niall si ji měřil zkoumavým pohledem a snažil se uhádnout, zda to myslí vážně. Zdálo se, že mu jeho nevěsta dávala požehnání k nevěře.

Její velkorysost ho na jednu stranu těšila, ale na druhou pobuřovala.

„Možná později,“ odpověděl hlasem hebkým jako samet. „Později si budu svou chlípnost ukájet, kde je mi libo, jak jsi mi milostivě dovolila. Ale ne dnes. O svatební noci je zvykem naplnit manželský slib. Nebo jsi snad zapomněla?“

„Ne,“ řekla Sabrina tiše a sklopila zrak. „Samozřejmě jsem nezapomněla. Jen jsem si myslela, že bys dal přednost formálnímu vztahu.“

„O právoplatnosti tohoto vztahu nesmí nikdo a nikdy pochybovat. Zítra ráno budeš má žena ve všem, co k tomu patří.“

Sabrina cítila, jak se jí zachvělo srdce. Samozřejmě že Niall své povinnosti splní. Ale bude se s ní milovat jen proto, aby dodržel slib, který dal Angusovi. Jenže co čekala? Nikdy se nestane jeho skutečnou láskou.

„Dobře tedy,“ vyhrkla. „Ale po dnešní noci ti dávám volnou ruku. Můžeš si spát, kde se ti zachce.“

„Jsem ti velice vděčný za tvou chápavost,“ řekl Niall suše.

Sabrina se významně podívala na Evu Grahamovou a potom znovu na Nialla, aby se ujistila, že její pohled správně pochopil. „A já zase musím ocenit tvou ohleduplnost, že ses alespoň dnes ovládl a své milostné pletky odložil až na jindy.“

„Jsi si opravdu jistá, že jsem je odložil?“

Těsně předtím, než sklopila zrak, Niall v jejích očích zahlédl bolest a v duchu zaklel. Chtěl jí vrátit její jedovatost, kterou ho tak hojně častovala, ale rozhodně jí nechtěl ublížit. Jeho myška s tygřími drápky si nezasloužila, aby se musela stýkat s jeho dřívějšími milenkami. Vždyť o tohle manželství nestála o nic víc než on.

Vzal ji za ruku a přitáhl ji těsně k sobě. „Pojď sem, maličká, nemusí nás všichni slyšet. Dneska není správný čas na hádky.“

Cítila horkost jeho těla, sílu paží, které ji objaly kolem ramen, avšak právě pocity, jež v ní vyvolávala jeho blízkost, jí naháněly strach. „Já se nechci hádat.“

„Dáváš přednost boji? Jestli ano, navrhoval bych soukromí. Koneckonců, lásko,“ zamumlal, jako by se ocitli sami v manželské posteli, „může to být docela zábavné.“

Sabrina ztuhla. „Nejsem tvoje *láska*.“

Na tváři se mu usadil sebevědomý úsměv, který na ni měl zničující účinky. „To je jen takový řečnický obrat, nic víc.“

Proti jeho přirozenému kouzlu prostě neměla obrany. Cítila, jak se chvěje touhou.

Sabrina zavřela oči a v duchu se proklínala. Jak je jen možné, že je tak slabá? Že stačí jen jeho pohled a třesou se jí kolena a chvěje žaludek? Nenáviděla se. Nechtěla se zamilovat do tohoto muže a pak jen čekat, až ji zradí.

Nicméně… Je jen člověk. Zoufale toužila, aby ji sevřel v náručí, líbal ji, vzal ji do své postele…

Sabrina posbírala všechnu svou kuráž a rozhodně se mu podívala do očí. „Jestli si myslíš, že ti padnu k nohám jako všechny tvé ostatní milenky, pak se hluboce mýlíš.“

Niall se sebejistě usmál, jako by věděl, že nemluví pravdu. „Jestli nepřestaneš usrkávat tu whisky, budeš mi ležet u nohou dřív, než se naděješ.“ Z ruky jí vzal pohár a položil ho na stůl. „Pojďme, madam. Myslím, že je čas, abychom odešli. Dřív, než se opiješ do němoty.“

„Já nejsem opilá! Ještě nikdy v životě jsem se neopila.“

„A možná to je ten problém, myško. Časem se s tím pokusíme něco udělat. Ale teď se zachovej jako poslušná žena a doprovoď mě domů.“

Sabrina se naježila. „Nenarodila jsem se, abych poslouchala tvé rozkazy. Jsem zvyklá být svou vlastní paní.“

„Já vím. Ale teď nemám náladu se s tebou dohadovat. Jestli se mnou nepůjdeš dobrovolně, prostě si tě přehodím přes rameno a odnesu tě. A poněvadž jsi teď hraběnka ze Strathearnu, předpokládám, že dáš přednost poněkud důstojnějšímu odchodu.“

„To bys ses… neopovážil.“

Jeho líný úsměv hovořil za vše.

Sabrina zatnula zuby a přísahala si, že se od něho nenechá vyprovokovat. Ten mizera měl talent vyvolávat v ní nepřiměřené reakce. Jediné jeho slovo v ní dokázalo probudit bojovného ducha. Jenže ona mu tu radost nehodlala dopřát.

Nicméně když se Niall sklonil a přitiskl rty na citlivou pokožku těsně pod levým uchem, zachvěla se. „Nemusíš se bát,“ zašeptal a jeho hlas ji pohladil jako hebký samet. „Slibuji, že na dnešní noc dlouho nezapomeneš.“

8

Sabrině se do loučení příliš nechtělo. Odpoledne uběhlo jako voda a ona teď měla odjet do domu svého zákonného manžela. Když ji Niall sevřel v náručí, zprvu ji ohromila jeho mužná síla, a když konečně otevřela ústa, aby protestovala, přitiskl své rty na její a rázně ji umlčel.

Kdyby se v jeho objetí nechvěla jako rosol, třeba by se i mohla bránit.

„Jen do toho, chlapče! Dej jí ochutnat čepel svého meče!“ volali opilí horalé.

„Jen se ponoř do jejího hrnce medu!“

„Dej jí dítě, na které by McLarenovi mohli být právem hrdi!“

Trvalo dlouhou dobu, než ji Niall konečně pustil. Zardělá a sotva popadající dech bojovně zvedla hlavu a zpražila svého chotě pobouřeným pohledem.

Za velkého jásotu přihlížejících ji Niall vyzvedl na svého koně a hbitě se vyšvihl za ni.

„Tak tohle jsi myslel, když jsi mluvil o důstojnějším odchodu?“ zeptala se rozzlobeně, jakmile se ocitli mimo doslech hostů. Rty měla vlhké od jeho polibku a na zádech cítila tvrdost jeho svalů. Srdce jí bilo jako o závod a Sabrina sama sebe přesvědčovala, že to je ze vzteku.

Niall se jen usmál. Rozechvění jejího hlasu mu prozradilo, že jeho náhlá ukázka vášně ji rozechvěla mnohem více, než si sama hodlala připustit.

„Všichni budou mluvit jen o tom, jak jsem do tebe zblázněný,“ řekl klidně. „A pochopitelně se to donese až k našemu společnému nepříteli. Když Buchanan uvidí, že mi na tobě záleží, příště, než napadne klan Duncanů, si to dobře rozmyslí. Vždyť právě *to je* hlavní důvod našeho svatého svazku, ne snad?“

„Nic *svatého* na něm nevidím. A už vůbec nechápu, proč jsem musela v tom nejlepším odejít.“

„Tak ty nevíš? Přece aby došlo k naplnění, nepamatuješ?“

„To mohlo počkat.“

„Snad ano, jenže tvůj dědeček se zdál celý nedočkavý. Potřebuje mít jistotu, že je manželství platné. Vlastně mi doporučil, abych co nejdříve zplodil dědice.“

Sabrina ztuhla a snažila se od něho odtáhnout, ale Niall ji objal kolem pasu a přitáhl si ji zpátky do klína.

Tiše ji okřikl. „Jen se nevrť, myško. Jsi pichlavá jak ježek.“

„Nemůžu být myš i ježek!“ odsekla.

Ale ano, můžeš, pomyslel si žalostně. Vždyť by mohla pokoušet i svatého, a on rozhodně svatý není. Doufal však, že nebude trvat dlouho a naučí se tuhle divokou kobylku ovládat. Jen co ji dostane do postele.

Náhle se mezi nimi rozhostilo napjaté ticho. Svěží horský vánek voněl sladkým vřesem, ale Sabrina ho téměř nevnímala. Jak z ní pomalu vyprchával alkohol, zachvacoval ji stále větší a větší strach. Připadala si jako válečná kořist. Bezmocný vězeň, kterého vlečou na starodávný hrad jeho přemožitele.

Jakmile se přiblížili k impozantnímu kamennému sídlu, Sabrina cítila, jak jí prudce bije srdce. U hlavní brány stála jen stráž, takže hrad působil skoro opuštěně. Dojeli na nádvoří a Niall beze slova sesedl z koně. Pak natáhl ruce, aby jí pomohl.

Sabrina na chvíli zaváhala, pak však ruce položila na jeho široká ramena a ucítila, jak hladké svaly pod jejími prsty ztuhly. Když ji chytil v pase a postavil ji na zem, celá se chvěla.

K další nelibosti ji Niall vzal za ruku a schválně ji táhl za sebou. Dům se zdál prázdný, na chodbě se rozléhaly jen jeho těžké kroky. Vystupovali po širokém schodišti a cestou nenarazili ani na živou duši. Náhle si Sabrina uvědomila, co Niall zamýšlí, a srdce se jí prudce rozbušilo.

A když ji dovedl přímo do své ložnice, odmítavě zakroutila hlavou a vyděšeně couvla zpátky.

„Můj pane…, vždyť je ještě bílý den,“ protestovala a s hrůzou rozšířenýma očima pozorovala, jak za ní zavřel dveře.

„Jmenuji se Niall, maličká. A je pozdní odpoledne, což je k milování ten nejvhodnější čas.“ Svlékl si pléd a nedbale ho pohodil na židli.

Sabrina se nervózně rozhlédla kolem sebe. Ložnice se k jeho majiteli opravdu hodila. Stejně jako on byla překrásná a dekadentní. Pokoji dominovala obrovská postel s rudými nebesy a na podlaze ležel vysoký vlněný koberec. Postel již někdo rozestlal a v krbu hořel oheň. Přesto se Sabrina třásla jako osika.

„Neboj se, sladká myško. Řekl bych, že k ránu budeš příst blahem a prosit mě, abych tě nikdy neopouštěl.“

Jeho chování ji uráželo. „Už ti někdo někdy řekl, že jsi namyšlený, arogantní barbar?“

Jsem jen pravdomluvný.“ Koutky úst se mu pozdvihly do líbezného úsměvu. „Svádění a milování je už od puberty mým hlavním koníčkem. A dovolil bych si tvrdit, že za tu dobu jsem se něco naučil.“

Je neuvěřitelné, jak je sám se sebou spokojený, pomyslela si Sabrina. Pevně stiskla pěsti a snažila se ovládnout naléhavé nutkání přejít místnost a praštit ho přímo do nosu. „Ztvrzení manželství je vážnou záležitostí. A ty to považuješ jen za kratochvíli.“

„Nevidím důvod, proč nespojit příjemné s užitečným. Slibuji, že nejdříve tě naladím. Nezmocním se tě jen tak, bez přípravy.“

„Ty mě dokážeš naladit maximálně na vztek!“

Niall na ni upřel zkoumavý pohled. Z očí jí šlehaly bojovné blesky, ale kdesi v nekonečných hlubinách zahlédl i touhu a vášeň. Věděl, že se bojí, ale nedávala to na sobě znát. Podobala se více bojovné tygřici než vystrašené myšce. Náhle Niall pocítil zoufalou potřebou dotknout se jí. Políbit ji, pohladit…, vzít si ji do postele.

Fascinovaně pozoroval, jak si špičkou jazyka nervózně navlhčila vrchní ret. „Dříve ses mě nikdy nebála, tygřice. Teď není správný čas, abys s tím začínala.“

„Já… Já se tě nebojím. Prostě jen netoužím po spojení se zvířetem.“

Hlasitě se zasmál. „Teď jsi mě ranila. Já přece nejsem žádné zvíře. Jsem tvůj manžel.“ Niall na chvíli zaváhal a pak pokračoval: „Copak tě nenapadlo, že pro mě to může být stejně tak nové jako pro tebe? Navzdory tvému smýšlení o mé zhýralé povaze jsem s pannou ještě nikdy nespal.“

„Tak jak můžeš vědět, že to dokážeš?“

Chtěl se zasmát, avšak… Otázka mu náhle nepřipadala až tak absurdní, za jakou ji zprvu považoval. S nevinností se ještě nikdy nesetkal a najednou si uvědomil, že se mu potí dlaně. Chtěl, aby na své první milovní nikdy nezapomněla, ale v tom dobrém slova smyslu. „Neudělám nic, co se ti nebude líbit.“

Jeho slova zněla jako přísaha, jeho hebký hlas ji konejšil jako ukolébavka. Poté přistoupil k oknu a zatáhl přes něj těžký závěs, aby tak znemožnil přístupu posledních slunečních paprsků. Obklopila je měkká tma. Z krbu vytáhl hořící louči a zapálil jí několik svící

rozestavěných po pokoji. Místnost zalilo zlatavé světlo jako stvořené k milování.

Pohledem vyhledal Sabrinu, která nehnutě stála uprostřed pokoje. Pomalu se k ní přiblížil, natáhl ruku a konečky prstů ji lehce pohladil po tváři.

„Chtěl bych, aby se ti to líbilo. První milování je důležité. Slibuji, že budu něžný a ohleduplný. Neudělám nic, na co nebudeš připravená. Věříš mi, maličká?“

Jeho hlas ji hladil jako měkký samet, pohled jeho očí omamoval její smysly. Sabrina cítila, jak strach pomalu mizí a nahrazuje ho něco zcela jiného.

Pomalu přikývla.

„Řekni mi to,“ pobízel ji Niall.

„Já… ti věřím.“

Jeho úsměv měl na ni takový vliv, jako když se sluníčko vyhoupne zpoza mraků.

„Tvé vlasy… jsou nádherné.“

Niall vzal hebké kadeře opatrně mezi prsty a něžně je promnul. „Jsou tak hebké, lesklé. A krásně voní. Ale více se mi líbí, když jsou rozpuštěné.“

Když Sabrina zvedla ruce, aby si z účesu vytáhla ozdobnou sponu, něžně ji zastavil. „Ne… Udělám to sám. Dovol mi to.“

Sabrina cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce, a nedokázala vnímat nic jiného než Niallovy prsty, které se pomalu probíraly záplavou tmavých loken. Niall zkušeně uvolnil poslední sponu a dlouhé prameny nechal volně spadnout na ramena.

„Takhle jsi nádherná,“ zašeptal a sklonil se, aby se svými rty lehce dotkl jejích.

Jednalo se o letmé políbení, kterým jí však pronikl až do samotné duše. Niall se odtáhl a s úsměvem pozoroval její reakci.

„S tvým dovolením si teď zahraji na tvou komornou.“

A aniž by čekal na odpověď, poklekl k jejím nohám a jeden po druhém jí pomalu vyzouval střevíc. Aby neupadla, Sabrina se jednou rukou musela přichytit Niallova ramene. Jakmile však Niall vklouzl pod spodničku, aby jí rozepnul podvazky a stáhl punčochy, Sabrina ztuhla.

A když ji prsty pohladil po nahém lýtku, ohromeně zalapala po dechu. Něco tak vzrušujícího ještě nikdy v životě nezažila. Zdálo se však, že Niall její reakci nevěnuje pozornost, a dál zodpovědně pokračoval ve svém úkolu. Sabrina se kousla do vrchního rtu, aby nevykřikla, a slastné týrání přijala v naprosté tichosti.

Jakmile se ocitla bosá, Niall povstal. „A teď šaty, maličká.“

Sabrina znovu nemohla popadnout dech.

Nejdříve jí svlékl živůtek a vyšívanou sukni. Pak přišly na řadu nařasené spodničky a korzet.

Sabrina si zoufale pomyslela, že všechno provádí s chladnou hlavou, jako by před ní svlékal už tucty dívek. Jen když zahlédl čistě ovázané rameno, tehdy se mu v očích mihl záblesk citu.

„Kéž bych tě toho dokázal ušetřit,“ řekl tichým hlasem a sklonil se, aby jí na nahou pokožku těsně nad obvazem vtiskl něžný polibek.

Sabrina sebou škubla, ale rozhodně ne bolestí. Celým tělem jí projela horká vlna vzrušení.

„Je zločin, těsnat tak krásné tělo do korzetu,“ řekl a znovu přitiskl horké rty na citlivou kůži. Líbal ji na štíhlé hrdlo, bělostná ramena, na obliny pevných ňader.

„Tohle nepotřebuješ, že, lásko?“ Jeho chraptivý hlas ji zbavoval posledního kousku rozumu.

Chytil okraj košilky, pomalu bílou látku přetáhl přes hlavu a volně ji spustil na zem.

Sabrina, zcela nahá, zavřela oči a snažila se ovládnout náhlý příval paniky. Připadala si tak malá a zranitelná, jako by se nehodila k jeho mužné dokonalosti.

„Máš krásné tělo.“

Nedůvěřivě se na něho podívala a v jeho tmavých očích uviděla nečekaný žár, který ji naplnil nepoznaným vzrušením. „Já…, vždyť na mě nic není.“

„Vypadáš dokonale.“

„Nejsem jako ty ostatní… Jako vdova Grahamová. Myslím, že jsi zklamaný.“

Niall takové srovnání víceméně čekal. Sabrina *opravdu* nevypadala jako Eva Grahamová. Přesto si už dávno o ní nemyslel, že je nevýrazná. A když dychtivým zrakem hltal její štíhlou postavu, zklamání bylo to poslední, co cítil. Chtěl ji.

Sabrina se zdála upjatá, plachá a vzdorovitá… A přesto nevýslovně krásná. Její bezchybná pokožka měla barvu vzácné slonoviny. Ňadra měla pevná a oblá, s tuhými růžovými hroty, štíhlá dlouhá stehna a oči, jejichž žár ho nepředstavitelně přitahoval.

Znal mnoho krásných žen, jenže kouzlo této dívky vyzařovalo ze samotného nitra. Měla v sobě odvážného ducha a neobjevenou vášeň, která křičela po uvolnění. Tolik si přál, aby ji právě on dokázal osvobodit. Aby v ní dokázal probudit smyslnou sexualitu.

„Každá žena je svým způsobem krásná. Ale ty jsi výjimečná.“ Vztáhl ruku, aby ji pohladil po tváři. Jsi má Sabrina… Sladká, žhavá Sabrina…“

Pozorovala ho rozšířenýma očima a srdce se jí svíralo bolestí. Co se to s ní jenom děje? Proč se jí do očí derou palčivé slzy?

Vtom se Niall obrátil a Sabrina pocítila nečekané zklamání. O malou chvíli později na ramenou ucítila chladivé hedvábí a s povděkem si uvědomila, že Niall ze skříně vytáhl dlouhý župan a skryl v něm její nahotu. Překvapeně si však prohlížela průsvitnou karmínovou látku, která v záhybech volně spadala až na zem. Dnes ráno jí sice doručili šaty, ale Sabrina ve své výbavě nic tak frivolního neměla.

Rozhodně by dala přednost své bílé noční košili, jež ji zahalovala od krku až k patě. Nejen že se jí tenká látka zdála skoro průhledná, ale hluboký výstřih dosahoval až k pasu, odkud střih županu pokračoval v rozšíření směrem dolů, takže jí odhaloval takřka celé nohy.

„Kdes to vzal? To není moje,“ řekla prudce.

Niall si pomalu rozvazoval kravatu a nevzrušeně řekl: „Ale ano. Nechal jsem ti ho ušít.“

„Cože? Tohle že je pro mě? To jsi mě ale špatně odhadl. Vždyť je mi malý.“

„Je přesně takový, jaký jsem si ho přál.“

Nevěřícně se na něho podívala. „Vždyť… je tak… nestydatý.“

„Jaký že je?“ zeptal se se smíchem Niall. „V naší ložnici přece nic nestydatého není.“

K Sabrininu překvapení poté Niall došel k toaletnímu stolku a z připraveného džbánu nalil do umyvadla čistou vodu. Sabrina se zájmem sledovala, jak namočil a namydlil kousek bílého plátýnka a pak se vrátil zpátky k ní. Když jí začal omývat obličej, nechápavě ucukla.

Niall na chvíli zaváhal. „Nebojíš se snad mýdla, že ne?“ zeptal se.

Sabrina rozhodně zavrtěla hlavou a Niall se spokojeně usmál. „To je dobře. Obávám se, že to je na Vysočině jedna z velkých chyb. Až příliš milujeme zdejší hlínu, takže se jí leckdy nechceme ani vzdát.“

„Ale já nejsem špinavá.

„Ne, samozřejmě že nejsi.“ A znovu začal omývat Sabrinin obličej, aby ji zbavil líčení, které jí ráno na tvář štědře nanesla služebná Evy Grahamové. „Je to hřích, skrývat tak bezchybnou pokožku pod vrstvu barev. Líbíš se mi taková, jaká jsi. Nepotřebuješ žádná líčidla.“

Sabrina se na něho nevěřícně podívala a Niall náhle zjistil, že si není jistý, zda daný úkol zvládne. Chtěl ji hned teď vzít do postele a milovat se s ní, ale daleko více ji chtěl uklidnit.

K Sabrinině úlevě jí konečně přestal omývat obličej a prstem ji lehce ťukl do nosu. „Odvahu, děvče. Chci se s tebou jen pomilovat, nemíním tě zabít."

Nejistě se usmála. Jeho nejapný humor jí k uvolnění příliš nepomohl.

Poté Niall odstoupil a s očima stále upřenýma na její tvář se začal svlékat. Nejdříve si sundal sako a pak lněnou košili.

Sabrina zalapala po dechu. Pod opálenou pokožkou se jasně rýsovaly mohutné svaly a širokou hruď pokrývaly hebké chloupky, které se sbíhaly do tenkého proužku, jenž pokračoval směrem dolů…

„Ne, neotáčej se," nařídil, když chtěla odvrátit zrak. „Dívej se."

A Sabrina ochotně poslechla. Měl štíhlý pas, úzké boky a svalnatá stehna svědčila o neobvyklé síle. Když však spatřila mohutné pulzující mužství, v údivu otevřela ústa.

„Tak co, maličká…, bojíš se svého manžela?"

Zachvěla se. Všechna ta bronzová masa svalů a mužství slibovaly divokou a nespoutanou rozkoš. „Předpokládám, že žádná žena si zatím nestěžovala. Jistě to nebude příliš bolet…"

„Koneckonců jsem jen muž, maličká, ale přísahám, že ti neublížím."

Jen muž.

„Musím říct, že mě tvá skromnost udivuje. Od někoho takového bych ji nečekala."

Tiše se zasmál. „Už zase vystrkuješ drápky?" řekl, ale v jeho slovech nezněla zloba, jen nekonečná něha a sladký příslib.

Sabrina cítila, jak stále více podléhá jeho kouzlu, a pomalu začala propadat beznaději. Niall k prolomení její obrany nepotřeboval ani pistoli. Stačila mu jen erotická přitažlivost.

Sabrina si navlhčila rty a až pak si uvědomila, že udělala chybu.

Niall fascinovaně pozoroval vlhkou stopu na Sabrininých plných rtech a jako ve snách řekl: „Je čas, maličká."

Jejich pohledy se střetly a Sabrině se na malou chvíli v hrudi zastavilo srdce.

Niall se k ní pomalu přibližoval a v očích se mu zračila touha. Nebo se jednalo jen o výplod její bujné fantazie? O výtvor zbožného přání? Sabrina tiše stála a čekala.

Prsty zabořil do záplavy hebkých vlasů a volně je rozhodil po ramenou. Ačkoliv Niall rozhodně nepatřil k žádným nováčkům, náhle

zjistil, že se mu zrychlil dech. Ještě nikdy se nepokoušel svést ženu, která neměla žádné zkušenosti. Sabrinina nevinnost ho vzrušovala a zároveň i děsila.

Prsty ji objal kolem štíhlého hrdla a pomalu postupoval dolů. Dlaněmi vklouzl pod průsvitnou látku, pohladil oblá ramena a rozevřel výstřih. Její prsa se mu zdála okouzlující. Malá a okrouhlá, s růžovými hroty bradavek, které teď pod jeho pohledem ztvrdly touhou. Bříškem palce pomalu obkroužil citlivý vrchol a Sabrina hlasitě zasténala.

Niallovými žilami projel náhlý nával touhy.

Chtěl ji. Chtěl se ponořit do hedvábné záplavy jejích vlasů a přitisknout se k horké kůži. Chtěl se jí dotýkat, mazlit se s ní a vstřebávat do sebe její hlasité sténání a výkřiky plné rozkoše a touhy po naplnění. Chtěl jí roztáhnout dlouhé nohy a vniknout hluboko dovnitř, aby probudil vášnivou ženu, která v ní dřímala. Chtěl ji cítit pod sebou, dávat jí rozkoš a stejnou měrou si ji i brát.

„Pojď, maličká," zašeptal. „Pojď."

Pak ji vzal za ruku a vedl k posteli.

Sabrině se prudce rozbušilo srdce. Po utrpení probdělých nocí plných erotických snů a potlačovaných tužeb teď konečně pozná to, o čem tak často hovořili básníci a bláhoví snílci.

Váhavě se podívala na Nialla. Jeho tvář se jí zdála tak krásná. „Nevím, co dělat…"

Usmál se. „Ukážu ti to."

Postavil se těsně za ni a s rukama kolem jejího pasu rozepnul sponu tenkého županu. Cítila, jak hebká látka klouže po nahé pokožce a pak se šustěním dopadá na zem.

Něžně ji kousl do ušního lalůčku a Sabrina se rozechvěla. „Lehni si na postel, lásko, obličejem dolů."

Rukama ji něžně pobízel, avšak zcela zbytečně. Sabrině se točila hlava a podlamovala se jí kolena, takže ochotně udělala přesně to, co po ní Niall požadoval. Položila se na okraj postele, aby mu zbylo dost místa, a s tváří přitisknutou do polštářů ztuhle čekala, co se bude dít.

Lehl si vedle ní a dlaně něžně položil na její ramena. Jeho doteky jí připadaly lehké, provokativní. Jako by si uvědomoval její strach a snažil se ho utišit.

„Víš, co se děje mezi mužem a ženou, když se milují?" zeptal se tiše a pomalu ji pohladil po páteři.

„Já…, myslím, že si sednu na tvůj… klín."

„To je jeden ze způsobů, ačkoliv ne příliš běžný."

„Ale zdálo se, že ty mu dáváš přednost. Pamatuješ? Tehdy, když jsem tě vyrušila…“

„Máš pravdu, tygřice.“ Z hrdla mu unikl hlasitý smích. „Jenže na něco takového ty ještě nejsi připravená. Obvyklý způsob je tváří v tvář. Položíš se na záda a já se tě pokusím uvolnit. Uvidíš, že se ti to bude líbit.“

Sabrina ztěžka polkla. „Myslím, že tohle se líbí jen mužům.“

„Kdo ti to řekl?“

„Sestřenice. Ona…, její manžel…“

„Tvoje sestřenice je chudák a její manžel sobecký hlupák. Skutečný milenec nesmí brát ohled jen na své vyvrcholení.“

„Vyvrcholení?“

„Však uvidíš.“

Sabrina se na malou chvíli zamyslela. Co když její bývalý snoubenec Oliver patřil k mužům, kteří berou ohled jen sami na sebe?

„Chci ti dát pocítit rozkoš, Sabrino.“ Niallův tichý šepot jí z mysli vymazal všechny vzpomínky na neveselou minulost. „Jsi tak krásná… Chci ochutnat každičký sladký centimetr tvé kůže.

Rukama pomalu klouzal dolů, přes útlý pas, oblý zadeček, dlouhá stehna, až se zastavil u drobných kůstek Sabrininých kotníků.

K jejímu velkému překvapení se posunul dolů, sklonil hlavu a začal ji líbat na spodní část lýtek. Jeho rty se lehce posunovaly po horké kůži a zanechávaly po sobě vlhkou stopu.

Je skutečný expert, pomyslela si Sabrina omámeně. A každičkým dalším pohybem se stále více a více utvrzovala, že si svou pověst plně zasloužil.

Když v kolenní jamce ucítila jeho dech, zachvěla se. Nikdy by ji nenapadlo, že právě tam je její kůže tak citlivá a vnímavá.

A jeho průzkum pokračoval – pomalu a líně, jako by Niall nikam nespěchal a jako by neexistovalo nic důležitějšího než její nohy. Kdesi v koutku mysli si mlhavě uvědomovala, že její manžel vyhrává. Že boří její obranu, potlačuje sebemenší vůli k boji.

„Nialle…,“ zašeptala v obraně.

„Copak, maličká?“

„Já… jsem tak horká…“

„Ještě ne dost.“ Jeho hlas ji hladil jako mystické prsty. „Chci tě žhavou…, roztouženou a chvějící se vášní.“ A letmé polibky pokračovaly. „Nemůžeš vědět, kolik rozkoše je ukryto ve tvém těle, ale já ti to ukážu. Všechno tě naučím. Budu tě dráždit a mazlit se s tebou tak dlouho, až se ti krev změní v horkou lávu, až budeš

vykřikovat mé jméno a okolní svět zmizí a nebude existovat nic jiného než ty, já a nekonečná rozkoš.“

Dobrotivý bože, pomyslela si Sabrina, co se to s ní jenom děje? Jak se má ubránit tíživé bolesti, která napíná její ňadra? Horkému nestoudnému chtíči, který se jí usadil mezi stehny?

Tyhle myšlenky se jí honily hlavou jen malou chvíli předtím, než jeho péče ustala. Sabrina omámeně otevřela oči a pomalu obrátila hlavu, aby se na něho podívala.

Ležel tiše vedle ní a v pohledu se mu zračila něha. „Teď je řada na tobě, maličká.“

„Na mně?“

„Ano. Abys mě vzrušila. Dotýkej se mě, sladká Sabrino,“ zašeptal chraptivým hlasem.

Sabrině chvíli trvalo, než našla odvahu a poslechla ho. Rozechvěle natáhla ruce a lehce se dotkla jeho širokých ramen. Pod hebkou kůží cítila ocelovou pevnost mužských svalů. Když zaváhala a nevěděla, jak dál, vzal ji za ruce a přitiskl si je dlaněmi na hruď.

„Podívej se na mě,“ nařídil tichým hlasem a obrátil se na záda, aby mohla vidět celou jeho mužnou krásu.

Sabrina omámeně zalapala po dechu. Jeho erekce se klenula proti břichu a dosahovala téměř až k pupku. Penis se jí zdál tak velký. Tvrdý a živoucí.

Niall ji vzal znovu za ruce a něžně je vedl dolů přes ploché břicho, dokud se nedotkla tepajícího údu. Cítila jeho tvrdost ukrytou v hebkém pouzdře. Jeho živoucí sílu. Energii.

„To… je nemravné. Takhle se tě dotýkat,“ namítla ochraptěle.

Niall se líně usmál. „Vůbec ne, maličká. Nic nemravného na tom není. Právě naopak. Je to přirozené jako samotný život. Vidíš, co se mnou děláš?“

„Ale já… nic nedělám…“

„To víš, že děláš. Mužský úd tvrdne a zvětšuje se úměrně s jeho touhou. A jak sama vidíš, úplně jsi mě okouzlila.“

Překulil se na bok a ruku jí vsunul mezi stehna. Ignorujíc překvapené zalapání po dechu dvěma prsty opatrně rozevřel její ženství.

„A žena, na druhé straně…, vlhne svou vlastní touhou.“ A jeden prst pomalu zasunul do vlhké štěrbinky. „Podívej… Tvé tělo je připravené mě přijmout. Dovolíš mi to, maličká?“

Čekal na její odpověď. A když mlčky přikývla, objal ji v náručí a přitiskl si ji na horké tělo. Sabrininy zduřelé bradavky se třely o Niallovu pevnou hruď, zatímco jeho tvrdé mužství ji tlačilo do bříška.

Sabrina upřeně hleděla do Niallových modrých očí a místo očekávaného strachu cítila něco neobvyklého, něco neznámého, něco krásného… Tiše ležela a naslouchala tlukotu jeho srdce. Vnímala jeho sílu, životní energii, která z něho prýštila jako nespoutaný živel. *Chtěla* ho. Chtěla, aby jí ukázal, jaké to je, cítit se být ženou. A když ležela v Niallově náručí, skoro by uvěřila, že temný žár, který vidí v jeho očích, je odrazem mužské touhy.

Pak ji políbil. Pomalu a lehce, stejně nenuceně a přirozeně jako před malou chvílí líbal její lýtka. Cítila jeho vůni, která ji omamovala a zbavovala vlastní vůle. Nedokázala myslet na nic než na Nialla a jeho smyslnost, jež ji obklopovala. Vzal Sabrinin spodní ret mezi zuby, a zatímco jí kolenem roztáhl nohy, jemně skousl.

Sabrina se s vypětím posledních sil ovládla a potlačila vzdech, který se jí dral z hrdla, avšak Niall ji dál hladil po celém těle a rozeznával v ní i ty nejniternější struny jejího ženství.

O chvíli později Niall s uspokojením zaslechl její tiché zakňourání. Věděl, že mohl použít mnohem provokativnější způsob dráždění. Mohl povolat všechen svůj um a využít zkušeností, které za dlouhá léta nabyl, a hned teď ji dovést až na samotný vrchol. Jenže Sabrina se stala jeho ženou. Nejednalo se o další z mnoha milenek, které pro něho nic neznamenaly. Ve své nevinnosti měla právo očekávat od něho něco víc. Toužebně si přál, aby její první milování naplňovala jen něha a rozkoš. A také chtěl, aby její první vyvrcholení nastalo s jeho mužstvím ponořeným hluboko do hebkého ženství.

Naklonil se nad ni a pevný úd položil do středu něžných chloupků. Pak na chvíli zaváhal. Cítil pod sebou křehké ženské tělo a zoufale si přál, aby jí nemusel ublížit. Věděl však, že jinak to nejde.

S modrýma očima upřenýma do těch jejích zašeptal: „Pusť mě dovnitř, lásko… Schovej mě ve svém hedvábí…“

Pak pomalu vyklenul boky a opatrně do ní zasunul svůj úd. Cítil, jak se úzká štěrbinka roztáhla, a trpělivě čekal, až se přizpůsobí jeho velikosti. Zdálo se, že Sabrina je připravená překonat veškerou agónii, kterou jí mohl způsobit.

Podle výrazu její tváře věděl, že cítí bolest, jenže vtom se její stehna obtočila kolem jeho boků a Sabrina mu odvážně vyšla vstříc, pevně rozhodnutá překonat bariéru své nevinnosti, která mu bránila vniknout dovnitř.

Niall cítil, jak se mu dojetím sevřelo srdce. Její odvážné gesto jím hluboce otřáslo. Přesto nemohl dělat nic jiného než čekat, až bolest sama pomine. Když Sabrina konečně otevřela oči, něžně ji políbil.

Líbal ji na oční víčka, na tváře, na špičku nosu a šeptal sladká slůvka. Říkal jí, že je všechno v pořádku, že bolest ustoupí a nahradí ji rozkoš.

Ležel zasunutý do její hebkosti, opíral se o lokty, aby jí zbytečně ještě více neublížil, a celé tělo se mu chvělo neukojenou touhou. Nicméně držel svůj hlad pevně na uzdě a trpělivě čekal, až přijde správná chvíle.

Po okamžiku ucítil, že napětí trochu povolilo. Pomalu si začala zvykat na vpád dobyvatele.

„Už je to lepší?“ zeptal se tiše.

„Ano… Myslím, že ano.“

„Až budeš připravená, budeme pokračovat.“

„Copak to není všechno?“

„Samozřejmě že ne. Jsme teprve na začátku. Ale to nejhorší je za námi, slibuji. Zbytek je jen čisté potěšení.“

„Mám dojem, žes něco takového říkal i předtím.“

„Jestli jsem ti nechtěl říct celou pravdu, pak jsem to udělal jen pro tvé dobro. Abych tě zbavil strachu a napětí.“

Sabrina na krku ucítila hebký dotek jeho rtů. Zhluboka se nadechla. „Pak tedy můžeš pokračovat.“

„Ještě můžu počkat, maličká,“ lhal. „Máme před sebou celou noc. Není kam spěchat. Záleží jen na tobě.“

„Na mně? Ale já nevím, co mám dělat.“

„Trochu nadzvedni boky.“

Opatrně mu vyšla v ústrety, a když ucítila, jak se v ní pohnul, celým tělem jí projela náhlá vlna vzrušení.

„Co cítíš?“

Tekutý žár, chtěla odpovědět, ačkoliv nevěděla, jak přesně své pocity formulovat.

Viděl její rozpaky a usmál se. S nesmírnou opatrností a něhou se začal pomalu pohybovat, a když poprvé vytáhl úd a znovu ho zasunul, Sabrina zalapala po dechu.

„Bolí to?“

„Ne.“ Někde mezi prvním a druhým úderem srdce bolest náhle zmizela a nahradila ji opojná rozkoš.

„Chceš, abych přestal?“

„Ne.“

Niall se tedy znovu pohnul a ucítil, jak se rozechvělé ženské svaly sevřely kolem pevného údu.

„Ano…, tak je to správně…, lásko. Chci vědět, že se ti to líbí. Potřebuji cítit tvou rozkoš.“

„To nemohu…,“ zašeptala ochraptělým hlasem.

„Ale ano, můžeš.“

Začal se v ní něžně pohybovat, hýčkat ji, kolíbat ve svém náručí, dráždit ji, avšak svůj vlastní chtíč stále držel pevně pod kontrolou.

Sabrina zavřela oči a vnímala, jak žár mezi jejíma nohama nabývá na intenzitě. Zaklonila hlavu a omámeně zasténala.

„Chci tě,“ zamumlal Niall.

Poté záměrně zvýšil tempo a sklonil se, aby ji políbil. Jazykem vnikl do jejích úst a pohyboval se ve stejném rytmu jako jeho domáhající se mužství.

Sabrinou projela horká vlna vzrušení a instinktivně se k Niallovi přitiskla. Když zasténala, znovu ji políbil a dál pokračoval ve svém vytrvalém útoku.

„Ano, chvěj se touhou, lásko. Vzdychej. Křič.“

Jako ve snách se vyklenula a zoufale se snažila uniknout touze, která ji zcela pohlcovala. Niall se znovu pohnul a všechny její smysly se náhle roztříštily. Třásla se pod ním, kroutila se, křičela, prsty zabořila do pevných svalů Niallových ramen a držela se, jako by v něm hledala oporu.

Niall do ní naposledy zasunul svůj dlouhý úd a konečně si dovolil uvolnit se. S divokým výkřikem se k ní přitiskl a Sabrinino lůno naplnilo horké sémě.

Pevně ji držel v náručí a spokojeně se usmíval. Ani v duchu by ho nenapadlo, že milovat se s ní bude tak neskutečně krásné.

„Tak tohle je vyvrcholení?“

Její otázka ho překvapila. „Ano, maličká. Tohle je vyvrcholení. Francouzi tomu říkají *la petite mort*, malá smrt.“

„Jak… příhodné. Na malou chvíli jsem opravdu myslela, že zemřu.“

„Bolestí?“

„Ne… Bolestí ne. Rozkoší. Tak, jak jsi sliboval.“

Na tváři se mu objevil šťastný úsměv. „Takže se ti to líbilo?“

„Ano, líbilo. Víc než líbilo.“

Hlasitě se zasmál. „Líbí se mi, že jsi tak upřímná.“

„Vysmíváš se mi.“

„Ne.“ Jeho výraz náhle zvážněl. „Bál jsem se, že jsem ti ublížil.“

„No…, nejdříve to bolelo…, ale pak…“

„Pak?“

„Cítila jsem… Bylo to jako… Neumím to přesně vysvětlit…“ Věděl, co cítila, ale chtěl to slyšet z jejích úst. „Zkus to,“ pobízel ji.

„Bylo to jako…, jako bych náhle vzlétla a pak hned spadla. Ale ty jsi mě zachytil…“

Niall ji beze slova políbil na čelo a pak z ní pomalu vysunul penis. Sabrina sebou trhla. Náhle měla dojem, že jí něco schází. Bála se, že ji Niall opustí a ona tu zůstane sama. Jenže Niall je oba přikryl, objal ji v náručí a prsty se probíral kadeřemi jejích vlasů.

Sabrina se poněkud uklidnila, zavřela oči a zhluboka vdechovala pižmovou vůni mužského těla.

Chci tě, řekl. Kolik jiných žen od něho slyšelo přesně tatáž slova? Přesně v této posteli? Vždyť věděla, že na ní není nic zvláštního, ačkoliv Niall se ji snažil přesvědčit o opaku. Musela uznat, že opravdu vynaložil nemalé úsilí, aby ji zasvětil do tajů milování. Jenže to by přece udělal pro každou druhou.

Sabrina se kousla do rtu a snažila se utišit náhlý nával žárlivosti. Bude lepší, když hned od začátku uvidí věci takové, jaké opravdu jsou, než aby žila v bláhových iluzích a pak bolestně spadla na zem. Nemíní se oddávat bláhovým představám, že by snad mohla zaujímat nějaké zvláštní místo jak v manželově srdci, tak v jeho posteli.

Vášeň pro Nialla neznamenala nic jiného než ukrácení dlouhé chvíle. Jednalo se o hru, ve které ona hrála bezvýznamnou novicku. Připadalo jí nerozumné, aby se mu přiznala, jak hluboce ji jejich milování zasáhlo. Bude lepší, když si Niall bude myslet pravý opak.

Sabrina se vymanila z manželova objetí a posadila se, jenže Niall ji znovu stáhl zpátky k sobě.

„Kampak máte namířeno, madam manželko?“ zeptal se líně.

„Myslela jsem…, že je konec.“

„To ano. Na chvíli. Dej mi trochu času a budeme pokračovat.“ Podíval se na ni a řekl: „Už mi neutečeš, tygřice. Manželství je naplněno.“

Sabrina se váhavě usmála a tvář zabořila do svalnatého ramene svého chotě.

Niall ležel v potemnělé ložnici, držel Sabrinu v náručí a snažil se vyznat ve zmatku emocí, které v něm jeho manželka vyvolala.

Netrvalo dlouho a podle pravidelného oddychování pochopil, že Sabrina usnula. Jenže k němu spánek nepřicházel.

Nemohl se zbavit zvláštního pocitu, že překročil hranice, odkud nebylo návratu. A nejednalo se jen o sňatek. Vždyť splnil vše, co po něm jeho žena požadovala, a podle jejích vlastních slov teď mohl jít svou cestou.

Trápila ho však samotná Sabrina.

Možná ho tak vzrušovala právě její nezkušenost. Kombinace Sabrininy nevinnosti a plaché dychtivosti přinesla do milování něco

osvěžujícího, něco zcela nového. Něco, co zkušený muž jako Niall už dlouho nepoznal.

A možná že svou prudkou reakci může přičítat dlouhodobé abstinenci. Vždyť poslední dobou měl tolik práce, že na nic jiného mu nezbýval čas a popravdě ani energie.

Také nesměl zapomínat na její vzdor. Pro Nialla její tvrdohlavost představovala mocné afrodiziakum. Tygřice v šatech nevýrazné myšky.

Niall upřeně hleděl do nebes nad hlavou a náhle si uvědomil, že se usmívá. Sabrina rozhodně nepatřila k těm nudným kráskám, kterým se obvykle dvořil. Její naivita ho bavila, nicméně její kuráž si vysloužila jeho respekt.

Překvapeně si uvědomil, že se mu jeho žena líbí. Líbila se mu její nevinnost. Líbila se mu její jemnost, shovívavost a dobrota. Líbila se mu, když ležela pod ním, kroutila se a v extázi vykřikovala jeho jméno.

Nebyla chladnou, nezodpovědnou ženou, které se obával. Hluboko uvnitř srdce skrývala žár, jejž dokázal velice snadno vyburcovat.

Ne, možná sňatek se Sabrinou nebude utrpení, které si představoval. Niall se sice mohl zlobit na Anguse, že ho ke svatbě donutil, ale svůj hněv nehodlal přenášet na svou manželku.

Koneckonců vždyť Sabrina dopadla daleko hůře než on. Možná byl vskutku požitkářem, za kterého ho označovala. Představoval muže, který ženské postele měnil stejně často jako jiní boty. A popravdě řečeno, u žen nehledal nic jiného než ukojení svých mužských potřeb.

Své známosti zakládal jen na tělesném potěšení. Například s Evou Grahamovou. Mnoho jeho dřívějších milenek mělo více sexuálních zkušeností, než se slušelo. Jejich milování ho však nechávalo prázdným.

Ne jako se Sabrinou. Milovat se s ní mu připadalo nějak jiné…, vzrušující a nové. Její naprosté odevzdání ho hluboce zasáhlo.

Jistě to nebude trvat dlouho, pomyslel si Niall, a vzrušení z nepoznaného pomine. Jenže do té doby může prozkoumat, co nového mu jeho nevinná manželka dokáže poskytnout. Pokusí se přeměnit ji v takovou ženu, jakou by si přál, s čímž jistě nebude mít velké potíže. Vášně má v sobě více než dost a časem by se z ní mohla stát zkušená partnerka.

Bezmyšlenkovitě uchopil jeden hedvábný pramen Sabrininých vlasů, promnul ho mezi prsty a znovu ho nechal spadnout na bílý polštář.

Teď je jeho zákonnou ženou. Poskytne jí rozkoš a naučí ji, jak na oplátku potěšit zas jeho.

9

Sabrina se líně protáhla a ospale otevřela oči, když vtom ztuhla. Leželo vedle ní horké, nahé a velice mužské tělo.

Niall. Její manžel. Ruce i nohy měla propletené s jeho, její vlasy v divoké změti pokrývaly širokou hruď.

Sabrina si vzpomněla na včerejší noc a zrudla. Tohle je její manželská postel. Podívala se k oknu, kde na východě pomalu začínalo svítat. A právě prožila svou svatební noc.

Naštěstí Niall ještě spal. Pravidelně oddychoval a svalnaté tělo leželo uvolněně na bílých přikrývkách. Čert aby ho vzal.

S rozechvělým srdcem se opatrně vymanila z jeho objetí. Než se s ním setká tváří v tvář, potřebuje chvíli času, aby se vzpamatovala.

Cítila se tak nějak jiná. Rty měla po vášnivých polibcích nateklé, bradavky citlivé a zduřelé a mezi nohama cítila podivnou prázdnotu. Přivřela oči a najednou měla pocit, jako by ji znovu naplňoval, jako by pomalu klouzal tam a zase zpátky…

Celá rozechvělá vzpomínkou, co všechno s ní dělal, opatrně vstala z postele a zatáhla za sebou sametový závěs. Přiložila do ohně, rychle ze sebe smyla pižmovou vůni jejich milování, která jí ulpěla na kůži, a pak se oblékla do denních šatů, jež včera přivezli do domu jejího manžela.

Oblečená a umytá se cítila jaksi jistější a schopnější čelit nárokům svého nynějšího postavení. Náhle si uvědomila, že má hlad. Potichu otevřela dveře a chtěla vyklouznout z místnosti, aby se poohlédla po něčem k snědku, když málem zakopla o stříbrný tác s připravenou snídaní. Ležel na něm čerstvý chléb, studené maso a džbán s vínem. Vděčně se usadila do křesla poblíž krbu a hladově se pustila do jídla.

Zcela ztracená ve svých vlastních myšlenkách za sebou náhle uslyšela mužský hlas. Tentýž hlas, který jí včera večer šeptal sladká slůvka lásky.

„To je poprvé, kdy mi dívka utekla z postele dřív, než nastal bílý den.“

Sabrina sebou škubla a ohlédla se přes rameno, aby se střetla s pohledem svého manžela. Niall roztáhl závěs postele a pohodlně opřený o předloktí ji s úsměvem pozoroval. Vypadal odpočatý a až hříšně krásný. Sabrina upřela zrak na nahou širokou hruď a náhle jí vyschlo v ústech.

„Chtěl bys… něco k jídlu?“ podařilo se jí ze sebe vysoukat.

„Později, maličká. Nejdříve bych rád utišil jiný hlad.“

„Jaký… hlad?“

„Pojď sem a já ti to milerád ukážu.“

Sabrina ctila, jak se jí v hrudi zastavilo srdce. Niall se zdál uvolněný a zcela přirozeně a bez skrupulí jí nabízel milování. Obdařil ji líným oslňujícím úsměvem. „Pojď do postele, lásko.“

„Proč?“

„Protože tě chci,“ řekl hlubokým hrdelním hlasem. „A protože tě chci potěšit.“

Asi je ve skvělé náladě, pomyslela si Sabrina. Věděla, že se proti jeho sexuálnímu kouzlu nemůže ubránit, přesto se rozhodla alespoň to zkusit.

„Copak aspoň někdy nemůžeš myslet na něco jiného než na milování?“ utrousila.

„Občas.“ V modrých očích se mihly pobavené jiskřičky. „Každé třetí úterý v měsíci se celý den věnuji záležitostem klanu.“

Sabrina se musela obrátit, aby neviděl, jak se usmívá, a v duchu proklínala nutkavou potřebu vrhnout se mu přímo do náručí. „Už se nemusíš tolik snažit. Naše manželství je naplněno, jak si jistě vzpomínáš.“

„To ano,“ řekl a na chvíli se odmlčel. „Ale také si vzpomínám, že jsme sotva začali s výukou. Včera večer jsi mě potěšila víc, než jsem vůbec doufal. Jenže aby se z tebe stala profesionálka, ještě to bude chvíli trvat.“

„Ty jsi dost velký profesionál za nás za oba. A já nemám zájem celé to znovu opakovat.“

„Bolelo to?“

„Spíše bych řekla… zklamalo,“ zalhala Sabrina. „Nechápu, proč se kolem toho nadělá tolik řečí.“

Niall povytáhl jedno obočí. „Myslím si, že jsi nestydatá lhářka. Jen přiznej, myško, že se ti to líbilo.“

Sabrina se zasmála. „Jsi neobyčejně domýšlivý.“

Niall naklonil hlavu na stranu a s milým úsměvem řekl: „Když se směješ, jsi velice krásná.“

Sabrině se prudce rozbušilo srdce. Věděla, že se jedná jen o milosrdnou lež, ale přesto se jí jeho lichotky líbily. „Musím uznat, že jsi velice zábavný, ale tvá pověst schopného milence mi připadá trochu přehnaná."

„Pojď ke mně a já tě přesvědčím, že má pověst je zcela na místě."

„To je nemožné!"

Něžně se usmál. „Velice rád ti dokážu, že se mýlíš. Ještě žádná dívka neodešla z mé postele neukojená."

„Pak mám tedy tu čest být první."

„Copak se ti nelíbilo, když jsem se v tobě pohyboval, maličká?"

Sabrina prudce zavřela oči a snažila se zbavit erotického obrazu jejich dvou spojených těl. Jeho smyslnost na ni působila jako zbraň a on to zatraceně dobře věděl. „Jestli čekáš, že na tvé sexuální zkušenosti začnu pět ódy, pak máš před sebou dlouhou cestu."

„A právě proto se nechci zbytečně zdržovat. Pojď ke mně, maličká. Nejsem zvyklý takhle žebrat o ženskou společnost."

„Asi by sis měl zvyknout. Možná v tom objevíš určité kouzlo."

Niall zatřásl hlavou. „Vidím, že nás čeká ještě spousta práce. Když se tě muž po milování zeptá, jak se ti to líbilo, musíš tvrdit, že jsi přímo okouzlená."

„Kdybych byla okouzlená, jistě bych to přiznala."

Niall se truchlivě zasmál. „Má poraněná pýcha se už nikdy nevzpamatuje."

„Jsem si jistá, že ano. Stačí svést další ženu a zas bude všechno v pořádku."

„Jenže já žádnou jinou nechci."

„A pak kdo je tady lhář?" Sabrina sklopila zrak a ze sukně si otírala neviditelné smítko. „Já… nejsem ten druh ženy, který by tě mohl potěšit."

Jeho výraz náhle zvážněl. „Ale ano, jsi. Pojď ke mně, Sabrino."

Když stále váhala, dlaní poplácal na matraci těsně vedle sebe a řekl: „Nikdy jsem tě nepovažoval za plachou dívku. Ale náš horalský způsob je pro tebe nejspíš příliš divoký a ty jistě nemáš ráda výzvy…"

Sabrina prudce vstala pevně rozhodnutá dokázat mu, že se mýlí. Možná že vizáží je nevýrazná šedá myška, ale duchem rozhodně ne.

Nicméně když Niall odhodil přikrývku a odkryl svou nahotu, na chvíli zaváhala. Jeho mužné opálené tělo na bílém prostěradle vytvářelo silný kontrast.

Zoufale chtěla od té hory svalů odtrhnout zrak, ale pak si na pravém boku všimla ještě zcela nezhojené rány, kterou předtím přehlédla.

„Jsi zraněný," zamumlala a v hlase se jí odrážela účast a zájem.

Niallovy rty se pokřivily do ironického úšklebku. „Nešťastná náhoda. Ale už se to hojí. Nechceš raději změnit téma, myško? Udělej, co jsem řekl, a pojď za mnou."

Sabrina hrdě zvedla hlavu a pomalu se k němu přibližovala. Když se ocitla dostatečně blízko, Niall po ní natáhl ruku, chytil ji za zápěstí a přitáhl ji k sobě na postel. Něžně ji pohladil po tváři a Sabrině se na malou chvíli zdálo, že žár v jeho neskutečně modrých očích je opravdový. „Copak se ti to včera večer ani trošku nelíbilo?"

Sabrině se stáhlo hrdlo a náhle zjistila, že nemůže popadnout dech, natož pak mluvit.

„Zato mně se to líbilo až příliš."

„Vždyť jsi jen… Prostě jsi vykonal svou povinnost."

„Copak si skutečně myslíš, že jsem konal jen svou *povinnost?"*

„Ano…"

„Opravdu máme ještě co dohánět," řekl spíše sám pro sebe.

Sabrina si odkašlala a přinutila se k odpovědi. „Nesnaž se mě přesvědčit, že včerejší noc pro tebe nepředstavovala zklamání. Jistě dáváš přednost zkušeným dámám."

Niall se na ni překvapeně podíval. „Jen se nepodceňuj, děvče. Jsi velice vzrušující. Muž, který v tobě dokáže probudit všechen tvůj oheň, bude velice šťastný." Něžně se usmál. „Velice rád bych se tím mužem stal právě já."

Po těch slovech se nesouhlasně podíval na střízlivý výstřih Sabrininých šatů a nechápavě zakroutil hlavou. „Vždyť tě to musí škrtit, drahá. Tyhle šaty ti vůbec nesluší."

Ušklíbla se. „Máš odporný zvyk neustále kritizovat můj vkus."

„Protože nejsem zvyklý na ten upjatý presbyteriánský styl, ve kterém ty si tolik libuješ. Vždyť vůbec nedovoluje, aby vyniklo tvé ženství. Šaty by měly sloužit jako ozdoba, ne jako ochranný štít. Výstřih by měl nechat vyniknout překrásným křivkám tvých ňader… Takhle…"

Rozepnul několik drobných knoflíčků a látku živůtku stáhl téměř až ke korzetu. Sabrina zalapala po dechu.

„A kdybys v sobě našla dostatek odvahy, drahá…, natřela by sis bradavky růžovou barvou a nechala je vykukovat přes okraj… Takhle…"

Sabrině se zatočila hlava. Stačil lehký dotek Niallových prstů a citlivé bradavky ztuhly touhou. Sabrina cítila, jak se celá chvěje, a kdesi v dálce slyšela tichý hlásek, který jí říkal, ať ho zastaví, ať mu to

nedovolí… Přesto nic neudělala. Jen strnule seděla a nechala Nialla, aby zcela odhalil její drobná ňadra a vysvobodil je z pevné látky.

Jeho oči potemněly. Rozhodně neměl v úmyslu snažit se skrýt svůj záměr. Sabrinino kouzlo ho zcela ohromovalo.

Instinktivně zvedla ruku, aby skryla svou nahotu, ale Niall ji stáhl zpátky. „Ne, děvče…, není důvod, aby ses přede mnou styděla. Ne po včerejší noci. Jsi má žena, Sabrino. Ještě tě svazuje tvá vrozená plachost, ale jednoho dne, a já přísahám, že to nebude dlouho trvat, zjistíš, že odhalovat přede mnou tajemství svého krásného těla je velice vzrušující…“

A bez sebemenšího zaváhání očima hltal její drobná ňadra ozdobená vztyčenými bradavky. „Jsi mnohem svůdnější, než si myslíš, drahá.“

Sabrinino srdce se rozbušilo jako o závod. V jeho modrých očích viděla něco vroucího a vzrušujícího. Pak si však uvědomila, že Niall je zkušený svůdník a moc dobře ví, co na ženy platí. Na *všechny* ženy. Jednalo se o dovednost, kterou dlouholetou zkušeností vypěstoval až k naprosté dokonalosti. Nečinilo mu žádné potíže podívat se na ženu tak, aby v jeho očích spatřila divokou touhu, ačkoliv myslel na něco zcela jiného.

„Líbí se mi tvé rozpuštěné vlasy… Tvá drobná ňadra, která reagují na sebemenší dotek…“

Niall natáhl ruku a konečkem prstu něžně přejel přes růžovou bradavku. Pak ji vzal mezi palec a ukazovák a pomalu ji mnul mezi prsty.

Sabrina vzrušeně vydechla.

„Má krásná myško…,“ šeptal.

„Já… nejsem krásná…“

Jejich oči se střetly a Niall ve výrazu její tváře zahlédl nejistotu. Byl to hřích, jak málo si Sabrina cenila svého ženství. Myslela si, že není krásná a že on ji nemůže chtít. Neměla ani tušení, kolik půvabů se v ní skrývá. Byla nádherná, když se smála a v očích jí tančily veselé jiskřičky. Když se zlobila, Niallovi připadala přímo kouzelná. A když jí vášní zrudly tváře, stala se neodolatelnou…

Niall si povzdychl. Měl před sebou těžký úkol. Musí této nevšední dívce dokázat, jak je krásná a že ji chce víc než kteroukoliv jinou ženu… S řádnou dávkou přesvědčivosti by snad mohl uspět.

„Jsi nádherná,“ zašeptal a jeho ruce se začaly pomalu pohybovat. „Jsi ta nejvíce vzrušující žena, jakou jsem kdy poznal. Půvabná a živoucí…“

Něžná slovíčka Sabrinu hladila jako hebká ptačí pírka a do srdce jí vnášela smutek. Niall představoval příliš velké pokušení a ona se stávala bezmocnou.

„Copak nevidíš, jak skvěle se tvá ňadra hodí do mých dlaní?“

Podívala se dolů na kontrast jeho snědé pokožky a jejích bělostných oblin. Měl nádherné ruce s dlouhými silnými prsty opálenými dobronzova. V dlaních držel a potěžkával drobná ňadra a bříšky palců přejížděl přes růžové hroty.

„Tvé štíhlé tělo je jako stvořené pro poskytování rozkoše.“

Přivřela oči a snažila se ubránit horečnému vzrušení, které se jí začalo zmocňovat. Jenže marně. Niall znovu vyhrál. Cítila, jak její vůle mizí a zůstává jen touha a potřeba ukojení.

„Jsi neobyčejně vášnivá žena…“

Omámeně otevřela oči a podívala se na něho. „Nialle…“

Tiše pozoroval její tvář naplněnou smyslnou touhou a srdce se mu sevřelo nečekanou něhou. „Líbí se mi zvuk mého jména na tvých rtech. Snad bych tě mohl donutit, abys hlasité sténala a křičela.“

Sabrina se kousla do rtu, aby zabránila zasténání, jež se jí dralo z hrdla.

„Dívej se na mě, lásko,“ řekl něžným hlasem. „Jsi tak krásná… Tvá ňadra jsou pevná a okrouhlá. Tvé bradavky se tyčí jako růžová poupata dychtící po polaskání.“

Jediným zkušeným pohybem sevřel citlivé hroty a Sabrina si zahanbeně uvědomila, že již není návratu. Celé její tělo hořelo touhou a potřebou naplnění.

Niall ji pomalu svlékl, položil ji zády na měkkou přikrývku a něžně jí roztáhl nohy.

„Bolí tě to tady, maličká? Dovolíš mi, abych ulevil tvé bolesti? Chtěl bych tě ochutnat…“

Sabrina zatajila dech. „Nialle… Prosím…“

„Jen se neboj, maličká. Chci tě trochu potěšit.“

Když Sabrina ucítila mezi stehny jeho neoholenou tvář, zděšeně se od něho snažila odtáhnout, ale Niall jí to nedovolil. Pevně ji chytil za boky a přitáhl ji zpátky. „Ne, jen klidně lež. Dovol mi, abych ochutnal tvůj med…“

Ignorujíc její protesty dvěma prsty něžně rozevřel okvětní lístky jejího ženství a špičkou jazyka přejel po vlhkém poupěti rozkoše. Jsi jako květina, Sabrino… Stejně křehká a sladká…“

Věděl, že je připravená, ale chtěl jí ukázat další způsob, jakým jí může poskytnout rozkoš. Celé její tělo se chvělo. Niall přitiskl rty k lepkavé blizně a hltavě pil z poháru její touhy.

Sabrina tiše zakňourala a prsty zabořila do hedvábné záplavy jeho vlasů. Nicméně Niall nepřestával a dál pokračoval ve slastném týrání. Srdce jí divoce bilo, tělo pulzovalo touhou, když vtom ucítila, jak ji jeho jazyk opatrně rozevřel a vnikl dovnitř.

„Ach, bože… Ne…," žadonila zahanbeně.

„Ano," trval na svém její manžel. „Chci se s tebou mazlit, dráždit tě. Chci, aby ses chvěla, křičela."

Před jeho rukama a jazykem nebylo úniku, avšak Sabrina už dávno nechtěla utéct. Připadala si jako v ráji. A když do ní znovu vnikl svým horkým jazykem, hlasitě vykřikla.

„To je ono, lásko," pobízel ji ochraptělým hlasem. „Chci slyšet každý tvůj sladký vzdech. Chci cítit každičký záchvěv tvé vášně…"

Sabrina se začala svíjet a hlavou divoce házela ze strany na stranu.

„Už to nevydržím…"

„Ano, vydržíš…"

S vítězoslavným úsměvem se znovu ponořil do její hebkosti a Sabrina náhle ucítila, jak se celým jejím tělem začínají rozlévat křečovité vlny rozkoše. Jak se řítí někam do nekonečných hlubin, jak se celé její bytí tříští na tisíce drobných kousků, jak neexistuje nic než jen nekonečná extáze.

Jakmile se částečně vzpamatovala, otevřela oči a uviděla Niallovu krásnou tvář, jak ji pozoruje a zamilovaně se na ni usmívá. „Tak co, ještě stále jsi zklamaná, děvče?"

Ne, pomyslela si Sabrina. Něco tak nádherného jsem ještě nezažila. „Řekla bych, že to nebylo špatné."

Niall se vědoucně zasmál, sklonil se k ní a zašeptal: „Polib mě, maličká."

Políbil ji tak, jak to dělávají milenci. Něžně, a přesto rozhodně. Když jí kolenem roztáhl nohy a lehl si mezi ně, Sabrina si s obavami uvědomila, jak je jeho penis velký a tvrdý, ale když pomalu vklouzl do její hebkosti, slastně zavzdychala. Chtěla ho. Neexistovalo nic než jen divoký tlukot jejich srdcí, jeho neobyčejná něžnost, tvrdé mužné tělo…

Instinktivně roztáhla nohy a obtočila je Nialovi kolem boků. Skrze opojnou mlhu touhy uslyšela jeho tichá slůvka, kterými jí ochraptěle šeptal, jak je úzká a hebká a jak je příjemné nořit se dovnitř a zase ven a dovnitř… Jak se jeho rytmus zvyšoval, Sabrinu zaplavovalo stále větší horečné vzrušení, až ji Niall opět dovedl až na samotný vrchol, až za hranice touhy, odkud není návratu.

Jakmile Niall ucítil první křečovitý záchvěv jejího uvolnění, ještě zvýšil tempo, až se ocitl v naprosté sexuální vichřici. Divoce

pohyboval boky a tiskl se k jejímu tělu, dokud ho rovněž nezaplavil bolestný, ale přesto vysvobozující pocit vyvrcholení.

Poté se vyčerpaně zřítil vedle Sabriny.

Leželi vedle sebe a Sabrina na tvářích cítila jeho přerývaný dech. Dlaň měl lehce opřenou o její nahé rameno a něžně ji hladil.

„Zklamáním bych to tedy nenazýval," zašeptal s lehkým zasmáním.

Sabrina jen tiše vydechla a pak se ke svému vlastnímu údivu zmohla na tichou odpověď. „Musím uznat, že jsem překvapená. Myslela jsem si, že vznítit v citově vyprahlém muži takovou vášeň musí dát mnohem víc práce."

Niall se zasmál. „Ale ty sis vedla přímo skvěle."

Sabrina vydala tichý, nic neříkající zvuk.

„Máš vůbec potuchu, jak je tvá žhavá odezva vzrušující?" Když neodpovídala, Niall se nepatrně nadzvedl a podíval se jí do očí. „Ve chvílích vášně jsi skutečná žena."

„Bylo to… nemravné."

„Snad, ale před upjatou a řádnou myškou dávám v posteli přednost divoké tygřici."

Vždyť ona také. Tu starou pannu, jejíž role se tak zarputile ujala, sama neměla příliš v lásce. Mnohem více se jí líbila vášnivá a bezstarostná dívka, kterou v ní tak snadno dokázal probudit svými doteky.

Niall ji vzal za bradu a otočil ji tváří k sobě. „Vypadáš jako žena, která právě prožila zběsilou vášeň. Jsi krásná."

Když sklopila zrak, Niall ji něžně políbil na čelo. „Chce to čas, maličká, ale jednou se naučíš přijímat svou touhu. I tu *mou*." Prsty jí nepatrně pozvedl bradu. „Chci tě, překrásná Sabrino. Chci tvé vlasy rozprostřené na svém polštáři. Chci vidět tvou tvář zardělou vášní. Tvé oči zastřené divokou touhou. Chci se s tebou milovat každým způsobem, jakým to je jen možné."

Sabrina zabořila tvář do jeho mužných prsou v zoufalé snaze skrýt něžný cit, který ji zcela pohlcoval. Moc dobře věděla, že z jeho strany se jedná jen o hezké řečičky a že ona mu nikdy nesmí dát najevo, co k němu skutečně cítí.

Bylo by tak snadné milovat ho, pomyslela si nešťastně. Tak snadné nechat se okouzlit a odhalit mu svou duši, kterou by pak on pošlapal.

10

Za rozbřesku ji Niall něžně políbil a s lítostí v hlase oznámil, že ji musí opustit, neboť ho volají povinnosti. Se rty ještě vlhkými od jeho polibků Sabrina znovu usnula a probudila se téměř až před polednem. Ležela v široké posteli a se zardělými tvářemi vzpomínala na vášnivé chvíle, které předešlé noci prožila v náručí svého manžela.

Nikdy předtím ji nenapadlo, že milování může být tak… pohádkově krásné. Vždyť ještě včera ani nevěděla, že něco tak vzrušujícího a úchvatného vůbec existuje či že její tělo může vášnivě reagovat jen na pouhý dotek.

Tvář zabořila do měkkých polštářů a zhluboka nasála Niallovu mužnou vůni. Ještě před včerejší nocí se mohla považovat za lady, avšak dožadující se intenzita jeho vášně ji zbavila jakéhokoliv studu a zapudila i tu poslední myšlenku na odpor.

Sabrina se mimovolně dotkla svých prsou a vzpomínkami se vrátila k Niallovým silným rukám, které ji dokázaly tak promyšleně dráždit. Náhle jí projel tak silný nával touhy, až málem vykřikla.

Přivřela oči a nechala se unášet živými představami… Niall, skloněný těsně nad ní, jeho svalnaté nahé tělo pohybující se v pravidelném rytmu…, ve tváři vzrušený výraz, v očích divoký žár…

Jeho smyslnost ji překvapila. Před svatbou se připravila na zklamání i na bolest, avšak na tak spalující touhu a vášeň, kterou zažila a jež mu viděla ve tváři, připravená nebyla. Na malou chvíli si připadala neskutečně krásná a křehká.

Vstala z postele, roztáhla těžké závěsy a v ohromení téměř přestala dýchat. Zatímco v údolí se ještě líně povalovala těžká mlha, smaragdové vrcholky hor se třpytily, jako by je slunce pozlatilo drobnými střípky svých paprsků.

Sabrina pocítila, jak ji zaplavil příval slastné naděje a optimismu. Tohle je nyní její domov a ona udělá vše, co bude v jejích silách, aby si ho po právu zasloužila. Čekal na ni nový život. Stala se manželkou Nialla McLarena a paní jeho klanu. Trvalo dlouho, než se Sabrina

nabažila úchvatného pohledu a mohla se začít věnovat svým denním povinnostem.

Právě si zapínala poslední knoflíček na blůzce, když uslyšela tiché zaklepání. Otevřela dveře a za nimi stála mladá žena. Jednalo se o pokojskou, kterou Sabrina při své první návštěvě přistihla s nahým Niallem.

Jean se se sklopeným zrakem uctivě poklonila. „Omlouvám se, milady…, ale pan Cameron by se s vámi rád rozloučil."

„Děkuji ti. Mohla bys mu vyřídit, že hned přijdu?"

„Ano, milady… Snad byste měla vědět…, že toho dne, kdy jste přišla na návštěvu…, jsem pánovi ošetřovala ránu. Nic víc."

„Ránu?"

„Ano. Pomáhal při povodních a zranil se. Na boku má škaredou jizvu."

Sabrina se zamračila a náhle si uvědomila, že Niall má na levém boku skutečně ještě nezhojenou ránu.

„Nikdy se mnou nespal, ani mě nelíbal," ujišťovala ji Jean. „Nikdy, přísahám. Ne že bych se nějak bránila…, ale náš zeman se služebnými nespí. Nikdy. Můžete se zeptat. Jsme u něho bezpečné skoro jako v klášteře. A protože jste tady teď paní, nerada bych, abyste o mně smýšlela ve zlém."

Sabrina se na služebnou mile usmála. „Jsem ráda, žes mi to přišla říct, Jean. Jestli ty na tu příhodu zapomeneš, já také."

Jean se znovu uklonila a nechala Sabrinu samotnou s jejími myšlenkami. Na jednu stranu cítila úlevu, že se nemusí bát zostuzení pod vlastní střechou, avšak na druhou stranu ji trápilo, že se to musela dozvědět od cizího. Vždyť Niall ji o svém zranění mohl říct sám a nemusel ji nechat zbytečně trápit, jenže on to zcela úmyslně neudělal. Schválně ji nechal, aby si o něm myslela jen to nejhorší.

Nevlastní otec na ni čekal s Rabem ve velké hale. Pes, kterého ze svatebního veselí předem vykázali, teď hlasitě štěkal a nadšeně skákal kolem své paní.

Když se konečně osvobodila od nadšených projevů lásky, střetla se s vážným pohledem Charlese Camerona.

Štíhlou ruku ji něžně položil na rameno a zeptal se: „Trápil tě hodně?"

Sabrina se málem zeptala, kdo ji to vlastně měl trápit, pak si však uvědomila, o kom nevlastní otec hovoří, a zahanbeně sklopila zrak. „Ani ne," zamumlala se zardělou tváří.

Charles potřásl hlavou. „Obávám se, že na mě jsou tihle horalé příliš divocí, ale málem bych zapomněl, že ty z poloviny patříš k nim.

No, jestli mě už nepotřebuješ, děvče, rád bych se vrátil do Edinburghu. Budeš mi scházet víc, než si vůbec umíš představit.“

Sabrina v srdci ucítila prudkou bolest. „Ty mi také.“

„Tvé dědictví uvolním okamžitě, jakmile se vrátím domů.“

„Děkuji ti, papá Charlesi.“

V šedých očích se mu zračil skutečný zájem. „Sabrino, ty jistě víš, že jsem se vždycky řídil zásadou, jak si kdo ustele, tak si i lehne… Ale jestli bys tady měla být nešťastná, vždy se můžeš vrátit domů.“

„Děkuji ti, papá,“ řekla skrze slzy a dojatě se vrhla do laskavého náručí.

Sabrina se smutně rozloučila se svým nevlastním otcem, avšak v nové roli paní klanu jí na melancholii příliš času nezbývalo. Naštěstí měla s sebou Raba, který jí dělal společnost, a netrvalo dlouho a v domě našla skutečně spřízněnou duši, paní Patersonovou.

Při snídani ji starší žena přivítala s milým úsměvem.

„Je dobře, že v domě máme zase paní,“ řekla hospodyně vřele. „A jistě je dobře, že zeman má ženu. Manželství ho jistě zkrotí a on konečně přestane s těmi hloupostmi.“

Sabrina se chtěla zeptat, jaké hlouposti má hospodyně na mysli, ale nepřipadalo jí to vhodné.

Po snídani, která sestávala z ovesné kaše slazené medem, ji paní Patersonová provedla po celém domě. Tříposchoďovou tvrz postavili před dvěma staletími, aby se mohli bránit nájezdům jak anglické armády, tak i válečných klanů, nicméně kam se jen Sabrina podívala, všude se setkávala s elegancí a vytříbeným vkusem, který se zdál pro McLareny vrozený.

Stěny hodovní síně zdobily tapiserie a vyčiněné kůže, které mírnily studený dojem dokonale opracovaných kamenů, zatímco na zdech ostatních místností viděla damaškové tapety. Ty nejhonosnější pokoje se pyšnily vykládanými stropy, dřevěným vyřezávaným obložením, mosaznými svícny a mohutnými krby, kdežto v rodinném křídle na podlahách ležely tlusté koberce, na stěnách visely olejomalby věhlasných mistrů, místnosti zdobil leštěný nábytek a uprostřed obývacího pokoje stál klavír.

Spolu s paní Patersonovou Sabrina překontrolovala účty za domácnost a celou dobu se musela ovládat, aby nepřekročila hranice a nezačala se vyptávat na milenky svého manžela.

Niall bohužel téměř celý den strávil kdesi venku a vrátil se až těsně před večeří. Paní Patersonová na počest novomanželů připravila

slavnostní menu a nechala prostřít v modrém salónku, který jim skýtal naprosté soukromí.

Po noci plné vášně Sabrina náhle zjistila, že není schopná podívat se svému manželovi do očí.

„Jsi nějak příliš tichá, myško," řekl Niall, když si jen mlčky pohrávala s plátěným ubrouskem. „Stalo se snad něco?"

„Ne. Já jen… jen jsem přemýšlela."

Tázavě zvedl tmavé obočí.

„Přemýšlela jsem… Neměli bychom si pohovořit, jak to s námi bude dál?"

„Co tím myslíš?"

„No, jak budeme žít. Jako manžel a manželka."

Niall se napil vína. „Ano, vlastně máš pravdu. A o čem konkrétně by sis chtěla promluvit?"

„Jsem tady naprostý cizinec a vlastně jsem vyrostla v nížině, ale ráda bych byla nějak užitečná. Musím přece něco dělat."

„Co bys navrhovala?"

„Říkala jsem si… Například bych ti mohla vést domácnost."

V Niallových modrých očích se kmitl pobavený záblesk. „K vedení domácnosti jsem se nikdy příliš neměl. Prosím, jak je libo."

Sabrina se zhluboka nadechla. Měla před sebou hlavní bitvu. „A také jsem dobrá v počtech. Často jsem kontrolovala účty všech otcových úředníků."

„Ale ano," řekl s úsměvem. „Vzpomínám si, že ses o tom už zmiňovala. Budu rád, když mi pomůžeš. Hned při první příležitosti ti ukážu hlavní knihu."

Na chvíli zaváhala. „A ráda bych se setkala s tvými nájemci."

Niall přikývl. Sabrinin zájem o záležitosti klanu ho mile překvapil. „Teď jsi tady paní. Jestli budeš chtít, hned ráno tě vezmu na obhlídku McLarenova panství."

Sabrina dychtivě přikývla. S úlevou si uvědomila, že to nebylo zdaleka tak obtížné, jak očekávala. Niall se jevil docela rozumný. Ačkoliv po sňatku s ní nikterak netoužil, alespoň se smířil s faktem, že ji bude akceptovat jako svou paní.

Poté diskutovali o záležitostech klanu, Niall jí vysvětloval vztahy mezi jednotlivými členy a podrobně popisoval lidi, s kterými se následující ráno setká. Po nějaké chvíli se zeptal, jestli už dojedla. Jestli chceme hned ráno vyjet, měli bychom si odpočinout."

„Odpočinout?" opakovala Sabrina.

V modrých očích se zračilo pobavení. „Copak nevíš, co to znamená, myško? Že bychom měli jít spát."

Sabrina prudce zrudla. Já přece vím, co to znamená. Jen jsem prostě… nečekala, že budeme *odpočívat* společně. Přivítala bych, kdybych měla vlastní ložnici.“

„Copak mě chceš nechat v posteli samotného?“

Sabrina sklopila zrak. Tolik by chtěla předstírat, že ji jeho šarm neodzbrojil, ale nedokázala to. „Přece není nic neobvyklého, když muž a žena spí v oddělených ložnicích. Zvláště pak, když se jedná o sňatek z rozumu. A kromě toho jsi mi dal jasně na srozuměnou, že po svatbě půjdeme každý svou cestou…“

Niall se ušklíbl. „Nejdříve se něco musíš naučit o tělesné rozkoši, drahá. A pak, jestli budeš chtít, můžeš jít svou vlastní cestou.“

Sabrina cítila, jak jí pokleslo srdce. Jestli budou pokračovat v tak intimním soužití, nikdy nebude schopná udržet si od Nialla patřičný odstup.

Neochotně doprovodila svého chotě do ložnice. V krbu hořel oheň a postel ji vítala rozestlanými přikrývkami.

„Potřebuješ komornou, drahá?“

Sabrina upřeně zírala na postel. „Ne. Zvládnu to sama.“

Se svlékáním však příliš nespěchala, a když viděla Nialla, který si jednotlivé svršky důkladně poskládal a uložil do skříně a teď seděl na posteli zcela nahý, překvapeně se ho zeptala: „Copak ty nespíš v noční košili?“

Usmál se na ni způsobem, kterým obměkčil srdce každé ženy. „Copak bys mě přes látku noční košile mohla zahřát?“

Sabrina cítila, jak jí vyschlo v ústech. Takový nesmysl. Copak ona by ho mohla zahřát?

Niall se nad jejím výrazem pobaveně ušklíbl. „Tak se konečně svlékni, drahá, a pojď do postele. Přísahám, že tě nekousnu.“ Šibalsky na ni mrkl jedním okem. „Alespoň ne dnes. Na něco takového ještě nejsi dost zkušená.“

Pohodlně se uložil do měkkých přikrývek, ruce založil pod hlavu a čekal, až v sobě Sabrina najde dostatek odvahy, aby se svlékla. Znervózňovalo ji, když si uvědomila, že ji pozoruje, ačkoliv po včerejší noci se to zdálo docela směšné. A znervóznilo ji ještě víc, když se natáhla po své noční košili a on řekl: „Ne, drahá. V posteli tě chci nahou.“

Na chvíli zaváhala a snažila se ovládnout rozpaky, které se jí hrnuly do tváří v podobě rudé barvy.

Niall její stydlivosti rozuměl, ale odmítl ustoupit. Jestliže chtěl Sabrinu zbavit jejich zvyků, musel trvat na svém. „Prosím, zkus se uvolnit, lásko. Jsi příliš napjatá.“

„Nejsem zvyklá veřejně se vystavovat," odsekla.

„Tvá nezkušenost může být lehce napravena. Koneckonců" – letmo ji přejel znaleckým pohledem – „zdá se, že potřebuješ další lekci."

„Lekci?"

„Ano. Zdá se, žes na naše vyučovací hodiny docela zapomněla, Sabrino." Když neodpovídala, pokračoval: „Ale to by byla velká škoda, protože jsi skvělá žačka. Máš skvělé instinkty. Zbývá jen odhalit v tobě skrytý oheň."

Sabrina si ho ostražitě prohlížela a zvažovala, jakou hru to s ní zase hraje. „Proč? Z jakého důvodu?"

Niall pokrčil rameny. „Možná proto, že chci získat skvělou partnerku." Něžně se usmál. „Je to vzrušující, odhalovat v tobě vášnivou ženu, jakou ve skutečnosti jsi. Časem by se z tebe mohla vyklubat docela dobrá milenka, maličká."

Sabrina si ho nedůvěřivě prohlížela.

„A ve svádění také jistě dosáhneš skvělých výsledků. Jsi dostatečně inteligentní, aby sis kolem prstu omotala každého muže… Ale máme spoustu času. S výukou můžeme začít až zítra. Teď je čas jít do postele."

Příliš vystrašená, než aby cokoliv namítala, Sabrina sfoukla lampu a položila se do postele vedle Nialla. Ten ji objal kolem ramen, přitáhl ji k sobě do náručí a oba je přikryl teplou dekou.

„Dobrou noc, maličká," zašeptal a zavřel oči.

Netrvalo dlouho a Sabrina uslyšela pravidelné oddychování.

Strnule zírala na nebesa nad hlavou a z nepochopitelných příčin cítila cosi jako zklamání. Niall se ani nesnažil milovat se s ní. Sice ji přímo neodmítl, ale přesto se cítila odvržená.

Tiše ležela, nasávala do sebe jeho teplo a zoufale toužila po vzrušujících dotecích, po vášnivých polibcích, po sladkém tlaku, který cítila mezi stehny…

Trvalo dlouho, dlouho, než konečně usnula.

Následujícího rána se vydali na objížďku panství McLarenů a navštívili několik nájemců půdy. Sabrinu v každém domě mile uvítali a jako projev úcty vždy dostala nějaký malý svatební dárek.

Když projevila obavy, že si to nemohou dovolit, Niall jen mávl rukou a na vysvětlenou řekl, že to je prostě jejich zvyk.

Tímto prohlášením však Sabrinu příliš neuklidnil. V malých, často polorozpadlých chatrčích chyběla okna a ve vzduchu cítila štiplavý zápach dýmu a rašeliny, kterou horalé ukládali podél zdí a v zimě ji

používali do svých ohnišť. Lidé zde většinou žili i s několika prasaty a jednou či dvěma kozami.

Když Sabrina poukázala na příšernou situaci, Niall jen pobaveně potřásl hlavou a řekl: „Setři si svou lítost, děvče. Ve zdejších horách je život bohatší než v mnoha palácích nížiny.“

Zdálo se, že podobný názor zastávají i ostatní. Horalé byli tvrdohlaví a zarputilí lidé, avšak velice hrdí a pracovití. Muži pracovali na polích nebo dohlíželi na svá stáda, zatímco ženy se lopotily na nicotných zahrádkách, stloukaly máslo a tkaly pestrobarevné látky.

Večer se pomalu chýlil ke svému konci a Sabrina si uvědomila, že dárky, které toho dne obdržela, byly projevem úcty a hlubokých sympatií. Nialla tu všichni milovali a velice si ho vážili, zvláště pak ženy. Každá dívka, mladá či stará, na něho hleděla s láskou a něhou a on se ke každé z nich choval, jako by byla jedinečná.

Když navštívili snad nejstarší ženu panství, která se zdála téměř slepá, Niall se jí hluboce uklonil, políbil jí ruku a škádlivě ji vyzval k tanci. Svraštělá stařena přímo překypovala štěstím, a když jí Niall představil Sabrinu, babička jí položila nejednu všetečnou otázku. Na rozloučenou jim dala dušené maso, které připravila pro svého vnuka.

„Doufám, že se na Morag kvůli tomu výslechu nezlobíš?“ zeptal se Niall, když se ocitli mimo doslech. „Vždy pro mě byla něco jako má matka.“

Sabrina jen pokrčila rameny. „Není to pro mě nic nového, vidět tě, jak se dvoříš ženám jakéhokoliv věku. Už si začínám zvykat, že před tebou málem omdlévají. Ačkoliv je jaksi nemohu pochopit.“

Na tváři se mu mihl šibalský úsměv. „Opravdu ne?“

Popravdě jim rozuměla až příliš dobře. Vždyť sama jeho kouzlu nedokázala odolat. Ale než by se mu se svou slabostí svěřila, to by raději spolykala vědro horkého uhlí.

„Nemusíš se bát,“ odvětila Sabrina s předstíranou lehkostí, „že bych si hrála na žárlivou manželku nebo snad po tobě požadovala něco, co nebylo součástí naší dohody. Jak už jsem řekla, jsi volný a můžeš si dělat, co chceš a s kým chceš. I když… je poněkud nespravedlivé, že podobnou volnost nemám i já.“

Niall si ji zkoumavě prohlížel. „Nevidím důvod, proč by sis nějakého milence nemohla opatřit. Přirozeně až porodíš dědice.“

„Přirozeně,“ řekla upjatě a se smutkem si uvědomila, že ji považuje jen za chovnou klisnu.

Jakmile přijížděli k další chatrči, Niall Sabrinu upozornil: „Tady se asi chvíli zdržíme. Střecha potřebuje opravit a já jsem si ještě nenašel čas, abych se tu zastavil.“

Ještě ani nestačil dokončit větu, když zpoza domu vyběhli dva štíhlí, černovlasí chlapci. S výskotem se jim rozběhli v ústrety, avšak když Rab výhružně zavrčel a vycenil své tesáky, poplašeně se stáhli.

Sabrina rychle seskočila z koně a položila dlaň na psí čumák. „Jenom se nebojte. On vám neublíží.“

Chvíli jí trvalo, než děti spřátelila se psem, a když zvedla hlavu, uviděla k nim přicházet mladou ženu. Dlouhé vlasy měly stejný odstín jako černá havraní křídla a v bohatých loknách lemovaly krásnou, ušlechtilou tvář. Sabrina cítila, jak jí pokleslo srdce.

Na první pohled se nedalo pochybovat, že Niall k této rodině cítí zvláštní sympatie. „Sabrino, tohle je vdova Fletcherová a tihle dva holomci“ – něžně pocuchal rozčepýřené vlásky – „jsou její synové Simon a Shaw.“

„Nejsme žádní holomci!“ protestovali, ačkoliv se k jeho nohám tiskli jako mladé výhonky okolo pevné opory.

Sabrina pozorně studovala oba chlapce a nemohla nevidět podobnost s Niallem. S hořkostí v srdci si uvědomila, že je s největší pravděpodobností jejich otcem.

„Jsem Fenella,“ řekla jejich matka něžným melodickým hlasem. „Prosím, má paní, mohu vám poskytnout menší občerstvení?“

„Budu ráda,“ odpověděla Sabrina. „Ale myslím, že mě můžeš oslovovat křestním jménem.“

Zatímco Niall kontroloval děravou střechu, pozvala Sabrinu dovnitř a nabídla jí šálek čaje. Rab zůstal venku, kde si hrál s dětmi.

Sabrina si všimla, že vdova právě vstala od svého stavu. „Prosím, nenechej se rušit od práce.“

„Ale ne, stejně si potřebuji na chvíli odpočinout.“

Fenella vzala z ohniště konvici vřící vody a zalila vonné lístky čaje. Sabrina si zatím se zájmem prohlížela látku v barvě McLarenů.

„Překrásné,“ řekla a s uznáním pohladila bezchybnou strukturu rukodělné práce.

Fenella se mile usmála. Položila konvici na stůl a z rohu místnosti přinesla štůček látky. „To je pro tebe.“

„Ach, ne… Nemyslela jsem… To si nemohu vzít.“

„Prosím. To je můj svatební dar. Teď, když jsi paní McLarenů, měla bys nosit naše barvy.“

Sabrina se usmála. „Bude mi ctí.“ Položila látku vedle sebe na lavici a zeptala se: Jsou všechny ženy rodu McLarenů tak talentované?“

„Většinou ano. A také si dobře umíme poradit s jehlou a niti.“

„Takhle dokonalá látka by v Edinburghu stála celé jmění.“

Fenella se na ni nevěřícně podívala, jako by se ji Sabrina snažila přemluvit k cestě na měsíc.

Vtom se zvenku ozval veselý jásot a psí štěkání. Sabrina vyhlédla z okna a uviděla Simona, který se válel s Rabem na zemi, zatímco Shaw si psisko snažil osedlat jako poníka.

„Máš krásné děti,“ řekla zamyšleně.

„Ano, jsou radostí mých dnů. Co můj manžel Gowin zemřel, Niall je skoro jako jejich otec.“

„Kdy se to stalo?“

„Před čtyřmi lety.“ Mladá žena si povzdychla. „Můj Gowin byl nejlepší přítel Niallova staršího bratra Toma. Zahynuli společně na moři. Niallův smutek byl stejně tak obrovský jako ten můj.“

Sabrina si uvědomovala, že se jí srdce svírá bolestí. A když se podívala na rozčepýřené chlapce, ucítila něco jako závist. Chtěla děti a zajímalo by ji, jestli Niall smýšlí stejně jako ona.

Když se loučili, Sabrina musela chlapcům slíbit, že se zase brzy zastaví a určitě s sebou nezapomene vzít Raba. Pak ještě zkontrolovala spravenou střechu a s uznáním ohodnotila práci svého manžela.

Ušklíbl se. „Jen se přiznej, drahá, že právě přemýšlíš o mém využití jako děvečky?“

Sabrina se rozesmála. „Něco takového mi právě prolétlo hlavou.“

„Jenže já jsem šikovný i v jiných věcech.“

„Vdova Fletcherová by s tebou jistě souhlasila,“ řekla Sabrina jízlivě. „Za tvou péči ti je zřejmě nesmírně vděčná.“

Překvapivě Niall odpověděl mnohem vážněji, než očekávala. „Chovám se k ní tak, jak se sluší. Je to vdova přítele mého bratra. Navzdory mé pověsti nepatřím k mužům, kteří zneužívají bezbranné ženy.“

Sabrina sice pozvedla obočí, ale z jakéhosi nepochopitelného důvodu mu věřila. „Nechápu pak, proč jsi tvrdil, že nad zneužíváním služebných se nikterak nerozpakuješ?“

Když se na ni Niall tázavě podíval, pokračovala přesladkým hlasem: „Toho dne, co jsem tě přistihla polonahého s Jean, si mě nechal věřit, že jste se milovali. Jenže ona mi dnes ráno přišla říct, že ti jen ošetřovala ránu.“

Na Niallově tváři se neobjevila ani nejmenší známka lítosti. „Pokud si dobře vzpomínám, odsoudila jsi mě dřív, než jsem ti mohl podat jakékoliv vysvětlení.“

Sabrina jen pokrčila rameny. „Co na tom záleží. Vždyť mi je docela jedno, komu věnuješ svou pozornost a s kým trávíš volný čas,“ lhala.

„Zranila jsi mě, maličká.“

„Tak o tom pochybuji.“

Vřele se na ni usmál. „Opravdu se ještě máš čemu učit, Sabrino. Neměla bys tak okatě dávat najevo, jak špatně o mně smýšlíš. Udělala bys lépe, kdyby ses mě snažila poznat a přesvědčila mě, abych změnil způsob svého nezřízeného života.“

Ušklíbla se. „Tak za prvé, změnit tě je zhola nemožné. A za druhé, nemám takový talent jako ty. Nikdy si nemohu osvojit tvé dovednosti svůdníka.“

„Ale ano, můžeš. Vlastně tě přesně tomu chci naučit.“

„Skutečně?“

„Ano. Tvůj prvořadý zájem by měl být zaujmout pozornost muže.“

„A jak to asi mám udělat?“

„To je docela jednoduché,“ podotkl Niall zamyšleně. „Měla by ses smát i té nejhloupější poznámce, kterou gentleman prohodí. Musíš předstírat zájem, viset na každičkém jeho slově a cudně klopit zrak. Tu a tam po něm šlehneš významným pohledem, jako by ses nemohla ubránit touze, kterou v tobě vzbuzuje. Musíš se prostě chovat tak, aby si připadal jako jediný muž na světě.“

Přesně tohle ty vyvoláváš v každé ženě, pomyslela si Sabrina. „Připadá mi to poněkud frivolní.“

„Nejdříve ze všeho,“ pokračoval Niall a zcela záměrně přehlédl její poznámku, „musíš přestat s tou svou jedovatostí. Medem získáš mnohem více než octem.“

V očích mu tančily pobavené jiskřičky. Sabrina věděla, že ji Niall schválně popichuje, nicméně neexistoval způsob, jakým by se mu mohla bránit.

V následujících dnech se zdál stále pozornější a kouzelnější. Uplynul první týden jejího pobytu v Niallově domě a Sabrina dokonce začala doufat, že se jejich spojení může časem vyvinout ve skutečné manželství.

Dny rychle míjely jeden za druhým. Niall většinu času trávil mimo domov, zcela zaměstnán svými povinnostmi, a vracel se až před večeří, při které jí vyprávěl o problémech klanu nebo jí dával další

verbální lekce ve svádění. Poté Sabrina většinou zasedla k ručním pracím, zatímco Niall se usadil ke krbu a četl – občas i hlasitě. Když poprvé otevřel objemný svazek, Sabrina se na něho překvapeně podívala.

Niall si jejího údivu nemohl nevšimnout a řekl: „Copak sis skutečně myslela, že celý život nedělám nic jiného, než svádím krásné dámy? Asi bys měla vědět, že v mládí jsem se věnoval studiím stejnou měrou jako ženám."

Když se Sabrina dozvěděla, že Niall studoval na těch nejlepších univerzitách Evropy, nechtěně k němu pocítila obdiv. Kdyby ho dále považovala za lehkovážného floutka a nezodpovědného proutníka, mohla by mu snáze odolávat. Jenže Niall McLaren se zdál mnohem složitější, než předpokládala.

„Muselo to být pro tebe velice namáhavé," utrousila suše, „odložit zábavu a věnovat se tak závažným věcem, jako jsou studia."

„Vlastně máš pravdu."

„Obávám se, že ode mě se soucitu nedočkáš."

„Jsi velice tvrdé děvče," řekl Niall a koutky úst mu pobaveně cukaly.

Ke svému velkému překvapení Sabrina zjistila, že se jí jejich škádlení líbí. „Ne, jsem jen pravdomluvná."

„Ani z poloviny nejsem takový zpustlík, za jakého mě považuješ."

„No…, možná z *poloviny* ne."

Sabrina s uspokojením sledovala, jak se ušklíbl. Připadalo ji osvěžující procvičit si svůj důvtip s mužem, který se podobá prudké jarní bouři. A Niall ji jen dále pobízel. Velice často utrousil skandální poznámku, která hraničila s veškerými zásadami slušného chování.

Jeho výuka v umění koketování a laškování jí poskytovala mnohem více zábavy, než by si kdy pomyslela. K jejímu velkému zmatku jí největší zklamání přinesla manželská postel. Po první noci Niall neprojevil ani ten nejmenší zájem se s ní milovat. Vždy ji jen lehce políbil na dobrou noc, objal ji v náručí a okamžitě usnul.

Popravdě řečeno, Sabrina jeho lhostejnost očekávala. Nepatřila k ženám, které by dokázaly v mužích jako Niall probudit vášeň. Nicméně přesto ji bolelo, že ji takhle opustil. Noc co noc spala nahá v jeho náručí, neboť jí nikdy nedovolil vzít si noční košili, ale to bylo vše.

Pomalu si na svou nahotu začínala zvykat a už jí vůbec nepřipadalo nevhodné, že se před Niallem producírovala nahá. Ráda se dívala na jeho nádherné svalnaté tělo a s povděkem přijímala letmé pohlazení, které jí čas od času dopřál.

Každou noc kontroloval Sabrinino zranění a sám ho ošetřoval. Jeho starostlivost ji však znepokojovala mnohem více, než kdyby ji jednoduše přehlížel. Stal se nebezpečnějším, než očekávala, a ona čím dál více zranitelnější.

Alespoň že našla uspokojení ve svém začlenění do Niallovu klanu. K její velké úlevě se zdálo, že ji všichni akceptují jako svou paní. Ve svém novém domově si připadala vítaná, zatímco úchvatná Vysočina si podmanila její duši.

Tentýž týden ji Niall vzal na vyjížďku, aby jí ukázal hornatou část země, která už celé generace patřila rodu McLarenů. S pobavením a uspokojením sledoval Sabrinin výraz, když téměř se zbožnou úctou pozorovala skalnaté vrcholy hor, pokojná jezera a tajemná údolí, ve kterých se líně povalovala těžká mlha.

V takové nádheře mohla alespoň na chvíli zapomenout na nebezpečí a na krvavá pravidla, která řídila život na Vysočině. Svým svazkem s Niallem se jí sice nepodařilo nastolit mír, ale teď, když Nialla označili jako nástupce Anguse, se její klan ocitl v bezpečí.

Od Geordieho se Sabrina dozvěděla, že Niall hned druhého rána po obřadu zajel navštívit jejich úhlavního nepřítele.

„Ostře Buchanana varoval," tvrdil Geordie. „Klan Duncanů už nebude trpět dalšími nájezdy. Připadá mi však zvláštní, že Owen tvrdil, že on s žádnými nájezdy nezačal a náš dobytek nemá. Ale copak mu můžeš věřit, takovému mizerovi?"

Niall se Sabrinou odmítl o Buchananovi diskutovat. Kdykoliv se o něm jen zmínila, stal se nedůtklivý a podrážděný.

V záležitostech klanu se však ukázal velice vstřícný. Jednou u večeře se mu Sabrina zmínila o myšlence, která ji napadla na návštěvě u vdovy Fletcherové.

„Tartanová látka, kterou jsem dostala od Fenelly, je překrásná. V Edinburghu jsem něco tak kvalitního ani neviděla. Ráda bych napsala svému nevlastnímu otci a požádala ho, aby s tamními obchodníky projednal možnost spolupráce."

„Co máš na mysli?"

„Kdyby ženy z našeho klanu začaly svou látku prodávat, vydělaly by si celkem slušné jmění. Jistě by nějaké to přilepšení ke svému bídnému živobytí uvítaly."

„Tím jsem si jistý, drahá," souhlasil Niall. „Vidím, že jsi dobrá nejen v cifrách, ale i v obchodě."

Jeho chvála Sabrinu potěšila více, než byla ochotná přiznat. Ráda by si dokázala, že je užitečnější, než jen že přinesla štědré věno. A právě tady mínila začít.

Jako paní domu měla spoustu práce s vedením domácnosti a s problémy klanu, které nezasahovaly do kompetence mužů. Paní Patersonová i vdova Grahamová jí však ochotně pomáhaly.

Eva ji navštívila hned dva dny po sňatku a nabídla jí pomocnou ruku při přípravách na květnové oslavy, které se měly pořádat už příští týden. Jednalo se o tradiční svátek, který pocházel z pohanského Beltane.

Poté Eva doprovodila Sabrinu na tržnici, kde koupila obrovské kolo sýru a ingredience k přípravě masových koláčků.

V tiché shodě se vyhnuly tématu Sabrinina manžela. Přesto na něho nemohla přestat myslet. Navzdory urputné snaze ignorovat ho v sobě prostě nenašla dost sil, aby odolala jeho kouzlu a přirozenému šarmu.

Kdykoliv začala přemýšlet o jejich společné budoucnosti, Sabrininy pocity se zmítaly kdesi mezi radostnou euforií a hrůzou. Niall McLaren zosobňoval nejkouzelnějšího, nejfantastičtějšího a zároveň nejnesnesitelnějšího muže, jakého kdy poznala, a navzdory její vůli se jí začal pomalu dostávat pod kůži. Stále více si uvědomovala, že je vůči němu zcela bezbranná.

Čtvrtého dne jejich manželství došlo k první hádce. U snídaně se dozvěděla, že Niall jí z látky, kterou dostala jako svatební dar od svého nevlastního otce, nechal ušít půl tuctu nových šatů a spoustu jiných kousků prádla, a to všechno jen podle jeho vlastního uvážení.

Navzdory obrovského věnu, které přinesla svému manželovi, Sabrinina vrozená šetrnost nad takovým rozhazováním přímo křičela nevolí.

„Ale vždyť ta látka je už zaplacená," odvětil Niall, když rozhorleně poukazovala na zbytečné utrácení. „A proč si myslíš, že by ti ji tvůj nevlastní otec dával, kdyby přitom nemyslel na nové šaty?"

„Ale nemusel jsi najímat švadleny. Vždyť si šaty umím ušít i sama."

„Dal bych přednost zkušeným prstům, které vědí, co je to elegance a módní střih," podotkl Niall jízlivě.

Když Sabrina dále protestovala, zamračeně se na ni podíval. „Neznám jinou ženu, která by tak tvrdošíjně odmítala nové šaty."

„Tomu se ani nedivím, s tvým okruhem přátel. Jenže já nikdy nebudu takovou tou naparáděnou křehotinkou, kterých ty znáš celé stovky."

Pobaveně se na ni podíval. „To máš pravdu. Ale teď jsi zemanovou manželkou a jako taková máš určitou povinnost podle toho i vypadat. Potřebuješ střih šatů, který dá vyniknout tvým

křivkám. A i kdyby ty mdlé a nevýrazné šaty, které nosíš, neurážely mou důstojnost, pohledná dívka by měla chodit v hedvábí a krajkách.“

„Kdybych byla pohledná dívka.

Přitiskl jí prst na rty, aby ji utišil. „Tak už dost, maličká. Buď poslušnou ženou a nedohaduj se se mnou.“

Sabrina se kousla do rtu a raději se uklidnila, neboť věděla, že další protesty jsou zcela zbytečné. Občas se jí zdálo, že slovo *ne* je pro Nialla zhola cizí.

Další nesnáz nastala, když švadleny přišly na první zkoušku. Niall se pohodlně uvelebil v křesle poblíž krbu a se sklenicí whisky v ruce prohlásil, že jim bude rád nápomocný. Sabrina by ho stěží mohla vykázat z jeho vlastní ložnice, aniž by přitom neztropila scénu.

Když jí švadleny začaly svlékat šaty, snažila se ho ignorovat, což se však ukázalo jako nemožné. Měl na sobě koženou vestu a kalhoty, černé vlasy si stáhl tenkým řemínkem, a ačkoliv se mezi štůčky drahých látek zdál jako doma, vyzařovala z něho mužnost a živelná energie. A když se tenká látka spodničky napnula na Sabrininých prsou, v jeho očích zahlédla jiskřičku zájmu.

„Ten výstřih by měl být hlubší,“ podotkl Niall. „Aby vynikla přednost ňader.“

„To nemyslíš vážně!“ vykřikla Sabrina. „Vždyť bych vypadala jako nějaká levná holka!“

„Jen se nebojte, paní,“ namítla jedna ze švadlen. „Vždyť takový výstřih nosí i ty nejurozenější dámy.“

A když se Sabrina pohoršovala nad cenou, Niall se jen usmál. „Takové jednoduché šaty se nedají ani srovnat s těmi, které se nosí v Evropě. Urozené dámy jsou za plesové šaty ochotny vydat takovou sumu, která by přes zimu pohodlně uživila celou farmářskou rodinu.“

A tak to pokračovalo. Niall občas vyjádřil svůj názor, sem tam utrousil poznámku ohledně dokonalých tvarů své ženy, a když švadleny skončily, propustil je s tím, že už své ženě pomůže sám.

Sabrina cítila, jak jí po zádech přejel mráz. Jak je jen možné, že pouhá vyhlídka na jeho pomoc při oblékání zní jako nejsmyslnější věc na světě?

„No,“ řekl Niall, když osaměli, „ještě chceš popírat, že jsem expert?“

„Ne,“ musela přiznat, neboť jeho výběr barev a stylů se zdál vskutku dokonalý. „Tvá proslulost je zasloužená.“

„Co to slyším, lásko? Kompliment z tvých krásných úst?“

Lásko. Sabrina se kousla do vrchního rtu. „Kde ses toho o ženské módě tolik naučil?“ zeptala se.

„Rok jsem pobýval ve Francii a Itálii.“

Docela dobře si ho dovedla představit. Ozdoba všech plesů a večírků, objekt touhy a divokých snů. „Předpokládám, že právě tam ses zdokonalil i ve svém umění svádění.“

„Vlastně ano.“ Zasněně se usmál. „Francouzské dívky mě málem utahaly k smrti.“

„Jak vidím, tak bohužel neuspěly.“

Niall její kousavou poznámku prostě ignoroval. Je načase, abys začala nosit šaty, které nebudou zakrývat tvé přednosti. V těch nových budeš překrásná. Řekl bych, že se staneš objektem žárlivosti nejedné ženy.“

Samozřejmě že jsou žárlivé, pomyslela si Sabrina, ale rozhodně ne kvůli jejím novým šatům. Je to jen proto, že si vzala Nialla McLarena. „Nemusíš mi stále platit falešnou mincí. Moc dobře vím, že krásy jsem příliš nepobrala.“

„Možná ne v běžném slova smyslu,“ řekl Niall zamyšleně. „Záleží jen na tom, jakýma se na tebe kdo dívá očima a co vlastně hledá.“

Skepticky se na něho podívala.

„Krása bývá většinou přeceňována,“ prohlásil Niall. „Okouzlující vitalita, bystrý rozum, milý pohled, svůdný úsměv může často kompenzovat i tu největší fyzickou krásu.“

„Jenže já vím,“ řekla Sabrina a nemohl potlačit určitý osten hořkosti, „že většina gentlemanů dává přednost typické kráse.“

„Někteří snad. Ale věř mi, klasická krása není tím hlavním atributem, který přitahuje mužskou pozornost.“

„Podle mé zkušenosti ano.“

„To jsem nevěděl, že jsi tak zkušená,“ řekl Niall posměšně.

„Víc, než si myslíš.“ Sklopila zrak. „Byla jsem zasnoubená. On… si našel jinou. Mnohem krásnější.“

„V tom případě musel být blázen.“

„Ne, to ne. Zamiloval se. On… si vzal mou sestřenici.“

Niall se zamračil. „Ach, tu sestřenici, která před rokem pořádala zásnubní ples. Řekni mi, je to tentýž muž, který v posteli nedokáže uspokojit ženu?“

Sabrina si vzpomněla na tichou zpověď své sestřenky, že milování si užívají jen muži. „Jak bych něco takového mohla vědět?“ řekla Sabrina se zarděním.

„Ale tvá sestřenice o rozkoši v manželské posteli nemá ani páru, není to tak?“ Něžně se usmál. „Ačkoliv riskuji, že to bude znít namyšleně, dovolil bych si tvrdit, že jsi svým manželstvím udělala dobrý obchod.“

Opravdu udělala dobrý obchod? pomyslela si Sabrina a zamyšleně se na něho podívala. Když nic jiného, Oliver bude své ženě alespoň věrný. Kdežto ona si o věrnosti svého muže nedělala zbytečné iluze. Hned na začátku jí dal jasně najevo, že se svého způsobu života nemíní vzdát. Toužil po svobodě a dobrodružství, které v manželské posteli rozhodně nenajde.

Niall opětoval její zkoumavý pohled. Trápilo ho, jak málo si Sabrina důvěřuje. Měl však v úmyslu dokázat jí, že se mýlí. Jestli ničeho jiného v manželství nedosáhne, alespoň ve své sladké myšce probudí vášnivou a sebevědomou ženu.

Pomalu vstal a postavil se těsně před ni. S rukama na jejích ramenou ji opatrně obrátil tak, aby v zrcadle mohla vidět svůj obraz.

„Každá žena má svou vlastní krásu…, svou vůni…, vášeň. Musíš se jen lépe dívat."

Jaké je jeho tajemství? pomyslela si Sabrina omámeně. Pramení snad jeho legendární úspěch ze schopnosti přesvědčit každou ženu, že je krásná a jedinečná?

„Podívej se na sebe, maličká," zašeptal, „mýma očima."

Sabrina pozvedla zrak a na malou chvíli se jí zatajil dech. Šaty měla vpředu rozepnuté a pod tenkou látkou spodničky se jasně rýsovaly růžové hroty bradavek, zatímco tváře jí hořely vzrušením.

„Co… vidíš?" zeptala se šeptem.

„Překrásnou dívku. Podívej se na její vlasy…, tak tmavé a bohaté, jak se třpytí…"

Dlouhými prsty opatrně rozepnul ozdobnou sponu a nechal hedvábný vodopád volně spadnout na Sabrinina ramena. „Je snem každého muže, aby takovou hebkost cítil na svém nahém těle. A ta pokožka…" Dlaněmi objal štíhlé hrdlo. „Kurtizána by za tak bezchybnou saténovou pokožku zabíjela."

Z ramen jí uvolnil šaty, které s tichým zašustěním dopadly na zem. Sabrina před ním stála jen v tenké košilce. „Tahle postava… Delikátní bílá ramena…, hebká ňadra zdobená rozkošnými hroty…, štíhlá stehna, která jsou příslibem ráje…" Rukou pomalu přejížděl po jejím těle a dotýkal se jí tak, jako by ji vyrobili z křehkého porcelánu. „Věř mi, maličká. V ženském těle se vyznám a to tvé je hodno laskání krále."

Sabrina s bušícím srdcem sledovala svůj obraz a nakonec by Niallovi snad i uvěřila.

„Jsi naprosto okouzlující."

„Já… nejsem…"

Vzal ji něžně za ramena a zaklonil ji dozadu, takže se jejich těla dotýkala.

„Ano, jsi," opakoval procítěně. „Vyzařuje z tebe krása tvého ducha, sladká Sabrino. A ta je mnohem viditelnější, když jsi vzrušená. Miluji oheň ve tvých očích, který dokáže vznítit jak tvá vášeň, tak tvůj hněv."

Rukama pomalu sklouzl níže, drobná ňadra skryl ve svých dlaních a něžně je formoval. Sabrina náhle pocítila slabost.

„Jestli se ti vskutku zdám… vzrušující," koktala, „proč potom… Proč ne…" Nemohla pokračovat. Nedokázala to.

„Proč jsem se s tebou od naší svatební noci nemiloval? Poněvadž tvé tělo, maličká, se musí nejdříve zotavit z mého tvrdého vpádu."

Na prsou pocítila tíživé napětí. „Myslela jsem si…, že už o mě nemáš zájem."

„Ne, sladká myško. Ujišťuji tě, že to pro mě není vůbec jednoduché." Jeho intimní úsměv představoval největší kompliment, jakého se jí kdy dostalo. „Ale teď si myslím, že je čas, abych situaci uvedl na pravou míru."

„Teď? To nemyslíš vážně!"

„Pokud jde o svádění, vždy to myslím vážně."

Snažila se od něho odtáhnout, ale Niall jí to nedovolil.

Prsty promyšleně obkroužil kolem citlivých hrotů, až ztuhly touhou, a pak je začal něžně třít.

Sabrina zalapala po dechu a mezi nohama ucítila důvěrně známou touhu.

„Vidíš, jak se k sobě hodíme?" řekl a rty přitiskl na bělostnou pokožku dlouhého hrdla. „Díky tvé výšce se nemusím při každém polibku naklánět skoro až k zemi…"

Mezi zuby něžně uchopil ušní lalůček a Sabrina se zachvěla. „Už jsem ti říkal, co cítím, když tě líbám? Jak sladce chutnáš… Tvé rty jsou opojné jako víno, tvůj dech voní jako nektar, pokožka tak hebká a hladká… Chci se z tebe napít."

Čarovný hlas ji obklopoval jako měkký samet a uvnitř svého těla ucítila pulzující vlny vzrušení. Dlouhými prsty znovu obkroužil bělostné obliny ňader a polaskal se s citlivými bradavkami.

„Ale je toho mnohem víc, co ti chci ukázat, maličká. Chci tě vést, abys objevila svou vlastní smyslnost…"

Právě jsem ji objevila, pomyslela si Sabrina omámeně. Kdekoliv se jí dotkl, pocítila až neskutečnou rozkoš. Odevzdaně zavřela oči a slastně přijímala jeho provokativní dráždění.

Jeho horké rty pomalu putovaly po štíhlém hrdle, stále níž, přes bělostná ramena. Každé další polaskání před ní otvíralo bránu do světa smyslnosti. „Nialle…“

„Myslím, že nastal čas další výuky.“ Odtáhl od ní své vzrušující ruce. „Odhal si ňadra, maličká. Udělej to kvůli mně.“

„Co?“ Vyděšeně otevřela oči. „Proč?“

„Protože se na tebe chci dívat, sladká Sabrino. Chci tě naučit, co je to rozkoš. Chci prozkoumat každičkou oblinu a jamku tvého nádherného těla… A chci, abys ty prozkoumala to mé. Chci ti ukázat, jak mě potěšit… A teď udělej, co jsem ti řekl.“

Sabrina zardělá studem na chvíli zaváhala.

V odrazu zrcadla viděla jeho úsměv. „Opravdu máme co dohánět. Budeme muset něco udělat s tou tvou plachostí.“

Třesoucími se prsty začala pomalu rozepínat malé knoflíčky spodní košilky. Když rozevřela výstřih, aby Niallovým lačným očím odhalila bělostné obliny, růžové hroty bradavek se bezostyšně tyčily a doslova žadonily o pohlazení.

„Nádhera,“ řekl líným tónem. „Teď se dotkni bradavek.“

„To… neudělám…“

„Nezapomeň na svůj slib, lásko. Copak jsi nepřísahala, že budeš svého manžela poslouchat a ctít ho?“

Sabrina zahanbeně sklopila zrak a váhavě udělala, co po ní požadoval. Když se prsty sevřely kolem napjatých bradavek, celým tělem ji projela nečekaná rozkoš.

„Skvělé. Teď tak chvíli vydrž. Zůstaň přesně, kde jsi.“

Nechápavě se podívala za Niallem. Ten však neodešel příliš daleko. Jen k nejbližší židli, na kterou přehodil vestu a košili.

Sabrina pocítila zmatek. Nevěděla, čeho se bojí víc. Jestli Niallova svalnatého těla, nebo pocitu vzrušení, který jí způsoboval dotek vlastních rukou. Niall jí nabízel divokou a bezbřehou vášeň, příslib extáze a naplnění.

Niall se pohodlně usadil v křesle poblíž krbu a pak se na ni podíval. V očích měl vepsanou touhu a smyslnost.

Na jeho otevřené projevy chtíče si už pomalu zvykala, ale když si začal rozepínat poklopec kožených kalhot, přece jen ztuhla. Netrvalo dlouho a Niall před jejíma očima odhalil jak černé chloupky svého mužství, tak tvrdý, dlouhý úd, který tepal touhou.

Jednalo se o tak nestydatý a hříšný výjev, že zcela zaujal Sabrininu pozornost.

„Pamatuješ si, jak jsem tě líbal mezi stehna, maličká?“ zeptal se Niall. Jednoho dne se naučíš vzít můj penis do úst, dráždit ho svými

rty a jazykem, dychtivě ho sát. Na něco takového však ještě nejsi připravená. Teď si prostě budeme dopřávat vzájemnou rozkoš. Pojď…, sedni si mi na klín.“

Než Sabrina donutila své zesláblé končetiny k pohybu, Niall musel svou žádost ještě jednou zopakovat. Opatrně se k němu přibližovala a žilami jí koloval tak smyslný pocit, jaký ještě nikdy nezažila.

Jakmile se ocitla dostatečně blízko, aby na ni dosáhl, vzal ji za ruku a přitáhl ji k sobě. Sabrina se náhle ocitla v něžném zajetí jeho svalnatých paží.

„Neboj se být ženou, maličká,“ šeptal zastřeným hlasem.

„Já se nebojím,“ lhala. Na stehnech cítila jeho tvrdé mužství a hlava se jí točila závratí.

„To je dobře. Pak můžeme začít naši milostnou hru. Tentokrát *ty* budeš svádět *mě*.“

„Já… nevím jak.“

„Budu tě učit. Nabídni mi svá ňadra, maličká.“

„Jak…, takhle?“ Váhavě vzala prsy do dlaní a podepřela je.

„Výš… Přitiskni je k sobě, abych je mohl líbat.“

Sabrina v sobě pocítila instinktivní ženskou touhu potěšit ho. Ačkoliv si připadala zahanbená, stiskla obliny svých ňader k sobě a pozvedla je výš, dokud tuhé hroty bradavek bezostyšně netrčely přímo proti Niallovým ústům.

„Tvé bradavky se podobají vzácným drahokamům… Téměř žadoní o polaskání. Chceš, abych je sál?“

Sabrina jen tiše přitakala.

„Řekni to, maličká.“

„Já… chci…, abys je sál.“

„Pak mi je musíš nabídnout.“

S ňadry v dlaních se nahnula dopředu a nepatrně se vyklenula, aby na ni lépe dosáhl. Niall sklonil hlavu a ochutnal ji. Jakmile jazykem přejel po horkém ztuhlém vrcholu, Sabrina hlasitě zasténala.

Horkost a vzrušení projelo Sabrinou jako rána bičem. Všechny smysly se spojily v jedno. Jeho rty v ní rozněcovaly spalující žár. Chvěla se vášní a bezbřehou touhou. Když se odtáhl, málem ho popadla za vlasy a přitáhla si ho zpátky.

„Jak vzrušující.“ Jeho hlas ji hladil jako hedvábí. „Máš nádherná ňadra. Lesknou se a jsou tak vlhká… Jen zvýšily můj chtíč.“

Smyslně se prohnul v bocích a svůj touhou tepající úd přitiskl na Sabrinino stehno. Jak je možné, že ho tolik chce?

„Pomalu, lásko. Tohle je další lekce… Trpělivost činí rozkoš ještě sladší.“

A znovu se svými rty přisál k citlivým vrcholům, mazlil se s nimi, sál je, něžně okusoval a dráždil špičkou jazyka.

„Chceš mě potěšit?“ zeptal se zastřeným hlasem, když ji konečně osvobodil od slastného týrání.

„Ano…“

„Musíš to říct.“

„Chci tě potěšit.“

„A jak to chceš udělat?“

„Já… Ty… Mohli bychom se milovat?“

„To zní lákavě. Chceš mě, maličká?“

„Ano.“

„Tak mi to musíš říct.“

„Nialle…, chci tě.“

„Chceš, abych tě naplnil?“

„Ano…“

Jeho ďábelský úsměv jí vzal dech. „Všechno ve správném pořadí,“ zašeptal. „Naplním tě až po okraj, ale teď ještě ne, sladká Sabrino…“

Trochu ji posunul, takže se mu hlavou opírala o rameno, pak vzal lem spodničky a vykasal ji až k pasu. „Roztáhni nohy.“

Sabrina poslechla a zcela se před jeho lačným pohledem rozevřela.

„Teď se pohlaď.“

Pokořením zavřela oči, ale udělala přesně to, co po ní požadoval. Když konečky prstů vsunula do horké štěrbinky, prudce přitom vyklenula boky a vyšla vstříc náhlému přílivu rozkoše.

„Jsi vlhká?“

„Ano…,“ zašeptala.

„Musím se přesvědčit sám.“

Dvěma prsty se něžně probíral hebkými chloupky, pak opatrně rozevřel okvětní plátky jejího ženství a bříškem palce přejel přes lepkavý pupen, zatímco dva dlouhé prsty vsunul do Sabrinina nitra. Celým tělem jí projely prudké vlny divoké touhy.

„Přesně jak jsem očekával. Jako horký samet.“

„Prosím…“

„Prosím co?“ Pomalu prsty vytáhl a znovu je zasunul dovnitř. „Prosím nechej své prsty uvnitř, nebo prosím vytáhni je?“

Sabrina se křečovitě zachvěla. Namáhavě lapala po dechu a zoufale se tiskla k jeho tvrdému mužství.

„Myslím, maličká, že jsi připravená… Jestli chceš, můžeš si na mě nasednout… Toužíš po mně?“

„Ano…“

„Tak roztáhni nohy a sedni si mi rozkročmo na klín.“

Zoufale se snažila obrátit, ale nohy se jí zapletly do spodničky a ona se cítila tak slabá, že se sama nedokázala osvobodit. „Prosím, pomoz mi.“

Na jeho krásné tváři se mihl ďábelský úsměv. „S největší radostí.“

Rukama ji vzal v pase, nepatrně ji nadzvedl a obrátil tak, aby jeho tepající mužství směřovalo přímo do horké puklinky.

Se srdcem bušícím až v krku se Sabrina poháněná divokou potřebou snažila přitisknout blíže.

„Jen klid, má malá tygřice,“ zašeptal Niall a zkušeným pohybem ji pomalu navedl na pevný vrchol svého mužství, když vtom boky prudce vyrazil kupředu.

Sabrina vykřikla a prsty mu zoufale zaryla do ramene. Zaplavila ji bezbřehá rozkoš. Náhle měla dojem, že se ocitla v nebi. Znovu ho cítila. S tváří zabořenou do jeho ramene si přála takto zůstat navždy.

Jenže Niall s ní měl jiné záměry. Prsty ji objal v pase, něžně ji nadzvedl, aby se mu ještě více rozevřela, a zasunul svůj úd až po samotný okraj. „Jsi tak úzká… Dobrotivé nebe, tolik mě vzrušuješ…“

Když se začal pomalu pohybovat a Sabrina mu vyšla v ústrety, zašeptal: „Teď mi, má sladká, poskytni tu rozkoš… plně si tě vychutnat. Chci tě slyšet křičet touhou a vzdychat rozkoší… Chci, aby ses na mě zmítala a křičela slastí…“

A pak jí Niall ukázal, jak se má pohybovat. S rukama pevně sevřenýma kolem jejího pasu ji nenechal ani na chvíli odpočinout. Udával divoký rytmus a stále ji pobízel k rychlejšímu a rychlejšímu tempu.

Když na rameni ucítil její zoubky, vítězoslavně se zasmál a dál pokračoval ve zběsilé jízdě, dokud se Sabrinino tělo nenapjalo a v křečovitém uvolnění se mu nesvezlo do náručí. Niall zaklonil hlavu a nehnutě vychutnával poklidné vlny rozkoše a uvolnění, které mu proudily v žilách.

Až mnohem později se vzpamatoval a zeptal se, jestli je v pořádku.

Sabrina jen mlčky přikývla. Niall ji vyvedl až na samotný vrchol, ale rozhodně jí neublížil. Kromě jejího srdce. Ten zranitelný lidský orgán se nacházel v mnohem větším nebezpečí než kdy předtím.

Už věděla, v čem se skrývá Niallovo tajemství. Dokázal ženu přesvědčit, že je krásná, smyslná, chtěná. Naplnil všechny její

romantické sny. Zosobňoval ideál vzorného manžela. Stal se pro ni smyslným milencem i chápajícím přítelem. A její nezkušenost ji činila zcela bezmocnou.

Když na rtech ucítila jeho dech, stáhla se ve snaze uniknout mu, ale Niall ji nepustil. Prsty ji něžně uchopil za bradu a přinutil ji, aby se mu podívala do očí.

„Jsi velice bystrá žákyně, maličká."

Sabrina se smutně dívala do těch překrásných očí a uvědomovala si, že to nebude trvat dlouho a Niallovi se omrzí.

A pak mi zlomíš srdce, pomyslela si zoufale. A na světě neexistovala síla, která by tomu mohla zabránit.

11

Chtěla ho. Chtěla ho tolik, až to bolelo. Niall v ní probudil divokou vášeň, zbořil veškeré zábrany a odhalil bezostyšnou živočišnou touhu.

Její vlastní chtíč Sabrinu uváděl do rozpaků. Představovala si sama sebe nahou v jeho náručí, jak mu dovoluje – ne, jak ho prosí, aby s ní dělal věci, které by žádná slušná dáma nepřipustila.

A přesto se stala jeho velkým dlužníkem. Niall jí dal pocit krásné, smyslné ženy. A když se na ni díval tím svým toužebným pohledem, téměř by uvěřila, že ji chce stejně silně jako ona jeho.

Moc dobře však věděla, že oddávat se marným nadějím by bylo holé bláznovství. Na chvíli se jí snad podařilo upoutat jeho pozornost. Představovala pro něho určitou výzvu. Rozhodl se, že z nevýrazné myšky stvoří smyslnou ženu. Jenže existoval dlouhý zástup krásných žen, o které Niall už dávno ztratil zájem, a Sabrina věděla, že nebude trvat dlouho a bude k nim patřit i ona.

Svou nicotnost si znovu uvědomila toho dne, kdy k ní večer před Beltane přišla Eva Grahamová, aby ji poučila o místních zvycích.

„Po ránu si musíš tvář omýt rosou, abys měla krásnou pokožku," vysvětlovala Eva. „A před dveře svého milého zasadit větévku hlohu. A když nastane večer…" Eva se usmála. „Na všech kopcích začnou hořet obrovské ohně a všude je slyšet smích a veselí. A okolní tma poslouží jako úkryt milencům. Vzpomínám si na loňský Beltane, kdy jsme odjeli do lesa a rozdělili se na dvojice a já a Niall… Ach, odpusť mému nevymáchanému jazyku. O *tom* bys jistě nechtěla slyšet."

Sabrina nikdy nedokázala skrýt své emoce a teď si s hrůzou uvědomovala, že se jí při zmínce o Niallových milostných aférách s krásnou vdovou ve tváři odráží zoufalství a žárlivost.

Eva okamžitě nasadila smutný výraz. „Bála jsem se, že se to stane, Sabrino. Ten mizera tě okouzlil. Přece jsem tě varovala, aby sis od něho držela odstup." Povzdychla si. „Ale to se dalo čekat. Niall je mistr ve svádění žen. Ten ďábel má klíč k otevření každého srdce."

„A co je to, ten klíč?“ zeptala se Sabrina z části ze zvědavosti, z části ze závisti k Eviným bohatým zkušenostem.

„Odhalí, po čem žena nejvíce touží, a pak jí to dá. S dámou zachází jako s děvečkou a s holkou z taverny jako s urozenou lady. Každá holka v hloubi srdce touží po uznání a respektu, zatímco šlechtičny občas potřebují změnu a chtějí mít dojem, že dělají něco zakázaného, něco skandálního.“

A přesně to Niall udělal i s ní, pomyslela si Sabrina hořce. Dokázal, aby se obyčejná žena cítila jako krasavice.

„Ale já ze sebe nenechám dělat hlupáka,“ mumlala si Sabrina spíše jen sama pro sebe.

„Znám spoustu žen, které by daly cokoliv, jen aby se ocitly na tvém místě,“ upozornila ji Eva.

Sabrina ztuhla. Až teď si uvědomila, že navzdory Evině velkorysému přátelství, které jí tak ochotně nabídla, když se jednalo o jejího manžela, byla stále její sokyní.

„Dej si pozor, drahá,“ varovala ji Eva. „Ještě žádná žena Nialla neuspokojila natolik, aby jí zůstal věrný. Možná by ses měla pokusit o něho bojovat. Kdybych byla na tvém místě, použila bych veškeré dostupné zbraně, jen abych si ho udržela.“

„Zbraně? Jaké zbraně?“

„Třeba bych mu neservírovala své srdce až k nohám! Před mužem nikdy nesmíš dát najevo, že si tě získal.“

„Nevím, jestli ti rozumím.“

„Pro muže je to všechno jen sport, Sabrino. Když vyhrají příliš snadno, začnou se nudit a zanedlouho ztratí zájem.“

„Ale právě jsi mi poradila, abych za Nialla bojovala.“

„Ano, ale musíš být velice mazaná. Musíš ho získat, ne ho odradit. Muži jako Niall jsou raději lovci než kořistí. Věř mi, *vím* to. Udržela jsem si ho mnohem déle než ostatní jeho milenky. Ve hře, kterou on tak rád hraje, ho nikdy nesmíš pronásledovat. Alespoň ne tak, aby si toho všiml. Musíš zůstat nepolapitelnou. V každém případě bude jen dobře, když si uvědomí, že nestačí jen lusknout prsty a ty před ním lehneš na záda.“

„Tak s *tím* musím jen souhlasit,“ zamumlala Sabrina suše.

„Také by neuškodilo, kdybys projevila zájem o jiné gentlemany. Když uvidí, že není na světě jediný, probudíš jeho žárlivost a on pak o tebe bude bojovat.“

„To mi připadá…, vzhledem k mému manželskému slibu, jaksi… nevěrné.“

„Nikdy! V lásce a ve válce je dovoleno vše. A v tomto případě je v sázce opravdu hodně.“

Sabrina se chabě usmála. V sázce bylo přelétavé srdce Nialla McLarena.

Eva potřásla napudrovanou parukou. „Nevíš, proč ti tohle všechno říkám? Vždyť jsi má úhlavní sokyně.“

Sabrina věděla, že Eva mluví pravdu, a srdce se jí sevřelo úzkostí. Krásná vdova se nikdy netajila tím, že po Niallovi stále touží a že ho chce zpět do své postele.

Když Sabrina posléze osaměla, hlavou se jí honily zmatené myšlenky. *Opravdu* by měla za Nialla bojovat? Má vůbec význam se o něco takového pokoušet? Může snad doufat, že by ho mohla okouzlit svým šarmem?

Následující den dal Sabrině důvod k naději. Přípravy na oslavy ji zcela zaměstnávaly, když však napekla koláče a zkontrolovala i ten poslední detail, oblékla se do tradičního úboru žen z Vysočiny. Jednalo se o sněhobílou košili s nařasenými rukávy, na kterou se oblékl jednoduchý modrý živůtek, a sukni poskládanou z modro-zelené tartanové látky, jež se v pase přepásala ozdobnou sponou a jejíž dva konce se na rameni sepnuly broží se znakem klanu.

Když ji její manžel zhodnotil uznalým pohledem, zatajil se jí dech. „Je na tebe krásný pohled, myško.“

Ne tak jako na tebe, pomyslela si Sabrina. Oděný do rodového kiltu a plédu Niall vypadal vskutku jako neohrožený horal. „Bála jsem se, že ten výstřih bude na tvůj vkus příliš cudný.“

Šibalsky na ni mrkl. „Na můj vkus možná, ale pro paní klanu McLarenů je tak akorát.“

„Jsem ráda, že jsi spokojený, můj pane.“

„Více než spokojený,“ podotkl mírně a v očích mu tančily pobavené jiskřičky.

Niall nabídl Sabrině rámě a doprovodil ji před Creagturic, kde na louce právě začínala slavnost.

Později odpoledne vzduch naplnila vůně pečeného masa, která se linula od obrovských rožňů s napíchnutými kusy hovězího a skopového masa, a pivo a sladová whisky tekly proudem. Na vzdáleném konci louky muži soutěžili v hodu dlouhou dřevěnou kládou a u březového hájku stála skupinka muzikantů, kteří před večeří vyhrávali k tanci.

Sabrina procházela mezi hosty a s bolavým srdcem se zdravila s Niallovými dřívějšími milenkami. Betsy McNabová, služebná z

Banesku. Překrásná Eva Grahamová. Fenella Fletcherová se svými dvěma syny.

A ke svému velkému překvapení Sabrina zjistila, že i ona má své obdivovatele.

Když ji Geordie uviděl ve skotském kroji, oči mu zvlhly dojetím. „Vyrostla z tebe krásná horalka, děvče," řekl a zdálo se, že je ohromený.

Sabrina se zasmála. Niallova snaha podtrhnout její půvaby zřejmě neminula cíl. „Chtěla bych, aby mě takhle viděl dědeček."

Vtom se s ní spěchal pozdravit John McLaren: „Musím říct, že jsme na vás pyšní, paní," řekl obdivně.

Sabrina se uklonila a obdařila ho milým úsměvem. „To je od vás opravdu milé, sire. Vždy jsem měla ten dojem, že mě příliš neschvalujete."

„Ne, to je omyl, paní. Vždyť já jsem opravdu rád, že si vás Niall vzal. Zkrátka od smrti jeho otce jsem na Nialla tak trochu dohlížel."

Sabrina se ohlédla přes rameno na svého manžela, který se právě vítal se členy svého klanu.

„Popravdě řečeno, všichni jsme rádi, že jste naší paní," dodal John.

„Obávám se, že s Niallovou matkou se nikdy nebudu moci srovnávat. Podle všeho se jednalo o učiněnou světici."

„Ano, to máte pravdu. Ale vy jdete pilně v jejích stopách." Sabrina takovou chválu nečekala a rozpaky zrudla.

K velkému překvapení zanedlouho zjistila, že je o ni velký zájem i jako o tanečnici. Niall ji vyzval k prvnímu tanci, ale poté před ní neustále stáli zástupci mužského pohlaví obou jejich klanů a předháněli se v tom, s kým Sabrina půjde tančit.

Netrvalo dlouho a Sabrina se přistihla, že lehce flirtuje a testuje svou nově nabytou dovednost ve svádění.

Pomalu se začínalo stmívat. Niall se k ní vrátil a společně si vychutnali skvělou večeři. Po jejím boku zůstal i tehdy, když nastala noc a na všech kopcích se rozžaly ohně Beltane.

Sabrina cítila skutečné štěstí. Nad vysokými vrcholy rozeklaných hor zářil bledý měsíc a kolem ohňů, které se zde zapalovaly už od pohanských dob, začalo být opravdu živo.

Vysoké plameny ohňů olizovaly černou noc a flétny s dudami spustily podmanivou melodii. Sabrina s bázní a vzrušením sledovala chlapce, kteří neohroženě přeskakovali přes ohniště.

Jak se připozdívalo, veselí se stávalo stále hlučnější a divočejší. Mimo dosah světla ohňů se začínaly objevovat osamělé dvojice.

Sabrina cítila, jak ji magická noc obklopuje a naplňuje ji posvátnou úctou. Whisky, kterou pomalu popíjela, jí sice vstoupila do hlavy, ale mnohem více ji opíjela Niallova blízkost.

„Teď začne ta pravá legrace," zašeptal jí do ucha.

„Legrace?"

Hlavou kývl k nedalekému lesíku. Sabrina uviděla několik párů, jak mizí v okolní tmě, a srdce jí začalo bít jako o závod.

„Dávej si pozor, děvče, aby tě neunesl nějaký odvážný nemrava."

Sabrině jako by slova našeptával samotný ďábel. „A jsem snad v nebezpečí, pane?"

„A chtěla bys být?"

„Já…, snad ano."

Žár v Niallových očích byl odrazem jeho touhy.

Sabrina se zachvěla, otřesená silou svého ženství. Dnes nebyla šedou myškou. Dneska zosobňovala překrásný objekt mužské touhy. Věděla, že ji chce, a to ji naplňovalo neskonalým štěstím.

Neměla by však tak snadno podlehnout. Udělala by lépe, kdyby Nialla napínala a předstírala, že ještě stále váhá.

„Řekla bych, že dovádět se svou vlastní ženou musí být pro takového sukničkáře, jakým jsi ty, trochu nudné," poznamenala lehkým tónem.

Obdařil ji smyslným pohledem. „Snad by stálo za to, se o tom přesvědčit?"

Oplatila mu koketním úsměvem. „Rozhodně nemám v úmyslu umrznout k smrti, můj pane. Noc se zdá příliš chladná, než abych souhlasila s takovou nemravností."

Niall se pobaveně usmál. „Občas jsi až příliš průhledná, má drahá. Prozradila tě touha v očích. Jen přiznej, že se nemůžeš dočkat, až se takové zvrhlosti zúčastníš. Pojď, myško," řekl, když váhala. „Ukážu ti, jak se zahřát."

„Nu dobrá… Když na tom trváš."

„Je skvělé mít tak poslušnou ženu," zamumlal chraplavým hlasem.

Vzal ji za ruku a vedl ji dále od ohně do chladné noci. Prodírali se větvemi bříz a Sabrina cítila, jak jí divoce buší srdce. Za lesem se táhla dlouhá louka, na které se pásly tlusté ovce. Měsíc ozařoval jejich rouna tak, že se zdála jako postříbřená.

Sabrina se v duchu přesvědčovala, že jen touží ukojit svou zvědavost týkající se hýření pohanského svátku. Nicméně když Niall objevil skrytý koutek stranou od veselí, Sabrina si uvědomila, že lhala sama sobě. Stačilo Niallovo objetí a cítila, jak hoří touhou.

A když se jeho rty dotkly jejích, v hrudi jí na malou chvíli přestalo bít srdce. Políbil ji lehce, avšak i to stačilo probudit v ní vášeň, která ji zcela ovládla.

Odstoupil od ní, aby na zem roztáhl svůj pléd, a ona chtěla začít křičet, aby ji neopouštěl, ale naštěstí se k ní okamžitě vrátil.

Dlouhými prsty jí vjel do vlasů, našel ozdobný špendlík a opatrně ho uvolnil. „Muži se líbí, když jeho žena nosí rozpuštěné vlasy."

Jeho žena. Kdyby jen mohla věřit, že to myslí vážně. Bylo by bláznovství myslet si, že dokáže upoutat jeho pozornost. Ale přesto tu teď stál vedle ní. Dnes v noci to bude ona, kdo bude provokovat jeho touhu.

Prsty ji hladil po vlasech a těšil se z jejich hebkosti a vůně. Něžně rozepnul knoflíčky na živůtku a ramena a ňadra odhalil chladné noci a svým polibkům. Bradavky se dychtivě vztyčily a přímo žadonily o polaskání.

Niall se lačným pohledem kochal její nahotou. „Ty se celá chvěješ," řekl ochraptělým hlasem.

Když ji vzal do náručí, Sabrina se k němu vděčně přitiskla a nenasytně do sebe nasávala horkost jeho pevného těla. Se Sabrinou v náručí se Niall položil na svůj pléd, který je oba zahříval.

Jakmile se však jeho ruce začaly pohybovat, Sabrina se zhluboka nadechla a dlaně mu přitiskla na hruď. „Ne… Teď jsem na řadě já. Tentokrát to budu já, kdo ti bude poskytovat rozkoš."

„Opravdu?" zeptal se smyslným hlasem.

„Ano."

Jsi si jistá, že to zvládneš?"

V jeho očích viděla jiskřičky smíchu a rozhodla se, že výzvu přijme. Niall patřil ve svádění k mistrům, kdežto ona k úplným začátečníkům, ale přesto se nehodlala vzdát. Tentokrát ona svede *jeho.*

„Učil mě mistr všech mistrů. A ty sám jsi říkal, že jsem pilná žačka."

Niall se na svou ženu usmál. S bojovně zvednutou bradou vypadala tak nádherně, že ji chtěl obejmout a líbat, ale věděl, že tentokrát se musí stáhnout a ponechat vedení na ní.

Nebyla jako ostatní ženy. Sabrina věděla, co je to loajalita, povinnost a oběť, nicméně o běžných ženských praktikách, jako je lest, vychytralost a svádění, neměla ani páru. Přesto však v jejích očích viděl dlouho potlačovanou touhu.

Když se k němu sklonila a váhavě své rty přitiskla k jeho, Niall celý ztuhl. Její polibek chutnal jako med, ale vyhlídka na milování,

které mělo přijít, se zdála mnohem sladší. Niall zavřel oči a lehl si na záda. Rozhodl se, že jí nechá naprostou svobodu.

Její první počiny se zdály váhavé a nejisté. Když mu vytahovala cípy košile, cítil, jak se jí chvějí prsty, ale přesto odmítla jeho pomoc. Začala ho líbat na krk, ale pak se zarazila.

Aby jí dodal odvahu, Niall zamumlal: „Má košile, myško. Svlékni ji.“

Sabrina se kousla do vrchního rtu a klekla si na kolena. Pléd se jí svezl po ramenou dolů na zem, ale ona si toho stěží všimla. Zcela se zaměřila na důležitý úkol zbavit Nialla jeho košile.

Ležel zcela nehnutě. Chabé měsíční paprsky obkreslovaly svalnaté tělo a Sabrina si všimla, že zatajil dech.

Zhluboka se nadechla a náhle si vzpomněla na jeho slova: *Nesmíš se bát být ženou.…*

Dlaně mu položila na hruď a pomalu přejížděla po nahé kůži. Nikdy předtím nevnímala takovou dokonalost. Cítila divokou touhu vlastnit ho. Dnes v noci ho dobude stejně jako on ji.

„Co teď budeš dělat, maličká?“ škádlil ji, když váhala.

„Něco mě napadlo.“

Rty se mu zkroutily do líného smyslného úsměvu. „Asi mi nezbývá nic jiného než ti věřit.“

Sklonila se dolů a lehce ho pohladila po svalnatých lýtkách. Pomalu postupovala stále výš a slyšela, jak se mu zadrhává dech.

Poháněná instinkty mu kilt vykasala až k pasu a odhalila jeho očividnou erekci.

Prsty opatrně obkroužila jeho mužství a pomalu přejížděla po celé jeho délce nahoru a dolů. Zdálo se tak tvrdé a přitom hebké.

„Pokušitelko,“ zašeptal.

Možná ho skutečně pokouší, pomyslela si Sabrina vítězoslavně, neboť v jeho očích spatřila nečekaný žár.

Dodala si odvahy a tepající úd ve svých dlaních pevně stiskla. Niall tiše zasténal a Sabrina pocítila do té doby nepoznaný pocit ženské moci.

„Chci tě potěšit,“ šeptala.

„Už to děláš, děvče.“

Když na jeho tváři uviděla blažený výraz, náhle si vzpomněla, co jí Niall jednou říkal…, že jednoho dne ho vezme do svých úst.

Sklonila se k němu a rty přitiskla na jeho tvrdé mužství.

„Sabrino…,“ vydechl hrdelním hlasem a zachvěl se.

Sabrina se spokojeně usmála a znovu se sklonila, aby ho polaskala špičkou jazyka.

„Je to takhle správně?“ zeptala se nejistě.

„Naprosto správně,“ zamumlal ochraptělým hlasem.

„A teď…?“ zeptala se, když jazykem přejela po celé jeho délce.

„Dobrotivé nebe, ano.“ Prsty jí bezděčně vjel do vlasů a vedl ji ve správném rytmu. „Bože…, co mi to jenom děláš?“

A pak ho vzala do úst.

Niall se vyklenul a hlasitě zasténal. Celým jeho tělem projela prudká vlna touhy.

„Svatá dobroto, pokoušíš mou trpělivost, lásko. Jestli budeš ještě chvíli pokračovat, neručím za sebe.“

„To je dobře,“ zašeptala Sabrina zcela omámená svou ženskou silou.

Niall ji popadl za ramena a něžně ji vytáhl k sobě. „Nasedni na mě…,“ zamumlal.

Nadzvedl jí zadeček a s očima upřenýma do těch jejích ji pomalu posadil na svůj touhou pulzující úd. *Čistá rozkoš,* pomyslel si, když ucítil její horké vlhko, které ho zcela obklopilo.

Začal pomalu pohybovat boky, aby utišil svůj vnitřní žár, když vtom Sabrina znehybněla.

„Ne…,“ řekla rozhodně. „Musíš zůstat ležet.“

„Zatímco ty mě budeš trápit?“

„Přesně tak.“

Sabrina se znovu začala pohybovat. Pomalu nasedala na jeho pevné mužství a pak ho zas s trýznivou lenivostí téměř nechala vyklouznout ven. A tak zas a znovu, až měl Niall dojem, že přijde o rozum. Vtom divoce vykřikl, vyklenul boky a pevně ji chytil za zadeček. Celé jeho tělo se napjalo v blaženém uvolnění a Sabrina na jeho rtech slyšela své jméno.

Když ji vzal do náručí a přitiskl ji na nahou hruď, nebránila se. Vděčně se k němu přimkla a tvář zabořila do pevné hradby mužných svalů. Cítila se neskutečně ženská, vyčerpaná a určitým způsobem ukojená, ačkoliv její tělo stále žadonilo po jeho dotecích.

„Odpusť mi, děvče,“ slyšela Niallův tichý šepot.

„Odpustit? Ale co?“

Na čele cítila tlak jeho hebkých rtů. „Mou netrpělivost. Ještě jsi nedosáhla vrcholu.“

„Ach tak, ale to tě nemusí trápit. Opravdu.“ Vždyť dostatečné uspokojení pro ni představovalo vzrušit a přivést na vrchol muže s takovým sexuálním apetitem, jakým oplýval Niall.

„Ale ano, musí. Choval jsem se jako sobecký ničema.“

„Ne, skutečně…“

Vzal ji za bradu a pootočil tak, aby jí viděl do očí. „Mám tomu snad rozumět, že nechceš, abych tě uspokojil?“

Na chvíli zaváhala. Nevěděla, zda se mu má svěřit s divokou touhou, která ji téměř spalovala.

„Jsi ještě stále horká?“

Nedokázala mu lhát. „Ano…“

Spokojeně se usmál. „Ještě nikdy se nestalo, abych dívku nechal neukojenou.“

Sabrina si překvapeně uvědomila, že jeho mužství začalo znovu tuhnout. Aniž by čekal na odpověď, Niall ji překulil na záda a sklonil se k tuhým hrotům bradavek.

Něžně je olízl špičkou jazyka a pak je vzal mezi rty a sevřel. Když je začal sát, Sabrina vzrušeně vydechla.

„Řekni, že mě chceš, maličká.“

Sabrina se zachvěla. „Ano…, Nialle…, chci tě.“

Rozevřel jí nohy a prudce vnikl do její hebkosti. Sabrina ztuhla. Zmocnilo se jí tak prudké vzrušení, že nemohla popadnout dech. Ale byl to právě jeho pohled, kvůli kterému jí přestalo bít srdce. V jeho očích viděla takovou něhu a lásku, až se jí z toho zatočila hlava. Náhle si připadala krásná a milovaná. Snad by i uvěřila…

Čistě bláznovství, pomyslela si však vzápětí.

Znovu se do ní ponořil a ona mu náruživě vyšla v ústrety. Niall však tentokrát nikam nepospíchal. Miloval se s ní pomalu a něžně takovým způsobem, který Sabrinu zbavoval posledních zbytků rozumu.

A když se pod ním začala divoce zmítat, se rty přitisknutými k jejím zamumlal: „Ano, sladká Sabrino. To je ono. Buď divoká a hladová.“

Ochotně ho uposlechla, neboť neměla na výběr. A když se její tělo začalo svíjet v křečích uvolnění, omámeně vykřikla jeho jméno.

A právě v té chvíli se Niall napnul jako luk a naposledy do ní vnikl, aby ji podruhé naplnil svou horkou touhou.

Leželi si v náručí, srdce jim divoce bila a po zádech jim stékaly chladivé krůpěje potu. Niall cítil, jak se Sabrina ještě stále chvěje, avšak náhle si uvědomil, že to je *jeho* tělo.

Prudce zavřel oči. Nechápal, jak je možné, že dosáhl tak prudkého vyvrcholení. Nepamatoval si, kdy naposledy v něm ženské doteky vzbudily tak silnou touhu, že se přestal ovládat.

To je nemožné. Vždyť to *on* byl svůdce. Vždy měl vše pevně ve svých rukou. Dokázal se ovládat za jakýchkoliv okolností. Svou vášeň

udržel na uzdě i se sebezkušenější ženou, ne tak s panensky čistou novickou.

Nechápavě zakroutil hlavou. Vždyť se s ní chtěl jen pomilovat, ale jeho plány se roztříštily kdesi mezi prvním a druhým sladkým polibkem. Chtěl v ní probudit její smyslnost a ženství, potlačovanou touhu, kterou skrývala hluboko uvnitř smyslného těla, ale místo toho se sám ztratil v blažené extázi… Dvakrát.

S lehkým povzdychnutím Niall od sebe odehnal vážné myšlenky. Udělá lépe, když si místo zbytečného přemýšlení svou vášnivou milenku prostě jen vychutná.

„A právě *takhle* se člověk může *zahrát* i v té největší zimě, myško," řekl, když mohl znovu popadnout dech.

Sabrina s tváří přitisknutou na jeho rameno zamumlala: „Pak by ti snad nevadilo…, kdybys mi to ještě jednou ukázal."

Niall cítil, jak jeho tělo okamžitě reaguje. Přitáhl si Sabrinu blíže a s tichým smíchem odpověděl: „Bude mi ctí, má divoká tygřice."

12

Pro Sabrinu začala doba plná kouzel a magického opojení. Noci trávili s manželem ve vášnivém objetí, vzájemně si poskytovali rozkoš a následné uvolnění. A přes den Sabrina nedokázala myslet na nic jiného než na jeho slastné doteky a hřejivé polibky a nemohla se dočkat večera, kdy se k ní vracel po celodenní práci.

Učil ji, co je to skutečná vášeň. S jejím tělem dokázal hotové divy. Přiváděl ji do zběsilých extází bouřlivých jak samotná Vysočina. Pod jeho laskavým vedením v sobě objevila nestoudnou stránku svého bytí, o které nikdy neměla ani tušení.

Nechal ji vykvést jako květinu. Její křehké sebevědomí rostlo a stávalo se stále silnějším a silnějším. Pomalu začínala věřit, že v jeho očích je krásná a že chce jen ji. Dokonce začala věřit, že jejich manželství může vyzrát ve skutečný vztah.

A přesto… Ačkoliv podlehla jeho smyslnému kouzlu, stále ji pronásledovala nejistota a tíživý strach ženy, která své srdce dobrovolně odevzdala muži, jenž je může kdykoliv odvrhnout a pošlapat.

Sabrina si neustále snažila připomínat, že jejich manželství i jeho svádění není ničím jiným než hrou. Jeho srdce nedokázalo být věrné. Nebude trvat dlouho, Niall se jí nabaží a začne hledat útěchu v náručí jiné ženy, která bude mnohem krásnější a zkušenější, přemítala Sabrina.

Alespoň že dědeček vypadal s vývojem jejich manželství potěšený. Když Sabrina zase jednou uskutečnila pravidelnou návštěvu svého rodného panství, starý horal roztáhl paže a šťastně zaskřehotal: „Co jsem ti říkal, děvče? Copak jsem tě neujišťoval, že ten chlapec si dá říct, usadí se a stane se z něho milující manžel?“

Sabrina se zdržela kousavé odpovědi. Ačkoliv letitý náčelník ještě neopustil svou postel, zdálo se, že se velice rychle uzdravuje.

„Ještě je brzy, dědečku. Vždyť od svatby uplynulo jen několik týdnů.“

„To sice jo,“ souhlasil stařík, „ale ty si vedeš skvěle, Sabrino. A my už nemáme žádné nepříjemnosti s Buchananem. Za což jsme ti náležitě vděční.“

I její nevlastní otec se s vývojem jejího manželství zdál spokojený. Často si s Charlesem Cameronem dopisovala a snažila se domluvit výhodný prodej vlněných látek, které tkaly ženy obou klanů. Ve svém posledním dopise chválil kvalitu nabízeného zboží a nabídl Sabrině sumu, kterou nemohla odmítnout. Okamžitě mu odepsala a ujistila ho, že s cenou je více než spokojená a že se těší na jejich spolupráci.

Rovněž ji překvapilo, že se jí po domově nikterak nestýská. Sice jí papá Charles chyběl, ale rozhodně jí nescházela její nudná existence v Edinburghu. Tady na Vysočině měla tolik povinností, že si na zahálčivý a nudný život rozhodně nemohla stěžovat.

Jak jaro uzrálo a červen políbil zemi svými horkými paprsky, Vysočina rozkvetla v celé své kráse. Na kopcích voněl vřes a údolí se zelenala bujnou svěžestí.

Divoká krása Sabrině zcela učarovala, ačkoliv ne tolik jako její manžel. V jeho náručí si připadala jako v jiném světě.

Nejen že se stal jejím vášnivým milencem a pozorným přítelem, neustále v něm objevovala nové a nové hloubky, o kterých neměla ani tušení. Pod slupkou elegantního floutka a svůdníka se skrývala i druhá stránka jeho osobnosti, kterou Sabrina musela obdivovat.

Jednou odpoledne, poté, co suše konstatovala, že Niall kromě lehkovážného flirtování snad ani nemá jiné záliby, ji vzal na ryby. Vybral překrásné místo, kde se divoký potok prodíral zeleným údolím zarostlým vřesem a kapradím.

Niall rozprostřel pléd na paseku zalitou sluncem, a zatímco Rab nadšeně prohledával pozvolna svažující se břehy, oni si pochutnávali na lahodné svačině.

„Často jsem tady chodíval se svým otcem,“ zamumlal Niall po chvíli.

Sabrina v jeho hlase zaslechla hořký přízvuk smutku. „Chybí ti, že ano?“

Vážně se na ni podíval. „Ano. Široko daleko neexistoval lepší muž… Lepší zeman.“

„Zdá se, že jdeš v jeho šlépějích.“

Niall se pobaveně zasmál a zakroutil hlavou. „To snad ani nejde. Kdybych se na svou úlohu připravoval, snad bych si vedl lépe, ale tak… Jenže k něčemu takovému jsem neměl důvod. Nikdy mě nenapadlo, že bych se stal zemanem. Mladší syn nezíská žádné

dědictví a musí jít svou cestou. Místo toho, abych zůstal doma, jsem se vydal do světa a hledal vlastní štěstí, přičemž jsem využíval svých darů.“

„Darů?“

„Ano,“ řekl posměšně. „Svou pověst a dobré jméno rodu McLarenů. Tyto atributy mi otevřely dveře do těch nejvyšších, a tudíž i nejbohatších kruhů, kde jsem získal své jmění.“

Pozorovala Nialla, jak bezstarostně leží na plédu, s rukama založenýma za hlavou. Jestli si myslel, že není pro svůj klan dostatečně dobrý, pak se hluboce mýlil. I když o vedení rodu nikdy neuvažoval, o své lidi se staral jako málokdo. Věděla, že by pro ně udělal cokoliv.

„Zemanem se měl stát můj bratr Jamie,“ řekl tiše, s pohledem upřeným k nebi. „Na mém místě teď měl být právě on. Jenže zemřel spolu s mým otcem.“ Niall zavřel oči. Já jsem jim nemohl pomoct, protože jsem se právě bavil na jednom z mnoha plesů.“

Sabrina cítila, jak se jí lítostí stáhlo hrdlo. Niall se vinil za smrt svého otce a bratra.

„Kdybys tam s nimi zemřel,“ snažila se ho utěšit, „nikomu by to nepomohlo.“

„Já vím. Ale mohl jsem je zachránit. Nebo zemřít místo nich.“

Sabrina sklopila zrak. Možná byla sobecká, ale cítila nevýslovné štěstí, že Niall tehdy nezemřel. Nedovedla si představit svět bez tohoto krásného vitálního muže.

„Přece jsi je pomstil, ne snad?“

Niall se ušklíbl. „Ano. Ti zatracení vrazi mi tvrdě zaplatili. Postaral jsem se o to.“

„Geordie mi jednou říkal…, že Owen Buchanan tehdy o tom vůbec nevěděl.“

„Možná nedal přímé rozkazy, ale jednalo se o jeho lidi. A zeman je za činy svého klanu zodpovědný.“

Sabrina se na něho smutně podívala. „Stále k němu cítíš nenávist, je to tak?“

„A jestli ano, co na tom?“ V Niallově hlase se odrážela touha po krvavé pomstě.

Sabrina sebou škubla. „Geordie mi také říkal…, že ještě před tou tragédií… se Owen snažil sjednat mír.“

Niall si posměšně odfrkl. „Geordie Duncan příliš mluví. A Buchanané jsou lháři stejně jako zbabělí vrazi. Chceš pravdu? Copak jsi to nebyla právě ty, kdo se s nimi snažil domluvit a koho Owen Buchanan zradil? Myslel jsem, že ses z toho už poučila.“

Na to Sabrina neměla odpověď. „Já vím… Jen že se mi zdá…“

„Ne, děvče, už toho nechej! Nedovolím ti, abys obhajovala mého úhlavního nepřítele.“

Niall prudce vstal a Sabrina raději zmlkla. Rozhostilo se mezi nimi tíživé ticho.

Niall popadl rybářský prut a odešel na břeh řeky. Nevěděl, jestli se více zlobí na ni, nebo na sebe. Řekl jí toho o sobě až příliš. Zbytečně se nechal zatáhnout do hádky. Svou nenávist k Buchananovi nemusel před nikým obhajovat. Ani před ní ne.

Zatraceně, ale že ho ta malá myška uměla rozčílit…

Až na to, že Sabrina už dávno není malá myška, pomyslel si Niall, když nasazoval háček. Jako jeho žačka si vedla přímo skvěle. Netrvalo dlouho a podařilo se mu v ní probudit vášeň a smyslnost, kterou ho teď tak často obdarovávala. V posteli byla divoká jako málokterá jiná žena. A často cítil, jak mu v její přítomnosti jihne srdce…

Niall pevně zatnul zuby.

Jejich manželství se nakonec ukázalo mnohem snesitelnější, než původně předpokládal. Ke svému velkému překvapení ho společnost jeho ženy bavila. Měl Sabrinu *rád.* Líbila se mu její inteligence a odvaha. Líbila se mu její upřímnost a ironické poznámky, kterými ho bohatě zahrnovala.

A s klanem se sžila mnohem snázeji, než doufal. Obzvláště ženy si jí vážily a blahořečily jí za snahu prodat vlněné látky na trhu v Edinburghu a tak značně zvýšit jejich příjem.

Jenže ona se neustále pletla do věcí, do kterých jí nic nebylo. Naivně doufala, že může ukončit spor, který se mezi jejich klany táhl už celá staletí.

A to jí rozhodně nemohl dovolit.

Sabrina si všimla, že jejich hádka Nialla změnila. Ačkoliv se nadále snažil hrát svou roli zamilovaného manžela, už se nezdál tak vstřícný jako před jejich nedorozuměním.

S hrůzou si uvědomila, že jejich vztah je natolik křehký, že ho může rozbít i její snaha o nastolení míru s Buchanany.

Několik týdnů po slavnosti Beltane Eva Grahamová pořádala večírek, na který pozvala místní šlechtu.

Sabrina si vybrala jedny ze svých nových šatů, a právě když pokojská dopínala poslední knoflíček, vešel do pokoje Niall a v ruce držel malou krabičku.

„Jsi překrásná,“ zašeptal poté, co propustil služebnou.

Opravdu nevypadám špatně, pomyslela si Sabrina, když se zhlédla v nástěnném zrcadle. Nenapudrované vlasy si nechala upravit do přirozeného účesu, který jí v hustých kadeřích dopadal na ramena a lemoval oválný tvar obličeje. Kromě jemného odstínu růžové, kterou si nanesla na rty a na tváře, podle Niallovy rady líčidla téměř nepoužívala. Pečlivě střižené šaty daly vyniknout její štíhlé postavě a hluboký výstřih odhaloval bělostné křivky oblých ňader.

Sabrina se na svého manžela plaše podívala. „Ty si opravdu myslíš, že jsem… krásná?“

„Ano… Krásná a svůdná… Prostě úchvatná.“

Niall si všiml, že se jí oči rozsvítily štěstím, a spokojeně se usmál. Ta růžová barva na rtech jí opravdu slušela. Ještě více podtrhovala bohatý lesk jejích vlasů a nechávala vyniknout bezchybné pokožce. Pevně se rozhodl ukázat jí, jak může být překrásná, jestliže bude věřit své vlastní ženské síle.

„Podívej se na sebe…,“ řekl a jednou rukou se dotkl odhaleného ramene. „Copak by nějaký muž, kterému v žilách koluje krev, mohl odolat? Podívej se na své bohaté vlasy…, tak temné a lesklé, jako by se v nich odráželo zapadající slunce. Tyhle překrásné oči, které planou vášní. Tvář tak delikátní a jemná, lehce vystouplé lícní kosti, rty, které žadoní o polibek… Dlouhé štíhlé hrdlo. Pokožka jemná a zářivá… Dostala jsi mě na kolena, maličká. A stejně tak to dnes večer budou cítit i všichni ostatní gentlemani.“

Sabrina cítila, jak se červená. Posledních několik týdnů se velice snažila udělat mu radost a chovala se jako vášnivá žena, kterou z ní chtěl mít. Popravdě řečeno, připadala si jako naprostý cizinec. Kde se jen poděla ta plachá a nevýrazná stará panna, která celkem nedávno přijela na Vysočinu, aby zde navštívila svého umírajícího dědečka. Dnes večer na ni čekal první test její nové identity. Měla se setkat s lidmi, kteří nebudou patřit do jejího klanu.

„Opravdu jsi velkým pokušením,“ zašeptal Niall a vášnivě ji políbil na nahé rameno.

Pokušení jsi především ty, pomyslela si Sabrina. Dnes večer si místo tradičního kiltu oblékl dlouhý kabát a vestu z bledě modrého brokátu, bílé hedvábné kalhoty a tmavě modré boty se zlatou přezkou. Výsledek byl dokonalý. Sluncem opálená pokožka a havraní vlasy stáhnuté tenkou stužkou mu ponechávaly nádech romantičnosti, který měl na ženy téměř smrtící efekt.

Sabrina si ho obdivně prohlížela, když vtom Niall otevřel malou krabičku, kterou až do té doby držel v ruce. Uvnitř na sametové podložce ležel zlatý náhrdelník vykládaný rubíny.

Sabrina překvapeně vydechla a nechala Nialla, aby jí šperk připevnil kolem hrdla.

„Perfektní," prohlásil Niall uznale.

Konečky prstů se opatrně dotkla drahých kamenů. „Nialle…, chtěla bych ti poděkovat."

„Není zač, maličká. Tenhle šperk vždy patřil paní klanu McLarenů. Jako má žena máš nárok ho nosit."

„Nejen za ten šperk, ačkoliv je nádherný. Myslela jsem… za tvou skvělou výuku."

Lehce se usmál a něžně ji políbil na krk. „Bylo mi potěšením. Vedla sis prostě skvěle."

Jednalo se jen o letmý dotek Niallových rtů, ale v Sabrině okamžitě probudil vzrušení. Jeho vášnivé rty a domáhající se prsty jí dokázaly poskytnout takovou rozkoš, o které do té doby neměla ani tušení.

Zklamaně přijala rámě, které jí nabízel, aby ji doprovodil do kočáru.

Netrvalo dlouho a zastavili před velkolepým domem Evy Grahamové, který postavili v posledním desetiletí, a tudíž mu chyběl letitý půvab a síla Creagturicu rodu McLarenů. V tanečním sále, který se zdál přeplněn páry oděnými v hedvábí, saténu a brokátu, hořelo nespočet svící.

Eva je přivítala hned u vchodu. Oblékla si nákladné šaty ze žlutého damašku hojně zdobené bohatou krajkou a moc jí to slušelo.

„Jsem tak ráda, žes přišla," řekla Sabrině, ale přitom se dívala na Nialla. „Doufám, že se ti tady bude líbit, drahá. Zpěvačka má přímo božský hlas a její hra na klavír a harfu je také skvělá. Ráda bych ti ukázala, že my horalé nejsme tak primitivní a hrubí, jak si o nás mnozí myslí. Ale teď mi dovol, abych tě seznámila s ostatními hosty…"

Náhle Sabrina ocenila Niallovo úsilí a jeho trpělivost při výuce vhodných způsobů zemanovy ženy. Společnost nesestávala jen z místního panstva a zemanů sousedních klanů, ale i z urozených šlechticů z Edinburghu a dokonce z několika Angličanů.

Když uviděla Owena Buchanana a jeho dva syny, na malou chvíli znehybněla. A podle napjatého postoje svého muže poznala, že si jich všiml i on. Ačkoliv oba muži stáli v protilehlých rozích, jejich nenávist se nedala přehlédnout.

„Jestli se divíš," zašeptala Eva směrem k Sabrině, „proč jsem pozvala i Buchanana, pak se podívej na tu dámu ve švestkově modrých šatech. Je to moje sestřenice a manželka nejstaršího Owenova syna. Ale já pevně věřím, že se horalé dokáží ovládat a svou

zášť si nechají až na jindy. Nedovolí totiž, aby Angličané viděli, že se mezi místními klany vedou války. A teď, Sabrino, přistupme k představování…“

Sabrina se zhluboka nadechla a nasadila svůdný úsměv, přesně podle Niallovy rady.

Samotnou ji udivilo, jak to šlo snadno. Nejen že gentlemani na její chabé pokusy o flirtování dychtivě reagovali, ale netrvalo dlouho a Sabrina si překvapeně uvědomila, že je středem pánské pozornosti.

Jejího manžela však Sabrinin úspěch vůbec neudivoval.

Niall spokojeně sledoval všechen ten zájem, který si jeho žena po právu zasloužila. Jen na malou chvíli ji opustil, aby přinesl sklenice s punčem, a jeho místo okamžitě zabral dav nadšených obdivovatelů, kteří mezi sebou soupeřili o její úsměv.

Zatímco Angličané se ji snažili upoutat svými historkami, divocí horalé k ní vysílali roztoužené pohledy.

A Niall jim dobře rozuměl. Vždyť nároční gentlemani uměli ocenit ženský vtip a inteligenci. A Sabrina, se svým ostrým jazýčkem a okamžitou odpovědí, pro ně znamenala nemalou výzvu. Bylo až neskutečné, jak se za tak krátkou dobu změnila. Z nevýrazné myšky se stala žádoucí žena, která dokázala upoutat pozornost každého muže. Pod neproniknutelnou maskou se skrývala vášnivá a smyslná milenka.

A muži by riskovali i své životy, jen aby se přesvědčili, zda je to pravda.

Dokonce ani *on* nezůstával lhostejný. Z nepochopitelných důvodů ho přitahovala jeho vlastní žena. Když Sabrina zvedla zrak a podívala se na něho, její tvář se rozzářila takovým způsobem, který ho okamžitě vzrušil.

Niall se zamračil a raději se odvrátil. Tak prudkou reakci na pouhý pohled rozhodně nečekal.

Když se mu po boku objevila bývalá milenka, ještě stále zvažoval své citové rozpoložení.

„Zdá se, že tvá nevěsta je středem zájmu,“ podotkla Eva. „Skláním se před tebou, drahý. S tou holkou jsi svedl hotové divy.“

Niall se znovu podíval k hloučku, který obklopoval jeho ženu. Měl by být spokojený. Dokázal přesně to, co si předsevzal. Podařilo se mu jeho malou myšku změnit v tygřici. Ze Sabriny se stala okouzlující žena.

Nicméně… Niall si nebyl jistý, jestli mu tento způsob skutečně vyhovuje. Vždyť se smála a flirtovala s jinými muži podobně jako mnoho ostatních krásek, o jejichž přízeň častokrát usiloval. Pohled na

Sabrinu v něm vyvolával nepochopitelný pocit zklamání a nespokojenosti.

Možná že pustit tygřici z řetězu nebylo až tak moudré. Zpovzdálí sledoval svůdné úsměvy své ženy a naslouchal kousavým odpovědím, které jí byly tak vlastní, a musel se ovládat, aby nezasáhl.

Pane bože, vždyť jeden by si mohl říct, že se chová jako *žárlivý* manžel.

Niall otráveně zakroutil hlavou. Myšlenka, že by se mohl zamilovat do své vlastní ženy, se mu zdála absurdní.

Přinutil se k lehkovážnému úsměvu a odpověděl Evě na nepodstatnou otázku ohledně programu.

Po prvním tanečním bloku si uvědomil, že si o svou ženu nemusí dělat starost. Ta se bez něho rozhodně obešla. Ani jednou neměl příležitost požádat ji o tanec, neboť vždy ho předběhl někdo jiný.

Největšího šoku se však dočkal při druhé přestávce, kdy zjistil, že jeho žena není tak věrná a nevinná, jak předpokládal.

Rozpálená úspěchem a tíživým dusnem v místnosti Sabrina nepozorovaně vyklouzla na terasu, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. Doufala, že si Niall všimne jejího zmizení a půjde ji hledat. Chtěla se s ním podělit o svou radost z úspěchu a zeptat se, jak se zdvořile zbavit příliš dotěrných nápadníků.

Když však za zády uslyšela kroky a obrátila se, vyděšeně couvla. Nejednalo se o nikoho jiného než o Keitha Buchanana, čtvrtého a jediného svobodného syna Owena Buchanana. Mohutnou postavou a snědou pokožkou se na vlas podobal svému otci, až na ty vousy.

„Neutíkejte, milady," řekl naléhavě.

Sabrina zaváhala. Tento muž zosobňoval živoucího nepřítele jejího klanu i manžela. Zůstávat v jeho blízkosti jistě nebylo bezpečné, jenže utéct jako nějaký zbabělec se jí příliš nezamlouvalo.

Při vzpomínce na Owenovu zradu jí v žilách ještě stále klokotala krev. Vždyť Buchanan slíbil, že se stane jejich spojencem. Dal jí na to slovo zemana. A zatímco ona věřila v mír, ten podlý zrádce okradl Duncany o jejich dobytek.

Keith Buchanan se postavil těsně před ni a zkoumavě si ji prohlížel. „Tak tohle je ta žena, která hrozila mému otci, že mu vlastní rukou probodne srdce." V jeho tónu se odrážela hořkost a ještě něco jiného. Možná obdiv. „Musíte být na sebe pyšná. Podařilo se vám z něho udělat hlupáka. Nabídla jste mu spojenectví jen proto, abyste ho vlákala do pasti. Chytla jste ho na háček jako tučného pstruha."

„Já?" zeptala se Sabrina, ohromená jeho drzostí. „Já jsem své slovo neporušila."

„A kdo tedy, když ne vy? Navrhla jste nám spojenectví, a když jsme odvolali stráže, okradli jste nás.“

„Nic takového jsem neudělala, sire!“

Výhružně se nad ni naklonil. „Chcete snad říct, že jsem lhář?“

Sabrina se zhluboka nadechla. „Jestli jste lhář, tak to tedy nevím, ale ujišťuji vás, že došlo k omylu. Nikdy bychom na váš dobytek nezaútočili, kdybyste vy nezačali jako první!“

Keith ji pevně uchopil za bradu a natočil ji tak, aby se mu dívala přímo do očí.

„A já vám říkám, že my jsme nezačali!“

„Ani my ne!“

Keith hlasitě zaklel a pevně ji popadl za ramena, aby s ní zatřásl.

„Okamžitě mě pusťte, sire,“ dožadovala se téměř bez dechu, „jinak začnu křičet o pomoc. Mého manžela by jistě nepotěšilo, kdybyste mě zranil.“

Jenže Keith se ani nehnul. Dál ji pevně držel a zamyšleně pozoroval její tvář. Vtom se však výraz jeho obličeje změnil a sevření mužských rukou povolilo.

„Zdá se, že cítím zápach rybiny,“ řekl pomalu. Jestli jste skutečně nezačali…“

Sabrina okamžitě pochopila, co tím chce říct. Jestli ani jeden z nich nelže, pak je tu možná někdo jiný, který je jen zneužil.

„Pak musí existovat *někdo*, komu na našem sporu záleží. Někdo, kdo je rozhodnutý…“

„Udělat cokoliv. Třeba i zradit vlastní lid.“

„Ale *kdo?*“

„Co třeba váš manžel?“

„Niall? Proč by všechno tak komplikoval? Vždyť on se s nenávistí proti vašemu klanu vůbec netají.“

„Třeba nechtěl, abyste o tom věděla.“

Náhle je vyrušily něčí hlasy. Z místnosti vyšel mladý pár a zvědavě si je prohlížel. Sabrina se snažila uvolnit a ustoupit dál, ale

Keith Buchanan se tak lehce nevzdával. „Ještě jsme neskončili, milady. Můžeme se zítra někde sejít?“

„Sejít se s vámi?“

„Ano. Víte, kde je Loch Voil?“

„Ano, ale…“

„Na severním konci do jezera vtéká divoký potok. V poledne tam na vás počkám…“

„Ach, tady jsi, drahá,“ přerušil je hluboký hlas. Hlas, ve kterém se odrážel jen těžce potlačovaný vztek.

Sabrina ztuhla. V otevřených dveřích stál Niall a těsně za ním Eva Grahamová.

Sabrina provinile sklonila hlavu. Nechtěla, aby si její manžel myslel, že se spolčuje s jeho úhlavním nepřítelem. Nicméně Niall jí nedal šanci, aby mu vše vysvětlila. „Jsem si jistý, že se chceš vrátit do tanečního sálu, drahá. Přece bys nepřišla o zlatý hřeb celého večera."

Sabrina zaváhala. Poněvadž však nechtěla dělat scény, rozhodla se, že bude moudřejší s vysvětlením počkat, až Niall trochu vychladne a hlavně až budou sami.

„Sabrino." Zopakoval a pak už jen čekal.

„Ano…, samozřejmě," zakoktala. Ještě jednou se podívala na Keitha Buchanana, omluvně se usmála, nadzvedla si sukni a vběhla dovnitř, kde se ocitla tváří v tvář Evě Grahamové.

„Já vím," mumlala Eva a tvářila se velice provinile, „že jsem ti sama doporučovala, abys flirtovala s některým z gentlemanů. Ale skutečně, Sabrino, copak to musel být právě Niallův úhlavní rival?"

„Ujišťuji tě, že jsme spolu neflirtovali."

„Ne? Jenže právě tak to vypadalo. Zdálo se, že se tě chystá políbit."

„Snad nevěříš, že bych mu něco takového dovolila?"

„Řekla bych, že na můj názor se nikdo ptát nebude."

Sabrina letmo pohlédla na svého manžela. Překvapilo ji, jak prudce Niall reagoval. Skoro měla dojem, že žárlí.

A stejně tak to překvapilo i samotného Nialla. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by na Sabrinu mohl žárlit. Jistě se tak choval jen proto, že se jednalo právě o Buchanana.

Stálo ho nesmírné úsilí, aby ho nepopadl pod krkem a na místě neuškrtil. „Myslím, že tvé zítřejší rande s mou chotí nepřichází v úvahu."

„Opravdu?"

Niall se vyzývavě usmál. „Ne, jestli ovšem chceš vidět příští úsvit."

Dva muži se dlouhou chvíli měřili nenávistnými pohledy.

„Jen Bůh ví," řekl Keith nakonec, „že jsem ti nikdy nic nezáviděl. Až teď. To odvážné děvče si nezasloužíš."

A pak, bez dalších slov, prošel kolem Nialla a rychle se vzdálil.

Netrvalo dlouho a Niall se přidal ke své manželce, která naslouchala koncertnímu vystoupení. Posadil se vedle ní na polstrovanou sedačku a chladným pohledem si ji významně prohlížel. Když představení skončilo, Sabrina vydechla úlevou.

Cesta domů ovšem nebyla o nic lepší. Ve stísněném prostoru kočáru se rozhostilo napjaté ticho.

V temném osvětlení manželovi sice neviděla do tváře, ale když konečně promluvil, vše se zdálo jasné. Niall přímo přetékal hněvem. „Varuji tě, myško, parohy si nasadit nenechám."

„Parohy?" Sabrina ho stále nemohla pochopit. Tolik si přála vidět mu do tváře. Chtěla se přesvědčit, jestli skutečně žárlí.

„Nechápu, jak tě něco takového mohlo napadnout," řekla po chvíli.

„Možná to je proto, že jsem našel svou manželku, jak objímá syna mého největšího nepřítele."

„Já jsem ho neobjímala! Jen jsme spolu mluvili. Privátně."

„Dobrá tedy. V budoucnosti ti zakazuji s ním mluvit. Privátně i jakkoliv jinak."

Sabrina se zhluboka nadechla. Cítila, jak jí žilami začínal pulzovat hněv. „Jen proto, že ty sám máš obrovské zkušenosti s nasazováním parohů jiným manželům, mě z něčeho takového hned nemusíš obviňovat. Nejsem žádná cizoložnice!"

„Ještě ne, snad."

Jeho strohá odpověď ji zasáhla jako rána bičem. Jak může něco takového říct? Vždyť něco podobného ji nikdy ani nenapadlo.

Když mlčela, vzal ji za loket a přitáhl ji blíž k sobě. Najednou zřetelně viděla jeho obličej i všechny rysy. Modré oči mu plály hněvem a smyslné rty měl stažené do tenké linky. „Své ženě nedovolím, aby ze mě dělala blázny, rozumíš?"

„Ano, rozumím," odvětila a hlas se jí třásl hněvem. „Konečně jsem pochopila, jak náš společný život bude vypadat. Zatímco ty se můžeš chovat jako stájový hřebec, já musím zůstat naprosto čistá."

„Přesně."

Prudce se mu vyškubla. „Nemusíš se bát, můj pane. Jsem pevně rozhodnutá dostát svému svatebnímu slibu…, ačkoliv vím, že po tobě něco takového vyžadovat nemohu. Pochybuji, že je v blízkosti žena, kterou jsi nesvedl."

„U muže to je něco jiného."

„Opravdu?"

„Ano. Jako muž nemohu do našeho klanu přivést nemanželského potomka."

„A to ti dává právo spát s každou sukní?"

Cítila, jak ji Niall probodával rozzlobeným pohledem. „Když se budu chtít pobavit v jiné posteli, nepotřebuji se nikoho dovolovat. Sice

jsem s tímhle zatraceným svazkem nakonec souhlasil, ale nesliboval jsem ti žádnou věrnost.“

Sabrina sebou trhla a pak sklopila zrak, aby v jejích očích neviděl bolest, kterou jí způsobil.

„A proto tě ještě jednou varuji, madam. Od Buchanana se drž dál,“ řekl, než znovu upadl do naprostého mlčení.

Zbytek cesty ani jeden z nich neřekl jediné slůvko. Když přijeli na Creagturic, Sabrina se okamžitě odebrala do ložnice.

Niall za ní nepřišel. Sabrina celou dlouhou noc zůstala sama. Poprvé od jejich svatby si připadala opuštěná. Ležela ve veliké posteli, myslela na svého manžela a nemohla usnout. Jen se tak převalovala a stále nemohla uvěřit tomu, že ji obvinil z nevěry. Ještě nikdy si nepřipadala tak… pokořená.

A taky ji pobuřoval jeho pohled na věc. Takže ona mu musí být věrná, kdežto on jí ne. Copak to je spravedlivé?

Zatraceně, vždyť ona miluje mizerného neřáda.

K čertu s ním. Jestli chce od ní věrnost, měl by jí oplatit stejnou měrou.

Druhého rána Sabrina vstala s opuchlýma očima a červeným nosem – dlouho poté, co Niall odešel z domu. Hrdost jí nedovolila zeptat se, kde její manžel strávil noc, ačkoliv věděla, že služebnictvo je dokonale informováno.

Blížilo se poledne a Sabrina řekla paní Patersonové, že se pojede podívat za dědečkem. Pak si přes ramena přehodila plášť, zavolala svého psa, nasedla na koně a odhodlaně vyjela na setkání se synem Owena Buchanana.

Věděla, že riskuje, ale nemohla jinak. Snad si její manžel nemyslel, že bude sedět doma a čekat, až se milostivě vrátí a řekne jí, co má a nemá dělat. A také ji poháněla zvědavost. Chtěla se dozvědět, kdo má v těch krádežích dobytka prsty.

Keith Buchanan měl pravdu. Něco tady smrdělo. Buchanané věřili, že konflikt vyvolala ona. Že jim nabídla příměří jen proto, aby je uchlácholila, a pak je vtáhla do léčky. Už konečně chápala, odkud pramenil Owenův hněv, když přijel na jejich svatbu. Obviňoval ji ze zrady, ačkoliv nic takového neudělala. A stejně tak vinila z porušení slova ona jeho. Ale co když byl stejně nevinný jako ona? Jestliže Buchanan neudeřil jako první, není se co divit, že po nočním nájezdu a po zranění dvou mužů jejich klanu byl vzteky doslova nepříčetný.

Sabrina zlostí zatnula zuby. Probrat vzniklou situaci s Niallem se zdálo zcela nemožné. Kdykoliv uviděl někoho z Buchananů, nenávist ho zcela oslepila. Nedokázal o nich smýšlet jinak než jako o vrazích a

zlodějích. Jenže jestli existovala možnost nastolit mír, nesmí ji propást jen proto, že se snad bojí svého dominantního a rozzlobeného manžela.

A navíc si Niall celou situaci špatně vyložil. Keith Buchanan mu rozhodně nechtěl nasadit parohy. Spíše měla dojem, že by ji docela rád uškrtil. Jejich setkání nemělo nic společného s milostným dostaveníčkem. Jak to včerejší, tak ani to dnešní. Od rána mrholilo a sluníčko zůstalo schované kdesi v peřině temných mraků. Údolím se valila těžká mlha a všude vládlo tíživé ticho.

Zamyšleně projížděla krajinou a stěží si všímala úchvatného okolí, jakmile však minula zelenající se les a před sebou uviděla nekonečně klidnou hladinu rozlehlého jezera, majestátnost pohledu jí málem vyrazila dech. Zůstala ohromeně stát a poklidně do sebe nasávala důstojnou a divokou krásu Vysočiny.

Lehce pobídla koně a úzkou pěšinou se pomalu vydala k nevelkému domku, který stál na vodním břehu. Z křivého komína líně stoupala šedivá stužka dýmu a okolní vzduch voněl rašelinou. Před dveřmi se nerušeně popásal osedlaný kůň.

Tmavovlasý muž, který se opíral o štíhlý kmen jeřabiny, uslyšel zvuk kopyt a otočil se jejím směrem.

Keith, s rukou položenou na jílci svého meče, si ji pozorně prohlížel. „Vítejte, milady."

Sabrina se přinutila k úsměvu. „Rozhodl jste se, že mě zničíte, sire?" zeptala se lehkým tónem.

Koutky jeho úst se pozvedly do váhavého úsměvu. „Jestli to, co jsem o vás slyšel, madam, je pravda, pak bych se o to nejspíš neměl ani pokoušet. Prý se o sebe dokážete celkem dobře postarat. A navíc ten váš pes…" Hlavou kývl k obrovskému zvířeti, které stálo před Keithem a ostražitě čekalo na sebemenší povel k útoku.

„Ach, omluvte mě…" Sabrina zavolala na psa.

Keith si očividně vydechl. „Děkuji vám, že jste přišla, milady."

„Nemusíte mi děkovat. Stejně jako vy i já bych ráda odhalila záhadu, před kterou stojíme."

„Dozvěděl jsem se, že McLarenovi tvrdí, že dané slovo neporušili."

„Já jsem se svého manžela ještě nemohla zeptat. Niall… se zdál poněkud rozzlobený. Dokonce ani neví, že jsem tady…"

Ještě nestačila dokončit větu, když za sebou uslyšela rytmický dusot kopyt.

Otočila se přes rameno, a když poznala černého hřebce, který se řítil přímo k ní, hrůzou se jí stáhlo hrdlo. Jezdec měl stejně černé vlasy jako Keith, ale přes ramena mu vlál pléd McLarenů.

Keith znovu položil ruku na jílec svého meče, zatímco Sabrininy prsty se pevně sevřely kolem opratí. Niall ji špehoval!

Zpomalil koně a lehkým klusem dojel až těsně k ní. Rab na přivítanou nadšeně zakroutil ocasem, ale Niall mu nevěnoval pozornost. Čelist měl pevně zatnutou a modré oči mu plály hněvem a nenávistí. „Jak vidím, toužíš po smrti," procedil skrze zuby s pohledem upřeným na Keitha. „Měl bys mé varování brát vážně."

„Jaké varování máš na mysli?" opáčil Keith stejně nenávistným tónem.

„Říkal jsem ti, aby ses držel dál od mé ženy. Asi ti budu muset dát lekci slušného chování."

„To si můžeš zkusit!" vyplivl Keith a prudce tasil meč.

„Ne!" vykřikla Sabrina, když Niall seskočil z koně. „Přestaňte! Prosím!"

Když jí ani jeden z mužů nevěnoval pozornost, pobídla koně a vjela přímo mezi ně. „Prosím… Vždyť je to směšné. K prolévání krve přece není žádný důvod."

„Sabrino, běž pryč!" nařídil Niall.

„Ano, milady," souhlasil Keith. „To se vás netýká."

„Ale samozřejmě že ano!" vykřikla a prosebně se podívala na Keitha, poněvadž věděla, že jeho uklidní mnohem snadněji než svého manžela. „Sire Buchanane, prosím… Tohle setkání se ukázalo jako velká chyba. Nikdy jsem s ním neměla souhlasit. Prosím, mohl byste odejít?"

Upřeně se na ni podíval.

„Prosím," žadonila. „Bude to tak lepší."

„Nevím, jestli vás s ním můžu nechat samotného."

„Budu v pořádku. Prosím…, jděte."

S pevně zatnutými zuby Keith zamířil ke svému koni. Meč zasunul do pochvy, vyskočil do sedla, a aniž by se obrátil, odjel.

Jakmile se ocitli sami, rozhostilo se napjaté ticho. Takové ticho, že Sabrina slyšela jemné pleskání vodní hladiny o břeh jezera.

Niall si ji zamračeně prohlížel. „Škoda, že tvůj zbabělý obdivovatel v sobě nenašel ani tolik odvahy, aby zůstal a bojoval."

„Nechtít bojovat s mužem, který má zatemnělou mysl, není zbabělost," procedila Sabrina skrze zuby. „Co si o sobě vlastně myslíš? Řekni mi jediný důvod, proč se za mnou plížíš jako špinavý pes."

Niall zasunul meč do pochvy. „Abych ti překazil milostné dostaveníčko.“

„*Milostné* dostaveníčko?“

Pohled Niallových modrých očí ztvrdl. „Varoval jsem tě, aby ses držela dál od mých nepřátel. Zcela zjevně ti nemůžu věřit.“

Sabrina cítila, jak se jí v žilách začíná vařit krev. „Asi máš dojem, že tě tvé četné zkušenosti chlípného svůdce staví do role objektivního soudce. Víš, co můžeš? Vezmi si to své směšné podezření a… a udav se s ním!“

Prudce škubla otěží ve snaze obrátit koně a odjet, ale Niall k ní prudce přiskočil a popadl ji v pase. Stáhl Sabrinu z koně a ne zrovna něžně ji postavil na zem. „Teď mě dobře poslouchej, děvče. Nedovolím, aby někdo mařil mé příkazy.“

„Jenže *mi* nevládneš, sire!“

„Ale ano, madam. Jako tvůj manžel i jako náčelník klanu. Je čas, abys to pochopila.“

„Jdi k čertu!“

Šťavnatě zaklel. „Můj nepřítel se nikdy nestane tvým milencem, rozumíš?“

Sabrina zatnula zuby. „Naprosto, sire! Takže až se rozhodnu pořídit si milence, poohlídnu se mezi tvými *přáteli.*“

Zpražil ji tak temným pohledem, až se Sabrina zachvěla. Ještě nikdy ho neviděla tolik rozzlobeného. Věděla, že bude lepší nepopouzet ho, ale nemohla si pomoct.

„Trpíš tou nejvyšší formou nadutosti a arogance, jakou jsem kdy viděla! Měl by sis konečně uvědomit, že nejsi jediný muž na celém světě. Když se rozhodnu pořídit si milence, taky to udělám! Když budu chtít tucet milenců, budu je mít! Je ti to jasné?“

Sabrina odhodlaně zvedla bradu a vyzývavě se mu podívala do očí.

Niallovy prsty se bolestivě sevřely kolem její paže.

„Neopovažuj se na mě vztáhnout ruku!“ varovala ho.

Niall ztuhl. „Ještě nikdy jsem žádnou ženu neuhodil, ale vzhledem k daným okolnostem se tentokrát asi neovládnu.“

„Od tebe bych nic jiného ani nečekala!“

„Umíš plavat?“

„Cože?“

„Umíš plavat?“

„Ne! Proč…“

K její velké hrůze ji Niall zvedl do náručí a rychlým krokem mířil přímo k jezeru. Sabrina ho pevně chytila kolem krku a zděšeně sledovala, jak vstupuje do vody.

„Tohle tě snad trochu zchladí!“ řekl a náhle ji pustil.

Jezero v těchto místech dosahovalo jen k pasu, ale když se Sabrině nad hlavou zavřela chladná voda, na malou chvíli jí v hrudi přestalo bít srdce. V panice kolem sebe začala mávat rukama a zahlcená vzteky i ledovou vodou se snažila dostat na nohy.

„Ty… zatracený… prevíte! Ty… hulvátský… mizero!“ Zpola oslepená chladnou vodou Sabrina Nialla častovala takovými slovy, které až do té chvíle snad ani neznala. Rab nadšeně poskakoval na břehu a s velkým zájmem sledoval jejich tiátr.

„Dej si pozor, děvče,“ varoval ji Niall a pomalu se začal vracet na suchý břeh. Jinak si budu myslet, že ti to ještě nestačilo.“

„K čertu s tebou!“

Nejdříve ji vhodí do jezera a teď má ještě tu drzost tropit si z ní žerty! Jeho arogance ji popouzela téměř až k zbláznění.

Z očí si odstranila mokré prameny vlasů a rozběhla se za ním… Nebo spíše se o běh alespoň pokoušela. V mokrých šatech se to však zdálo zhola nemožné. „Vrať se, ty zbabělý tyrane!“

Niall se prudce obrátil, ve tváři pobavený výraz. „Tyrane?“

„Ano, *tyrane*!“ Konečně dorazila ke břehu, ale těžký plášť ji táhl zpátky do vody. Sabrina se jediným škubnutím zbavila těžké látky a rozzlobeně jí mrštila o zem.

K velké nelibosti však zjistila, že s pláštěm se zbavila i mušelínového živůtku a její ňadra teď nehalilo nic jiného než tenká mokrá spodnička.

Niall ji pomalu přejel vyzývavým pohledem a pak se zastavil na odhalených křivkách. Sabrininy bradavky ztuhly zimou a drze se tyčily přes vlhkou spodničku. Niall se výsměšně ušklíbl. „Ženskou krásou mě nepřemůžeš, maličká. Ačkoliv musím uznat, že jsi přímo rozkošná. Tváře ti žhnou a z očí ti šlehají blesky.

Sabrina spustila nekonečný příval nadávek. Vždy se považovala za velice rozumnou a chladnokrevnou, ale teď, když se blížila k Niallovi, se z ní stala zcela nová bytost.

Niall, s rukama založenýma v bok, ji pobaveně sledoval. „Právě jsem svědkem fascinující proměny. Z chladné lady na ohnivou tygřici…, ačkoliv trochu promočenou.“

Udeřila ho. Vzteky zbavená rozumu zatnula pěsti a prudce ho bušila do hrudi tak dlouho, dokud ji Niall nepopadl za zápěstí a nezastavil ji.

„Čarodějko,“ vydechl a násilím si ji přitáhl k tělu. „Zdá se, že ti lekce v poslušnosti nestačila.“

„Poslušnost!“ zasyčela Sabrina. „Nikdy tě nebudu poslouchat. … Ty arogantní lumpe!“

„To se ještě uvidí, ženo!“

Prsty vjel do mokrých pramenů a sehnul hlavu, aby ji políbil.

13

Potlačoval v sobě vztek a divokou touhu. Panovačně se zmocnil jejích úst a nemilosrdně je plenil hladovými rty a jazykem.

Sabrina se snažila bránit, ale zbytečně. Když Niall konečně povolil, sípala zlostí a námahou.

„K čertu s tebou… Pusť mě dřív…, než tě praštím!“

„To je holý nerozum, vyhrožovat muži, když jsi v jeho moci,“ varoval ji smrtelně vážným hlasem.

Věděla, že má Niall pravdu a že by ho měla poslechnout, ale vztek, který jí lomcoval celým tělem, se zdál silnější než rozum. Když se znovu sklonil, aby ji políbil, zakousla se mu do spodního rtu.

Niall hlasitě zaklel a prudce ucukl. Nicméně Sabrina nevyhrála. Niall se ohnul, popadl ji pod koleny a přehodil si ji přes rameno jako pytel ovsa.

„Okamžitě mě pusť…, ty odporný neřáde!“ křičela Sabrina a divoce se zmítala.

„Ne, děvče. Ne, dokud si to jednou provždy nevyjasníme.“

A jako by toho nebylo dost, Rab se zdál jejím marným bojem zcela nezaujatý. Nadšeně poskakoval kolem Nialla, kroutil ocasem a zdálo se, že se docela dobře baví.

Niall došel k chatrči, nohou si otevřel dveře, vešel dovnitř a zase je za sebou zavřel.

Uvnitř hořel oheň a vzduch byl prosycen vůní rašeliny. Niall položil Sabrinu na podlahu z udusané hlíny, chytil ji za zápěstí, aby mu neutekla, a rozhlížel se po nevelké místnosti.

„Zdá se, že Fergus není doma. Určitě mu nebude vadit, když použijeme jeho postel.“

Sabrina se na něho nevěřícně podívala. „Snad nejsi takový blázen, aby sis myslel, že se s tebou budu milovat!“

„Sundej si tu urousanou sukni, nebo to udělám sám.“

„Neopovažuj se na mě vztáhnout tu svoji špinavou pařátu, ty mizero!“

Niall zatnul zuby. Jejich hádka došla příliš daleko. Zmocnila se ho divoká touha Sabrině ukázat, kdo je tady pánem. Chtěl si ji podmanit, zanechat na ní svůj pach, své doteky. Zoufale si přál, aby jí jednou provždy vyhnal z hlavy myšlenky na jiného muže. *Nikdy* jí nedovolí, aby měla milence. *Nikdy*.

V pohledu jeho modrých očí se zračila vášeň. „Nesnaž se mi odporovat, ženo."

Jednou rukou si ji přitáhl blíže a druhou vsunul pod mokrý živůtek. Pomalu klouzal dolů, a když se dotkl prochladlých ňader, její tělo ochotně reagovalo. Sabrininy bradavky ztuhly a beze studu vyšly vstříc jeho dráždivým dotekům.

„Skutečně si myslíš, že by tě jiný muž dokázal potěšit jako já?"

„Ano!" vyhrkla. „Každý muž by mě dokázal potěšit lépe než ty!"

Zuřivě se svíjela a snažila se uvolnit ze sevření jeho prstů. A když koleno vsunula mezi jeho stehna a snažila se ho kopnout, Niall jen stěží unikl bolestivému zranění. Hlasitě se zasmál, objal ji v pase a přitiskl si ji k hrudi.

Pak ji bez námahy zvedl a hodil ji na hrubý slamník vystlaný suchým vřesem. Sabrina se zdála vzteky nepříčetná. Kdyby se k němu dostala, jistě by mu dokázala vyškrábat oči.

Niall po ní klouzal dychtivým pohledem. Divoká a nezkrotná… Malá myška, která se změnila v tygřici s ostrými drápky. Tváře jí žhnuly vzrušením, oči jí plály a zduřelé bradavky žadonily o polaskání.

„Chceš mě," poznamenal. „Doslova hoříš touhou."

„To není pravda. Nechci tě, ty arogantní lumpe!"

Znovu se zasmál a udělal krok kupředu.

„Běž pryč! Nechci, aby ses mě dotýkal!"

„Ale já se tě dotknu, maličká, a ještě mnohem víc. Donutím tě, abys mě prosila o další pohlazení."

„Nikdy!"

Jednalo se o výzvu, kterou prostě nedokázal ignorovat. Niall odhodil svůj pléd. „Neměla bys takhle okatě lhát, maličká. Jsi vášnivá žena a muži nedokážeš odolat."

„*Muži* možná ne! Ale bezohlednému barbarovi klidně!"

„Jak dobře víš, umím být i něžný." Svlékl si koženou vestu a pak i košili, čímž odhalil dobronzova opálenou svalnatou hruď. Rozepnul si sponu u kalhot a vysvobodil ztopořené mužství. „Klidně se vsadím, že nebude dlouho trvat a budeš pode mnou ležet a vzdychat touhou."

Jeho arogance ji dohánělа k šílenství. „Blázne, nikdy mě nemůžeš donutit, abych tě chtěla!"

„Uvidíme.“

Jejich pohledy se střetly v tiché bitvě. V nevelkém stavení mezi nimi vibrovalo primitivní a divoké napětí. Sabrina věděla, že ji chce pokořit.

Bezmocně si navlhčila suché rty a vyděšeně pozorovala, jak se přibližuje. „Já… budu křičet.“

„Ano, vím, že budeš… Vášní a touhou.“

„Poškrábu tě, pokoušu.“

Jeho smyslné rty se pokroutily do pobaveného úsměvu. „Věřím, že ano. Chci, abys mě škrábala a kousala. Vztek dokáže milování řádně okořenit.“

„Cože? Okořenit?“ Rozzlobeně zatnula pěsti.

Niall se jedním kolenem opřel o postel, oči upřené do těch jejích. Okouzlená jeho svalnatou postavou, pohledem mimovolně sklouzla k obnaženému mužství.

Cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Jestli mu dovolí, aby se jí dotkl, Niall vyhraje.

Prudce se otočila a snažila se vstát z postele a proklouznout kolem něho ke dveřím. Niall však na nic nečekal a skočil po ní. Překryl ji svým tělem a tváří ji přitiskl na matraci.

„Jen si se mnou hraj, Sabrino… Nechej mě, ať si vychutnám tvůj hněv, tvou vášeň. Když se zlobíš, jsi jako divoká kočka. A přesně takovou tě chci.“

Niall ignoroval její zoufalý odpor a jednou rukou jí vyhrnul sukni. „To je ono. Bojuj se mnou, tygřice. Až se do tebe ponořím, chci, abys křičela mé jméno, abys žadonila o naplnění.

„Nikdy…“

Bradavky jí ztuhly a mezi stehny cítila horkou vláhu. Když prsty vklouzl do smyslné hebkosti, celým tělem jí projela mohutná vlna touhy.

„Uvidíme, jak vášnivě budeš protestovat, až tě naplním.“ Niall popadl lem mokré sukně a vykasal ji až k pasu. Sabrina na holém zadečku ucítila chladivý vzduch.

„Nialle…, jdi k čertu, *ne*\“

„*Ano,* maličká.“ Jeho hlas ji hladil jako temný samet. „Nepřestanu, dokud ke mně nezahoříš touhou. Až ucítím, že se chvěješ blahem, pak tě pustím…“

Jeho slib způsobil, že se jí prudce rozbušilo srdce. Na nahých stehnech cítila jeho divokou touhu, vzadu na krku horký dech.

Zuby se jí něžně zakousl do ušního lalůčku a s přerývaným dechem zavrčel: „Vždyť už teď tvé tělo žadoní a chvěje se.“

„Jdi do horoucích pekel. Nenávidím tě!“

Niall pod ni vsunul ruku a zvedl ji na kolena. Klečela teď na čtyřech a cítila se zranitelná a bezmocná. Niall vzal do ruky svůj tvrdý úd a namířil ho přímo do středu jejího ženství, kde si s ní jen pohrával a dráždil ji.

Sabrina se musela kousnout do rtu, aby potlačila roztoužené sténání. A když prsty vklouzl mezi její stehna a zkušenými pohyby nahmatal vlhkou bliznu ženské rozkoše, celá ztuhla. Niall se však zdál spokojený. Našel ji vlhkou vlastní touhou, horkou…

Pak ji dvěma prsty něžně roztáhl a třetím prudce vnikl dovnitř.

„Jsi tak horká a úzká,“ šeptal zastřeným hlasem. „Už se nemůžu dočkat, až v tobě smočím svůj úd.“

Když se vzchopila a naposledy se snažila uniknout, oběma rukama ji popadl za boky a jedním pohybem do ní lehce vklouzl.

Jednalo se o ohromující akt vlastnictví. Sabrina hlasitě vykřikla. Jeho penis se jí zdál tak velký, dlouhý a tvrdý. Když se však Niall chtěl stáhnout, dlaněmi se zapřela o matraci a zadeček zatlačila proti jeho mužství.

Vítězoslavně se zasmál a ochotně jí vyšel v ústrety.

„Ach, bože…“

„Ano, to je přesně ono… Křič, má divoká tygřice…“

„Proboha…, Nialle…, prosím…“

Malátně si uvědomila, že dosáhl přesně toho, co chtěl. Že ona žadoní o naplnění. Ale bylo jí to jedno. Otřásala se divokými a mocnými vlnami extáze a neexistovalo nic než ona a on. Celý svět zmizel kdesi v opojné mlze vášnivého vzrušení a krajního naplnění.

Niall ucítil její křečovité stahy uvolnění těsně před tím, než přišel jeho vlastní orgasmus. Slyšel její křik, který se mísil s jeho vlastním, a cítil, jak se mu tělo tříští na tisíce drobných částí.

Jakmile se Niall alespoň částečně uklidnil a jakmile pominul poslední záchvěv uvolnění, nechal úd vyklouznout z hebké vlhkosti a potom vstal, aby Sabrinu zbavil tíhy svého těla. Ještě stále lapal po dechu a na čele se mu třpytily kapičky potu.

Její mlčení ho znepokojovalo. Dobrotivý bože, vždyť ji skoro znásilnil.

„Ublížil jsem ti?“ zeptal se stísněně.

„Smrtelně,“ odsekla a z tónu jejího hlasu se dalo vyčíst, že více než tělo utrpěla její pýcha.

Její kousavá odpověď ho sice uklidnila, ale rovněž si uvědomil, že Sabrina má ještě stále na sobě mokré šaty. Vstal z postele, rychle ji svlékl a zabalil do svého suchého plédu.

„Rozhodně tady s tebou nemíním zůstat," protestovala Sabrina, když se posadil vedle ní a začal jí prsty pročesávat mokré prameny vlasů.

„Přece se takhle nemůžeš vrátit domů. Vždyť vypadáš jak mokrá myš."

„To sis měl uvědomit dřív, než jsi mě vhodil do jezera."

„Zasloužila sis to," odvětil Niall.

„Rozhodně jsem si nezasloužila, abys mě znásilnil!"

„Ale no tak, už to přiznej," řekl Niall chlácholivě. „Vždyť sis to skvěle užívala."

„Můžu přiznat jen to, že jsi arogantní, samolibý hulvát!"

„Když se zlobíš, jsi nádherná. Pereš se jako tygřice."

Obrátila se k němu a pěstí ho udeřila do ramene.

Niall se ušklíbl, chytil ji za zápěstí a položil ji zády zpátky na postel. Pléd se rozvázal a Sabrinina ňadra se uvolnila z pevného sevření vlněné látky. Niall se spokojeně usmál a volnou rukou štípl Sabrinu do tuhých bradavek.

„To je tvůj trest," řekl s úsměvem.

Sabrina se snažila ubránit prudké vlně rozkoše, kterou jí jeho dotek způsobil, ale marně. Z hrdla jí unikl vzrušený vzdech.

„Takhle se mi líbíš. Poslušná ženuška, která reaguje na jediný dotek svého manžela."

Šlehla po něm pohledem, ze kterého sršely blesky. „Je to až k nevíře, jak mě dokážeš rozzlobit."

„A ty, má drahá, mě zas až neskutečně dokážeš vzrušit."

Prudce ji pustil, vstal a začal kolem ohniště rozvěšovat její mokré šaty.

Sabrina s podezřením sledovala, jak si svlékl zbytek svého vlastního šatstva a vrátil se za ní do postele. Navzdory jejímu odporu se k ní přitiskl a oba je zabalil do svého vlněného plédu.

Sabrina cítila, jak z jeho nahého těla sálá živočišný žár, který jí proniká přes kůži a rozehřívá zimou ztuhlé končetiny. Ležela svinutá v jeho náručí a chtělo se jí plakat. Niall jí názorně ukázal, jakou má nad ní moc. Když se mu zachce, je proti jeho kouzlu zcela bezbranná. Možná i on se na malou chvíli stal obětí svého vlastního chtíče stejně jako ona, ale jeho srdce zůstalo netknuté, kdežto to její se svíralo láskou.

Nechci ho milovat! Milovat ho je hloupé a nesvědomité.

Sabrina zvedla prst a lehce se dotkla svých úst, která po manželově vášnivém útoku zůstala vlhká a nateklá. Podle téměř

hmatatelného napětí, které mezi nimi stále přetrvávalo, věděla, že se nic nevyřešilo.

A také se nemýlila. Když Niall konečně promluvil, v jeho hlase slyšela tiché varování. „Jsi má žena, myško. Byl bych rád, kdybys na to nezapomínala."

Sabrina ztuhla. „Ale já jsem nezapomněla."

„A ještě bys měla vědět," pokračoval Niall, „že ti nikdy nedovolím, aby ses stala milenkou Keitha Buchanana."

„Nechtěla jsem ho jako svého milence. A nedala jsem ti ani ten nejmenší podnět, aby sis něco takového myslel! Nepřišla jsem tady na milostné dostaveníčko."

„Opravdu?" řekl posměšně.

„Samozřejmě že ne! A kdybys mi dal šanci, abych ti to vysvětlila, věděl bys, že jsem s ním chtěla hovořit o míru."

„O míru?"

„Ano, o *míru."* Sabrina se opřela o loket, aby svému manželovi viděla do tváře. „Na událostech posledních dnů je něco podivného. Keith Buchanan tvrdí, že oni s nájezdy nezačali. Že by nikdy neporušili dané slovo."

Z Niallova hrdla uniklo podrážděné zachrčení.

„Já vím…, že jim příliš nevěříš. Ale Keith přísahal."

Zuřivě se na ni podíval. „Jak můžeš toho parchanta tak vášnivě obhajovat?"

„Nikoho neobhajuji. Jen se snažím odhalit pravdu."

Niall si odfrkl. „Ti zatracení Buchanané jsou jen zloději a vrazi. A právě ty bys to měla vědět. Nejsou odpovědni jen za smrt mého otce, ale i toho tvého."

„Nepřímo možná. Ale všichni vědí, že se jednalo o nehodu. A už je to tak dávno."

„Horalé mají skvělou paměť," zamručel Niall temně.

Sabrina našpulila rty. Náhle jí všechno připadalo marné. Niall bojoval s klanem Buchananů už tak dlouho, že to ani jinak neuměl.

„Já přece dokážu pochopit, proč je tak nenávidíš. Ale s takovou se míru nikdy nedočkáme."

„Pak budeme žít ve válce."

„Jenže to já nechci." Sabrina se na něho zoufale podívala. „Copak s ním nemůžeš aspoň promluvit?"

„Ne."

Jeho tvrdohlavost v ní probudila novou zlost. „Podle mého názoru ohánět se mečem dokáže každý hlupák. Ale zabránit zbytečnému krveprolití, k tomu je zapotřebí skutečného vůdce."

Niall se zamračil. „Pleteš se do něčeho, čemu nerozumíš.“

„Možná ano, ale aspoň se snažím porozumět.“ Zlostně zatnula zuby. „S naší svatbou jsem souhlasila jen proto, abych zachránila svůj klan. Jenže jestli budeš trvat na své slepé nenávisti, celé to bude k ničemu. Vždyť je to šílenství. A ty, Nialle, jako náčelník obou klanů máš teď příležitost s tím jednou provždy skoncovat. Muži klanu Duncanů půjdou za tebou.“ Pak na chvíli zaváhala. „Vím, že mě považuješ za tvrdohlavou ženskou, ale Keith Buchanan to jistě myslel vážně.“

Niall zavrčel. „Jsi až neuvěřitelně naivní. Děláš ze sebe naprostého hlupáka. Sejít se s ním tady bylo hotové bláznovství. Ten zatracený Buchanan se nesnaží o nic jiného než mi nasadit parohy.“

„A já ti říkám, že Keith Buchanan o mě jako o ženu nestojí.“

„Nerad ti odporuji, děvče, ale je to tak, jak říkám. Copak tě nikdy nenapadlo, že potomci Owena klidně svedou manželku svého úhlavního nepřítele jen proto, aby se mi mohli smát?“

Teď se zase zamračila Sabrina. „A co by se vlastně stalo? Utrpěla by jen tvá pýcha.“

Niall významně pozvedl obočí. „Tvým milencem se nikdy nestane, rozumíš mi?“

Sabrina se odevzdaně položila zpátky na matraci. Jakékoliv rozumné argumenty se zdály zcela marné. „Myslím, že bude lépe, když každý z nás půjde svou cestou. Přesně tak, jak sis to přál. Vždyť ty jsi o tenhle *mizerný* svazek nikdy nestál.“

Niall se na chvíli odmlčel. „Řekl jsem, že ti dovolím, abys měla milence, ale až porodíš dědice. Ale s tím zatraceným Buchananem tě už nikdy nechci vidět.“

„Dobře tedy. Slibuji, že až přijde správný čas a já si budu vybírat milence, poohlídnu se po někom jiném.“

Niall si lehl vedle Sabriny a upřeně se jí zahleděl do očí. Její hloupé nápady na mír ho popuzovaly méně než představa, že by mohla mít milence. Náhle se ho zmocnila nutkavá představa ukázat jí, že je jen jeho.

Položil dlaň na křehké hrdlo, kde v pravidelných intervalech bil pulz, a pak pomalu postupoval dolů, dokud dlaní nepřekryl hebká ňadra. Cítil, jak bradavky okamžitě ztuhly a celé její tělo se začalo chvět touhou.

„Ne…,“ zašeptala a zavřela oči.

„Myslím, že tohle bychom si měli ujasnit,“ odpověděl Niall. „Nebudeš mi nic upírat. Ani sobě…“

Sklonil se k ní, překryl její ústa svými a své ztopořené mužství přitiskl do Sabrinina klína.

Tentokrát se s ní miloval něžně a dlouze. Hladil ji po celém těle, mazlil se s ní a dráždil ji tak promyšleně, až ji dovedl téměř na samotný vrchol, ale pak se zase stáhl, aby nedošla vyvrcholení. A pak znovu a zas a zas, až křičela touhou a v slastné extázi ho prosila o naplnění.

Poté se mu Sabrina zhroutila do náručí a vyčerpaná usnula. K Niallovi však spánek nepřicházel. Držel ji v objetí, hladil po zádech a nespokojeně se mračil.

Co se to s ním jenom děje? Sabrinina snaha plést se do věcí klanu ho sice popuzovala, ale nebyl to pravý důvod jeho rozmrzelosti. Tak intenzivní pocit nenávisti a zloby snad ještě nezažil.

Vzpomněl si na jejich hádku u jezera a ušklíbl se. Rozzlobila ho natolik, že ji dokázal hodit do vody. On, který se nikdy v životě žádné dívky ve zlosti ani nedotkl. Popravdě řečeno, jeho nepřiměřená reakce ho popouzela více než naivní chování jeho ženy. Reagoval jako žárlivý manžel.

Samozřejmě, co jiného to mohlo být. Vždyť on žárlil! Jen mužská pýcha by ho nemohla při pohledu na jeho ženu v náručí Keitha Buchanana tolik rozvášnit. Jeho chvilkové pominutí smyslů nevysvětlovala dokonce ani nenávist k nepříteli. Přesně takhle by reagoval na každého muže.

Niall potřásl hlavou. Jak je jenom možné, že ho jeho vlastní žena mohla takhle pobláznit?

Mimovolně se dotkl vlhké kadeře, která jí spadla do tváře, a položil ji na její místo.

Až do té doby žárlivost nikdy nepoznal. Nikdy mu nevadilo, když si žena, o kterou měl zájem, našla jiného milence. Nikdy k žádné dívce nepocítil tak primitivní pud vlastnictví…, dokud nepoznal Sabrinu.

Chtěl ji tolik, až to bolelo. Zcela proti zdravému rozumu v něm dokázala probudit bouři něžných citů a zvířecího chtíče. Její tělo ho dokázalo vzrušit tak jako žádné jiné.

Niall si vzpomněl na jejich vášnivé milování a znovu jím projel prudký záchvěv touhy. Pářili se jako zvířata, a přesto na něho reagovala stejně vášnivě jako on na ni.

Niall se opřel o loket a zkoumavě si prohlížel spící ženu, která ležela přimknutá k jeho tělu. Samozřejmě že se nejednalo jen o tělesnou potřebu. Aniž by si to uvědomil, Sabrina vklouzla do jeho života a stala se jeho nedílnou součástí. Těšil se z její společnosti.

Miloval způsob, jakým se smála a jak se zlobila. Obdivoval její odhodlání stůj co stůj prosazovat mír a tvrdohlavě bojovat za svůj klan.

Náhle se však zamračil a znovu pocítil žárlivost. Ano, všechna ta vášeň a láska patří jen jejímu klanu. A jemu nic.

Jak se to jen všechno mohlo takhle zvrtnout? Místo toho, aby z nevýrazné myšky udělal vášnivou ženu, jak měl původně v plánu, vložil Sabrině do rukou moc, která ho teď mohla zničit. Působila na něho jako divoký živel. Jeho obdiv se změnil v posedlost – v něco mnohem primitivnějšího. Probudila v něm nepojmenovaný cit, který byl stejně nebezpečný jako dvojsečný meč.

Musí se jí zbavit.

Ano, to je jediný způsob, jak uniknout.

Potřebuje ženskou. Jinou milenku. Musí se ponořit do fyzické rozkoše v náručí jiné ženy. Jedině tak se zbaví chorobné závislosti na Sabrině.

Eva Grahamová. Jak jinak. Jeho dřívější milenka mu jistě mileráda vyjde vstříc. Utiší jeho žár a pomůže mu zbavit se vtíravých pocitů žárlivosti a vlastnictví, které ho začínaly strašit.

Možná pak bude schopný ovládnout neukojitelný hlad, který v něm probudila jeho žena.

14

O jejich hádce u jezera ani o Sabrinině schůzce s Keithem Buchananem už nemluvili, ačkoliv napětí mezi nimi přetrvávalo.

Navzdory manželově radě, ať se do záležitostí klanu neplete, se Sabrina rozhodla o všem si promluvit se svým dědečkem. Když však následujícího rána přijela nečekaně na Banesk, zažila snad největší překvapení svého života.

V noci se Vysočinou přehnala divoká bouře a na hornatých kopcích po sobě zanechala šedou mlhu. Rab šťastně poskakoval vedle koně své paní…, dokud se nepřiblížili k hradu klanu Duncanů a on nervózně nenastražil uši. Netrvalo dlouho a Sabrina zaslechla zlověstné řinčení kovu.

Rychle pobídla koně a prudce vyrazila kupředu, aby zabránila útoku na dědečkův hrad. Když však vjela na nevelkou mýtinu, zůstala jako zkoprnělá. Přes roztrhané cáry mlhy poznala dva muže. Jeden z nich byl Liam Duncan.

A ten druhý, k jejímu velkému překvapení, její umírající dědeček.

„Aha!“ vykřikl Angus radostně, když mocnou ranou svého meče odrazil soupeřův záludný útok. „Tímhle mizerným rýpnutím mě nedostaneš. I dítě by si vedlo lépe!“

Netrvalo dlouho a Sabrina pochopila, že se nesnaží vzájemně zavraždit, ale že se jedná o trénink bojových schopností. Přesto jí to vzhledem k dědečkovu chatrnému zdraví připadalo jako holé šílenství.

„Dobrotivé nebe, dědečku!“ Sabrina znovu pobídla koně. „Jak to, že nejsi v posteli?“

Obrátil se k ní s takovou hbitosti, kterou by čekala spíše od muže středního věku. „Sabrino, děvče… Nečekal jsem tě.“

„Zcela očividně ne. Vždyť si můžeš uhnat smrt.“

„To ne, jsem ve skvělé kondici…“ Náhle se zarazil a uhnul pohledem. „Už je mi dobře, děvče. Nemusíš se o mě bát.“

„Opravdu?“ Nevěřícně se na něho podívala. Ještě před měsícem jsi ležel na smrtelné posteli.“

Jeho hustá obočí se stáhla dohromady. „Vlastně jsem byl tak trochu nemocný. Nachlazení mi sedlo na plíce a…“

„Cože?“ vydechla nevěřícně. „Takže nachlazení? Vždyť jsi mi říkal, že máš slabé srdce.“

Angus se podíval na Liama, jako by ho žádal o pomoc. Ten však mlčel. „Ale ano,“ vysvětloval dědeček. „Měl jsem slabé srdce. Opravdu. Ale teď už jsem docela v pořádku.“

Sabrina vzteky zbledla. Takže on neležel na smrtelné posteli. „Všechno jsi jen předstíral?“ zeptala se tiše.

„Všechno *ne*. Skutečně jsem byl nemocný. Jen ne tak, jak sis myslela.“

Sabrina potřásla hlavou. Náhle ji přepadl smutek. Takže dědeček ji zradil. Oklamal ji jen proto, aby dosáhl svého. „Úmyslně jsi mě podvedl,“ zašeptala.

„Ale no tak…“

„Říkal jsi, že jsem poslední nadějí našeho klanu. Že se musím provdat za McLarena.“

„Udělal jsem to pro dobrou věc, děvče.“

„Pro *dobrou věc?*“ řekla rozechvělým hlasem. „To je všechno, co mi k tomu můžeš říct? Lhal jsi mi. Stala jsem se součástí tvého plánu… Vzala jsem si Nialla jen proto, poněvadž jsem si myslela, že umíráš. Protože klan Duncanů potřeboval náčelníka, který by ho po tvé smrti ochránil od Buchananů.“

„Ano, ale bál jsem se, že jinak bys nesouhlasila. No tak, děvče, přiznej to. Dokud jsem neumíral, tak jsi za mnou dokonce ani nepřijela na návštěvu.“

Ano, měl pravdu. Kdyby ji neřekl, že umírá, nikdy by sem nepřijela. Nikdy by se neprovdala za legendárního svůdce, který jí teď mohl zlomit srdce. Nikdy by se nezamilovala…

Sabrina zavřela oči. Angus spoléhal na její loajalitu ke klanu a zneužil její důvěřivosti.

Podívala se na Liama Duncana, který sklopil zrak.

„Takže tys mu pomáhal?“ zeptala se.

„Ne,“ přerušil ji Angus. „Liam až do tvé svatby nic nevěděl.“

Sabrina se znovu podívala na dědečka.

„Copak bys, děvče, byla radši, kdybych skutečně umíral?“

„Ne, samozřejmě že ne. Jsem ráda, že je ti dobře. Trápí mě jen tvé lhaní…“ Náhle se jí v mysli zrodilo strašné podezření. Co vlastně řekl Niallovi?

„Jak jsi donutil McLarena, aby si mě vzal?“ zeptala se pomalu.

„Proč si myslíš, že jsem ho musel nutit?“

„Protože mi dal jasně najevo, že o sňatek se mnou nestojí.“

„Jednalo se o dluh jeho otce. Kdysi jsem Hughu McLarenovi zachránil život.“

Bolestí se jí sevřelo srdce. „Takže se nechtěl oženit s dědičkou sousedního klanu, jak jsi mi tvrdil? Myslela jsem si to. Když jsem zrušila naše zasnoubení, očividně si oddechl. A kdyby nebylo mého zranění při tom výjezdu na…“

Sabrina pojala další podezření. „A stejně tak jsi mi lhal i v jiných věcech. To ty jsi mě přesvědčil, že náš dobytek ukradli Buchananové.“

„Podívej, děvče…“

„Řekl jsi mi, že výpravu vedl sám Owen Buchanan.“

„No…, možná to nebyl zrovna on.“

„A možná se to nikdy nestalo! To by vysvětlovalo, proč se tak urputně brání osočení, že s nájezdy začali oni, že porušili dané slovo. Ukradl jsi jim dobytek jako první?“

„Ne, tak to nebylo. Ale možná jsem se mýlil. Třeba ten dobytek neukradli oni…“

Sabrina zvedla ruce a chytila se za hlavu. Konečně to všechno začalo dávat smysl. „Řekl jsi, že jestli náš klan nebude mít dostatečně silného náčelníka, že nás ti krvežízniví Buchananové zničí. Ale klan Duncanů žádnou ochranu nepotřeboval. Všechno jsi to narafičil.“

Na drsné tváři jejího dědečka se objevil provinilý výraz. „Tak mě přece pochop, děvče. Udělal jsem to jen pro dobro klanu.“

„Ach, myslím, že ti rozumím,“ odsekla Sabrina jízlivě. „Konečně jsme mohli nastolit mír. Dobrý bože, Owen Buchanan už s příměřím souhlasil. Jednou provždy mohl být konec všemu tomu zbytečnému krveprolévání. Ale to jsi nemohl dopustit. Místo toho jsi vyvolal další konflikt. Dobrotivé nebe, dědečku… Vždyť tady umírají lidé! Nialla málem zabili a dva muži z klanu Buchananů byli těžce poranění.“

„Musel jsem to udělat,“ zamumlal Angus. „Zrušila jsi zasnoubení. Musel jsem ti ukázat, jaké nebezpečí nám hrozí. Nechtěl jsem vidět, co by se stalo, kdyby se klan Duncanů nespojil se silným spojencem.“

„Tak jsi riskoval životy lidí, jen abys mě donutil ke sňatku.“

„Asi ano, ale neměl jsem na výběr. Jsem už starý, děvče. Náš klan potřeboval náčelníka a McLaren je tím pravým. Byla jsi má jediná naděje.“

Angus se k ní pomalu přiblížil, aby ji objal, ale Sabrina ho zarazila. „Ne, dědečku!“ zvolala a ustoupila stranou. „Nic nemůže ospravedlnit tvé činy. Riskoval jsi lidské životy jen proto, abys dosáhl svého. Myslel sis, že si můžeš hrát na Boha…“ Zakroutila hlavou.

„Raději půjdu domů dřív, než řeknu něco, čeho bych pak mohla litovat. Rabe, jdeme!“

Bez jediného slova rozloučení otočila koně a vydala se k domovu. Na duši cítila tíhu a v srdci bolest. Vlastní dědeček ji využil jako pěšáka ve svém sobeckém boji. Ohrozil desítky lidských životů a z ní udělal blázna.

A co hůř, Niall neměl jinou šanci než si ji vzít. Angus ho lstí donutil, aby se oženil s jeho vnučkou, ačkoliv k tomu neměl žádný pádný důvod. Jednalo se jen o starcův rozmar.

Sabrina cítila, jak ji polévá hanba. Jak se teď jen Niallovi může podívat do očí? A co když o Angusově zázračném uzdravení ví?

Srdce se jí sevřelo. Kdyby se Niall dozvěděl, že z něho starý šlechtic udělal hlupáka, trval by na zrušení jejich svazku? Na anulování sňatku bylo sice příliš pozdě, ale vzhledem ke zjištěným okolnostem by mohl vyžadovat zrušení svazku, o který nikdy nestál.

A je tady ještě jiná záležitost, kterou musí uvést na pravou míru. Válka s klanem Buchananů. Snad ještě není příliš pozdě. Vždyť Owen touží po míru celou dobu. A až se Niall dozví pravdu o krádežích dobytka, snad to zmírní jeho nenávist a on se pak na všechno začne dívat s chladnou hlavou. Ať tak či onak, zajede za Owenem a všechno mu vysvětlí.

Ale nejdříve musí mluvit se svým mužem.

* * *

Sabrina se blížila ke Creagturicu a dodávala si odvahu, aby se dokázala svému manželovi podívat do očí, ale jak projela hlavní branou, zjistila, že jejich rozhovor bude muset počkat.

Měli návštěvu. Evu Grahamovou.

Sabrina nechala svého koně podkonímu a vešla do domu. Ke svému velkému překvapení zjistila, že návštěva není v přijímacím pokoji ani v žádné jiné místnosti v prvním patře. Služebná Jean jí sdělila, že lady Grahamovou snad najde v sadu, neboť před malou chvílí z okna svého pokoje zahlédla, jak se i se zemanem prochází kolem hradu.

Niall a Eva v sadu? Sabrina pojala určité podezření.

Nejdříve se rozhodla, že na ně prostě počká, ale pak si uvědomila, že se chová jako zbabělec. Vyšla z obytné části a dlážděnou pěšinou se vydala vzhůru k chráněnému sadu, kde v pravidelných řadách stály jabloňové a třešňové stromy.

Když za kamennou zdí zaslechla tiché hlasy, na malou chvíli se zarazila, pak si však dodala odvahy a nevelkou brankou nahlédla dovnitř.

Překrásná Eva Grahamová ležela v trávě v objetí mužného zemana McLarena.

Sabrina si přitiskla ruku na pusu, aby nevykřikla. Věděla, že by měla odejít, nicméně nohy ji nechtěly poslechnout a ona tam zůstala stát jako solný sloup.

Niall ležel na zádech, Eva mu seděla rozkročmo na bocích a vášnivě ho líbala. Sukni elegantních šatů měla vykasanou až k pasu, zatímco z rozepnutého živůtku přetékaly bujné těžké prsy.

Vtom se Eva napřímila, vzala Nialla za ruce a dlaněmi je položila přímo na hroty růžových bradavek.

Niall pozoroval krásnou ženu a ve tváři se mu usadil podivně neradostný výraz. „Jsi opravdu chutný kousek, zlatíčko."

„Pokud si vzpomínám, považoval jsi mě za ten nejchutnější." Eva se provokativně pohnula, takže ztuhlé bradavky se Niallovi smyslně třely o dlaně. „Ještě stále tě vzrušuji, že ano?"

Niall prsty sevřel citlivé hroty a jemně je promnul mezi prsty. Eva hlasitě zasténala, zavřela oči a zaklonila hlavu.

Sabrina tupě zírala před sebe a náhle si uvědomila, že nemůže popadnout dech. Ten smyslný obraz dobronzova opálených prstů, které svíraly bělostné prsy, jí už navždy zůstane v paměti. Stejně jako Niallova tvář, plná smyslnosti a rozkoše, když se miluje s jinou ženou.

Sabrina potlačila bolestný vzlyk, a když Eva znovu hlasitě zasténala, prudce se otočila a zmizela dřív, než ji jeden z nich mohl spatřit.

Utíkala a v očích ji pálily slzy.

Nějak se dostala zpátky do domu a vběhla do ložnice. Do *jejich* ložnice… Tam, kde ji Niall zbavil její nevinnosti a probudil v ní vášnivou milenku. Tam, kde strávili tolik hodin divokým milováním a vzájemným poskytováním rozkoše. Právě tam, kde začali budovat křehké pouto důvěry…

Sabrina se zoufale vrhla na postel a snažila se ovládnout chvění, které ji zachvátilo. Zrada ji uvnitř duše pálila jako čistá kyselina, zatímco srdce se svíralo prudkou bolestí.

„Nialle…," šeptala v agónii.

Vždyť se mu zcela odevzdala. Dala mu nejen své tělo, ale i své srdce, které on odhodil a pošlapal. Ale všechno je jen její chyba. Copak si skutečně myslela, že by jí její manžel mohl být věrný? Že by mohl dostát svému slibu?

Sabrina zatřásla hlavou a hřbety rukou si otřela uslzené oči. Nemělo by ji to tolik bolet. Vždycky věděla, že něco takového přijde. A dřív nebo později, vždyť je to jedno. Niall se svými záměry nikdy netajil. Vždy k ní byl naprosto upřímný. Jen si jeho zájem v manželském loži prostě chybně vysvětlila.

Navzdory bolesti, která jí svírala útroby, věděla, že nezemře. Byla dostatečně silná, aby vydržela.

Vzdorovitě zvedla hlavu. Přece si nebude hrát na žárlivou manželku. Niall se nikdy nedozví, jak hluboce ji jeho nevěra zasáhla.

Přesto tady na něho nemohla čekat. Teď se mu nedokázala podívat do očí. Nejdříve se musí trochu vzpamatovat a sesbírat roztříštěné kousky své pýchy.

Sabrina se vrátila do stájí a nechala si znovu osedlat koně.

Vyhoupla se do sedla a tryskem vyjela z hradu. Nejdříve bezcílně bloumala krajinou, až si po chvíli uvědomila, že se ocitla v těsném sousedství jejich hranic s pozemky klanu Owena Buchanana. Vtom si vzpomněla na svůj rozhovor s dědečkem a odhodlaně pobídla koně.

K velké úlevě čistě náhodou narazila na Keitha, který se právě vracel domů. Nechtěla se totiž s Owenem setkat sama.

Když Keithovi vysvětlila účel své návštěvy, ochotně ji doprovodil na hrad. Owen právě večeřel ve velké hale.

Jakmile ji uviděl, vyskočil na nohy a rozzlobeně ji probodával plamenným pohledem. Dříve, než mohla cokoliv říct na vysvětlenou a na svou obranu, se do ní pustil.

„Nevím, co za hru to se mnou zase hrajete, dámo, ale tentokrát ze sebe blázna dělat nenechám.“

„Nechci z vás dělat blázna,“ řekla Sabrina a přinutila se k úsměvu. „Přišla jsem, abych se vám omluvila za svůj klan. Jestli dovolíte, vysvětlím vám, jak to všechno bylo. A pak si snad… vyslechnete můj návrh.“

Něco není v pořádku, pomyslel si Niall, když opětoval vášnivé polibky krásné a smyslné vdovy. Jeho tělo se sice zdálo vzrušené, ale duše cítila něco neobvyklého… Zklamání.

Věděl, že fyzicky ho Eva může uspokojit. Její smyslnost, skvělá pleť, bujné křivky… To všechno bylo zcela stejné jako dříve, když se spolu tak často milovali. Ale z nepochopitelných důvodů svou bývalou milenku neshledával tak svůdnou jako v minulosti.

Hůř. S hrůzou zjistil, že musí vyvinout až neskutečné úsilí, aby se ke splnění svého úkolu donutil. Ke své velké nelibosti, jakmile políbil Evu na rty, pohladil ji po plných ňadrech, jeho myšlenky zalétly

někam zcela jinam. K jiné ženě, k jiné milence. Ke štíhlé a vysoké dívce s tmavýma očima, které žhnuly vášní a odevzdáním.

Ke své vlastní manželce.

Niall se zamračil.

Co se to s ním jenom děje? Chtěl se zbavit myšlenek na Sabrinu v náručí krásné ženy, ale zapomnění jaksi nepřicházelo. Rozkoš, která ho vždy zcela pohltila, byla náhle pryč.

Eva patřila k vnímavým ženám, takže si jeho nedostatku zájmu pochopitelně všimla. Když zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí, rty měla ještě stále vlhké od vášnivého polibku.

„Neříkej mi, že jsem ztratila své kouzlo," řekla lehce.

Niall zvedl ruku a bříškem palce ji něžně pohladil po lícní kosti. „To ne, zlato. Jsi stále stejně svůdná a okouzlující jako vždy."

„Tak proč tě nemohu vzrušit?" zeptala se a donutila se k chabému úsměvu. „Má to snad co dočinění s pocitem viny? Brání ti tvůj nynější stav ženatého muže milovat se s jinou ženou?"

Niall se zamračil a na Evinu otázku neodpověděl. Ano, měla pravdu. Cítil vinu.

Eva se hlasitě rozesmála. „Jak směšné. Něco takového bych od tebe nikdy nečekala, drahý. Ty sám ses miloval se stovkami provdaných paniček a nikdy ti jejich svazek nepřekážel. Ale jak vidím, teď když jsi sám ženáč, se ti to zdá jiné."

Niall přimhouřil oči. „Přestaň se mi vysmívat, ty malá čarodějnice. Teď právě nemám dobrou náladu."

Potřásla hlavou. „Skutečně by sis svým slibem neměl nechat otrávit život, drahý. Proč by ses měl ochuzovat o rozkoš, kterou ti mohu dát? Ty víš, že jsem vždy diskrétní. Sabrina se to nikdy nemusí dozvědět."

„Sabrina je chytré děvče."

V Evině pohledu se odráželo zklamání. „Předpokládám, že teď mě od sebe odvrhneš."

Niallova ústa se pokroutila do neveselého úšklebku. „Ale no tak, drahá, melodrama ti nesvědčí."

Eva ho pozorovala vážným pohledem oříškově hnědých očí. „Chceš náš vztah ukončit." Nejednalo se o otázku.

„Zdá se, že mi nic jiného nezbývá," odpověděl Niall zamyšleně.

„Vím, že mě chceš," řekla Eva a dlaní pohladila vybouleninu na jeho kalhotách. „Cítím, jak jsi tvrdý a velký."

Niall pokrčil rameny. „Koneckonců jsem jen člověk. A jak jsem řekl, ty jsi stále stejně okouzlující."

„Ale ne natolik, abych změnila tvé rozhodnutí."

„Ačkoliv mě to bolí, ne.“

Niall se otráveně vrátil domů. Sabrina tam naštěstí nebyla, a tak si z pokožky rychle smyl Evinu vůni.

Že se jeho žena ztratila, zjistil až v okamžiku, kdy ji přišel navštívit Liam Duncan.

„Kde to děvče může být?“ ptal se Niall zachmuřeně. „Copak není na Banesku? Po obědě jela navštívit starého Anguse. Myslel jsem, že je ještě u něho.“

„Ano, opravdu tam byla, ale poněkud se se svým dědečkem nepohodla a já se teď bojím, že by mohla udělat něco hloupého.“

Niall tázavě povytáhl obočí. „Snad bych si zasluhoval podrobnější vysvětlení.“

A tak Liam Niallovi v krátkosti sdělil, co se vlastně stalo. Jak Angus předstíral svou chorobu jen proto, aby Sabrinu přinutil ke sňatku. Pro dobro svého klanu využil i vlastní vnučku.

„Přísahám, že jsem nevěděl, co má Angus za lubem,“ dušoval se Liam. „Stejně jako ostatní jsem si myslel, že umírá. Jenže teď je zdráv jako rybička.“

Niall se na chvíli zamyslel. „Sice nás všechny oklamal, ale na mém slově to nic nemění. Ke sňatku se Sabrinou jsem se koneckonců rozhodl já sám.“

Vtom se rozletěly dveře a do místnosti vběhl Geordie Duncan.

„Ti zatracení Buchananové unesli Sabrinu!“ vyhrkl.

Niall cítil, jak se mu na malou chvíli zastavilo srdce. „Jak to můžeš vědět?“

„Owen poslal Angusovi požadavek na výkupné. Tři stovky kusů dobytka.“

Niall zatnul zuby. Jestli jí ten parchant zkřiví jen vlásek na hlavě…“

Nechal větu nedokončenou, neboť Geordie pokračoval: „Angus chce svolat naše dva klany a vydat se pro Sabrinu. Žádá tě, abys okamžitě přijel.“

„Samozřejmě. Liame, najdi Johna a svolejte všechny muže,“ nařídil Niall a rozběhl se pro svůj meč.

Zatímco se Geordie rozjel zpátky na Banesk, John povolal do zbraně všechny muže klanu McLarenů. Netrvalo dlouho a Vysočinou se valila armáda ozbrojených mužů.

Jakmile dorazili k mohutným hradbám Buchananova hradu, překvapeně zpomalili. Vstupní brána byla otevřená a nikde neviděli žádné stráže.

Niall zvedl ruku, aby muže zastavil. Rozhostilo se naprosté ticho.

„Myslíš, že to je past?“ zeptal se Angus Nialla.

„Možná. Dokud nezjistím, co se děje, zůstaneš i s muži tady.“

Angus vypadal, jako by chtěl protestovat, ale když uviděl Niallův rozhodný výraz, rozmyslel si to.

Niall pobídl koně a dlážděnou cestou sám projel vstupní branou. Nikde neviděl ani živáčka. Nedávalo to smysl.

Vtom se otevřely mohutné dřevěné dveře a v nich se objevil Keith Buchanan. Měl na sobě dlouhý kabát, ale po meči ani památka. Zřejmě byl neozbrojený. „Buď zdráv, McLarene,“ zavolal. „Sice jsme čekali Anguse, ale stejně tak jsi vítán i ty.“

„Kde je?“ zeptal se Niall výhrůžným hlasem.

„V bezpečí, ale to asi není to pravé, co chceš slyšet, že?“

„Hned mi řekni, kde je má žena, jinak ti podříznu hrdlo!“

„Velice rád ti řeknu všechno, co vím, jen mi musíš dát příležitost. Tvá lady je u nás hostem.“

Niall měl co dělat, aby se ovládl.

„Přišla dojednat mír.“

Niall tiše zaklel. „To nemohla udělat.“

„Prosím, pojď dál a přesvědč se sám.“

Keith udělal krok stranou a gestem ruky pozval Nialla do domu.

Niall seskočil z koně a s rukou připravenou na jílci svého meče svižně vyběhl po vstupním schodišti. Syna svého úhlavního nepřítele pak následoval přes velkou halu, až se zastavili před jedněmi z mnoha dveří, které vedly do společenských místností.

Ještě než vešli dovnitř, Niall uslyšel Sabrinin smích.

„Mat, sire! Ale nemůžeš říct, že jsem tě před tímto tahem nevarovala.“

Niall stál ve dveřích a zamračeně zíral před sebe.

Sabrina a Owen seděli u velkého krbu, kde na malém stolku z leštěného dřeva stála šachovnice. Zatímco se Sabrina smála, statný náčelník zamračeně hleděl na figurku krále, kterou mu právě vzala.

„Jen se podívej,“ řekl Keith za Niallovými zády. „Tohle není únos. Tvá lady k nám přišla sama.“

15

Jako by si až teď všimli Niallovy přítomnosti, Sabrina i starší zeman zvedli hlavu.

Owen se ušklíbl a jeho dobrá nálada se okamžitě rozplynula. „Vyhrál jsem sázku, děvče. Říkal jsem ti, že přijde.“

„To jsi říkal.“ Sabrina obdařila Buchanana okouzlujícím úsměvem. „Vypadá to, že ti dlužím půl zlatky.“

Niall vešel do místnosti a z očí mu šlehaly blesky.

„Asi se mu nelíbí, že jsi tady, děvče,“ utrousil Owen.

Sabrina po svém manželovi šlehla chladným pohledem. „Zdá se, že máš pravdu. Netváří se zrovna přívětivě. Jistě teď příšerně žárlí. Ale musíš ho omluvit. Řekla bych, že jeho podezřívavost pramení z vlastních zkušeností. Jen si pomysli, kolika manželům on sám nasadil parohy.“

Owen zaklonil hlavu a pustil se do hlasitého smíchu. „Můj ty bože, děvče, pro starého muže jsi hotový elixír mládí!“

„Myslím, ženo, že bys mi měla něco vysvětlit,“ procedil Niall skrze zatnuté zuby.

Sabrina se na něho nevzrušeně podívala. „Když myslíš. Jménem svého klanu jsem se přišla omluvit za porušení daného slova a také za lstivé machinace svého dědečka. Možná tě překvapí, až zjistíš, že Angus nikdy nebyl tak nemocný, jak předstíral.“

„Liam mě už informoval.“

„A řekl ti také to, že dědeček celý ten nesmysl o krádeži dobytka prostě zinscenoval? Více méně nás přinutil napadnout Buchanany, ačkoliv oni své slovo dodrželi.“

Na Niallově tváři se usadil nečitelný výraz. „Nezajímá mě, co udělal Angus. Přišel jsem tě odvézt domů.“

Vyrovnaně složila ruce do klína. „Jenže já nemíním odejít, můj pane.“

„Sabrino,“ řekl Niall výhružně, vzteky téměř nepříčetný. Výslovně jí zakázal se k Buchananům vůbec přibližovat, a ona se s nimi klidně spolčila a postavila se proti němu.

„Chci mluvit se svým dědečkem,“ trvala Sabrina na svém. „Očekávám, že tady bude co nevidět.“

Niall se zhluboka nadechl a ze všech sil se snažil ovládnout. „Angus je před hradem. Čeká na můj povel.“

„Pak se k nám může přidat. Dluží Buchananovi tři stovky dobytka a já dohlídnu, aby mu je do jednoho vrátil.“

„To je výkupné za tvůj únos?“

„Vlastně se žádný únos nekonal. Je to dobytek, který jsme Buchananovi vzali. Angus by ho měl co nejdříve vrátit. Myslím si, že se jedná o spravedlivou dohodu.“

„A jestli odmítne?“

„Pak tady nějaký čas zůstanu.“ Když Niall nechápavě podzvedl jedno obočí, Sabrina pokračovala: „Rozhodla jsem se, že se domů vrátím jen pod jednou podmínkou. Když začneš s Buchanany civilizovaně diskutovat o možnosti míru. Do té doby tady míním zůstat jako host lorda Owena.“

Díval se na ni, jako by jí náhle narostly rohy. „Pleteš se do věcí, které se tě vůbec netýkají, ženo.“

„Tak to si nemyslím. Vždyť muži snad nedokáží myslet na nic jiného než na boj. Měli byste si občas vyslechnout i názory svých žen.“

Niallovi z očí šlehaly zlověstné blesky, ale Sabrina nemínila ustoupit. „Chci dědečka donutit, aby s Buchanany uzavřel příměří. A doufám, že mi pomůžeš ho přesvědčit.“

„Proč? Proč bych něco takového dělal?“

„Protože by pro tebe mohlo být obtížné vysvětlit, proč tvá žena pobývá na hradě tvého úhlavního nepřítele a proč ji nemůžeš dostat domů,“ řekla Sabrina sladkým hlasem.

„Stačí, abych tě přehodil přes rameno a bez nesnází tě odnesu domů.“

„To máš pravdu. Klidně mě můžeš odvléct násilím. Ale při první příležitosti se zase vrátím. Možná však jsi připravený zavřít mě do věže a nechat mě tam zamčenou až do konce mých dnů.“

V Niallově očích se mihlo něco podivného. Něco, před čím Sabrina ucukla.

„Uvědomuješ si vůbec, co po mně žádáš?“

„Myslím, že ano.“ Její výraz zněžněl. „Navíc Owen přísahá, že útok na tvého bratra a otce nenařídil, a já mu věřím.“

„Přesně tak, chlapče,“ řekl Owen tichým hlasem. „S tím podlým činem jsem neměl nic společného, a kdybych o něm věděl, včas bych to zarazil. Hugh byl dobrý chlap. Navzdory našim neshodám si

takovou smrt nezasloužil. Hluboce jeho smrti lituji, a to je čistá pravda.“

Niall ho upřeně pozoroval. V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. „Zdá se, že nemám na výběr,“ řekl po chvíli. „Přivedu Anguse.“

Očima vyhledal Sabrinu. „Jestli jsem to dobře pochopil, madam, zradila jsi svůj vlastní klan.“

Sabrina sklopila zrak, aby skryla bolest, kterou jí svým prohlášením způsobil. „Ne,“ řekla tiše, „já jsem nikoho nezradila. Jen se snažím jednou provždy ukončit tohle bláznovství. Nežádala jsem tě, abys za mnou přišel, pane. A ani jsem tě nežádala, aby sis mě vzal. Angus mě podvedl stejně jako tebe. Ale když se tak stalo, udělám, co bude v mých silách, abychom mohli žít v míru.“

Než se mezi znepřátelenými klany domluvilo jakési příměří, byla už dávno tma. Křehký mír se však ukázal jen jako začátek války mezi McLarenem a jeho paní. Jejich cesta domů na Creagturic proběhla za naprostého mlčení.

Sabrina chápala Niallovu zlobu. Vždyť tím, že se přidala k jeho nepřátelům a donutila ho k míru, z něho udělala naprostého hlupáka. Ale ona svého činu nelitovala. Někdo to šílenství už musel zastavit a ona se ukázala jako jediná, která toho byla schopná.

Její rozhodnutí nemělo nic společného s Niallovou zradou, říkala si Sabrina v duchu, ale v hloubi duše věděla, že mu chtěla ublížit stejně, jako on ublížil jí.

Jakmile přijeli na hrad, okamžitě se odebrala do ložnice. Jaké však bylo její zděšení, když ji Niall následoval.

V naprosté tichosti se svlékli. Sabrina si zoufale přála, aby odešel. Jeho chlad jí způsoboval téměř nesnesitelnou bolest. Najednou se z něho stal naprostý cizinec. Něžný milenec, kterého znala z posledních šťastných týdnů, byl nenávratně pryč.

Právě si začala oblékat noční košili, když ji Niall prudce zastavil.

„Dej to pryč.“

Sabrina ztuhla. „Proč? Nemám v úmyslu s tebou sdílet manželskou postel.“

„Co ty máš či nemáš v úmyslu, je mi srdečně jedno, dámo.“

Stoupl si těsně za ni a ruce položil na nahá ramena. „Už jsem ti jednou řekl, myško, nesnaž se mi vzdorovat.“

Stála tam jako zařezaná a lhostejně sledovala, jak ji začíná hladit. Dobře věděla, že se jen snaží ujistit se ve své dovednosti. Copak by mohla na jeho laskání reagovat? Copak by mohla vnímat jeho dráždivé doteky, když před sebou viděla obraz svého muže, jak se

miluje s jinou ženou? Chtěla by s ním bojovat. Vyzvat ho na souboj za to, jak ji zradil.

Jenže nakonec ji zradila i vlastní vůle. Stačilo, aby ji Niall sevřel v náručí, a Sabrina cítila, jak se rozplývá.

Během následujících čtrnácti dnů se jejich vztah stával čím dál více zranitelnější. Během dne se často dohadovali o těch nejneuvěřitelnějších věcech a během noci se jeden druhého snažili spoutat svou vášní. Jejich milování se stalo hladové a téměř zvířecí, poháněné divokou zlobou a poraněnou pýchou.

Sabrina ještě nikdy necítila takovou bolest. Srdce se jí svíralo, jako by je někdo drtil v rozžhavených kleštích.

Jejich neshody však měly vliv i na ostatní členy klanu, jak tvrdila paní Patersonová. Všechny ženy svou paní velebily a pěly na ni nekonečnou slávu za to, že konečně vše vzala do vlastních rukou a nastolila mír. Jenže muži jejich nadšení nesdíleli. Někteří Sabrinu dokonce považovali za zrádkyni. Například John McLaren na ni nemohl vzpomenout, aniž by se při tom nezamračil.

Podle zpráv od Geordieho se Duncanovi ukázali jako tolerantnější, až na jednoho. Její dědeček odmítl třeba jen vyslovit její jméno.

Až konečně přišel dopis od Sabrinina nevlastního otce, vlastně od jeho úředníků. O Charlesovi už Sabrina několik dlouhých týdnů neslyšela a navzdory svému vlastnímu trápení se o něho začala obávat.

A když z Edinburghu přišel dopis psaný cizí rukou, její obavy propukly v paniku.

Má drahá dcero,

omlouvám se, že jsem ti tak dlouho nepsal, ale nějakou dobu jsem byl upoutaný na lůžko. Prosím, aby sis nedělala starosti. Jedná se jen o lehký zápal plic…

Dále následoval podrobný popis prodeje tartanových látek, který se shledal s neobvyklým ohlasem a přinesl zisk čtyřicet tří liber, deset šilinků a šest pencí. Vzhledem k nuzným poměrům na Vysočině se jednalo o hotové bohatství. Sabrina dobré zprávy nadšeně uvítala, ačkoliv ji znepokojovalo otcovo zdraví.

Okamžitě se odebrala do svých pokojů a začala balit. Pak vyhledala Nialla, aby mu oznámila, že odjíždí domů.

„Můj nevlastní otec je nemocný. Odjíždím do Edinburghu… Okamžitě.“

Niall se zamračil. „Je ten spěch opravdu nutný? Podle mě bys teď měla zůstat tady.“

Sabrina ztuhla. „Jenže já tě, pane, nežádám o svolení. Odjedu, ať se ti to líbí nebo ne.“

Šlehl po ní ostrým pohledem. „Neměl jsem v úmyslu něco ti zakazovat. Jen jsem se nejdříve chtěl přesvědčit o závažnosti jeho onemocnění a ujistit se, že se ti cestou nic nestane.“

Sabrina se kousla do rtu. „Nevím, jak je jeho nemoc závažná. Vím jen to, že je skutečně nemocný…, ne tak jako můj dědeček,“ dodala s hořkostí v hlase.

„Dobře tedy. Ale potřebuji chvíli času. Jen co dám do pořádku své záležitosti, hned vyrazíme.“

„Ne, prosím…, nemusíš jet se mnou. Potřebují tě tady.“

Niall na chvíli zaváhal. S očima upřenýma na její tvář řekl: „Pak s tebou pošlu ozbrojenou družinu.“

„To není třeba…“

„O tom rozhodnu já.“

„Nechci se zbytečně zdržovat,“ řekla Sabrina úzkostlivě.

Niall přikývl. „Půjdu najít Johna.“

„Ne, Johna ne… To není dobrý nápad. Teď zrovna spolu dobře nevycházíme.“

„Pojede s tebou Colm.“

Niall se obrátil na podpatku a spěšně opustil místnost, zatímco Sabrina odešla do svých pokojů, aby se připravila na cestu. Právě si přes účes přetáhla kapuci, když Niall vešel dovnitř.

„Colm a další čtyři muži jsou připraveni okamžitě vyjet. Právě sedlají koně.“

„Děkuji,“ zašeptala tichým hlasem.

„Jak dlouho budeš pryč?“ zeptal se Niall s hranou nenuceností.

„Nevím.“ Zhluboka se nadechla a v odraze zrcadla zachytila jeho pohled. „Myslela jsem, že bych v Edinburghu chvíli pobyla. Možná bude lepší, když… když budeme žít odděleně.“

Otočila se a přes rameno se mu podívala do tváře, ale z Niallova výrazu se nedalo nic vyčíst. Tvrdošíjně pohodila hlavou. Bude to učiněný ráj, když unikne napětí a zlobě, která je posledních čtrnáct dní provází. Jen si vzájemně ubližují, a jestli zůstane, bude to pokračovat.

„Nemyslím si, že by ti to vadilo. Vždyť ani nejsme skuteční manželé. Oba jsme do tohoto zatraceného svazku, jak mu říkáš, byli dotlačeni.“

Niall se zamračil. „Snad ano. Ale teď jsme manželé a nelze to vzít zpět.“

Sabrina nevěděla, jestli v Niallově hlase nad konečností jejich stavu zaslechla úlevu, nebo hořkost. „Přesto si snad už déle nemusíme ubližovat.“

Niall ji jen mlčky pozoroval.

„Mým odchodem jen získáš,“ pokračovala Sabrina. „Už nebudeš muset předstírat, že po mně toužíš. Jsem ti jen na obtíž.“

„Příliš se podceňuješ, myško.“

„Skutečně?“ Vyzývavě se na něho podívala. „Kdybych byla žena tvých snů, pak bys jen stěží vyhledával společnost jiných dam.“

„Společnost jiných dam?“

„Viděla jsem tě v sadu s vdovou Grahamovou. Nezkoušej zapírat.“

Dlouze se na ni zadíval. „Je mi líto, žes to viděla.“

Sabrina se od něho odvrátila a v duchu proklínala svůj neposlušný jazyk. Ačkoliv přesvědčovala samu sebe, že to už přebolelo, že se vlastně nic nestalo…, nebo tedy alespoň ne to, co by nečekala…, zoufale si přála, aby jí Niall řekl, že Eva Grahamová pro něho nic neznamená. Jenže to on neudělal. Stín viny, který zahlédla v jeho očích, byl jen chabou útěchou.

„Myslím, že to zbytečně přeháníš.“

„Skutečně?“ Upřela na něho hněvivý pohled. „Jak jenom můžu být tak otravná a nudná a chtít, aby mi můj manžel zůstal věrný?“

Niall se zamračil. „A co ty a Keith? Copak je na tom něco jiného?“

„Já jsem se s ním nemilovala! Nikdy mě dokonce *ani nenapadlo*, že bychom se mohli třeba jen políbit!“

Když Niall uhnul zrakem, Sabrině se úzkostí sevřelo hrdlo. „Nevím, proč jsem zklamaná. Vždyť jsem přece moc dobře věděla, koho si beru.“

„Copak jsem někdy tvrdil něco jiného?“

Sabrina pokrčila rameny. „Ne. A já jsem nikdy netvrdila, že mi to bude vadit. Vždy jsem tě ujišťovala, že jsi naprosto volný. Že můžeš mít milenek, kolik jen chceš.“

S rukama založenýma na prsou se ležérně opřel o dveře. „Nepamatuji si, že bych tě někdy žádal o svolení, myško.“

„Máš pravdu, to jsi neudělal. A právě proto pochybuji, že ti budu scházet. Vdova Grahamová mě jistě mileráda zastoupí.“

„Zřejmě ano.“

„Jak je libo,“ pronesla Sabrina rozechvělým hlasem. „I když vím, že ty žádné svolení nepotřebuješ. Až budu pryč, můžeš využít příležitosti a vzít si do postele každou, která ti přijde do cesty.“

„Možná to udělám.“

Hlavně nezačít plakat. Jeho chladné přiznání ji bodalo jako ostrá dýka, přesto mu svou bolest nehodlala dát znát.

Posbírala všechny zbytky své roztříštěné důstojnosti a s hrdě zdviženou hlavou se mu podívala přímo do očí. „Myslím, že my dva si už nemáme co říct.“

Vtom se ozvalo rázné zaklepání a do dveří vešla paní Patersonová, aby Sabrině oznámila, že Colm a její doprovod na ni už čekají na nádvoří.

Sabrina škrobeně prošla kolem Nialla.

Nešel ji doprovodit. Dokonce se ani nepodíval z okna.

Jen tak stál a se zatnutými pěstmi čekal, až odejde z jeho života.

Jeho špatná nálada se však se Sabrininou nepřítomností nezlepšovala. Colm se vrátil na Creagturic a oznámil, že Sabrina v bezpečí dorazila do Edinburghu, a Niallovi začal nový život. Život bez Sabriny.

Ať se však snažil sebevíc, nedokázal na ni přestat myslet. Sabrina mu scházela, a to nejen pro tělesnou rozkoš, kterou mu přinášela. Scházely mu jejich věčné dohady, její nesnesitelná tvrdohlavost. Postrádal její něžnost, její odvahu, suchý humor, bystrý důvtip.

Ať se podíval kamkoliv, všechno mu ji připomínalo. Na Vysočině neexistovalo místo, kde by se před ní mohl schovat.

Dotěrné myšlenky se však začaly stávat nebezpečnými. Několik dní po Sabrinině odchodu ho John vyzval na přátelský souboj. Z ničeho nic se Niall zamyslel a podnikl až příliš divoký útok.

John vykřikl, upustil svůj rapír a chytil se za rameno, odkud vytékala stružka krve.

Niall zaklel a rozběhl se ke svému příteli, aby zkontroloval zranění a ránu ošetřil. John ho však s nadávkami poslal pryč.

„Raději by sis měl najít přítulné děvče, které by zkrotilo tvůj bujný temperament, chlapče. Jsi jako poraněná divoká kočka. Než se vzpamatuješ, raději ti půjdu z cesty.“

John se otočil na podpatku a rychle odešel. Niall zůstal stát na cvičišti a se skloněnou hlavou tiše klel. Přece kvůli jeho mizérii nebude trpět celý klan?

Vrátil se do domu, kde si z karafy nalil sklenici skotské whisky, a rozmrzele se usadil do křesla.

Aby to spral ďas, skutečně potřeboval ženskou. Potíž byla v tom, že ne ledajakou. Zoufale toužil po ženě, která s ním nechtěla mít nic společného.

Niall zamračeně zíral do vyhaslého krbu a v uších mu zněla slova jeho ženy.

Nikdy jsem se nechtěla stát tvou ženou…

Už se déle nemusíme trápit…

Nemusíš předstírat, že po mně toužíš. Jsem ti jen na obtíž…

Niall zavřel oči. Tak v tomhle se Sabrina naprosto mýlila. Rozhodně mu nebyla na obtíž. Vždyť on se s jejich manželstvím už dávno smířil. Snad ho starý Angus ke sňatku skutečně donutil, ale on o svou svobodu vlastně už ani nestojí. Z jakýchsi nepochopitelných důvodů, kterým stále nemohl přijít na kloub, se pro něho Sabrina stala velice důležitou.

Niall si zhluboka přihnul a s vděčností přijímal spalující žár, který za sebou živoucí tekutina zanechávala. Nevěděl, s kolika ženami se za svůj život miloval, ale se Sabrinou se všechno zdálo nějak nové. V jejím objetí cítil intimnost, spojení, které nikdy dříve nezažil. Vzbuzovala v něm osamělost, o které ani netušil, že existuje.

K čertu s ní.

Uchvátila ho svým duchem, svou silou, neuvěřitelnou něžností, svou vášnivostí. Obdivoval však i její nabroušený jazýček a bystrý rozum.

Rozhodně se k němu hodila.

Stala se z ní skvělá manželka náčelníka. Ačkoliv se snažil její snahy potlačit, stála si tvrdohlavě za svým a nakonec se jí podařilo nastolit mír. A zcela jistě by byla i skvělou matkou jeho dětí. Dala by mu silné syny a vášnivé dcery…

Niall zavřel oči, avšak obrazu Sabriny, která u prsou přidržuje jeho dítě, se zbavit nemohl. *Jeho* dítě.

Pak si však vzpomněl na Sabrinin ublížený pohled, když se spolu loučili, a zaplavila ho další vlna lítosti. Věděl přece, že chtěla, aby popřel svůj vztah s Evou Grahamovou. Jenže on to neudělal.

Kdybych byla žena tvých snů, pak bys jen stěží vyhledával společnost jiných dam.

Niall dopil sklenici v zoufalé snaze zapomenout, jenže obraz Sabrininy bledé tváře přetrvával. V jejích očích spatřil hlubokou bolest. Ránu, kterou jí způsobil svým bezohledným chováním. Copak si skutečně myslel, že na ni v náručí jiné dámy může zapomenout? Náhle si připadal jako hlupák.

Teď svých činů hluboce litoval. Vždyť nechybělo málo a skoro porušil svůj manželský slib. Nemohl se zbavit pocitu, že zničil něco křehkého a velice vzácného: Sabrininu víru.

A navíc předstíral, že mu na tom nezáleží.

Jeho chorobná žárlivost ho ujišťovala v tom, že má ke své krutosti důvod. Jeho jedinou omluvu představoval fakt, že on sám se cítil ublížený. Sabrina mu prostě oznámila své rozhodnutí odejít a on se jí chtěl pomstít. Chtěl ji zranit.

Bože, co to jenom udělal? Vždyť ve skutečnosti toužil jen po tom, aby ji směl milovat, objímat ji v náručí, hýčkat ji a rozmazlovat. Chtěl více než jen tělesné spojení dvou lidí. Chtěl znát její myšlenky, pocity. Chtěl její úctu a víru. Chtěl ji respektovat a vážit si jí.

Chtěl její věrnost.

Pozdě večer ho tady našla Eva, jak sedí pohroužený do svých myšlenek, obklopený nevlídnou tmou. Jakmile zapálila lampu, Niall se ušklíbl a snažil se přivyknout ostrému světlu.

„Říkala jsem si," začala Eva, „že bys třeba uvítal společnost, teď, když je lady McLarenová pryč. Nikdy by mě nenapadlo, že tě najdu v takovém stavu. Nejsi snad nemocný?"

„Ano," přiznal Niall zamyšleně. „Touhou po ženě."

Eva mu poklekla k nohám, jednu ruku položila na svalnatou hruď, druhou na statné stehno. „Ty víš, že tvou nákazu nemůžu vyléčit. Ale mohla bych zmírnit bolest. Pomoct ti zapomenout."

Niall zakroutil hlavou. Nemůže zapomenout. Nechce.

Eva tázavě pozvedla křehké obočí. „Tomu nemohu uvěřit," řekla tiše. „Ty ses zamiloval do své vlastní ženy. Ty, největší milovník Evropy, a zamilovaný."

Drsně se zasmál. „Není to ironie?"

Zvedla ruku k jeho ústům a konečky prstů pomalu obkreslovala jemnou linku jeho rtů. „Možná jen potřebuješ ochutnat rozkoš s jinou ženou, na kterou jsi už zřejmě zapomněl. Pojď, drahý, dovol mi ulevit tvé bolesti."

Niall se od ní odtáhl. Ať už s Evou Grahamovou zakoušel sebeintenzivnější rozkoš, se Sabrinou se prostě nedala srovnat. „To nepůjde."

„Ne?"

„Ne. Ty nejsi Sabrina," řekl Niall prostě, vstal a nejistým krokem odcházel ke dveřím.

Eva šla několik kroků za ním. „Nialle…, kam máš namířeno?"

„Do Edinburghu," řekl. „Pro svou ženu."

16

Nad Edinburghem začalo pomalu svítat. Sabrina zamyšleně hleděla z okna své ložnice a dusotu koňských kopyt a rachotu kol, která s lomozem poskakovala po dlážděné cestě, nevěnovala pražádnou pozornost.

Oči ji pálily nevyplakanými slzami a nedostatkem spánku. Od té doby, co před čtyřmi dny s krvácejícím srdcem opustila Vysočinu, nenašla ani chvíli klidu.

K čertu s ním! Proč se do něho zamilovala?

Sabrina zavřela oči a krouživými pohyby prstů se snažila uvolnit tepající bolest hlavy. Niall za její mizérii nenesl žádnou zodpovědnost. Od první chvíle jí dával jasně najevo, že o její lásku nestojí. Ačkoliv si snad stokrát opakovala, že se předem domluvili na manželství z rozumu, přesto se nemohla zbavit palčivé bolesti, která jí drtila poraněné srdce. Kdykoliv zavřela oči, uviděla před sebou krásnou tvář svého nevěrného manžela a z očí jí vytryskly horké slzy.

Nezbývalo jí nic jiného než doufat, že jednoho dne se vzpomínky stanou matnější a bolest pomine.

Rozhodla se, že zůstane v Edinburghu. Charles se ze své nemoci sice již zotavil, ale ona se mohla znovu starat o jeho domácnost a kontrolovat účty úředníků tak, jak to dělala dlouhé roky před svatbou. Dlouhé a nudné roky bezpečí a klidu.

Teď, když se s Buchanany dohodli na míru, ji už její klan nepotřeboval. Ani její manžel, pomyslela si Sabrina hořce. Bez jejího věčného moralizování se mohl vrátit zpátky ke svému zaběhnutému způsobu života plného rozkoše a ukájení tělesného chtíče.

Sabrina se odvrátila od okna a ve snaze přijít na jiné myšlenky začala uklízet svůj pokoj.

Náhle se jí však zastavilo srdce, neboť otevřeným oknem zaslechla důvěrně známý mužský hlas, který v ní vždy vyvolával chvění. *Niall!* Co tady dělá? Bože, ještě není připravená postavit se mu tváří v tvář. Musí utéct…

Vtom na schodišti uslyšela kroky. Když otevřel dveře a vešel dovnitř, zdálo se, jako by jeho mužná postava zaplnila celou ložnici.

Oblékl si pléd McLarenů a k pasu si připnul svou dýku. Bradu měl neoholenou a neučesané vlasy v temných pramenech ledabyle ležely na širokých ramenou. Když se na ni podíval svýma safírovýma očima, každým coulem vypadal jako pravý válečník. Sabrina si uvědomila, že musel jet přes noc.

„Stalo se něco?“ podařilo se jí ze sebe dostat.

Stál tam s doširoka rozkročenýma nohama a hltal ji svým pohledem. „Ano. A je to vážné.“

„Dědeček?“

„Angus je v pořádku.“

„Pak tedy…, co…, proč jsi přijel?“ zašeptala téměř bez dechu.

„Přijel jsem pro svou nevěstu.“

Sabrina na něho nevěřícně zírala a snažila se rozluštit výraz jeho krásné tváře. Četla v ní únavu a pevné rozhodnutí. „Já… Asi ti nerozumím.“

„Chyběla jsi mi, Sabrino. Přijel jsem, abych tě odvezl zpátky domů.“

„Domů?“

„Ano. Na Vysočinu, kam patříš.“

Sabrina si vzpomněla na hořká slova, která si s tímto mužem vyměnila při jejich bolestném rozchodu, a odmítavě zakroutila hlavou. „Tam já nepatřím. A nechci se vrátit. Můj otec mě potřebuje.“

„Sluha mi řekl, že Cameron je už zcela zdráv. Prý jako obvykle hned brzy ráno odešel do kanceláře.“

„Ještě je slabý a já se o něho budu starat. Můj domov je tady, Nialle. Zcela zbytečně jsi vážil tak dlouhou cestu.“

Niall si založil ruce přes prsa a opřel se o dveřní trám, jako by tam chtěl zůstat navždy. „Máš snad nějaký důvod, proč nadále nechceš zůstat mou ženou?“

Ano, chtěla vykřiknout. Už nikdy nechtěla zažít tak krutou bolest jako v uplynulých týdnech. Nemohla už déle žít po Niallově boku jako jeho žena. Nesnese dívat se, jak je jí den co den nevěrný. Její srdce by se pokaždé otřáslo, až by nakonec puklo a rozpadlo se v prach.

Hrdě zvedla bradu. „Myslela jsem, že budeš rád, že ses mě zbavil. Bez mé dotěrné přítomnosti můžeš bez jakéhokoliv omezení dál pokračovat ve svých milostných aférkách.“

„Jenže to já nechci.“

„Ale jdi. Tvá milenka má na věc jistě jiný názor.“

Niall se netrpělivě zamračil. „Eva není má milenka, Sabrino. Už dlouho ne.“

„Opravdu?“ zeptala se jízlivě. „Jak tedy nazýváš vaše tajné schůzky v sadu? Odpolední čaj?“

Podíval se jí přímo do očí. „Chvilkové pobloudnění, kterého teď upřímně lituji.“ V jeho pohledu se zračila něha a láska. „Přísahám, že kromě několika pohlazení k ničemu jinému nedošlo, ačkoliv jsem to měl v plánu. V Evině náručí jsem chtěl zapomenout na… na svou posedlost vlastní ženou. Ale její přítomnost na mě měla zcela opačný efekt. Konečně jsem si uvědomil, jaký poklad v tobě mám. Jak moc tě chci. Jen tebe a žádnou jinou.“

Sabrina na něho hleděla, neschopná slova.

„Je to pravda.“ Niall se nevesele usmál. „Celou dobu jsem myslel jen na tebe. Skutečnou touhu ve mně dokážeš vzbudit jen ty.“

„Skutečně?“ Sabrině se konečně podařilo popadnout dech. „Ale vypadalo to trochu jinak. Zdálo se, že si to docela užíváš.“

Pokrčil rameny. „Tělesná rozkoš může být potěšením pro tělo, ale ne pro ducha. Chci tím říct, že když k tomu druhému nic necítíš, není to tak krásné, jako když miluješ.“ Na chvíli se odmlčel. „To jsi mě naučila ty.“

„Nevěřím ti.“

„Věř, Sabrino. Eva pro mě nic neznamená. Je jen vzpomínkou z minulosti.“

„Jak ti mám věřit, Nialle? I když jste se spolu v pravém slova smyslu nemilovali, stále se jednalo o nevěru. Asi si nedokážeš uvědomit, jak jsi mě zranil.“

„Je mi to líto, Sabrino. Více, než umím říct.“

Sabrina zakroutila hlavou. Nedokázala přijmout Niallův projev lítosti. Rána byla ještě příliš živá.

Ale na druhou stranu si nedovedla vysvětlit, proč se za ní rozjel. Možná že svým odchodem zranila jeho horalskou hrdost. Nebo se začal bát, že jejím odchodem ztratí věno, které s sebou přinesla…

Sabrina si povzdychla. „Mé věno si můžeš nechat. Charles ho jistě oželí.“

Niallovi se na tváři rozhostil smutný výraz. „Věno může jít třeba k čertu. Kvůli penězům jsem si tě nikdy nevzal.“

„Ach, málem bych zapomněla, jednalo se o otázku cti. Dobře tedy, jednou provždy tě zbavuji jakýchkoliv závazků a povinností vůči mé osobě.“

„To je skvělé… Jenže já nechci.“

„Snad nechceš, abych ti zůstala na krku.“

„Ano, přesně to chci.“

„Ale proč?“

„Protože tě miluji.“

Sabrininy oči se rozšířily údivem, zatímco Niall se zarazil.

Sklopil zrak a sám překvapený se mlčky snažil pochopit hloubku slov, která mu právě vyšla z úst. Vyznání lásky však znělo tak přirozeně a instinktivně, že náhle věděl, že je pravdivé.

Dobrotivý bože, kdy se to vlastně stalo? Miluje Sabrinu. Jeho srdce přetékalo láskou, kterou v něm probudila svým duchem.

Drsně se zasmál. „Já… tě… miluji, Sabrino.“ Vyslovoval slova jedno za druhým, jako by si je chtěl náležitě vychutnat.

„Jistě jen žertuješ.“

„Ne. To není legrace. Očarovala jsi mě, myško. Myslím, že tě miluji od té chvíle, kdy ses vrhla proti Buchananovi, abys mi zachránila krk.“

Sabrina otřeseně zakroutila hlavou. *Niall ji miluje?* Nikdy si ani netroufala doufat, že by se to někdy mohlo stát. Nikdy.

Ne, nevěří mu. To nemůže být pravda. Musí se soustředit a odhalit jeho skutečný důvod.

Možná je jen rozzlobený, že ho odmítla. Jeho pýcha jistě nemůže unést fakt, že mu některá žena dokáže odolat. Jednalo se o zkušeného svůdce, který celý život lámal jedno ženské srdce za druhým. Tak proč potom potřebuje i to její?

Stála před ním a upřeně ho pozorovala. „Už vím, co jsi zač. Chceš mě pobláznit, abych ti padla k nohám a vděčně sbírala drobečky tvé pozornosti. Proto lžeš a tvrdíš, že mě miluješ.“

„To není lež, Sabrino. Přísahám.“ Niall v úpěnlivé prosbě sepjal ruce. „Proč si myslíš, že jsem tak zuřil, když jsem tě přistihl s Keithem Buchananem?“

„Protože nenávidíš všechny Buchanany.“

„Ano, ale ne tak, abych se choval jako hlupák. Žárlil jsem.“

„Copak se mi někdo může divit, že ti nevěřím?“ řekla tichým hlasem. „Jsi nenapravitelný sukničkář a řekneš a uděláš cokoliv, jen abys získal to, co je ti odepřeno.“

Niall tiše zaklel. „U všech svatých, Sabrino, já ti přísahám, že před tebou jsem se do žádné ženy ještě nezamiloval. Dokud jsem tě nepoznal, mé srdce bylo zcela volné.“

„Možná proto, že žádné nemáš.“

„Sabrino…“

Jakmile udělal krok jejím směrem, zachvátila ji panika. Prudce zvedla ruce, aby ho od sebe odstrčila. Nesmí mu dovolit, aby se jí dotkl. Moc dobře věděla, že kdyby se tak stalo, byla by ztracená.

„Sabrino, lásko…“

„Neříkej mi tak! Nejsem tvá láska. Vždyť ty ani nevíš, co to slovo znamená.“ Pak ukázala rukou ke dveřím a rozechvělým hlasem řekla: „Ty si myslíš, že jen luskneš prstem a já se ti vrhnu do náručí. Jenže to neudělám! A ani se s tebou nevrátím na Vysočinu. Jdi *pryč*. Přeji ti dobrý den.“

„Jenže já neodejdu, Sabrino.“

„Běž!“

Když se nehýbal, pěstmi se opřela o Niallovu hruď a vší silou se ho snažila vytlačit ze své ložnice.

„Sabrino…, jsi rozrušená…“

„Ano, a můžeš za to jen ty! K čertu s tebou, nechej mě být!“

Konečně se jí podařilo vystrčit ho na chodbu a před obličejem mu přibouchnout dveře.

Pak se Sabrina chvějící se zlostí a bolestí zhroutila na podlahu a s rukama přitisknutýma k obličeji propukla v usedavý pláč.

* * *

Niall nechápavě zíral na zavřené dveře. Ještě nikdy ho žádná žena takhle nevyhodila.

Měl by ji násilím přimět k tomu, aby se s ním vrátila domů. Měl by trvat na dodržení manželského slibu. Jenže chtěl, aby se s ním Sabrina vrátila dobrovolně. Jestli teď vtrhne zpátky do její ložnice, jejich konflikt se může svrhnout v násilí. Proto bude lépe, když se nejdříve uklidní.

Stejně si musí ze všeho nejdříve urovnat své vlastní myšlenky. Celé týdny lhal sám sobě a snažil se zapřít své vlastní srdce jen proto, aby unikl pravdě. Miluje Sabrinu.

Niall se obrátil, sešel po schodech dolů a se skloněnou hlavou zamyšleně opustil dům. Potřebuje čas.

Bezcílně se potuloval klikatými uličkami velkoměsta ztracen v davu lidí a neznámých zákoutích a urputně se snažil zjistit, kdy přesně se to stalo. Kdy u něho nastala ta velká změna a on si uvědomil, že svou ženu miluje. Sabrina ho přitahovala hned od první chvíle, to věděl, ale kdy propadl tomu křehkému citu, kterému se říká láska, tím si nebyl tak docela jistý.

Vždyť na lásku nikdy nevěřil. Nikdy se nenakazil tou chorobou, která ze statných mužů činila prostoduché blázny. Jenže jak jinak si vysvětlit ten podivný něžný cit, který ho zcela naplňuje? Pocit tak silný, že ho dokáže porazit na kolena.

Niall zakroutila hlavou a hořce se zasmál. Jaká ironie. Miláčka Edinburghu zdolala stará panna s nabroušeným jazýčkem. Jeho vlastní žena.

Zcela ho ovládla. Popletla mu hlavu. V jejím náručí našel rozkoš, kterou až do té doby nezažil. Jen s ní okoušel horečnou vášeň, zoufalou touhu po ukojení.

Už dávno se však nejednalo jen o tělesný chtíč. Nemohl být ukojený, dokud ji neměl celou. Chtěl ji chránit a starat se o ni. Chtěl se dívat, jak se směje. Chtěl zestárnout po jejím boku. Chtěl s ní mít děti…

Ale…, co chce *ona?*

Niall se prudce zastavil. Věděl, že po něm Sabrina touží, ale miluje ho? Je vůbec možné, aby ho mohla milovat? Utekla od něho, protože s ním nechce mít už nic společného, nebo jí skutečně ublížil?

V uplynulých týdnech toho pro získání její lásky či respektu příliš mnoho neudělal. Když jí vyznal lásku, v jejích očích spatřil hlubokou bolest. Nevěřila mu.

Ale copak se jí mohl divit?

Nikdy se Sabrině nedvořil tak, jak si to skutečně zasloužila. Ba právě naopak. Hned od začátku jí dával jasně najevo, že o ni nestojí. Jak by mu teď mohla věřit, že se do ní zamiloval?

Na svou čest si přísahal, že Sabrině bude naprosto věrný. Nicméně vzhledem k jeho nechvalné minulosti nebude lehké přesvědčit ji, že se změnil. A ještě těžší bude získat její lásku. Jenže on se nevzdá. Bude bojovat, protože Sabrina mu za to stojí.

Je zcela jiný muž, ale musí jí to nejdříve dokázat. Teď už věděl, co je to skutečná láska.

Možná ve svém boji bude potřebovat spojence.

Niall se rozhlédl kolem sebe, otočil se správný směrem a rychlým krokem vyrazil do rušných doků. Právě tam se nacházely kanceláře Sabrinina nevlastního otce.

Když nejprudší bolest pominula, Sabrina se přinutila vyjít z ložnice a věnovat se přípravám na večeři. Na oči si přiložila studený obklad, ale zůstávaly stále stejně červené, a svůj citový kolaps nedokázala skrýt dokonce ani před hospodyní či služebnou. Doufala, že až se vrátí Charles, všechno bude vypadat hned lépe.

Jakmile u hlavních dveří uslyšela hluk příchozích, rychle si otřela ruce a vyběhla z kuchyně. To, co uviděla, ji však málem porazilo. Gentleman, který přišel s jejím otcem, byl tentýž narušitel, jehož před hodinou vykázala z domu. Tentýž ničema, který jí zlomil srdce.

Její manžel.

Sabrina si všimla, že se už stačil oholit a že mu to jako vždy velice sluší.

„Máme hosta, děvče," řekl Charles mile.

„Hosta?" opakovala jízlivě.

„Ano. Zeman McLaren s námi dnes povečeří."

Niall se před ní zdvořile uklonil. „Charles naštěstí zastává stejný názor jako já – že ženino místo je vedle jejího muže. A poněvadž ty, lásko, se se mnou nechceš vrátit, pak budu muset jít já za tebou."

Sabrina se zoufale podívala na svého nevlastního otce. Copak takhle může Niallovi odolat? Když se vrátila z Vysočiny, Charles se jí na nic neptal. Tehdy si myslela, že se mezi hádku dvou manželů prostě nechce plést. Teď však viděla, že se mýlila.

„Copak neumíš svého manžela přivítat?" zeptal se s úsměvem.

Sabrina ztuhla. Jak se může chovat, jako by se nic nestalo? „Papá, mohla bych si s tebou promluvit? Myslím v soukromí?"

„Nemůže to počkat až po jídle, drahá? Mám strašný hlad."

Šedé oči v jeho štíhlé tváři na ni hleděly přívětivě, ale nesmlouvavě. Očekával od ní, že se přivítá se svým manželem, a ona ho nesměla zklamat.

Odevzdaně sklopila zrak. Koneckonců se jednalo o jeho dům a ona neměla ani to nejmenší právo otáčet se zády k jeho hostovi. „Dobře tedy. Večeře je téměř hotová."

Vtom se do místnosti vřítil Rab. S vrtící oháňkou se šťastně vrhl na svého pána, a než se kdokoliv mohl vzpamatovat, dvě obrovské tlapy přistály na Niallově hrudi.

„Zrádce," mumlala si Sabrina pod nosem.

Niall Raba poplácal po plecích, poškrábal ho za ušima a pak se s úsměvem podíval zpátky na Sabrinu. „Už jsem ti to jednou přece říkal. Zvířata mě považují za neodolatelného."

Sabrině se láskou sevřelo srdce a musela se ze všech sil ovládat, aby se Niallovi nevrhla do náručí stejně jako její pes.

Charles si svlékl plášť a vydal se do jídelny. Když ho však Sabrina chtěla následovat, Niall ji chytil za ruku a na chvíli ji zdržel.

„Bez tebe z Edinburghu neodjedu, myško," řekl rozhodně. „Jestli se se mnou nevrátíš, pak zůstanu tady. I když nás naše klany potřebují."

Prudce se mu vytrhla. Přece ho nenechá, aby v ní probudil pocit viny za opuštění jejího klanu. Už pro ně udělala všechno, co bylo v jejích silách.

Sabrina téměř nevěděla, co u večeře jedla. Silná rybí polévka chutnala stejně jako grilovaná holoubata a plněná jehněčí kýta či višňový koláč potažený marcipánem. Nemohla se rozhodnout, jestli má vstát a utéct, nebo s otevřenou pusou zírat přímo na Nialla.

Sotva dojedli moučník, Charles vstal od stolu a řekl: „Já teď půjdu do pracovny, kde si dám skleničku portského. A vás, mí drazí, tady nechám o samotě, abyste si v klidu mohli promluvit."

„Papá…," vyhrkla Sabrina, jenže Charles jen zakroutil hlavou a odešel dřív, než mohla větu vůbec dokončit.

V nastalém tichu s pohledem upřeným na sklenici vína se na svého manžela odmítla třeba jen podívat. Po chvíli, kdy se napětí zdálo už nesnesitelné, promluvila tichým hlasem: „Byla bych ti vděčná, kdybys odešel."

„To já přece vím, maličká," odvětil Niall zdvořile, „ale přesto zůstanu. Charles mě pozval, abych u něho strávil noc."

Překvapeně se na něho podívala. „Jak jsi jen mohl souhlasit?"

„Chceš slyšet pravdu? Ponížil jsem se a vydal jsem se mu na milost. Řekl jsem mu, že vím, že si tě nezasloužím, ale že se budu snažit udělat, co bude v mých silách, abych se změnil a stal se tě hoden."

„Takže jsi jako vždy využil svůj šarm a obalamutil jsi ho."

Niall se jí zahleděl upřeně do očí. „Nikoho jsem neobalamutil. Řekl jsem mu, že svou ženu miluji."

Sabrina na něho zírala s otevřenou pusou. „To ti přece nemohl uvěřit."

Niall se usmál. „To je tvůj velký problém, maličká. Nedokážeš se totiž náležitě ocenit. Snad si nemyslíš, že bych se vzdal bez boje?" Pohodlně se opřel do měkkého polstrování křesla. „A kromě toho, jak by to vypadalo? Oba žít v jednom městě a přitom nesdílet společné lože? Někdo by mě mohl osočit, že jsem tě opustil."

„Nic jiného se od tebe ani nečeká," řekla upjatě. „Ve společnosti se už uzavírají sázky, kdy svedeš další sukni."

„Společnost se mýlí. Mé dny svádění jsou dávno pryč." Z jeho výrazu sálala upřímnost a láska. „Sabrino…, vím, že jsem neudělal nic, abys mi důvěřovala, ale chci to změnit."

Sabrina uhnula pohledem. Možná teď je opravdu odhodlaný zůstat jen s ní, jenže Sabrina věděla, že pokušení je silnější a že její nevěrný manžel dříve či později zase podlehne. A ona by to už nevydržela.

„Sabrino, pojď, začneme znovu. Dej mi šanci dokázat ti, že mi můžeš věřit.“

Se sevřeným hrdlem odmítavě zakroutila hlavou. Kromě Nialla nikdy po žádném muži netoužila. Nikdy nikoho nemilovala, jen jeho. Jenže nemůže prostě předstírat, že se nic nestalo. Že ji nezradil. Rána v srdci byla příliš čerstvá a hluboká.

Sabrina rozhodně zvedla hlavu. „Půjdu si lehnout. Když nemíníš odejít, prosím. Můžeš se přidat k Charlesovi. Najdeš ho v pracovně.“

Právě se chystala odejít, jenže Niallův hlas jí v tom zabránil. „Ještě je tady ta záležitost s manželským právem.“

„Co… Co máš na mysli?“

„Jsi má žena, Sabrino. A před Bohem mi náležíš.“ Nevzrušeně si pohrával s křišťálovou skleničkou. Tenkou stopku kroutil mezi prsty jedné ruky, zatímco ukazovákem té druhé lehce kroužil po jejím okraji. Mimovolné gesto Sabrině připomnělo sílu jeho doteku. Jeho něžné laskání, dráždivé mazlení. „Můžu tě z tohoto domu hned teď odvést a nikdo mi v tom nezabrání.“

„Charles ti to nedovolí.“

„Skutečně?“ Niall se usmál a s hlavou nakloněnou na stranu se na Sabrinu podíval přes hustou oponu černých řas. „Musím tě varovat, myško, tuhle bitvu míním vyhrát.“

Sabrina fascinovaně hleděla do těch uhrančivě modrých očí, zcela omámená svůdným příslibem, který z nich přímo vyzařoval. Když však Niall vstal a obešel stůl, vyděšeně ucukla.

Manžel ji však uchopil za ruku a štíhlé prsty si přitiskl ke rtům. Sabrina se zachvěla touhou a opojným vzrušením. „Prosím, ne…,“ vydechla.

„Jak si přeješ,“ řekl Niall svým hebkým hlasem, který v ní vždy vyburcoval všechny smysly.

Poté pustil její ruku a Sabrina pocítila zklamání. Vzhledem k tomu, že si nic jiného ani nepřála, se její reakce zdála více než nepochopitelná.

Sabrina se obrátila na podpatku a zmatená vlastními pocity utekla do ložnice.

Důkladně za sebou zamkla a příští půl hodinu, zatímco se převlékala do noční košile a rozčesávala si vlasy, strávila ohlížením se přes rameno.

V posteli se snažila číst, ale roztěkaná mysl se odmítala soustředit. Myšlenky se jí neustále vracely k ďábelskému horalovi, který teď seděl v pracovně jejího nevlastního otce. Když konečně sfoukla

lampu, ležela na zádech obklopená tmou a upřeně hleděla do nebes nad postelí.

Asi za hodinu zaslechla kovový zvuk zámku. Prudce se posadila. Dveře se rozletěly a místnost se rozjasnila zlatavým světlem vycházejícím z olejové lampy.

Niall vešel do místnosti a dveře za sebou zase zavřel.

„Jak ses…?“

„Charles mi dal náhradní klíč,“ odpověděl a na tváři mu pohrával milý úsměv.

„Odejdi!“ vykřikla Sabrina.

Niall, zcela ignorující její námitky, vešel do ložnice a zkoumavý pohled upřel na úzkou postel potaženou modrým damaškem. „Tak tady spíš.“

„Jsi snad náměsíčný? Nebo jsi tak natvrdlý? Copak nechápeš, že tady nejsi vítán?“

„Jen se dožaduji svých manželských práv.“

Sabrina se zhluboka nadechla. „Ujišťuji tě, pane,“ jednotlivá slova vyslovovala velice pomalu, jako by Niall nerozuměl královské angličtině, „já s tebou do postele nepůjdu.“

Niall pohledem klouzal po bílé noční košilce a zastavil se u rozpuštěných pramenů temných vlasů. „Uvědomuješ si vůbec, že vypadáš jako panna?“ Koutky smyslných úst se mu pozvedly do erotického úsměvu. „Já však vím, že v sobě skrýváš plamen a divokou touhu.“

Poté Niall položil lampu na noční stolek a posadil se na postel hned vedle Sabriny.

Když se naklonil blíže, Sabrina zvedla ruce a dlaně mu zapřela do svalnaté hrudi. „Ne! Proč nejdeš k nějaké jiné? V Edinburghu se najde spousta žen, které se nemohou dočkat, až Niall McLaren svou návštěvou znovu poctí jejich postel.“

Niall se své ženě podíval upřeně do očí. Jenže on žádnou jinou nechtěl. Toužil jen po jediné. Po své ženě, která v něm dokázala probudit bezbřehou touhu a horečnou vášeň.

Prsty pomalu vklouzl do hebkých pramenů. „Já žádnou jinou nechci, Sabrino. Chci manželku, netoužím po milenkách. Chci tebe.“ Niallův úsměv se rozplynul a zůstal jen hlad ukrytý v pohledu modrých očí. „Nikdy jsem nikoho nechtěl tak jako tebe.“

Mluvil pravdu, pomyslel si, když se utápěl v nekonečných hloubkách jejího pohledu. K žádné jiné ženě necítil to, co k Sabrině.

„Chci tě, lásko,“ zašeptal. „Chci být mužem, kterého potřebuješ. Tím, kterého nosíš hluboko uvnitř své duše.“

Když ji něžně pohladil po ňadrech, Sabrině se zdálo, jako by se dotkl samotného srdce. Chtěla se od něho odtáhnout, ale nedokázala to.

„Nemůžeš popírat to, co ke mně cítíš, lásko. Vím, co cítíš…, když se do tebe ponořím. Když tě uchvátím a vezmu tě s sebou do ráje. Když mě obklopíš svou vlhkostí a přivítáš mě zase doma.“ Sklonil hlavu a své rty přitiskl k jejím. Jednalo se o tak známé gesto, že mu Sabrina nemohla odolat.

„Hodlám tě přesvědčit, Sabrino,“ šeptal jí přímo do pootevřených úst. „Chci se s tebou milovat tak dlouho, dokud se ti o mně nezačne zdát. Vznítím v tobě žár, který jsi ty vyburcovala ve mně. Nepřestanu, dokud tvá hebká pokožka nebude pokrytá mým potem, dokud na dlouhých stehnech nezanechám otisky svých zubů. Dokud se ti nevryji nejen do paměti, ale i do srdce.“

Vždyť to všechno jsi už dávno udělal, pomyslela si Sabrina. Zoufale zavřela oči a snažila se bojovat s touhou, která ji zcela pohltila.

„Ne…,“ šeptala, když ji položil na lůžko a rty pomalu klouzal po hebkém hrdle. „K čertu s tebou…, copak mě musíš vždycky svést?“

Niall se náhle zarazil.

Zhluboka se nadechl a řekl: „Máš pravdu.“ Odtáhl se od ní a posadil se. „Nebudu tě svádět. Chci si tě získat svým srdcem, ne tělem.“

Sabrina na něho zírala nevěřícným pohledem. Když vstal a začal si zouvat boty, vyhrkla: „Co si zatraceně myslíš, že děláš?“

Niall na ni mrkl jedním okem. „Za posledních několik dnů jsem toho moc nenaspal.“

Svlékl si šaty, sfoukl lampu, lehl si vedle Sabiny na její úzké lůžko a vklouzl pod její přikrývku. Když se ji snažil vzít do náručí, odmítavě se od něho odtáhla.

„Jen tě chci držet,“ zamumlal.

„Ne,“ řekla nesmlouvavě.

Odevzdaně pozoroval, jak se k němu Sabrina otočila zády, avšak nebránil jí. Podobnou chybu víckrát neudělá. Už jednou se snažil Sabrinu získat svou sexualitou, dobýt ji vášní, ale neuspěl. Tentokrát ji musí přesvědčit svým srdcem.

Nevěděl, jak má milovat. Pochopitelně už ženy *miloval* mnoha způsoby, ale tento něžný cit, který cítil k Sabrině, se mu zdál zcela nový a cizí.

Jedno však věděl jistě. Musí jí dokázat, že mu může věřit. Jako jeho žena mu Sabrina po právu patří, jenže on chce, aby se mu odevzdala dobrovolně. Aby ho začala milovat.

Nechtěl jen její tělo, ale i duši a srdce.

17

Probudil se v prázdné posteli. V chladném ránu natáhl ruku, aby objal Sabrinu v náručí, avšak místo teplého ženského těla držel jen zmačkaný polštář.

Rychle se oblékl, vyběhl z ložnice a před překvapenými zraky ještě ospalých služebných systematicky prohledával celý dům.

Našel ji v malém pokojíčku v podkroví, který sloužil jako ložnice pro služky, jak stočená na tvrdém slamníku hluboce spí. Tiše sledoval Sabrininu půvabnou tvář a náhle ho zaplavil příval něhy a lásky. S bolestí v srdci si všiml temných stínů pod Sabrininýma očima, jejichž příčinou se stal právě on.

Vtom se probudila a otevřela oči. Se zaúpěním zabořila tvář do polštáře. „Svatá dobroto, copak nenajdu klid?“

Niall se posadil na dřevěnou podlahu těsně vedle jejího lůžka.

„Mohla bys mi vysvětlit, proč jsem tě našel v pokoji pro služebnou, lásko?“

„Jsi dost chytrý, abys to mohl uhodnout. Chtěla jsem se tě zbavit. Zapřísahám tě, *odejdi*.“

Zakroutil hlavou. Teď ji rozhodně nemínil nechávat samotnou. Konečky prstů upravil neposedný pramen dlouhých vlasů, který jí spadl do tváře, a pohladil ji po štíhlém hrdle., „Dokud si všechno nevysvětlíme, neodejdu.“

„K čertu s tebou,“ zamumlala Sabrina. „Už nemám, co bych ti řekla.“

„Skutečně chceš, abych zmizel z tvého života, myško?“ zeptal se tichým hlasem.

Náhle se jí bolestí stáhlo hrdlo a ona nedokázala odpovědět.

„Chyběla jsi mi, Sabrino. Scházel mi tvůj žár, tvá odvaha, vášeň, tvůj ostrý jazyk. Copak jsem ti také nescházel?“

Samozřejmě že ano. Co opustila Vysočinu, nedělala nic jiného, než že bojovala se svou vlastní touhou. „Je to jen dočasné. Nebude trvat dlouho a zase budeš v pořádku. Tím jsem si jistá.“

„Ne. Není to tak, jak si myslíš. Takovou touhu a bolest jsem ještě nikdy nezažil. Náhle okouším samotu a pocit prázdnoty, který jsem až do dnešních dnů neznal. Bez tebe jsem jen prázdnou schránkou, Sabrino. Mám tě v krvi. Dostala ses mi hluboko pod kůži. Nechci bez tebe žít… Nemohu."

Zvedla hlavu a zkoumavě se mu zahleděla do tváře.

„Miluji tě, Sabrino. Copak to necítíš pokaždé, když tě sevřu v náručí?"

Sabrina zavřela oči a zoufale se snažila od sebe odehnat vidinu Niallova horkého těla, jak ji svírá v objetí. Ale vždyť chtíč není totéž jako láska. „Ať už ke mně cítíš cokoliv, láska to rozhodně není."

„Když ne, jak mi potom vysvětlíš tu nesnesitelnou bolest, kterou cítím vždy, když nejsi se mnou?"

„To je jednoduché. Jsi jako rozmazlené dítě, které poprvé v životě nedostalo sladký bonbon."

Niall zatřásl hlavou. „Před tebou, Sabrino, jsem ještě žádnou ženu nemiloval. Podívej se na mě, maličká."

Nechtěla se na něho dívat, ale nemohla si pomoct. Poslechla a pod jeho vřelým pohledem se jí srdce sevřelo bolestí a láskou.

„Jsi jediná žena, která si mě kdy dokázala získat."

Sabrina ztěžka polkla. Tolik mu chtěla věřit, a přitom se tolik bála.

„Chci jen tebe, Sabrino. Navždy. To ti přísahám na svou čest."

V očích se jí mihl temný stín. „Není to tvá čest, o které pochybuji. Jsou to tvé sliby, které nemůžeš dodržet."

„To se mýlíš, Sabrino. Už nikdy bych nechtěl zažít taková muka jako v posledních dnech. Můj život bez tebe je čisté utrpení."

„Pokud si vzpomínám, tak *se mnou* tvůj život nebyl lepší. Vždyť jsme spolu jen bojovali."

„A milovali se."

„Jenže to nestačí, Nialle. Manželství je více než ukájení tělesných potřeb. Více než jen hra, svádění a flirtování. Skutečné manželství jsme nikdy neměli."

„Ne," řekl vážně, „neměli. Ale budeme mít."

Sabrina se mu upřeně podívala do očí. „Jenže já chci od manželství něco jiného než ty."

„A co chceš?"

„Lásku a věrnost a upřímnost… Chci se svým manželem sdílet myšlenky a sny. Chci s ním budovat společnou budoucnost. Chci skutečnou rodinu."

„Ale já chci přece totéž. A chci to s tebou."

Niall se natáhl a vzal ji za ruku. „Jsi má žena, Sabrino. Má jediná láska. Patříš ke mně. Vím však, že tě nejdříve musím přesvědčit.“

Má láska. Zachvěla se. Jeho hebký hlas jí připadal tak přirozený a důvěrně známý, avšak význam slov nedokázala pochopit.

K Sabrinině velké nelibosti se Niall naklonil a něžně ji políbil na rty.

Když se odtáhla, okamžitě ji uvolnil a znovu se napřímil. „Přísahám, že se tě už nikdy nepokusím svést. Vyhrála jsi. Tvá postel je znovu volná. Až se se mnou budeš chtít milovat, musíš mě o to požádat.“

„To se tedy načekáš.“

„V tom případě to pro mě bude neradostné období, bohužel.“ Tiše si povzdychl. „Když nebudu mít tebe, pak nechci žádnou jinou. Alespoň se přesvědčíš, že dokážu držet své slovo. Budu žít v celibátu.“

„Cože? V celibátu?“

Niall se spokojeně usmál a dvěma prsty Sabrině zavřel ústa, která se údivem otevřela. „Neříkej, že jsem tě připravil o řeč, maličká. Celibát. Copak jsi o něm nikdy neslyšela?“

„Samozřejmě že slyšela. Jenže pochybuji, že ty vůbec tušíš, co to slovo znamená.“

„Možná máš pravdu. Jenže jsi zapomněla, že pocházím z Vysočiny. A my horalé, když nám o něco skutečně jde, dokážeme i nemožné.“

Sabrina věděla, že to dlouho nevydrží. Niall nepatřil k mužům, kteří by dokázali být věrní.

K velké nelibosti však zjistila, že Charles je jeho počínání více než nakloněn.

„Zdá se mi, že ten chlapec to myslí upřímně,“ řekl jí nevlastní otec u snídaně. „Opravdu se s ním nechceš vrátit domů, kam patříš?“

„Jenže tam já nepatřím. Rozhodně ne vedle Nialla.“

„Tím si nejsem tak jistý. Trochu jsem vás pozoroval, dítě. Co jsi se za něho provdala, změnila ses. K lepšímu. V očích máš žár, který jsem tam dříve nikdy neviděl. Jakmile stojí vedle tebe, jako bys ožila. A teď, když jsi okusila dobrodružství a skutečný život, obávám se, že tvá existence zde ti bude připadat poněkud nudná.“

Měl naprostou pravdu. Scházela jí kouzelná Vysočina, její drsná krása, životodárná energie, která z ní doslova prýštila. Scházel jí energický život paní McLarenova klanu. Ale nescházela jí bolest.

Sabrina sklopila zrak ke svému talíři. „Nikdy jsem nečekala, že bych mohla najít skutečnou lásku. Chtěla jsem jen tiché partnerství, založené na vzájemné úctě a respektu. Manžela, který by chtěl… děti. Niall po ničem takovém netouží.“

„Tvrdí, že tě miluje.“

Sabrina jen zakroutila hlavou.

„Miluješ ho, děvče?“

Nemohla lhát. Milovala Nialla. Hluboce a neodvolatelně. Dokud ho nepoznala, netušila, že něco takového vůbec existuje. A teď, když byl pryč, cítila bolestnou prázdnotu a lítost.

„Nu,“ řekl Charles a vstal od stolu, „jedno je jasné. Niall je pevně rozhodnutý získat tě zpět. A já mu nemíním stát v cestě.“

Sabrinin nevlastní otec odešel z jídelny a ponechal ji samotnou jen s jejími neradostnými myšlenkami. Charles měl pravdu. Niall byl nebezpečný, bezohledný mizera, který se rozhodl ji získat. Moc dobře věděl, jak obalamutit ženu, jak zlomit její vůli a donutit ji, aby ho milovala.

Jenže ona mu dokáže odolat.

Sabrina tvrdošíjně zvedla hlavu. Jen tak lehce se nevzdá. Niall si myslí, že jen luskne prsty a ona mu v mdlobách klesne k nohám. Jenže to se šeredně mýlí. Už dávno není tou nevýraznou myškou, kterou si vzal.

Právo na její ruku si bude muset nejdříve získat.

Jestli skutečně chce zaujmout místo jejího manžela, jestli jí chce věnovat horoucí lásku a věrnost, pak jí to bude muset dokázat.

* * *

Po snídani se Sabrina vydala se svou pokojskou na tržnici. Jakmile však vyšla z domu, ke své velké nelibosti shledala, že tam na ni čeká Niall.

„Smím vás doprovodit, milady?“ zeptal se s dvornou úklonou kavalíra.

Sabrina zakroutila hlavou. „Žádný doprovod nepotřebuji, děkuji vám, sire.“

„Kam máš namířeno?“

„Na tržnici, jestli to musíš vědět.“

K jejímu velkému překvapení Niall propustil služebnou. Plaché děvče se zdálo krásným horalem natolik okouzlené, že se jen uklonilo a s omluvným pohledem, které vrhlo na svou paní, odběhlo zpátky do domu.

„Ponesu ti balíčky," ujišťoval ji Niall, neboť zcela správně očekával její protesty.

„Až do dnešního dne jsem si tvé obliby v nakupování nevšimla."

„Popravdě se mi při té představě hrůzou ježí všechny vlasy na hlavě. Ale jestli není jiný způsob, jak s tebou trávit tvůj čas, pak proti tomu nic nenamítám."

Sabrina rychle uhnula pohledem, aby skryla své pobavení, a vydala se úzkou uličkou směrem k tržnici. Niall ji dvěma skoky dohonil a nabídl jí rámě, které Sabrina neochotně přijala.

„Copak mě můžeš vinit, že toužím po své ženě?"

Mile se usmála. „Viním tě za tvou otravnost."

„To jsem tedy rozhodně nechtěl, maličká."

„Ne? Tak *co* jsi potom chtěl?"

„Ukázat ti, jak jsem se polepšil."

„Na jak dlouho?"

„Chápu tvou nedůvěru, ale úplně jsem se změnil. Teď jen zbývá, abych tě o tom přesvědčil."

„To ti tedy nezávidím, protože mě jen tak lehce neobalamutíš."

„A já se zas tak lehce nevzdám. Jestli si přeješ, abych se ti dvořil, pak to i udělám."

Sabrina se náhle zastavila. „Jenže já nechci, aby ses mi dvořil."

„Nesmysl, vždyť si to zasloužíš. Udělal jsem velkou chybu, že jsem ti hned od začátku nedal najevo, jak mi na tobě záleží. Chybu, kterou teď míním napravit."

Sabrina se zhluboka nadechla. Zdálo se, že se Nialla jen tak lehce nezbaví.

„Tvá šaráda je zcela zbytečná," řekla, když se poněkud uklidnila a znovu pokračovala v cestě do centra starého Edinburghu.

„To není žádná šaráda. Chci celému světu ukázat, jak miluji svou ženu."

Sabrina si jen tiše odfrkla.

Tržnicí se neslo hlasité volání prodavačů ryb, řezníků, pekařů, zelinářů i prodavaček květin, kteří se všichni snažili zákazníky přesvědčit o kvalitě nabízeného zboží.

Sabrinu vůbec nepřekvapovalo, že Niall si zde vedl stejně jistě a lehce jako na největším plese sezóny. Co však nečekala, bylo jeho neustálé dvoření a prokazování drobných či větších pozorností. Zdálo se, že je pevně rozhodnutý ukázat nejen jí, ale i celému světu, že o ni skutečně stojí.

O čemž ji přesvědčil hned v následujících chvílích. Když se váhavě zastavila před velkou blátivou kaluží, Niall nemeškal, vzal ji

do náručí a svižně ji přenesl na druhou stranu. A pak se spokojeně usmíval a pozoroval, jak jí tváře hoří studem a z očí šlehají divoké blesky.

Ještě se ani nestačila vzpamatovat a už stáli před krámkem s čerstvým masem. Když však Niall popadl jednu skopovou kýtu a nadzvedl ji, aby si ji mohla lépe prohlédnout, nedokázala se ubránit pobavenému úsměvu.

„Je tu něco k smíchu, zlato?“

„Copak to není zábavné, vidět největšího svůdníka Evropy, jak se shání po skopovém?“

Niall se usmál. „Asi ano. Kdyby mě viděli mí přátelé, jak se snažím udělat dojem na svou vlastní ženu, smíchy by se neudrželi. Jenže když je muž skutečně zamilovaný, neexistuje nic, co by pro svou lásku neudělal.“

Sabrinin úsměv náhle zmizel a raději se ke svému choti obrátila zády.

O chvíli později před ní stál s bílou růží.

„Pro nejkrásnější a jedinou paní mého srdce,“ zamumlal Niall lehce zastřeným hlasem.

Sabrina se zamračila. „To by už stačilo. Jako paní Charlesovy domácnosti mám určité povinnosti a na takové hlouposti prostě nemám čas. Na rozdíl od některých lidí rozkoš není mým prvořadým zájmem.“

Niall zcela ignoroval její významný pohled, sklonil se k ní a zašeptal: „Což je škoda. Jestli existuje něco, pro co jsi stvořená, je to právě rozkoš. Dokážeš mě až neskutečně vzrušit, maličká.“

Sabrina cítila, jak se celá chvěje. Zatím to vypadalo, že Niall vyhrává. Jeho smyslný hlas, který ji hladil jako měkký samet, měl na ni přímo devastující vliv.

„Budu ti vděčná, když nezapomeneš na svůj slib,“ sykla.

Niall nechápavě pozvedl obočí. „Slíbil jsem, že tě nebudu svádět. Ne, že se ti nebudu dvořit.“

Sabrina měla dojem, že omdlí. Utápěla se v nekonečných hlubinách jeho modrého pohledu a kolena se jí třásla tak, že se ho musela přidržet, aby nespadla.

Náhle ji však z opojného poblouznění probudil hlasitý smích. Zmateně se rozhlédla kolem sebe a uviděla pobavený dav, který přihlížel jejich představení.

Sabrina se okamžitě vzpamatovala a raději se začala věnovat svým záležitostem.

Když měla všechno nakoupeno a Niall ji i s balíčky v bezpečí doprovodil až ke dveřím domu jejího nevlastního otce, k velkému Sabrininu překvapení odmítl její pozvání dovnitř a s lehkou úklonou hlavy se rozloučil. Toho dne se už neukázal.

Sabrina v noci ležela sama ve své posteli, převracela se a v duchu proklínala svého manžela, že jí nedá klidně spát.

Niall strávil noc v nedalekém hostinci a se zakaboněnou tváří si v mysli znovu a znovu přehrával dnešní ráno a snažil se zjistit, kde udělal chybu. Ženy se mu vždy bez nesnází vrhaly do náručí, a tak náhle zjistil, že si s tvrdošíjným odmítáním své manželky neví rady.

Příští ráno stál před domem Cameronů s nově nabytým odhodláním získat Sabrinino srdce.

Když vešel do pracovny, Sabrina se právě skláněla nad hlavní účetní knihou. Bohužel nebyla sama.

Charles ho mile uvítal, avšak Sabrinino chladné chování zůstalo beze změny.

Dříve, než se mohl sklonit a políbit jí ruku, ji stáhla do bezpečí pod desku stolu.

„Nechápu, co tě k nám přivádí," řekla chladným tónem.

„Vlastně jsem Nialla pozval já, drahá," vysvětloval Charles. „Požádal jsem ho, aby tě doprovodil na nákupy. Upozornil mě totiž, že tvůj šatník je značně chabý."

„Chabý?" opakovala Sabrina překvapeně. „Vždyť za mé nové šaty utratil hotové jmění!"

„Za šaty, které jsou vhodné na venkov," namítl Niall. „Město si vyžaduje něco zcela jiného. Vysočina je sice úchvatné místo, ale obávám se, že v módě jsme poněkud zaostali."

Sabrina po něm vrhla výhrůžný pohled a s nechutí si uvědomila, že jako vždy vypadá báječně. Havraní vlasy měl stáhnuté sametovou stužkou a skvěle padnoucí oblek mu krejčí ušil z černého brokátu.

„Je mi líto, ale právě nemám čas. Účetní kniha nutně potřebuje můj zásah."

„Byl bych rád, kdybys to pro mě udělala, děvče," řekl Charles vážně. „Účty mohou počkat."

S Charlesem Sabrina bojovat nemohla. Vždyť toho po ní chtěl tak málo. A jestli si přál, aby přešla přes řežavé uhlíky, udělá to. A koneckonců, jedny nákupy s Niallem už přežila. Co by na těch dalších mohlo být tak znepokojujícího. Více ji však trápilo to, že Niall na svou stranu získal i jejího otce.

Podle rozzářeného Niallova výrazu se dalo soudit, že měl skvělou náladu.

„Jestli se ti nechce do obchodu," zamumlal s benevolentním úsměvem, „můžeme zajít do mého pokoje a dopoledne strávit zkoumáním tělesných rozkoší."

„Tak na to hezky rychle zapomeň," odsekla Sabrina s předstíranou rozhodností.

Niall se usmál. „Zdá se, že jsi dnes vstala levou nohou. Škoda jen, že mě odmítáš přijmout ve své ložnici. V posteli jsi totiž mnohem ochotnější."

Sabrina ohromeně zalapala po dechu. Jeho poznámky se stávaly více než nevhodné. „Už se nemůžu dočkat, až se tě zbavím."

V Niallových očích tančily pobavené jiskřičky smíchu. „Schovej své drápky, maličká. Vždyť se jedná jen o návštěvu několika obchodů, nic víc. Dokud nebudeš chtít, nesvedu tě."

Sabrina si jen pohrdavě odfrkla. Ačkoliv se jí Niall dvořil způsobem, jaký u něho ještě nezažila, na ni to neplatilo. Moc dobře věděla, o co mu jde. Hraje si na kočku a na myš a nemůže se dočkat, až mu jeho kořist podlehne.

Jenže tentokrát narazil. Ona totiž dobře věděla, jak se tato hra hraje. Vždyť ji učil pravý mistr.

Sabrina koutkem oka zamyšleně Nialla pozorovala. Poněvadž se ukázalo, že je proti jejímu nezájmu zcela imunní, bude muset použít všechny ženské zbraně, které má k dispozici – flirtování a laškování. Dá mu ochutnat hořkou chuť jeho vlastní medicíny. A nedá si pokoj, dokud Niall nepřizná naprostou porážku.

Vydali se na obchůzku těch nejlepších a nejdražších obchodů Edinburghu. Netrvalo dlouho a Sabrina si všimla, že mezi přítomnými dámami ztropila hotové pozdvižení. Urozené lady i obyčejné služky se zdály závistí téměř zelené a všechny s obdivem zíraly na její okouzlující doprovod.

Popravdě řečeno, ani Sabrina nebyla vůči jeho šarmu zcela imunní. Skrytá část jejího bytí zoufale toužila po Niallově objetí, po jeho dotecích, žhavých polibcích, po jeho rukou…

Co ji však překvapilo mnohem více, bylo zjištění, že i ona má své vlastí obdivovatele. Často si všimla, že gentlemani, kteří je míjeli, po ní vrhali obdivné pohledy a její ženská stránka se nemohla ubránit radostnému pocitu uspokojení.

Niall pro ni nakoupil spoustu věcí, které se jí zdály mnohdy zcela zbytečné. Jednalo se o drahé krajky, stuhy, vějíře, rukavice…, plášť z bohatého bronzového brokátu lemovaný kožešinou.

„Ten se ti bude hodit k barvě očí," řekl tichým hlasem.

Sabrina se přinutila, aby mu za vše poděkovala, ale když mezi prsty znalecky promnul smaragdově zelený satén a prohlásil, že se na něm budou skvěle vyjímat křišťálové korálky, odmítavě zakroutila hlavou.

„To je příliš, Nialle! Udělal bys lépe, kdybys své stříbro využil pro blaho klanu."

„A právě tohle na tobě tolik miluji, maličká, tu tvou šetrnost. Přesto musím trvat na tom, že má lady bude mít ty nejkrásnější šaty. Vévoda z Kintailu pořádá ples, na který jsme srdečně zváni."

„Tak tam já nepůjdu. Jestli chceš, klidně ty šaty kup, ale já zůstanu doma."

Obdařil ji jedním ze svých odzbrojujících úsměvů. „Bude mi velkým potěšením přesvědčit tě, abys změnila názor."

Sabrina se zhluboka nadechla a odpověděla hlasem sladkým jako med: „A mně bude velkým potěšením poslat tě k čertu."

Když vešli do dalšího obchodu, málem se srazili s urozenou dámou v drahém klobouku, kterou doprovázely její dvě roztomilé dcery. Sabrina na první pohled pochopila, že obě dívenky jsou do zemana McLarena zamilované a také že o její existenci neměly ani tušení. Poté totiž, co ji Niall představil jako svou ženu, se veselé flirtování změnilo v hrobové ticho.

„Jak sama vidíš," řekl Niall, když znovu osaměli, „můžeš být poctěná, žes mě získala. Ani nevíš, jak často mě podobné dámy pronásledovaly a snažily se mě přesvědčit o přednostech svých dcer, které zcela náhodou měly ten správný věk na vdávání. Jenže já jsem žádné nikdy nepodlehl. Dokud jsem nepoznal tebe."

Sabrina se na něho podívala s pozdviženým obočím. „Nejsem si jistá, jestli se v tvém případě může hovořit o podlehnutí."

„Ale no tak, použij svůj rozum, drahá. Copak bych se takhle na veřejnosti dobrovolně stal terčem posměchu, kdybych chtěl pokračovat ve svém dosavadním způsobu života?"

„Netušila jsem, že návštěvou několika obchodů ze sebe činíš terč posměchu."

„Chceš snad, abych se před tebou plazil?"

„Uznávám, že tím bys mě opravdu pobavil."

„Jestli tě to přesvědčí, pak to udělám. Bez váhání se ti vrhnu k nohám."

Sabrina se usmála, konečky prstů uchopila látku sukně a nepatrně ji nadzvedla.

Niall propukl v hlasitý smích. „Ach, jsi hotový poklad, myško! Tolik tě miluji.“

Právě vešli do klenotnictví, když Sabrina zahlédla gentlemana, který upoutal její pozornost. Stál u pultu a vybíral jednu z mnoha zlatých broží vykládaných perlami.

Sabrina cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. „Olivere!“ vykřikla.

Oliver se obrátil a chvíli trvalo, než ji poznal. „Sabrino, má drahá…, co tady hledáte?“ Řekl a uznale si ji prohlížel přes sklíčko brýlí. „Musím říct, že jsem vás málem ani nepoznal. Jste to skutečně vy? Vypadáte tak nějak… jinak.“

Sabrinu jeho údiv nepřekvapil. Vypasované šaty ze žlutého saténu jí vskutku slušely a dobronzova opálená pokožka ke své dokonalosti nepotřebovala zbytečnou kosmetiku. Aby věděla, že se od posledního setkání s Oliverem změnila, k tomu nepotřebovala zrcadlo. A nejednalo se jen o šaty. Vedle Nialla rozkvetla jako růže v letním slunci.

Na druhou stranu Oliver vypadal přesně tak, jak si na něho pamatovala, snad až na přehnaně ozdobný oděv. S napudrovanou parukou, v dlouhém saku a rudých podpatcích její bývalý snoubenec vedle vysokého a svalnatého muže, za kterého se provdala, vypadal poněkud zženštile.

„Kde jste se tady vzala?“ opakoval Oliver.

„Užívá si společnosti svého manžela,“ ozvalo se jí za zády.

Sabrina sebou trhla. Málem by na Nialla zapomněla.

„Představíš mě svému příteli, drahá?“ zeptal se sametovým tónem.

„To je pan Oliver Irvine,“ vysoukala ze sebe. „Manžel mé sestřenice Frances.“

V Niallových modrých očích spatřila podivný výraz a okamžitě zalitovala, že se mu o nepodařeném zasnoubení kdy svěřila. „Pane Irvine, chtěla bych vám představit Nialla McLarena, lorda Strathearna. Mého… manžela.“

„Ach, ano. Musím přiznat, že mě zpráva o vašem náhlém sňatku poněkud překvapila.“ Oliver se upjatě uklonil. „Jsem vám k službám, milorde.“

„Překvapila?“ zeptal se Niall nebezpečným tónem, kterého si Sabrina nemohla nevšimnout. „Jednalo se o lásku na první pohled. Jistě chápete, že jsem nechtěl dlouho čekat. A nač taky? Aby její srdce získal někdo jiný? Takovou hloupost jsem naštěstí neudělal.“

Sabrina jen překvapeně zamrkala. „Má sestřenice není s vámi, pane Irvine?“ zeptala se, aby změnila téma hovoru.

Na Oliverových nalíčených tvářích se objevil slabý ruměnec. „Obávám se, že Frances je v této době jaksi indisponovaná. Ona je… ech… *enceinte*.“

„No to je skvělé,“ zvolala Sabrina, ačkoliv v hloubi srdce pocítila závist. Takže její sestřenice čeká dítě. Sabrina si v duchu povzdychla. Kdyby se Oliver do Frances tenkrát nezamiloval, ta šťastná teď mohla být právě *ona*. „Jistě musí mít radost.“

„Ech…, docela,“ odpověděl Oliver. Náhle se zdál, že není ve své kůži. „Málem bych zapomněl. Mám dneska ještě nějakou obchodní schůzku.“ Vrátil brož k ostatním šperkům. „Budu se muset s vámi rozloučit, lady…, lorde.“ Oliver se jim krátce uklonil, obrátil se na podpatku a rychle opustil krám.

Sabrina zvedla oči a všimla si, že ji Niall zkoumavě pozoruje.

„Žárlivý milenec, lásko?“

Chtěla mu odpovědět stejně kousavě, ale nějak nemohla najít vhodná slova. „Nemám milence. Žárlivého ani žádného jiného.“

„Mýlíš se. Máš mě. Právě jsem si uvědomil, o co všechno jsem mohl přijít.“ Pohledem zalétl ke dveřím. „Je to blázen a teď svého činu zjevně lituje.“

Když Sabrina stále mlčela, pokračoval: „Popravdě řečeno, nevidím na tom chlápkovi nic zajímavého. Nechápu, jak ses do něho mohla zamilovat.“

Sabrina vzdorovitě zvedla hlavu, nicméně musela se svým chotěm souhlasit. Opravdu nedokázala pochopit, co ji na Oliverovi přitahovalo. Niall ji z jejího dívčího pobláznění zcela vyléčil, za což mu byla velice vděčná. Přesto si však nemohla pomoct a kousavě poznamenala: „Oliver opravdu nemá takové zkušenosti ve svádění jako ty. Ale copak se najde někdo, kdo by se ti mohl vyrovnat?“

„Tvé uznání mě velice těší, ale já jsem hovořil o hlubších citech.“

„Copak ty nějaké takové znáš?“

Očekávala stejně jízlivou odpověď, ale mýlila se. Niall se na ni vážně podíval a řekl: „Asi musíš ztráty své lásky velice litovat.“

„Oliver nikdy nebyl mou láskou. Prostě jsme se kdysi zasnoubili, to je celé.“

„Dobře,“ zamumlal spokojeně. „Rozhodl jsem se totiž jednou provždy ti ho vymazat z paměti.“

Ale to se ti už dávno podařilo, pomyslela si v duchu.

Niall vzal do ruky brož, kterou tam Oliver před malou chvílí odložil. „Divil bych se, kdyby tento šperk měl patřit jeho ženě,“ řekl pobaveně.

Sabrina překvapeně pozvedla obočí. „Proboha, jak tě to jen mohlo napadnout? Copak si myslíš, že všichni muži jsou stejní jako ty a nemyslí na nic jiného než na nevěru?“

Zamračeně se na ni podíval. „Já na nevěru nemyslím. Jen jsem ještě neměl příležitost dokázat ti to.“

„Jsem si jistá, že sníš o každé krásce, kterou cestou potkáme.“

„Ne.“ Niall zvedl ruku a konečky prstů ji něžně pohladil po tváři. „Copak bych se jen mohl podívat na jinou ženu, když mám po boku tebe, svou jedinou lásku?“

Vtom si všiml, že je prodavač zvědavě pozoruje. Popadl Sabrinu za loket a táhl ji do tmavšího koutu obchodu.

„Miluji tě, Sabrino. Miluji tě tolik, že to až bolí. Jediné, co si teď přeji, je dokázat ti to.“

Pak sklonil hlavu a políbil ji. Jejich rty se střetly s neuvěřitelnou lehkostí a něžností.

Sabrinino srdce se sevřelo láskou a náhle ji zachvátila prudká touha. V obranném gestu zvedla ruce, opřela je o mužnou hruď a vydechla: „Ne.“

Když ji však poslechl, chtělo se jí plakat.

Přestal ji líbat, ale zůstal těsně vedle ní, s hlavou přitisknutou k její, se zatajeným dechem. Zdálo se, že ve svém nitru vede nelehkou bitvu.

Jeho lepší stránka však musela vyhrát, poněvadž po chvíli konečně vydechl a tiše se zasmál. Když zvedl hlavu, ve tváři měl vepsanou hlubokou bolest a lítost. „Tohle asi musí být můj trest za hříchy, které jsem vykonal. Celá léta jsem hledal ženu, kterou bych mohl milovat, která má v sobě odvahu a čest, která by mě dokázala pohltit svou vášní. A teď, když jsem ji konečně našel, mě odmítá.“

Neochotně ji uvolnil ze sevření a obrátil se k ní zády.

Sabrina nechápavě sledovala, jak se vrací k pultu. Jak ji může takhle opustit? Nechat ji nenaplněnou, toužící po jeho dotecích?

Jak mu může déle odolávat, když si vlastním odříkáním ubližuje více, než to udělal on?

18

Niall podnikl tažení na Sabrinino srdce. Jednalo se o promyšlený a bezchybný plán zkušeného svůdce a Sabrina musela zapřít sama sebe, aby mu dokázala odolat.

Nevynechal ani jedinou příležitost týrat ji. Ačkoliv Niall svůj slib, že se s ní bude milovat jedině tehdy, až ona sama bude chtít, dodržel, neustále ji pronásledoval něžnými pohledy, lehkými doteky, okouzlujícím úsměvem.

Sabrina na oplátku proti němu použila veškeré ženské zbraně, čímž se stala něžnější verzí jeho samého. Sváděla Nialla stejně, jako on sváděl ji. Usmívala se na něho, škádlila ho, flirtovala s ním a vysílala k němu pohledy plné příslibu a něhy.

Nicméně Sabrina věděla, že takhle déle nemohou pokračovat. Ocitli se ve slepé uličce. V uličce, ve které zoufale chtěla najít konec.

Příležitost se objevila tam, kde by ji Sabrina vůbec nečekala. Přišla spolu s plesem vévody z Kintailu.

I když původně neměla v úmyslu na žádný ples vůbec chodit, Charles ji přemluvil, aby nakonec změnila názor. Tvrdil, že tam bude veškerá smetánka Edinburghu a on by chtěl, aby si jeho dcera užila pozornosti a obdivu, který jí po právu náleží.

Niall, proti Sabrinině vůli, trval na tom, že jí pomůže při výběru šatů.

„Má drahá," mumlal a v očích se mu zračilo pobavení, „můžeš namítat, jak je ti libo. Stejně víš, že nakonec vyhraji."

„A právě toho se bojím," odsekla Sabrina a se vzdorovitě zdviženou hlavou odešla do své ložnice.

Nialla pustila dovnitř, až se okoupala a důkladně se zabalila do dlouhého županu.

Sabrina od první chvíle pochopila, že jeho cílem není jen vybrat správné šaty, ale udělat z ní mistrovské dílo. Jakmile usedla ke svému toaletnímu stolku, okamžitě se ujal svého úkolu a začal služebné dávat jasné příkazy. Na oči trochu zelených stínů, aby tak podtrhl jejich hloubku, na tváře nepatrný nádech růžové a na rty ostře rudou růž.

Vlasy nechal vyčesat do vysokého drdolu, čímž zdůraznil elegantní křivku její šíje, a důrazně odmítl jakýkoliv pudr.

K obléknutí nákladné róby zdobené křišťálovými perličkami bylo zapotřebí třech služebných. Sabrina se obávala, že módní odstín a hluboký výstřih je až příliš odvážný. Smaragdově zelený satén bude ostře kontrastovat s pastelovými barvami, které nosily ostatní dámy, zatímco ňadra, jež se dmula ze skandálního výstřihu, budou přitahovat oči všech mužů.

„Ach, madam," vydechla jedna ze služebných, „vypadáte jako princezna."

„Ne, jako královna," tvrdila druhá.

Niall počkal, až služebné odejdou. Poté Sabrině kolem krku připnul smaragdový náhrdelník, pro nějž nechal poslat až na Vysočinu, a do ruky jí vložil ebenový vějíř z černé krajky.

Pak ji ještě jednou zhodnotil spokojeným pohledem, špičkami prstů ji pohladil po tváři a zašeptal: „Perfektní." Uchopil ji za ramena a pomalu obrátil tváří k zrcadlu.

Sabrina nemohla uvěřit vlastním očím. Copak je vůbec možné, aby to smyslné stvoření, které viděla v odrazu zrcadla, mohla být skutečně ona? Nevěděla jak, ale Niall ji dokázal proměnit v okouzlující krásku.

„Nialle…, ty šaty jsou nádherné."

Mile se usmál. „Ne. To ty jsi nádherná."

Sklonil se a políbil ji na nahé rameno. „Už jednou jsem ti řekl, že krása ženy se odvíjí od jejího vnitřního žáru… A ty ho máš tolik, má lásko, že se stále cítím jako v ohni." Jeho zastřený hlas na ni působil jako teplý med, který se jí pomalu rozléval žilami a bortil ochranný val, jejž si vybudovala.

A když ji objal kolem pasu a přitiskl si ji na svalnatou hruď, musela sesbírat poslední střípky své vůle, aby zašeptala: „Nialle…, ten bál…"

Tiše zasténal a tvář zabořil do hebkého ramene. Když se od něho Sabrina pokoušela odtáhnout, Niall v bolesti zavřel oči. Chtěl ji. Zoufale ji potřeboval. Toužil po jejích polibcích, po hebkých dotecích. Chtěl, aby se pod ním kroutila a křičela rozkoší. „Ach, ano, bál."

Přesto ji nedokázal pustit. Obrátil ji tváří k sobě a lehce políbil na rty.

„Sabrino…," zašeptal, „má sladká, vášnivá ženo. Jak mě můžeš takhle trápit…"

Pak se prudce obrátil a odešel do vedlejší místnosti, aby se i on připravil na ples.

Když se o chvíli později znovu objevil, Sabrina se ještě stále chvěla touhou, kterou v ní vyvolal. Niall si oblékl sametový kabátec slonovinové barvy, u krku a kolem zápěstí zdobený dokonale bílou krajkou, který ostře kontrastoval s černými vlasy a dobronzova opálenou pokožkou.

Sabrina jen mlčky stála a ohromeně ho pozorovala, zcela ztracená v dychtivém pohledu jeho modrých očí. Když se na ni takhle díval, neměla ani nejmenších pochyb, že ji miluje.

Na ples odjeli Cameronovým kočárem, ale Sabrina měla dojem, že pluje na hebkém obláčku. Na nebi zářilo tisíce hvězd a v srdci ji hřál Niallův úsměv.

Jakmile vstoupili do tanečního sálu rozkošného panství vévody z Kintailu, přeplněnou místností se nesl vzrušený šepot. Nialla všichni dobře znali, ale uchvátila je nevšední kráska po jeho boku.

„Tvá pověst tě předchází, lásko," zašeptal Niall spokojeně.

„Má?" zeptala se překvapeně a kývla na pozdrav všem těm hlavám v napudrovaných parukách.

„Ano, tvá, Sabrino. V celém Edinburghu se mluví jen o tobě. A jestli se nemýlím, právě přichází jeden z tvých obdivovatelů."

Postarší vévoda z Kintailu předstoupil před nově příchozí a požádal, aby ho Niall představil své ženě. „Neřekl jste mi, že se jedná o tak nádherné stvoření, lorde."

„Chtěl jsem vám dopřát to potěšení, abyste se o její kráse přesvědčil na vlastní oči, Vaše Milosti. Dovolte mi, abych vám představil lásku svého života, svou ženu, Sabrinu, paní klanu McLarenů."

Vévoda se elegantně uklonil. „Jsem okouzlen, milady. Takže tohle je ta dívka, která vás dokázala zkrotit? Kde jste ji proboha až do dnešního dne skrýval?"

Niall se usmál. „Tím viníkem nejsem já, Vaše Milosti. Sabrina se totiž schovávala sama. Obávám se, že je poněkud plachá."

Sabrina se nad tak nestydatou lží málem rozesmála.

„Přimět ji, aby navštívila dnešní ples," pokračoval Niall, „mě stálo téměř nadlidské úsilí."

„Inu," odvětil vévoda, „budu se snažit, aby se vám dnešní večer opravdu líbil, milady. Mohu si u vás zamluvit příští tanec?"

Sabrina jen mlčky přikývla a s nevěřícným pohledem pozorovala, jak odchází.

„Netvař se tak překvapeně, má drahá," napomenul ji Niall. „Kintail je známý svou schopností vybrat si vždy tu nejkrásnější ženu.

Popravdě řečeno, nejsem si jistý, jestli bych ti měl dovolit tančit s ním. Je to starý proutník. Raději ti budu dělat doprovod sám.“

Jeho úsměv na ni působil jako silné afrodiziakum. Sabrina si náhle uvědomila, že upřeně pozoruje jeho smyslné rty, které ji dokázaly přimět k šílenství.

„Nemůžeš přece tančit jenom se mnou,“ řekla, když se konečně vzpamatovala. „Co by si všichni v sále pomysleli?“

„Že jsem zamilovaný do své krásné ženy, což je čistočistá pravda.“

Právě mu chtěla odpovědět, ale vévodův odchod pravděpodobně sloužil jako signál ostatním. Náhle ji obklopilo více než tucet hostů, kteří toužili poznat úchvatnou ženu, jež dokázala získat srdce nepolapitelného horala, po kterém vzdychala nejedna dáma.

Niall spokojeně sledoval rozruch, který způsobila jeho žena.

Následující čtvrt hodinu Sabrina neměla ani příležitost pořádně se nadechnout, neboť neustále odpovídala na zdvořilé fráze dychtivých zájemců toužících po představení. Když se však dav konečně rozestoupil, zůstala ohromeně stát a se srdcem v krku zírala na protější stranu sálu, kde se v obležení svých vlastních ctitelů objevila anglická kráska, kterou Sabrina dobře znala. Jednalo se o ženu urozeného šlechtice, kterou chtěl Niall svést na zásnubním plese její sestřenice Frances. Lady Chivingtonová měla na sobě růžové sametové šaty zdobené zlatou krajkou a právě se významně usmívala na Nialla.

Dříve, než pohledem vyhledala svého muže, Sabrininy prsty se křečovitě sevřely kolem rukojeti vějíře. Když se jejich oči střetly, věděla, že si na tu noc dobře pamatuje.

„Ach, ne, maličká. To není správný způsob, jak ukazovat svou nelibost. Podívej.“ Něžně jí rozevřel sevřené prsty, otevřel vějíř a třikrát jím krátce mávl kolem brady. „Takhle.“

Sabrina se rozzlobeně podívala do jeho smějících se očí. „Nechápu, o jaké nelibosti to mluvíš?“

Niall se tiše zasmál. „Jsem rád, že žárlíš. Dává mi to naději, že o mě stojíš víc, než si chceš sama přiznat.“

Pobaveně vyklenula obočí. „Ty si snad myslíš, že žárlím?“

„Ano. Jen to přiznej. Miluješ mě stejně jako já tebe.“

„Je až neuvěřitelné, jak jsi domýšlivý.“

„Ach, Sabrino, sladká Sabrino, toužím po tobě tak silně, že to až bolí.“

Vtom se sálem roznesla majestátní melodie menuetu.

„Smím prosit?“ zeptal se Niall, a aniž by čekal na odpověď, uchopil ji za ruku a vedl ji na parket, kde se společně oddali svůdným tónům vznešené hudby.

Když menuet skončil, Sabrina zjistila, že je o ni skutečně velký zájem, neboť se před ní střídal jeden taneční partner za druhým. Sabrině všechno připadalo tak neskutečné a nové, až se jí točila hlava, ale přesto v koutku srdce toužila po jednoduché upřímnosti horalů. Společnost všech těch urozených šlechticů v napudrovaných parukách se jí zdála příliš uhlazená, příliš vyumělkovaná, příliš civilizovaná.

A pak se náhle objevila sestřenice Frances.

„Sabrino, tady jsi. Málem jsem se k tobě ani nemohla dostat. Nikdy bych si o tobě nepomyslela, že si na sebe oblékneš tak provokativní a nevkusné šaty. Musím ti říct, že mamá by byla šokována.“

„To věřím,“ odsekla Sabrina jízlivě. „Vkus své tety jsem zažila na vlastní kůži. Ale jak se jí vlastně daří?“ zeptala se ve snaze změnit téma hovoru.

„Docela dobře, i když tě to ve skutečnosti nezajímá. Slyšela jsem, že jsi ve městě už více než čtrnáct dní a ani ses u nás neukázala.“ Sestřenice se znovu zamračila. „Nevím, co si o tom mám myslet.“

„Ale Oliver říkal, že ti není dobře.“

Frances přivřela oči. „Ty jsi viděla Olivera?“

Sabrina se zarazila. Zdálo se, že její krásná sestřenice na ni žárlí. Ale ona jí k tomu přece nikdy nezavdala ani tu nejmenší příčinu. Dokonce i když se do Frances zamiloval její snoubenec, okamžitě jim šla z cesty. Jak by také mohla soupeřit s dětinským půvabem křehké porcelánové panenky…, který se však dnešní noci jaksi vypařil.

„Potkali jsme se čistou náhodou. Oliver mi řekl o té radostné události. Jsi šťastná?“

„Ano… Asi ano.“

„Netušila jsem, že se tady dneska večer potkáme. Tvůj manžel přece tvrdil, že ti není dobře.“

„Nejsme na tom tak dobře, abychom mohli odmítat pozvání vévody. Já si za své jméno nemohu dát milady. Jsem jen obyčejná paní Irvineová.“

Sabrina překvapeně pozvedla obočí. Ještě nikdy Frances takhle nezažila. Její sestřenice vždy hýřila dobrou náladou a humorem. Málem se až zdálo, že ji obviňuje z toho, že se provdala za šlechtice. Možná zapomněla, jak to ve skutečnosti bylo. Kdyby Frances neokouzlila Olivera svým úsměvem, Sabrina by se za něho provdala sama.

„Ale no tak,“ snažila se ji Sabrina uchlácholit, „alespoň ses mohla provdat z lásky.“

K Sabrininu překvapení sestřenice začala málem plakat. „Ach, Sabrino, nechtěla jsem se chovat jako nějaká čarodějnice. To je tím, že jsem tak nešťastná. Je tady… jiná žena.“

„Jistě se musíš mýlit.“

„Ne. Oliver má… milenku. Viděla jsem ji. Je až neuvěřitelně krásná a on na dary pro ni vydává hotové jmění.“ Když se Sabrina stále tvářila nevěřícně, Frances pokračovala: „Jak by sis tedy vysvětlila, že za tak krátkou dobu utratil celé mé věno?“

„Jeho garderoba je poněkud výstřednější,“ řekla Sabrina zamyšleně.

„Obléká se podle poslední módy jen proto, aby na tu *ženskou* udělal dojem. Ještě štěstí, že nemá tu odvahu a neukazuje se s ní na veřejnosti. Ona je *herečka.*“ Spodní ret se jí začal chvět a rukou se dotkla čela.

„Frances, je ti dobře?“ zeptala se Sabrina.

„To nic není. Jen se mi trochu zatočila hlava.“ Sáhla do kapsáře, odkud vytáhla lahvičku s čichací solí, a zhluboka se nadechla.

„Nevím, jak to můžeš vydržet, Sabrino.“

„Vydržet co?“

„Přece nevěru tvého manžela.“

Od odpovědi ji naštěstí uchránil příchod jistého gentlemana. Zatímco Frances ztuhla, Sabrina překvapeně zírala na Olivera, kterého nemohla ani poznat.

V kabátu ze žlutého saténu, na kterém se blýskaly zlaté knoflíky, a ve vysoké napudrované paruce Sabrině připadal jako naprostý cizinec. Milý mladý muž, kterého si kdysi chtěla vzít, byl nenávratně pryč.

Hluboce se před nimi uklonil, ačkoliv se zdálo, že svou ženu ignoruje. „Konečně se mi dostalo té cti, abych mohl pozdravit nejkrásnější dámy na dnešním plese,“ řekl a pohledem se zastavil u Sabrinina hlubokého výstřihu.

Jeho žena po něm vrhla tichý vyčítavý pohled a bez jediného slova odešla.

Když zůstali sami, Oliver se k ní naklonil a zašeptal: „Musím s tebou mluvit. Sejdeme se za pět minut v knihovně. Dej se hlavní chodbou a pak druhé dveře napravo.“

Ani jí nedal čas, aby odpověděla. Znovu se uklonil a rychle zmizel.

Sabrina chvíli počkala a pak se vydala do knihovny. Oliver jí chtěl jistě vysvětlit, že došlo k nedorozumění, a požádá ji, aby mu pomohla přesvědčit Frances, že se mýlí.

Když vešla dovnitř, místnost osvětlovala jen chabá lucerna. Oliver, který stál ve stínu, za ní zavřel dveře a vášnivě ji uchopil za obě ruce.

„Přišla jsi," mumlal a spaloval ji uhrančivým pohledem. „Nemohu ani uvěřit, jak ses změnila, Sabrino."

„Totéž mohu říct i já o tobě."

„Ach, snad mi můžeš odpustit. Jakmile jsem tě spatřil, uvědomil jsem si, jakou chybu jsem udělal."

„Chybu? O jaké chybě to mluvíš?"

„Že jsem tě opustil kvůli Frances."

„Olivere, to nemůžeš…"

„Ne, musím ti to říct. Nikdy jsem tě neměl nechat odejít. Ach, má nejdražší, můj život bez tebe je tak prázdný."

„Jistě… se mýlíš."

„Ne, to je nemožné. Mé city k tobě jsou naprosto jasné."

Sabrině se konečně podařilo vymanit své ruce z jeho sevření a odstoupit do bezpečné vzdálenosti. „Olivere, jsi ženatý."

„Ale Frances mi nerozumí."

„Obávám se, že já ti také nerozumím."

„Pak musím hovořit jasněji. Chybíš mi, Sabrino. Chci tě. Už se nemůžu dívat, jak oba trpíme naším odloučením. Řekni, že budeš má."

Sabrina ztuhla. „Co mi to navrhuješ? Že se dopustíme cizoložství?"

„Nedívej se tak na mě, má drahá. Vždyť jsi zkušená žena. Jak jinak by ses mohla provdat za… takového sukničkáře?"

Přiskočil k ní, popadl ji kolem pasu a sklonil hlavu, aby ji políbil. Šokovaná Sabrina tam jen stála a nechala ho, aby ji políbil.

Když však Oliverovo objetí zesílilo, Sabrinin prvotní údiv nahradil hněv a pobouření. Prudce sebou škubla, vytrhla se mu z náručí a udělila mu řádný políček.

Oliver na ni jen udiveně zíral a třel si hořící tvář.

Sabrina zjistila, že se chvěje zlostí. „Jsem ochotná na tento incident zapomenout, Olivere. Teď se co nejrychleji vrať ke své manželce, zatímco já se vrátím ke svému choti."

Oliverovy rty se pokroutily do jízlivého úšklebku. „Tvůj manžel je teď poněkud zaneprázdněn. Před malou chvílí jsem ho viděl s jeho anglickou milenkou. Jak jinak bych mohl vědět, že tě najdu samotnou?"

„S jeho milenkou?“ zeptala se Sabrina.

„Ano, s lady Chivingtonovou.“

Sabrina zakroutila hlavou. Něčemu takovému prostě nemohla uvěřit. Copak by mohl po všech těch vyznáních lásky otevřeně usilovat o jinou ženu? Nebo snad ano? Možná tomu jen nechce věřit.

Pak si však pomyslela, že ať její manželství doprovází sebevětší problémy, může být šťastná, že unikla svému bývalému snoubenci.

„Mé sestřenice je mi upřímně líto,“ řekla. „Takového mizeru, jako jsi ty, si nezaslouží. Teď ti mohu jen popřát dobrou noc.“

Vyklouzla z knihovny a rychle pospíchala zpátky do tanečního sálu. Zůstala stát u dveří a pohledem hledala svého manžela.

Netrvalo dlouho a uviděla ho, jak se opírá o francouzské okno, které vedlo do potemnělé zahrady. Otevřenými dveřmi do místnosti proudil chladivý vzduch a mísil se s těžkou vůní parfémů. Vedle něho stála lady Chivingtonová a usmívala se jako mlsný kocour.

Sabrina ucítila, jak se jí sevřelo srdce.

A když se Niall naklonil a něco lady šeptal do ouška, křečovitě zatnula pěsti. S nelibostí sledovala, jak se lady Chivingtonová otočila a otevřenými dveřmi pomalu vyšla na zahradu.

Niall ji sice okamžitě nenásledoval, ale obezřetně se rozhlížel kolem sebe. Pochopitelně se nejednalo o jeho první schůzku v noční zahradě, a tak věděl, že si musí dát dobrý pozor jak na jejího manžela, tak na svou ženu.

Snad ještě nikdy v sobě Sabrina necítila tolik hněvu. Nezlobila se však jen na Nialla, ale i na tu čarodějnici. Stačily by dvě minuty a z té její krásné tváře by jí vyškrábala oči.

Sabrina si však uvědomila, že v sále není sama. Většina urozených šlechticů by takovou scénu jistě pobaveně přivítala. Ať už se stane cokoliv, odehraje se to v soukromí.

Sabrina bojovně zvedla hlavu a přes přeplněný sál se odhodlaně vydala na terasu. Když naposledy uviděla svého nevěrného manžela v kompromitující poloze, utekla a způsobila si tak jen bolest.

Dnes však bitevní pole tak snadno neopustí. Tentokrát bude za Nialla bojovat.

19

Niall právě mluvil s komorníkem. Když se Sabrina přiblížila na doslech, kývnutím hlavy ho propustil a sluha se rychle vzdálil.

Sabrina došla až těsně k němu a s ledovým klidem mu rukou vklouzla pod elegantní kabátec. Věděla, že si jako obvykle k pasu připnul svou krátkou dýku.

Jakmile vytáhla ostrou zbraň z pochvy, odstoupila od něho a podívala se mu přímo očí. „Teď mě, prosím, na chvíli omluv." Sametový tón jejího hlasu se vůbec neshodoval s bojovným odhodláním, které jí prýštilo z pohledu.

Obrátila se na podpatku a otevřenými dveřmi vyšla na zahradní terasu. Když u bílého sloupořadí spatřila štíhlou postavu urozené Angličanky, doslova se chvěla zlostí.

„Lady Chivingtonová."

Arabella se obrátila. „Ni…"

Jakmile uviděla Sabrinu, její vstřícný úsměv se okamžitě rozplynul. Pak si všimla ostré dýky, kterou Niallova manželka držela v ruce, a očividně pobledla. „Co… Co tady děláte?"

„Přišla jsem vás varovat, lady. Niall McLaren je můj manžel. Doporučuji vám držet se od něho co možná nejdál."

„Vy jste se musela *zbláznit*!"

„Možná ano," odpověděla Sabrina upjatě. „Pochybuji však, že byste se o tom chtěla přesvědčit na vlastní kůži."

Vtom za zády uslyšela Niallův tichý smích.

Sabrina se rozzlobeně obrátila. „Už to déle nebudu snášet! Je ti to jasné?"

Niall v obraném gestu zvedl ruce nad hlavu, ale ramena se mu otřásala smíchem.

„Myslím to naprosto vážně!" vykřikla Sabrina pobouřená jeho očividným pobavením. „S tvými milostnými aférkami je jednou provždy konec. Ať už s touto dámou nebo s kteroukoliv jinou."

Niall se zhluboka nadechl. „Jsem velice poctěn, má malá skotská válečnice z Vysočiny, ale aférka s touto dámou je to poslední, na co jsem myslel.“

„Vždyť sis s ní tady domluvil schůzku…“

„Ne, maličká,“ odpověděl vážným hlasem, ačkoliv v očích mu stále tančily jiskřičky smíchu. „Tentokrát se hluboce mýlíš.“

Náhle se na terase objevil obtloustlý gentleman v šarlatovém vojenském kabátě.

„Má drahá, co…“ Když plukovník lord Chivington uviděl McLarena a jeho paní, zarazil se. „Omlouvám se, milorde. Myslel jsem, že je tady má paní.“

„Také že je,“ ujistil ho Niall. „A toužebně vás očekává.“

„Richarde!“ vykřikla Arabella a s pohledem upřeným na dýku v Sabrinině ruce opatrně proběhla ke svému choti. „Jsem tak ráda, že tě vidím. Necítím se dobře a budu ti vděčná, když mě vezmeš domů.“

Plukovník vypadal sice poněkud překvapeně, ale bez dalších otázek souhlasil. „Když si to přeješ, má drahá. Jsem vám k službám, milorde, milady.“

Krátce se uklonil a i se svou chotí opustil zahradu.

„Nikdy mě nepřestaneš udivovat, myško,“ řekl Niall, když osaměli. „Jsem velice poctěn, že ses rozhodla za mě bojovat.“

Sabrina cítila, jak rudne. „Copak jste tady skutečně neměli schůzku?“

„Ne. Popravdě jsem ji chtěl trochu napálit. Lady si totiž stěžovala na neustálou nudu, a tak jsem jí domluvil schůzku s jejím vlastním manželem.“

„A já jsem si myslela…“

„Vím, co sis myslela, lásko. A ani se ti nedivím. Máš na to plné právo. Ale to byla má minulost, myško. Už stokrát jsem ti řekl, že jsem se změnil.“

Sabrina na něho mlčky hleděla. Niall vzal dýku, kterou stále držela v ruce, a zasunul ji zpátky do pochvy. Pak vzal Sabrinu kolem pasu a vedl ji na vzdálenější stranu terasy, pryč od světel a hudby, která k nim pronikala otevřenými dveřmi.

„Sabrino, řekl náhle vážným hlasem, „už to déle nevydržím. Vryla ses mi hluboko do mého srdce a už tam navždy zůstaneš. Toužím po tobě a na tom se nikdy nic nezmění.“

Sabrina cítila, jak se jí dojetím stahuje hrdlo. Ještě nikdy se na ni takhle nedíval. Nikdy v jeho očích nespatřila tolik vášně a něhy, tolik zoufalství.

„Chci tě, Sabrino. Chci tě jako svou milenku, matku svých dětí, paní mého klanu. Chci s tebou zestárnout. Zbytek svého života chci strávit dokazováním, jak hluboce tě miluji.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zašeptala.

Jeho výraz zněžněl. „To je jednoduché. Protože tě miluji. A myslím si, že ty miluješ mě. Je to tak, Sabrino?“

Už déle nemohla předstírat. „Ano… Miluji tě. Jak bych tě mohla nemilovat?“ řekla prostě.

Niall ji objal a přitiskl si ji na svalnatou hruď. „Řekni to ještě jednou, Sabrino, prosím.“

„Miluji tě.“

„Můžeš mi někdy odpustit bolest, kterou jsem ti způsobil?“ ptal se Niall tichým hlasem.

Přikývla. „Ano…, ale…“

„Ale co?“

„Nechci pokračovat tam, kde jsme skončili, Nialle. Mezi námi musí být upřímnost. Ta hra musí jednou provždy skončit.“ Nejistě se mu podívala do tváře. „Nejsem myška ani tygřice. Jsem prostě jen žena. Nemůžu už déle hrát roli, kterou jsi mi vybral. Nedokážu vést neustálý boj o tvou pozornost.“

„Ano, už žádné hry. Jen jsme marnili drahocenný čas.“

„Chci jen vědět, že ti mohu věřit,“ řekla Sabrina s pohledem upřeným na jeho rty.

„Přísahám, už žádná další žena. Jen ty a já. Svou minulost nemohu změnit, Sabrino. Mohu ti jen slíbit lepší budoucnost. Na svou čest ti přísahám, že jsem jen tvůj.“

Vděčně se k němu přitiskla a hlavu si opřela o pevné rameno.

„Znamená to,“ zeptal se Niall o chvíli později, „že se se mnou vrátíš na Vysočinu?“

„Ano. Jestli si to skutečně přeješ.“

Niall si povzdychl. „Sabrino…,“ řekl výhružně.

Pak se k ní sklonil a vášnivě ji políbil na rty.

„Nialle,“ zašeptala, když po chvíli zvedl hlavu, „chci tě…“

Něžně ji pohladil po tváři. „Něco jsem ti slíbil, pamatuješ si?“

Přikývla, neboť na jeho slib, že ji nevezme do postele dřív, než ho o to sama požádá, zapomenout prostě nemohla. „Prosím, mohl by ses se mnou milovat?“

„Jsem ti plně k službám, má lásko.“

Vzal ji za ruku a spěšně vedl Sabrinu zpátky do tanečního sálu, kde je přivítaly zvědavé pohledy ostatních hostů. Rychle se rozloučili s hostitelem a pak už pospíchali k hlavnímu vchodu.

„Nialle…," zamumlala Sabrina téměř bez dechu, „vždyť způsobíš skandál. Mohl bys přestat utíkat a vléct mě za sebou jako pytel žita?"

„Snad ti to nevadí, myško?"

„No, vlastně ani ne."

Když seděli v přivolaném kočáře, Sabrina se zeptala: „Kam mě vlastně vezeš?"

„Do domu tvého nevlastního otce. Tam budeme mít soukromí," zašeptal a sevřel ji v náručí.

„To je příšerné," zlobila se Sabrina. „Každý teď jistě ví, co chceme dělat."

Cítila, jak se Niall usmívá. „Vždyť od miláčka Edinburghu se nic jiného ani nečeká. A ujišťuji tě, že všichni gentlemani v sále mi závidí."

Ne, pomyslela si Sabrina, to ona je ta, které mohou závidět. Zatřásla hlavou. Ještě stále nemohla uvěřit, že se do ní skutečně zamiloval. Co udělala, že si zaslouží takové štěstí?

Niall ji sevřel v náručí. „Sladká Sabrino… Jak jsi mohla tak dlouho pochybovat, co k tobě cítím?" Suše se zasmál. „Mé úmysly jsou už dávno známé celému Edinburghu, jen ty ses stále chovala jako slepá."

Sabrina mu zabořila tvář do ramene. „Ale jak jsem ti měla věřit? Myslela jsem, že se mě jen snažíš svést a pak se zase otočíš za jinou sukní."

„Něco takového se už nikdy nestane, lásko."

„Nezapomínej, že kolem tebe bude stále poletovat spousta ochotný dam."

Jenže já chci jen tebe. Vlastně chci zbytek života strávit přesvědčováním, že jsi jediná žena, kterou chci. Jediná, kterou budu kdy milovat. Jsi paní mého srdce, Sabrino. Narodili jsme se jeden pro druhého."

Vzal ji něžně za bradu a milou tvář natočil k sobě. „Díkybohu za machinace tvého dědečka," zašeptal předtím, než ji políbil na rty.

Když kočár konečně zastavil a Niall jí pomohl vystoupit, Sabrina se chvěla touhou, láskou a stovkami dalších silných emocí. Na chodbě vzala rozsvícenou lampu a vedla Nialla do své ložnice.

Niall za sebou potichu zavřel dveře a usmál se na ni tak, že ani letní sluneční paprsky by ji nemohly rozehřát více.

Sabrina odložila lampu a celá rozechvělá se postavila před něho. Natáhla ruku a začala pomalu rozepínat ozdobné knoflíky na Niallově kabátci. „Řekla bych, že tohle nebudeš potřebovat."

Niall se jí pozorně zahleděl do tváře. „To záleží na tom, co máš v plánu.“

„Chci tě svléknout.“

„Pak nebudu.“

Sabrina tedy pomalu pokračovala. Nejdříve mu svlékla kabát a vestu, krajkovou kravatu a pak jeden kousek šatstva za druhým, až před ní stál zcela nahý. Sabrina fascinovaně hleděla na jeho dlouhý, ztopořený úd a tiše vydechla.

Dnes večer nebyli lovec a kořist, svůdce a oběť. Byli si rovni… Manžel a jeho žena.

„Tolik bych si přál, abys mohla nahlédnout do mého srdce,“ zašeptal Niall, když ji vzal do náručí. „Ve tvé blízkosti zažívám až neskutečnou radost. Tvůj hebký hlas mě hladí po kůži a způsobuje mi rozkoš. Cítím touhu, jakou jsem až doposud neznal. Potřebuji tě, Sabrino. Ještě nikdy jsem nikoho tolik nepotřeboval.“

„Ani já ne,“ zašeptala, „nikdy nikoho.“

V jeho očích četla lásku a něhu. Pak se sklonil a vášnivě a hladově ji políbil.

Se rty stále přitisknutými k jejím jí na zádech nedočkavě rozepnul drobné knoflíčky a hebká ňadra osvobodil od bolestného zajetí. Dokonalá hebkost Sabrininy pokožky se koupala v měkkém světle olejové lampy a růžové hroty bradavek před Niallovýma dychtivýma očima ztuhly a napnuly se.

Zhluboka se nadechl. „Jsi tak krásná,“ zašeptal.

Pak náhle jeho oči spočinuly na jizvě, kterou utržila při záchraně jeho života. Sklonil hlavu a zacelenou ránu pokryl horkými polibky. Sabrina cítila, jak se jí dojetím sevřelo srdce.

„Nialle…“

„Tiše, maličká. Dovol mi, abych ti ukázal, jak po tobě toužím. Dovol mi, abych tě miloval.“

„Ano…“

„Má lásko,“ zašeptal. „Miluji tě tolik, že to až bolí.“

Když uslyšel roztoužený sten, který se jí vydral z hrdla, okamžitě zvedl hlavu. „Sabrino? Chvěješ se… Vyděsil jsem tě?“

„Ne… Vyděsila mě touha, kterou k tobě cítím.“

Niallovo srdce přetékalo láskou. Cítil totéž chvění, tentýž div. Nikdy netušil, že milování může být tak krásné. Toužil sevřít ji v náručí a stát se její součástí, vstřebat ji do sebe a spojit jejich těla i jejich duše.

„Pojď ke mně, maličká,“ zašeptal, když ji překryl svým tělem.

Něžně jí roztáhl stehna a prsty vklouzl do hebkosti jejího ženství. „Otevři oči a podívej se na mě," nařídil zastřeným hlasem. „Až si tě vezmu, chci ti vidět do očí. Chci tě vidět roztouženou a planoucí vášní…"

Poslechla ho, oči zastřené smyslnou mlhou.

Tolik ji chtěl.

Chtěl se s ní milovat, dokud jednou provždy z jejích očí neodstraní temné stíny pochybností, které tam vepsal svým sobeckým a bezohledným chováním. Chtěl jí ukázat vše, co mohlo být mezi mužem a ženou. Chtěl se ztratit v její hebkosti, ve vstřícném žáru jejího svůdného těla… Ztratit se, aby se mohl konečně najít.

Sabrina ho v sobě nadšeně přivítala tichým výkřikem štěstí a vítězství.

Miluje ji. Dokázal jí to činy silnějšími, než jsou slova. Přísahal každičkým pohybem. Ten slib však nevycházel z jeho těla, ale z jeho srdce a duše.

A Sabrina mu uvěřila.

Přitiskla se k němu a s prsty zabořenými do svalnatých ramen mu nadšeně vycházela v ústrety.

Niall prožíval snad tu nejintenzivnější rozkoš, jaká vůbec existuje. Žilami mu proudila čistá esence lásky, a když do Sabriny vstříkl své horké sémě, z hrdla se mu vydral primitivní, vítězoslavný výkřik radosti a uvolnění.

„Miluji tě," zašeptal a v očích se mu odrážela láska a nevyslovitelná něha.

Sabrina se upřeně zadívala do jeho krásné tváře a po dlouhé chvíli řekla: „Stále nechápu, jak je možné, že ses do mě zamiloval."

Niall upřel zrak na nebesa nad postelí a na malou chvíli se zamyslel. „Nejdříve jsi pro mě představovala jen výzvu. Byla jsi jediná dívka, která se se mnou chtěla utkat v souboji důvtipu a pohotových odpovědí. A také jediná, která mi odolala. Tvrdila jsi, že se mnou nechceš mít nic společného. Čím více jsi mě odmítala, tím více jsem po tobě prahl. Věděla jsi, že když se zlobíš, vypadáš přímo úchvatně?"

Sabrina se tiše zasmála. „Většina gentlemanů shledává u ženy bystrý rozum a ostrý jazyk jako nevyhovující."

„Nicméně mě jsi tím okouzlila. Rozhodně nemám v úmyslu jakkoliv tě převychovávat. Milovat se s tak nezkrotnou dívkou mi způsobuje až neskutečnou rozkoš."

„Přesto, šedá myška se k takovému požitkáři příliš nehodí."

Niall ji uchopil za ruku a své prsty propletl s jejími. „Ty nejsi myška, maličká. Pod maskou nevýraznosti, kterou ukazuješ celému světu, se skrývá živoucí a vášnivá žena, která ze mě činí nedočkavého školáka. Paní klanu, která se svou kuráží může měřit s nejedním válečníkem.“ Niallův hlas poklesl do tichého šepotu. „Jsi pro mě jako stvořená, Sabrino. Jsi vším, co jsem kdy chtěl po ženě…, milenka, která mi dokáže zahřát postel a vzrušit mě…, spoluhráč, který mi neustále bystří důvtip…, věrná partnerka, která mi pomůže vést klan…“

„Nialle…, já ne…“

Překulil se na ni a přitiskl ji k posteli. „Tiše, maličká. Copak nevidíš, že jsem před tebou právě odhalil svou duši? Nikdy jsem na lásku nevěřil, až jsem potkal tebe, Sabrino. To ty jsi mě naučila, že ten něžný cit vůbec existuje. Miluji tě, Sabrino. Prosím, věř mi.“

„Já ti věřím, ale…“

„Ne…, ne ale. Už žádné další pochybnosti. Jediné, co chci vidět v těchto krásných očích, je vášeň, divoká touha a láska… Řekni, Sabrino, že mě miluješ.“

Podívala se mu do očí a přikývla. „Miluji tě, Nialle.“

„Nedovolím ti, abys to zase popřela. Očekávám, že hned zítra ráno to vykřičíš až k nebesům.“

„Skutečně?“

„Ano. Alespoň jednou udělej to, oč tě žádá tvůj manžel.“

Na tváři se mu objevil svůdný úsměv, který Sabrinu vždy dokonale odzbrojil. Přesto se jen tak lehce nemínila vzdát.

„Mám dojem, že se mě snažíš vyprovokovat.“

Hlasitě se zasmál. „Ano, to máš pravdu,“ řekl zastřeným hlasem. „Miluji, když kolem sebe pliveš oheň.“

Se srdcem bolavým láskou ji vášnivě přitiskl na své svalnaté tělo a s pohledem upřeným do jejích očí vážným hlasem řekl: „Miluji tě.“

Koutky Sabrininých rtů se pozvedly do provokativního úsměvu a něžně svého manžela objala kolem krku. „Doufám, že se nejedná jen o prázdná slova, ale že mi to dokážeš i svými činy.“

Niall se zasmál a šťastně ji sevřel v náručí. Sabrina ho naučila to, co nepocítil v objetí ani té největší krásky celé Evropy. Naučila ho milovat.

„Jak si přeješ, lásko,“ zašeptal a sklonil se, aby svou ženu vášnivě políbil a dokázal jí svou upřímnost.